

Учителя
за
Библията

Учителят Петър Дънов за Библията

Нов Завет

ТОМ ВТОРИ

София, 2014 г.

© Издателство „Бяло Братство“, 2014
ISBN 978-954-744-231-3

НОВ ЗАВЕТ

ИИСУС ХРИСТОС

„ВИЕ МЕ НАРИЧАТЕ УЧИТЕЛ И ГОСПОД И ДОБРЕ КАЗВАТЕ,
ЗАЩОТО СЪМ!“

„Христос“ подразбира човек, който е победил всички противоречия на Земята. Това не е един индивид, на Когото хората трябва да слугуват, но един индивид, който представя идеала – как трябва да се живее. Както Той е победил, така и хората трябва да победят. (46, с. 265)

Христос не е една отвлечена личност в света. Под думата „личност“ ние не подразбираме един обикновен човек, едно обикновено съзнание. Под думите Иисус Христос ние разбираме едно велико, всеобемащо проявление на Божия Дух, от Когото изгича Любовта. От тази Любов се ражда животът, който ние търсим. Христос не е едно верую, Христос е живот. Христос не е една философска система, затова не може да се разбере с ума. Преди всичко сърцето трябва да разбере Христа, а после ума. (59, с. 120)

Сега ние сме се събрали да бъдем съработници с Този наш Баща, с Този наш голям Брат. Христос – това е първият, най-големият наш Брат, Който се е родил, Който пръв е приложил всички Божествени правила, всички Божествени добродетели. Той е първият брат, Който е издържал сполучливо Своя изпит и Който е пожертвал всичко за Своите братя. Тези планини, тези реки – всичко, което виждаме в природата, е израз, проявление на този велик Брат. (9, с. 14)

Не говоря за историческия Христос или за космическия. – „Кой Христос?“ – Няма исторически Христос, няма космически Христос, но има един жив Христос на Любовта, която живее сега в нашите души, във всяко благородно побуждение, вътре в нашата душа – това е то, живият Христос. Дали Той е в сърцето на един прост човек, на един съдия, на един беден човек, на едно животно – все едно. Аз съм виждал кучета да ближат рани и много кучета са излекували раните на своя господар. (126, с. 223)

Да дойдем във връзка с Христа, но не Христос като историческа личност, не като един евреин, който се родил някъде и живял преди 2000 години. Но не и Христос при положението като Син Божий, защото вие още не схващате думата Син Божий. Да дойдете във връзка с Христа като принцип на Любовта, който не помни прегрешенията на хората. Разбирате ли? Да се свържете с Христа като един извор, който постоянно блика. А ти, като дойдеш при Него, питаш: „Мога ли да се

изменя?“ – Може, може. Аз наричам Божествено туй, което задоволява всички нужди у хората. Няма рана, няма болка, няма друго нещо, което Божественото да не излекува. (38, с. 43)

Запитаха ме един ден каква е разликата между Учител и Космическия Учител. Това е все едно да питате каква е разликата между Христа и Исуса. Има известна разлика, но вие сами трябва да я намерите. Това е все едно да дойде един физиогномист и да ви преподава своята наука. Физиогномистът ще ви говори за линиите на лицето, а хиромантикът – за линиите на ръцете, за квадратите и кръстовете по тях. Колкото и да ви говорят, вие трябва да изучавате тези неща в живота. (136, с. 130)

Вие казвате: „Какво нещо е Христос?“ Христос е един колективен ум. Христос съществува като единица, но същевременно Христос е един велик колективен ум. Не е само това, че Христос е бил Син Божий. Не само в единството ще Го търсим. Не е само в единствено число Христовото име. Христос представлява всичките Синове Божии, на които от душите и сърцата блика живот и Любов. Всички Синове Божии като че са едно съединение, в което се проявява Бог. Един ден и вие можете да бъдете Синове Божии. Не само един ден, но този час още може да бъдете Синове Божии. Казвате: „Ами не сме като тях.“ Чудни сте вие! Всеки един лист на дървото има своята важност, разбирате ли това? Всеки един цвят, всеки лист, всяко клонче на Божественото дърво са еднакво важни, не е въпросът в големината им. Това са служби, които всеки заема в света. Знаете ли каква е вашата служба? (104, с. 157)

Някои отделят Христа, разглеждат Го като нещо отделно. Не. Христос е съвкупност от всички разумни души. И когато се казва в Писанието, че за обръщането на една грешна душа към Бога настава голяма радост между ангелите, какво се подразбира? Това подразбира, че Христос прави тясна връзка между душите. Кои са ангелите? – Всички онези разумни души, които живеят заедно с Христа. Голяма радост настава между всички души, когато някой грешник възприеме учението на Любовта, Мъдростта и Истината. (104, с. 175)

Кое е същественото за човешката душа? Същественото е Христос като колективна единица, като идеал за цялото човечество. Христос е Божественото начало в човека, което се проявява във всички пробудени души. Христос е проява на Бога. Той дойде на Земята да покаже на хората, че има и друг живот, а също така да им даде начин как да живеят на Земята. Много отшелници са живели в горите по 50-60 години и на старини се върнали между хората. Когато Любовта заговори в тях, те се връщат при своите близки да им покажат, че единственият път, който води към Бога, е Любовта. (106, с. 197)

Мнозина хора казват, че те са слушали Господа. Кой Господ? – „Рече Господ на Господа моего.“ Значи има и един малък Господ вътре в нас,

и един голям Господ, Който говори на моя малък Господ. Големият Господ ще проговори на този, малкия Господ, пък Той на тебе ще го каже и ти ще узнаеш Истината. А туй окултната наука го нарича „висшето Аз“ у човека, пробуждането на Аз-а, а християните го наричат „ангел хранител“ . Окултистите наричат „богове“ тия, които ни ръководят. Има едно Божествено начало, с Коего ние сме свързани. Туй начало ние Го наричаме Христос, Който е вътре в нас. Той е малкият Господ в нас. И някои искат да представят, че Христос е над всичко, все и во все. Не е така. Ако вие искате да узнаете философски, не е така. Христос е Началото, в Коего Бог се изразява най-добре. Той много добре казва: „Никой не може да дойде при Мен, ако Отец, Великото Начало, не го привлече.“ С какво? – С Любов. Ако във вашето сърце не затрепери тази Любов, Той няма да ви привлече. (127, с. 164)

Ще ви задам следния въпрос: по какво се отличава Христос от другите хора? – Той пожертва живота Си, за да прослави Бога в Себе Си. Христос казва: „За това дойдох на този свят.“ И днес Той учи Своите ученици на Земята на същия закон. (112, с. 353)

Докато вие не разбирате присъствието на Божията Любов в Христа, дотогава животът на Христа ще остане неизявен за вас. Много от съвременните учени схващат Христа като личност, дошла на света като другите хора, да извърши някаква работа. По какво се отличава Христос от другите хора? Христос се отличава по степента на Своята Любов, знание, светлина и живот. Двете от тия качества са достойние и на останалите хора, а именно животът и знанието. Обаче що се отнася до другите две – светлината и Любовта, засега те са присъщи само на Христа. Животът е силата, която се проявява в човешкия дух. А що е духът? Мнозина разглеждат духа като нещо отделно от човека. Под думата „дух“ се разбира духовната сила, която се крие в напълно развития човек, който разполага с истинското знание в себе си. (82, с. 218)

Казано е в Писанието: „Който не носи Христовия Дух в себе си, не е Негов.“ Значи дето е Духът, там е Христос. Под „не е Негов“ разбираме, че няма мир и свобода, радост и веселие в себе си. Без Христовия Дух не можеш да имаш стремеж към възвишеното. Без Христовия Дух не можеш да имаш никакви блага. Някой мисли, че като повярва в Христа, ще придобие всичко. Не е така. Вярата ви трябва да бъде непрерывна и всеки момент да се увеличава. Ако вярата не расте и не се размножава, не дава плод – не е истинска. (69, с. 89)

„Слънцето не ще зайде веч!“ Този стих се отнася до Божествения свят. Когато човек се свърже напълно с Бога; когато той повярва, че наистина е душа, която може да излиза и да влиза в тялото си; когато пожелае, а също така и когато той повярва, че може да разглобява и да сглобява тялото си, да го прави видимо и невидимо, както и Христос правеше това – той може вече да каже за себе си: „Моето слънце не ще

зайде веч.“ Когато поставиха тялото на Христа в гроба, Той го разглоби и когато отидоха да Го търсят, не Го намериха на мястото Му и казаха: „Христос е възкръснал!“ Човек като Христа не може да лежи в гроба. По какво се отличавал Христос? Той се отличавал по абсолютната Любов, която имал към Бога. Той всякога е бил готов да понесе всички поругания и хули за Бога, макар че е знаел високото произхождение, което имал, както и науката, с която разполагал. Някои казват, че Христос се е учил някъде на Земята. Не, Христос имал пробудено съзнание и затова Той е могъл да се учи направо от невидимия свят, както и от връзката си с Бога. Следователно първото нещо, което човек трябва да направи на Земята, е да възстанови връзката си с Бога. Като направи връзка с Бога, той не трябва тук да спре, но след това именно му предстои работа – да учи. (107, с. 35)

Христос се обръща към Своите ученици и им казва: „Не ви наричам вече раби – вие сте минали по този път, но ви наричам приятели, защото всичко, което чух от Отца, явих ви го.“ Какво е чул? – За мощното, за великото знание в света, което и те самите ще опитат. Христос запозна учениците Си със силите на природата, затова при един случай те Го запитаха: „Учителю, според както ни научи, да снемем ли огън от небето, както направи Илия, да изплашим ония там?“ Христос им отговори: „Този огън не е за сега. Вие ще снемете огън за сърцата на хората, а не отвън. Вътре в сърцата им ще внесете огън. Ако снемете този огън отвън, вие ще изгубите пътя си като ученици. Аз не съм дошъл да погубвам, но да дам живот, и то преизобилно.“ Това значи: Аз не съм старозаветен, нито новозаветен, нито праведен, но – Учител. На кого? На ученика. Затова се казва в Евангелието: „Без Мене нищо не можете да направите.“ Образец трябва на света! (112, с. 51)

При връзката на човека с Бога няма да има мъчнотия, която не може да се преодолее. Първото нещо, което се изисква за създаване на такава връзка, е смирението. Това е един от законите на Всемирното Бяло Братство. Смирението е първото качество, което се иска от ученика. При Бога ще отидеш не праведен, а смирен... Какво казва Христос: „Елате при Мене, всички трудещи и обременени, защото Аз съм смирен по сърце. Елате при Мене, всички, които сте изгубили смисъла на живота. Елате при Мене, защото съм смирен.“ Той не казва за Себе Си: „Аз съм учен, Аз съм Любов“, но казва: „Аз съм смирен.“ Имате ли смирение, Божията Любов може да дойде във вас. В духовния свят смирението дава пластичност на човешката душа да възприема благата, които Божественият Дух носи в Себе Си. Към това именно се стреми човешката душа. Само при това състояние ние можем да възприемаме. (99, с. 261)

Христос, като казва „Аз дойдох“, с това Той не подразбира идването на един човек, а на една велика идея, и ние се лъжем, като мислим, че един човек идва или е дошъл. Дойде някой проповедник и ние казваме:

„Той ще оправи света“ , но светът пак не се оправи; дойдоха след него много други, светът пак не се оправи – според нашето схващане. Защо? Защото светът не се оправя тук, а на друго място. Аз ще ви задам един въпрос: когато един художник рисува една велика картина, де отправя той ума си? – В платното, и там прави корекция. Идеята в ума му е съвършена, но като се проектира въвн, на платното, тя не е тъй съвършена, както в ума. Следователно животът, който е вътре в нас, е съвършен. Казват, че животът на едни е светски, а на други – духовен. Животът, сам по себе си, не може да бъде нито светски, нито духовен, но когато животинското живее в човека, той става светски, а когато човешкото се прояви в човека, той става духовен. (125, с. 96)

Христос казва: „Аз дойдох в света, за да ви науча да познавате доброто в лошото и лошото в доброто.“ Доброто има своята лоша страна, както и лошото има своята добра страна. (125, с. 245)

Христос казва: „Вие Ме наричате Учител и Господ и добре казвате, защото съм.“ Той е говорил много важни работи, незаписани в Евангелието. Да, Христос дойде да ви научи как да живеете. Някои казват: „Достатъчно ви е това, което Христос е говорил.“ Да, за спасението ви е достатъчно, но не и да ви научи как да живеете. А Йоан казва, че Христос е говорил толкова много, че ако би се написало всичко, то книгите на целия свят не са в състояние да поберат това. Аз зная, че и от това, което Христос е говорил, е предадена една много малка част. Аз черпя своите принципи от една много голяма книга, на която всяко камъче, листче, клонче, цветче съставляват азбуката. Аз постоянно превеждам от тази велика книга...(125, с. 238)

„АЗ ЗА ТОВА ДОЙДОХ...“ ЗАДАЧАТА НА ХРИСТА

Христос дойде да спаси човечеството, да го извади от областта на самосъзнанието. Докато живеете в самосъзнанието си, ще се радвате и ще скърбите, ще печелите и ще губите... За да се развивате правилно, вие се нуждаете от ново разбиране, от нова светлина. Христос донесе тази светлина, но малцина я приеха. Той извади човека от областта на самосъзнанието и го насочи към Божественото съзнание, където е реалността. (88, с. 215-217)

Каква е била задачата на Христа на Земята? Задачата Му е била да изяви Бога като Любов и като Мъдрост. Да Го изяви външно и освен това да даде методите и начините как да се приложат Любовта и Мъдростта. Всичките растения си имат методи, а ние, съвременните хора, които искаме да подобрим своя живот, нямаме такива методи. Ще изучаваме техните методи, с които те създават своите сладки плодове, и само тогава ще подобрим живота си, ще изучаваме как употребяват те и светлината за същата цел. (127, с. 245)

Следователно, ако искате да възприемете Божията Любов и да я приложите, следвайте пътя на Христос. Той дойде на Земята и направи опит да обикне всички хора. Скъпо плати за този опит, но опитът Му излезе сполучлив. Това не значи, че Христос и втори път ще дойде на Земята да направи същия опит. Ако дойде втори път, същата участ Го очаква. Трябва ли да желаете това? Днес цялото човечество трябва да се жертва за Христа, Който пръв се е пожертвал и е доказал, че обича всички хора. Човек може да се жертва само за Онзи, Който се е пожертвал за него. (96, с. 99)

Бог пожела да покаже на хората как могат да изплатят дълговете си, затова изпрати Христа на Земята с голям кредит. Христос казва: „Аз дойдох между хората да им дам живот, и то преизобилно.“ Новият живот, който Христос донесе на човечеството, представлява капитала, с който хората могат да изплатят старите си дългове. По същия начин и вие ще се кредитирате едни-други, ще си помагате взаимно за усъвършенстване, за облагородяване на своето сърце. (135, с. 126)

До времето на Христа не се явил друг човек да люби тъй, както Христос е любил. Няма друг такъв характер като Христа! Да Го качат „Господи, прости им!“ (38, с. 265)

И Христос мина през страдания, защото разбираше смисъла им. Той пострада за хората, стана техен поръчител. Христос изпи горчивата чаша, но разбра дълбокия смисъл на страданието. Без Христа човечеството не би се спасило. Като знаете това, не ставайте отново роби на света. Вие търсите щастие на Земята, но не можете да го намерите. На Земята няма щастие. Ако търсите щастие, ще го намерите само в Бога. (122, с. 226)

„Аз съм Пътят...“ В този път трябва да знаеш как да постъпваш. „Аз съм Истината...“ Истината трябва да те накара да обичаш тъй, както трябва. „... и Животът“. Значи да мислиш. Защото животът ще те накара да мислиш. Животът не е удоволствие. Индусите мислят, че животът е голяма тежест за човека, и всички искат да се освободят от него. Животът ще те научи да мислиш. Христос казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът.“ – „Аз съм онзи път, който научава хората добре да постъпват. Аз съм Истината, която научава хората как да обичат. Аз съм Животът, който научава хората как да мислят!“ Като влезеш в този път, ще постъпваш добре, ще действаш добре, ще работиш добре. А щом влезеш в Истината, ти не можеш да стоиш индиферентен – ти всички хора ще обичаш! Това е Истината. А пък щом влезеш в Живота, ти ще мислиш с всички хора и отвсякъде хубавото от тях ще вземеш. (57, с. 53)

Що е карма? – Последствие от всички лоши плодове, които сам си посадил в миналото. Христос е дошъл на Земята само за едно нещо

– да спаси хората. Под „спасение“ подразбираме да ги научи да осветят името Божие в себе си и в света. Върху това име почиват основите на нашето битие. Осветяването на името Божие е най-великото нещо. То представлява философия на бъдещето. (99, с. 203)

Христос дойде на Земята да покаже на хората начин, по който могат да се освободят от своята карма и да влязат в пътя на дихармата. Какво представя дихармата? Тя е закон на благоденствие, при който човек живее в благоприятни условия, в пълна хармония. Дихармата подразбира живот на безсмъртие. Тя е живот на Любовта, на Мъдростта, на Истината, на правдата и на свободата. Българите наричат дихармата „дарба“. Много естествено – като почнеш да обичаш, това е дарба. Като си истинолюбив и говориш истината, това е дарба. За да придобием една от тия дарби, трябва да пуспем живия Бог в себе си. (35, с. 187)

Първата задача на човека е да изправи своята карма, т.е. да изплати дълговете на своето минало. Като изправя своята карма, той неизбежно се натъква на някои чужди погрешки. Щом се натъква на чуждите погрешки, той не трябва да ги избягва, но да потърси начин за тяхното изправяне. Тъй щото човек трябва да се заеме с изправяне на всички неща, които са преплетени с неговата карма. Христос дойде на Земята да разплете и оправи чужда карма – кармата на цялото човечество. За да се справи с тази задача, Той трябваше да обърне течението на природните сили. Не беше лесна работата на Христа. Той изпълни задачата, която невидимият свят беше Му възложил, но кръв излезе от порите Му. На всеки човек е дадена една задача, която трябва да разреши. В изпълнението на задачата си човек не е сам – Бог присъства в него и всеки момент го изпитва. Като греши, Той го поучава, съветва го втори път да не прави същата погрешка. Като греши и като върши добри дела, човек трябва да се самонаблюдава – да разбере под чие влияние се намира. (139, с. 148)

Казват: „Когато някой човек страда, това е карма.“ Кармата няма нищо общо със страданията и скърбите в света. Страданията и скърбите – това е езикът на живата природа, това е езикът на Бога – първият език, с който Бог започва да ни говори, за да ни пробуди от дълбокия сън, в който духът пада. Бог го пораздрусва и казва: „Стани, синко, събуди се и започни да мислиш!“ Тук няма никаква карма. Кармата е езикът, с който ни се говори да не се отклоняваме от Божествения път. Да не смесватескърбта и страданията с вашите грехове. Питам тогава: ако е вярно това, че страданията са кармата на човека, тогава какви грехове е направил Христос, че страда? Той, ако и Син Божий, дойде на Земята да научи някои уроци, да се усъвършенства. Той дойде главно да научи онзи велик закон на Любовта, който Бог Му предаде – да научи как става жертвата, как Бог повдига падналите същества. Този урок Христос трябваше да го предаде на Своите по-малки братя. Това наричам

изкупление. И досега още този закон не е изяснен. Следователно страданията – това са Божествен език. И аз ви казвам: когато започнете да страдате, вие сте в границите на разярения живот. Страдате ли, Бог ви обича; не страдате ли – вие нямате нищо общо с Бога, с Любовта. Не забравяйте, че вашите страдания образуват радостите на другите, а вашите радости са скърби за другите хора. (26, с. 37)

Какво е нужно на сегашните хора? – Растене и развитие. Това е идеалът на човешката душа! Като расте и се развива, човек се усъвършенства. Всички, които следват пътя на високия идеал, са станали съвършени. Христос дойде на Земята, за да изпълни мисията Си. Така Той придоби истинско съвършенство. Който иска да бъде съвършен, трябва да изпълни известна мисия, която Бог ще му възложи. В лицето на Христа ние имаме образец на разумно служене. Христос казва на учениците Си: „Аз имам друга храна, която вие не знаете.“ Каква е тази храна? – Да изпълни волята Божия. Всеки човек трябва да има една силна мисъл, която да привлича вниманието му към другия свят и да поддържа равновесието в живота му. В тази идея именно е силата на човека. Тя е тил, основа на неговия живот. (45, с. 26)

Ако с леснотия се постига нещо, пръв Христос щеше да приложи този метод. Какво по-лесно от това, да дойде Христос като цар, да издаде един закон и да застави всички хора да приемат учението Му? Защо Бог избра толкова тежък път за Христа? Защо Го изпрати като син на едно семейство в незавидно положение, да няма къде глава да подслони? Труден е пътят на човешката душа. Още по-труден е пътят на великите души. Това, което душата желае, не се постига на Земята. Тук тя прави опитите си, копае, разработва, а плодовете жъне другаде. Земята не е място за щастие. Тя е велико училище, в което човек развива своя ум, своето сърце и своята душа. В бъдеще Земята ще се преустрои, ще даде условия за правилното развитие на човека. Тогава хората ще бъдат щастливи, но днес това е невъзможно. (22, с. 30)

Питате: „Защо трябва да страдаме?“ – Ако Христос, великият Син на Бога, мина през толкова страдания, какво остава за вас? И Той се натъкна на едно голямо противоречие и като не можа веднага да го разреши, каза си: „Да се моля да мине този час. Но за този час Аз дойдох!“ Въпросът не е, че Христос дойде само за изкуплението на човечеството, но Той реши една Своя задача. Павел казва: „Христос примиряваше света със Себе Си.“ (45, с. 82)

Едно трябва да се знае: има ангели, които слизат на Земята или да изправят някоя своя погрешка, или с някаква специална мисия, с някакво задължение. И Христос, Синът Божий, дойде на Земята да изплати едно Свое задължение, т.е. да изправи една Своя погрешка. В какво се състои погрешката на Христа? Когато Бог създаде света, Христос помоли да се даде свобода на хората. В това отношение Той

стана поръчител за свободата на хората, обаче те злоупотребиха с нея. Те не живяха както трябва, вследствие на което Христос трябваше да дойде на Земята да плати полицата, която беше подписал. (144, с. 174)

Ако на нашата планета до времето на Христа се явил един ангел на Любовта, и след Христа пак ще се яви Този, Великият, и Любовта Му ще бъде по-голяма. Като се яви по-рано Христос, Любовта Му не беше тъй голяма, че да поправи света. Но този път като дойде Христос, Любовта Му ще е по-голяма и ще може да оправи света. Като Го туриха на кръста, Той каза: „Този път Аз пропуснах нещо, взимам го предвид, но втори път като дойда, няма да го пропусна.“ И сега Христос, като дойде на Земята, ще донесе това ново нещо. (38, с. 120)

Христос казва: „Аз ще дойда.“ Христос дойде на Земята да освободи хората от техните заблуждения. Той посочи истинския път на живота – пътя на Любовта. Общественият, политическият и духовният положение на народите зависи именно от спазването на този закон и правилното отношение към него... Християните поддържат мисълта, че Христос и сега ще дойде на Земята, както е дошъл преди 2000 години. Те се питат: „Кой е Христос?“ – Христос е първото ограничение на Бога. Самоограничението и проявлението на Бога в битието – това наричаме Христос. Той не е във формата, понеже тя се мени. През всичките векове Христос е един и същ, но понеже съзнанието на хората е различно, затова техните схващания за Него са различни. Мравките имат едно схващане за света, червеите имат друго схващане, рибите имат особено схващане. Обаче схващанията на хората за света са съвършено различни от тези на ангелите. Ето защо, като се говори за Христа, ние разбираме първата проява на Бога в космоса – като Любов. Някои казват, че Христос нямал смелостта да каже, че е Син Божий. Не е така, това е неразбиране. Ако е за смелост, само страхливият трябва да има смелост... Вие искате да дойде Христос на Земята, но знаете ли какво ще стане тогава? Цялата земя ще се възпламени и ще изгори. Огън носи Той със Себе Си. Той не е Онзи Христос от Палестина. Тогава евреите разпнаха Исуса, а Христос си отиде. Той казва на съвременните християни, че ще слезе на Земята с 35 милиона градусуса топлина и с пет милиарда единици светлина. Тогава да му мислят вярващите! Ще възразите, че това са небивалици, приказки от „Хиляда и една нощ“ . Прочетете 24. глава от Евангелието на Матей и ще видите, че още тогава Той е предсказал това. (64, с. 118-121)

Могат ли праведните да имат изпитания? Могат, разбира се! Христос не беше ли праведен? Праведен беше, но и Той имаше страдания. Апостолите, пророците не бяха ли праведни? Праведни бяха, но и те имаха страдания. Великите хора са имали и имат най-големи страдания, но техните страдания бяха осмислени, че и до днес още служат за поука на човечеството. Страданията на великите хора са необходими, за да ги доведат до пълна вътрешна връзка с Любовта, с Бога. (82, с. 141)

Зад всяко изпитание, зад всяка мъчнотия се крие една възможност за освобождаване. Да намериш тази възможност – ето де е гениалността и силата на човека. Знай, че и в най-голямото изпитание, и в смъртта може да намериш нов път, по който да излезеш на свобода. Христос провери този закон и показа на хората, че и в смъртта има живот. Той беше прикован на кръста, след което Го туриха в гроба, но и там не остана. Христос и тук намери изходен път и на третия ден възкръсна. И като умираше, Той вярваше, че и след смъртта ще живее. (142, с. 60)

Голямо разочарование претърпя Христос – няма друг човек, който да е претърпял по-голямо разочарование, отколкото Той! Всичко рухна. Разбягаха се учениците Му и всичко, каквото е казал, рухна повидимому. И Христос каза: „Тогава да бъде Твоята воля!“ И тогава дойде Божественото! Докато нашето човечество не отстъпи на Божественото, не може да имаме успех. (92, с. 182)

Докато сте в калта, не се обезсърчавайте! Защо се обезсърчавате? Защото работите ви не се нареждат, както вие искате или както очаквате. Ако това стана даже с Христа, колко повече ще стане с обикновените хора! Пророците предсказаха идването на Христа на Земята като Месия, Спасител на човечеството. Наистина, дойде Христос и очакваше, че ще бъде добре приет, но се оказа обратното. Не само че не Го приеха добре, но Го разпнаха. Той мина през най-големите страдания и разочарования. При това Христос запази пълно вътрешно равновесие. Той не отправи никаква омраза към хората. При всички условия на живота Си Той остана верен на закона на Любовта. Голяма борба прекара Христос на Земята, но доброто и Любовта взеха надмощие. Той мина границата между Земята и Небето, остави ботушите Си в калта и бос излезе от нея. Христос прие горчивата чаша и се обърна към Господа с думите: „Господи, прости им, те не знаят какво правят.“ Така Той научи последния и най-важен урок на Земята. Докато и вие не кажете като Христа: „Прости им, Господи!“ , и не забравите всички страдания и огорчения, няма да излезете от калта на живота. Щом кажете така, краката ви ще излязат от калта. И като видите, че сте свободни от нея, ще помолите Господа да ви очисти. Благодарете, че ви извади от калта на мъчението. Така наричам аз астралната кал. Прочетете сами пета глава от Йоана като една съдържателна глава. В нея ще видите какво е направил Христос и ще разберете какво се иска от вас да направите. Христос е образец на истински човек! (45, с. 39)

Ще прочита 14. глава от Евангелието на Марка. Три неща има, които изпъкват в прочетената глава. Силният повидимому не може да Си помогне. Верните Му не издържат своите обещания. И става едно нарушение на задачата. Казват, че Христос беше Син Божий, и не можеше да Си помогне. В дадения случай не можеше да Си помогне. Случи Му се това, което Той не искаше. Защото ако искаше това, Той не би ходил да се моли да се отмени тази работа. Той се помоли така: „Да не стане

тази работа.“ Някои казват, че от Бога така е отредено – въпрос е това! Когато някой човек вземе пари назаем и дойде кредиторът да си иска парите, това от Бога ли е? Кой го е нагласил така? – Онзи, който е взел парите. Ако не беше взел парите, не щеше да дойде онзи. Извеждайте правилно изводите. (92, с. 170)

Много авиатори пострадват по единствената причина, че не познават въздушните течения, не знаят как да ги избягват. И в духовния свят има течения, с които трябва да се справяте. Духовният човек е авиатор. Следователно първото нещо, което се изисква от него, е да познава теченията в духовния свят. Някои мислят, че в духовния свят няма мъчности. Ако най-добрият човек в света – Христос – мина през мъчности, какво остава за другите хора? Христос дойде на Земята като авиатор и Го сполетя най-голямото нещастие. Мислите ли, че вие ще минете без страдания? Мислите ли, че като се молите, ще избегнете страданията? Христос не се ли моли? Някои страдания не могат да се отменят. Когато те вози глупав шофьор, нещастieto е неизбежно. Дето и да си, той ще те хвърли в пропастта. Ако те кара умен шофьор, той ще те заведе на определеното място. И автомобилът трябва да бъде здрав. Ако не е здрав, умният шофьор мъчно може да ти помогне. Христос беше умен шофьор, автомобилът Му беше здрав, но условията, при които дойде, бяха лоши. Затова се казва, че страданията на Христа бяха определени, така трябваше да бъде. (69, с. 183)

Дойде Христос и донесе една наука, велика наука. Жалко, че Го убиха преди време и Той занесе науката със Себе Си. Той внесе нещо ново в света. Но и християнството, което сега се проповядва, не казва ония принципи на Христа. Христос казва: „Много работи има да ви кажа, но сега тези работи не може да ги носите, не сте готови.“ И въпреки това Христос много нещо изнесе пред учениците Си. Ако беше останал 70-100-200 години, щеше да бъде още по-добре. Но древните тълкуватели казват: „Било определено да умре Той.“ – Беше определено да умре по Божествен начин, не по такъв, по римски начин, да Го разпнат. – „Ама Той умря.“ – Умря, но аз казвам, че не умря Христос както трябва. Като умря по този начин, Той занесе знанието със Себе Си. Сега останаха всички учени и цяла каша забъркаха в тези 2000 години. Всички казват: „Ние знаем.“ И се проповядва за онзи свят. Ако ги питаш кой къде отива, все за оня свят отиват, но засега няма нито едно писмо от оня свят. Какво представлява онзи свят? Хората не знаят какво представлява, защото тази станция за тяхното радио е затворена. (60, с. 293)

Като разбере великия закон на живота, човек ще се освободи от всички неща, които до това време са му служили за пособия. Когато дойде на Земята, Христос се постави при трудни условия, за да види може ли сам да се освободи. Той казваше: „Имам власт да положа душата Си, имам власт да я взема.“ Впоследствие Той провери всичко,

което беше казал пред хората. В първо време Христос се показва слаб, затова Го подложиха на големи изтезания. Той се моли на Господа да Го освободи. Като видя, че трябва да изпие горчивата чаша, Христос каза: „Господи, в Твоите ръце предавам Духа Си.“ Бог Му показа начин как да се освободи. Освобождаването дойде отвътре. И тъй, докато не предадете всичко в Божиите ръце и не престанете да мислите какво ще стане с вас, вие никога няма да се освободите. Докато не се молите, вие никога няма да се освободите. Като се помолите, ще почакате да видите какъв е резултатът на молитвата ви. (36, с. 110)

Добрите условия, които хората са пропуснали да използват, представляват тяхната карма. Искат или не искат, те ще плащат за всичко, което са пропуснали в миналото си. Никой не може да плати дълговете им освен те сами. Христос дойде на Земята да помогне на човечеството да вдигне кармата си. Тя беше толкова тежка, че хората се простряха на земята. Ще кажете, че Христос пое кармата на хората. Той не я пое, но им помогна да станат, да стъпят на краката си и да продължат своя път. Като вдигна чувалите на гърба Си, Той каза: „Не се претоварвайте, не пълнете чувалите си, за да можете свободно да се движите. По-добре по-малко, отколкото всичко изведнъж и да изнемогнете.“ Следователно изнемогването се дължи на лакомството в човека. На това чувство се дължи многоженството, както и чрезмерното размножаване на хората. – „Колко деца трябва да има човек?“ – Едно дете – един син. И Бог имаше само един Син, Когото нарече Свой единороден Син. Сегашните хора са осиновени от Бога, по наследство само те минават за Негови синове. Те не могат още да се нарекат истински синове Божии, защото нямат Любов към Него, не са готови на всички жертви. Бог изпрати Своя единороден Син на Земята да изпита Любовта Му. За тази цел Той Му даде задача да помогне на страдащите и да им покаже пътя към спасението. Христос изпълни Божията воля, пожертва се и доказа Любовта Си към Своя Баща. Можете ли и вие да направите същото? Вие искате да бъдете Синове Божии с единствената цел да имате по-голям кредит, да ядете и пиете повече. Това не са Синове Божии. Който иска да бъде Син Божий, трябва да признава закона за единството: една воля, една мисъл, едно чувство. Той трябва да изпълнява само Божията воля, а не своята; трябва да признава една мисъл – Божията. Има ли особено мнение за нещата, той не може да бъде Син Божий. Особеното мнение не разрешава въпросите. То не може да оправя света. Човек трябва да мисли като Бога, ако иска да оправя своя свят. Още днес може да го оправя! Ще кажете, че това е работа на Христос. В това отношение всеки може да бъде Христос на своя свят. Всеки може да бъде разпнат като Христос и след три дни да възкръсне. Ако не сте готови за това, не можете да оправите света, в който живеете; не можете да оправите и своя малък свят. Който иска да бъде Син Божий, трябва да следва Христос. – „Аз съм християнин!“ – Ако наистина си такъв, всички въпроси щяха да бъдат

разрешени за тебе. Както виждам, вие още не сте разрешили въпросите си, следователно не сте още истински християни. По име можете да се наречете християни, но по дела още сте далеч от Христос. И досега още хората се съмняват, подозират се, гневят се, а при това искат да минат за християни. Докато служи на отрицателните мисли и чувства, човек не може да бъде християнин. (145, с. 282)

От Слънцето трябва да дойде, разберете, тази първична разумна енергия, която периодически слиза. Вие трябва да разберете в кой ден, месец, година иде. Да, тъй е уредено. Намерите ли момента, вие ще разберете тази истина. И Писанието казва: „Търсете Ме, докато съм близо.“ Де е Господ? Близо – в Слънцето е тая истина... Енергиите кога ще дойдат? Когато е благоприятен моментът. И тъй, бъдете сега от ония, които се ползват от благоприятните условия. Преди 2 000 години Христос е дошъл, обаче тогава имаше едно кармическо съчетание на планетите – злокобно съчетание; това бе един кармически закон, дето евреите не бяха в състояние да разберат Христа. (126, с. 87)

Сега разсъждавайте добре. Аз ви задавам следните философски въпроси: каква нужда имаше да бият Христа? Небето не беше ли силно да Го освободи от тези римски тояги? В дадения случай Христос беше ученик в школата. Той напусна небето, забрави високото Си място и дойде със смирение на земята, дето биде подложен на изпит. Той не казваше, че е господар, Той казваше: „Тук Аз съм слуга.“ Питам: каква нужда имаше да Го бият? Невидимият свят не беше ли силен да Го избави? – Можеше да Го избави. Казва се, че Небето е всесилено. Е, питам тогава: как ще си обясните това противоречие – защо трябваше да бият Христа? Не само че Го биха, но защо трябваше да Му се присмиват? Заковаха Го на кръста и Му се присмиваха отдолу. Защо трябваше да бъде тъй? Какъв смисъл имаше това нещо? В лицето на Христа ние виждаме един велик пример на онова велико любовно чувство, на онази велика Божия Любов. Характер имаше в Христа! Той казваше: „Прости им, Боже, прости! Ако те знаеха нещата тъй, както Аз ги разбирам, и ако те са готови да изпълнят волята Ти тъй, както Аз съм готов да я изпълня, не биха сторили туй. Един ден те ще научат това, прости им!“ Е, какво каза Господ? – „Ще им простя, но един ден тояга ще има.“ Тояга ще има, разбира се! Чудни са хората! Ако Праведния бият с тояга, оплюват Го, заковават Го и Му се присмиват, на грешния трябва ли да му се простят греховете и да мине без бой? Ще му се простят греховете, но и тоягата ще дойде. От кого? – От твоите подобни, от твоите другари, с които си ял и пил. Те ще кажат: „В тебе характер няма, убеждения няма.“ Аз гледам на философската страна на въпроса. От толкова време говоря, а у вас, у някои от учениците, няма тези елементарни разсъждения. (26, с. 205)

... Че някой страдал, че паднал на пътя и се окалял – това не влиза в сметката на разумния свят. – „Ама достойнството си изгубих!“ – Христос

не изгуби ли достойнството Си, когато цял легион римски войници се поругаха с Него? При това Той не беше обикновен човек, но Син Божий, дошъл на Земята да спаси човечеството. Невидимият свят не можа ли да помогне на Христа? Друга беше задачата на Христа. Той трябваше да понесе тия страдания, за да прокара път към Божествения свят. С всеки удар, който идеше от камшиците на римските войници, Христос правеше връзка с разумния свят. Всеки удар служеше на Христа за път, по който Божествената енергия течеше към Него. (130, с. 166)

Лошите условия вън и вътре в човека наричаме съдба. За да се справи със съдбата си, човек не трябва да се бори с нея. Който се е борил със съдбата си, той всякога е бил побеждаван. Някой се хвали, че се бори със себе си. Бори ли се със себе си, човек попада в ръцете на съдбата, която го тъпче, мачка, докато го победи. Щом престане да се бори със себе си, съдбата му се подчинява и той излиза победител. Защо трябва човек да се бори със себе си? Казано е в Писанието: „Възложете товара си на Господа.“ Това значи: не се борете със себе си, със своята съдба. Дойде ли някакво страдание, не се борете с него, нито се отчайвайте, но хванете го, помилвайте го, поносетете го малко на ръце, докато се примирите с него. Щом се примирите със страданието си, във вас настава дълбок вътрешен мир. – „Защо трябва човек да се примирява със страданието?“ – За да стане велик. Христос е велик, защото се примири със страданието. Той знаеше, че страданието Му е изпратено от Бога и трябва да се приеме с радост. Така са постъпвали всички хора на миналото, които считаме велики. Много начини имаше, чрез които Христос можеше да избегне страданията, но знаеше, че ако Той се откаже от страданията Си, цялото човечество ще страда. Той прие страданията, за да облекчи положението на човечеството. Следователно, ако чрез страданията си човек облекчава страданията на цялото човечество, заслужава да страда. От Божествено гледище има страдания, които са необходими за човека. Те крият в себе си известни блага. (130, с. 80)

Ученикът трябва постоянно да маневрира в себе си, да се изпитва на какво е готов. В Писанието е казано: „Не съдете, да не бъдете съдени!“ Това значи: който работи съзнателно върху себе си, той не трябва да съди нито хората, нито себе си за погрешките, но да знае, че зад всяка случайна погрешка се крие известно благо. Щом знаете това, не съдете, но се ползвайте от чуждите погрешки. В това отношение съществува следният закон: използвайте погрешките на хората, без да ги съдите, ако не искате да изпаднете в тяхното положение. Животът е колело: едни се качват, други слизат. Искате ли да не попаднете под закона на кармата, взимайте поука от погрешките на хората. Само съвършеният човек може да съди, а несъвършеният, като вижда погрешките на своите близки, той трябва да се помоли на Бога да не изпадне в тяхното положение. Казвам: ако знаете дълбоките причини за погрешките на хората, вие не бихте ги съдили. (138, с. 94)

Преди употребата на хляба животът е бил много тежък. Супотребата на хляба животът се е подобрил. Някога месоядните животни са били повече, отколкото днес. В бъдеще, когато животните и хората се нагодят повече към хляба и растителната храна, месоядните животни ще се намалят. С какво трябва да се храни човек? Когато Сатаната каза на Христа: „Като си Син Божий, превърни тези камъни на хляб“, Христос му отговори: „Казано е, че не само с хляб ще се храни човек, но с всяко Слово, което излиза от устата на Бога.“ Христос показва на човечеството коя е истинската храна. Един ден душата ще се храни само със Словото. Който се храни със Словото Божие, всякога ще бъде здрав. Ако не се храни със Словото, ще боледува. Следователно, ако боледувате, ще знаете, че не се храните със Словото Божие. Ако ви е дадено недостатъчно количество, увеличете го. Като се храниш със Словото, ще придобиеш Любовта. И тогава, като ти се случи голямо нещастие или изпитание, не се разколебай, но си кажи: „Не зная защо Бог ме изпитва, но зная, че това е за добро.“ Даже и Христос дойде на Земята да разреши един важен въпрос. Защо трябваше да бъде Той разпнат? За всичко Той казваше: „Така трябва да бъде!“ Впоследствие Христос разбра защо трябваше да мине през тези изпитания. Като мина през изпитанията, като пострада, Христос научи много неща. В първо време Му бяха неясни. Не мислете, че с ума си можете всичко да разрешите. (69, с. 174)

Сега, като се спирате върху живота на Христа, питате се: „Нямаше ли Христос сила да се справи с мъчнотиите в живота, че трябваше да бъде разпнат? Трябваше ли да вземе участие в страданията на хората? Христос беше силен, но трябваше да мине през най-големите страдания, за да се изпита Неговата Любов. За един момент Той се обърна към Господа с молба, ако е възможно, да Го отмине горчивата чаша, но не можа. Като разбра това, Той каза: „Господи, да бъде Твоята воля! В Твоите ръце предавам Духа Си.“ Като мина през тая опитност, Той каза: „Даде Ми се всяка власт на небето и на земята. Идете и проповядвайте, и Аз ще бъда с вас до скончанието на века.“ Всеки човек ще мине през опитността на Христа. Поне един път в живота си той ще бъде прикован на кръста.

Унилоост, апатия, неразположение, тъга – това са обикновени състояния, присъщи на материята, а не на духовното естество на човека. Докато е само в материята, човек ту скърби, ту се радва. В живота на духа обаче тези бързи промени – от скръб на радост и от радост на скръб – са изключени. Духовният живот изключва резките промени. Когато Христос казва, че душата Му е прескръбна до смърт, това се отнася до материални, до човешки работи. Той се моли, търси начин да излезе от едно състояние и да влезе в друго. Много неща научи Христос на Земята. Той знаеше теоретически много закони, но тяхното приложение научи на Земята. Да опиташ, да превъзмogneш, да преустроиш нещата – това е истинско знание. Христос казва: „Както Ме е Отец научил, това правя.“ Той приложи знанието, което е добил от Отца, но много неща

научи и от хората. Като дойде на Земята, хората започнаха да Го учат, затова Той казваше: „Докога ще ви търпя?“ При Него идваха мнозина и Го запитваха: „Може ли човек да напусне жена си? Ето, хванахме тази блудница в престъпление. Според закона на Мойсей трябва да я убием с камъни. Ти какво ще кажеш?“ Христос трябваше да отговаря на много въпроси. (144, с. 19)

Мнозина очакват на бъдещето, да дойде Христос на Земята, да ги спаси. Христос живее в настоящето – в онова, което е родено от Любовта. (47, с. 111)

Казано е в Писанието, че Бог направил човека от пръст, вдъхнал в него дихание и той станал жива душа. Щом е дошъл на Земята, създаден по образ и подобие Божие, човек трябва да учи. Ако е дошъл с по-велика мисия – да помага на човечеството, той трябва да учи за себе си, да придобива знания, а същевременно да помага на ближните си. Не направи ли същото и Христос? От една страна, Той се учеше, а, от друга – помагаше на човечеството. (47, с. 266)

Христос дойде на Земята да научи хората да бъдат проводници на Божията Любов, както Той е проводник. (121, с. 107)

Бог изпрати Христа, Своя Единороден Син, в света, да покаже на хората как трябва да живеят. Време е вече да се приложи Христовото учение и да се прекратят всички спорове и недоразумения. Нека всички майки и бащи, всички деца, управници, свещеници, учители, работници пожелаят да изпълнят Божията воля, да влязат в Царството Божие като негови граждани и мирът ще дойде. Новата култура, която иде сега, ще постави основа за изпълнение на Божията воля. Когато се приложи новата култура, тогава хората ще разберат какво е представлявала старата култура. Те сами ще се чудят как са живели, как са допуснали войните и самоизстреблението помежду си. Обаче при сегашното развитие на човечеството войната се явява като неизбежен процес. Тя представя минаване на човека от едно състояние в друго, както гъсеницата неизбежно минава в пеперуда. (30, с. 129)

Кой е младоженецът в сегашния свят? – Христос. (По повод притчата на Иисус за петте разумни и петте неразумни девиси – бел. Р.Ив.). Той дойде в света не да разреши някоя своя задача, но да разреши задачата на човечеството. Сега и вие сте дошли не да се занимавате със себе си, със своя личен живот, но да работите за изправяне на погрешките и за разрешаване на мъчнотиите, останали от поколения насам. Всички погрешки не са ваши, но понеже и вие имате дял в тях, работете за общото с общи усилия. (14, с. 242)

Когато дойдè Христос в света, какво беше положението на тогавашното човечество? – Упадък имаше. Христос дойде и със Своя живот именно даде тласък на човечеството. И днес 500 милиона хора

живеят по-добре, по-културно, отколкото са живели във времето на Римската империя. Неговото дохождане даде тласък, повдигане на жената. Оттогава у жената има един по-благороден импулс, който се дължи на този тласък, който Христос донесе. Наистина, има още много работи, които може да се желаят, но Христос казва: „Втори път когато дойда, ще донесе нещо ново. Днес толкова може да носите, но когато бъдете готови за нещо повече, тогава Духът ще дойде и невидимият свят ще ви се открие.“ Този свят няма да ви се открие тъй, както някои казват: „Аз видях насън нещо, но едва си го спомням.“ Не, онзи свят ще бъде тъй реален, тъй отворен, ще говорите с ангелите, със своите разумни братя тъй, както говорите с приятел, учител с ученик. Тогава ще имате положителни знания. (83, с. 154)

В съзнанието си човек минава през една тъмна нощ – Кали юга. Попадне ли в тая нощ, той може да извърши най-голямото престъпление. Външно човечеството има добри условия за развитие, но вътрешно то минава през тая тъмна нощ – Кали юга. Дълъг е периодът на тъмната нощ! Той започна от съгрешаването на първите човеци и продължи до времето на Христа. Христос дойде на Земята да каже на хората, че това тъмно време изтича. Сегашното време е край на Кали юга, край на черния век. Като изтече това време, ще настъпи светлият век на човечеството. Идат вече светлите братя на Земята! Иде новото време в света. Някои от светлите братя ще се възплъгнат, други ще се вселят. И едните, и другите ще бъдат видими. Те ще разрешат всички въпроси правилно. (91, с. 31)

„Защото съм кротък и смирен по сърце.“ С този стих Христос открива нова епоха за човечеството. Кое е забележително в тази епоха? – Остенът изчезва, слугите стават едно с господарите, жената и мъжът тръгват задружно в живота. Който е влязъл в тази епоха, казва: „Хвърлям вече остена, пушам воловете си на свобода, свързвам със слугата си отношения на приятелство и най-после влизам в кухнята и започвам да готвя заедно с жена си, тръгвам рамо до рамо с нея в живота.“ (20, с. 156)

Учените на миналото са вървели по инволюционен път, т.е. от великото към малкото. Съвременните учени вървят по обратен път – еволюционен, т.е. от малкото към голямото. На границата на двете епохи е Христос. Идването на Христа ознаменува епохата на еволюцията. Христос е трансформатор на енергиите, които идат от Бога към човека. Без Христа човек не може да отиде направо при Бога. Защо? Казано е, че Бог е огън всепояждащ. Същото се отнася и до слънчевата енергия. Ако въздухът и водата не трансформират слънчевата енергия, ние не бихме могли да издържим на нея. Христос дойде на Земята да се справи със злото. Той пое отровата на злото и го смекчи. Затова Христос проля Своята кръв. Тя е квасът на живота. Чрез Неговата кръв се инжектираха всички хора, за да придобият новия живот, т.е. да се обновят. Този процес

е бавен, но сигурен. Който казва, че и без Христа може да се спаси, той не разбира закона. Без Христа не може! Той е светлина, която огрява всички – и които вярват, и които не вярват. Разликата е само в това: които вярват, доброволно са отворили прозорците си за тази светлина. Който не вярват, и до днес държат прозорците си затворени. Едно е нужно: и те да възприемат тази светлина. (99, с. 302)

„ОТЕЦ МИ Е ПО-ГОЛЯМ ОТ МЕНЕ...“ БОГ И ХРИСТОС

Като се говори за Бога, ще знаете, че Той е най-високото място, на което никое същество не е стъпило. Някои философи наричат Бога абсолютно, безгранично, безконечно, несъизмеримо Начало. Христос казва: „Отивам при Отца Си.“ Въпреки това и Той не е стигнал до най-високия връх... Никой смъртен досега не е дал обяснение за абсолютното, безграничното, безконечното Начало. Безконечното подразбира непреривно движение без начало и без край... Абсолютното Начало се отличава с пълна свобода и независимост – никой не Го движи, никой не Го управлява. Идеите на Абсолютното се идентифицират с идеите на вечността. Затова казваме, че Бог е без начало и без край. (16, с. 130)

Казано е в Писанието: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.“ Това е живот вечен – да позная Любовта, Мъдростта, Истината и Христа – изявения Бог, Когото си изпратил. Отец не е изявен, но Синът е изявеният Бог. Понеже Синът се е изявил, затова има отношение към нас. Иначе Той би останал далеч от нас като някакво божество. Щом Христос има отношение към нас, и ние трябва да имаме отношение към Него. Някой изисква от Бога да мисли и да се грижи за него, а той сам с нищо не се задължава. Това не е право. (90, с. 107)

Христос е първото ограничение на Бога – Неговото проявление в битието. Този акт на Божията Любов се изявява като Дух на Христа. Христос не е във формата, понеже тя се мени. През всичките векове Христос е един и същ, но тъй като съзнанието на хората е различно, затова и техните схващания за Него са различни. Като говорим за Христа, най-правилно е да разбираме, че Той е първата проява на Бога в битието като Любов. (152, с. 65)

Слънчевата енергия има толкова мощни трептения, че ако тя дойде направо на Земята, човек не би могъл да я издържи. Затова между Слънцето и Земята има няколко трансформатора, през които минава слънчевата енергия. Така и Христос е трансформатор на енергиите, които идват от Бога към човека. (121, с. 111)

Христос казва: „Аз съм виделината на света.“ Значи, като е дошъл на Земята, Христос е станал отражение на Божествената светлина. На

същото основание казвам, че всеки човек на Земята, който ви обича, е проводник или отражение на Любовта на някое близко на вас същество от невидимия свят. В тази Любов няма никаква сянка, никаква тъмнина. Яви ли се най-малката сянка в любовта, това показва, че някое тъмно същество проявява своето неразположение към вас. Значи един и същ човек може в един случай да прояви любов към вас, а в друг случай – омраза или неразположение. В истинската Любов няма никаква тъмнина, никакво обезсърчаване, никакво обезверяване. Там животът тече непрекъснато. Искате ли да придобиете този живот в себе си, вие трябва да се калите, да издържате на мъчности, несгоди, страдания, злини, и т.н. (41, с. 328)

Като не могат да се справят с противоречията, хората казват, че животът е тежък. Не е тежък животът. Кой го е мерил, за да знае колко тежи? Никой не е слагал живота на теглилки, а при това всички се оплакват, че бил тежък. Кога е тежък животът на хората? Когато нещата не стават така, както са ги очаквали. Значи всеки човек мери живота със своя мярка и всички заедно казват, че животът е тежък. Като видял, че хората не могат да си помогнат сами, Господ решил да слезе сам на Земята, да се яви като Спасител на човечеството. Затова именно Той изпратил Духа Си, възплътен в Христос, Когото нарекъл Свой Син. „Този е Моят с тях завет – говори Господ. – Духът Ми, Който е в тебе, и Словата Ми, които сложих в устата ти, не ще оскудеят от устата ти, нито от устата на семето ти“ (Ис. 59:21). Като четете този стих, вие трябва да вярвате, че е така. (145, с. 163)

Този Бог, за Когото ви говоря, не е без форма. Той е най-красивият. Ако вие бихте видели Бога в Неговото тяло, само тогава бихте си Го представили. Ако Христос казва, че е Бог, то е затова, защото Бог се изявил в човешка форма. Значи човешката форма играе известна роля в света. И действително, целият космос е съставен по образа на човека. Всички съвременни учени хора, които са дълбоко осведомени върху тайните на битието, твърдят същото. Целият космос се представя във формата на един човек. Следователно всяка една част от твоето малко тяло отговаря на съответната част от туй велико тяло. Известни звезди от Млечния път или от което и да е съзвездие, или пък известни системи могат да се разговарят с теб, където и да се намираш ти. Те имат станции в твоя мозък. Ако разбираш езика им, всеки ден ще можеш да чуеш по една новина, станала на Слънцето, на Юпитер или на коя и да е друга звезда. Казвате: „Можем ли да говорим на звездите?“ Можете. Разумният може да говори, но глупавият как ще говори? За глупавия са затворени звънците на тия станции. (83, с. 106)

Като не разбират какво представя Божественият принцип, хората се запитват какво е свършил Христос на Земята. Да се задава такъв въпрос, това значи да се гледа на Христа като на историческа Личност,

Която някога е живяла на Земята, донесла някакви идеи и заминала за онзи свят. Те не подозират, че от деня на възкресението Си до днес Христос нито за момент не е престанал да работи в света. И в бъдеще Той непрестанно ще работи. Божественият принцип е вечен огън. В началото си той е слаб, но запали ли се веднъж, постепенно се усилва и непрестанно гори, като става все по-могъщ. Той движи съзнанията на всички културни хора и народи по целия свят. Той изправя пътя на всички, които са го изкривили. Но и те сами трябва да пожелаят това, да работят в това направление. Мнозина очакват спасението като свършен факт, но за да се спаси, човек трябва предварително да е работил и да работи. Пролетта ще дойде, но трябва да намери хора, готови за работа. (34, с. 96)

Докато е на Земята, човек трябва да се стреми към все по-висок идеал, към самоусвършенстване. Процесът на самоусвършенстване е вечен, той е без начало и без край. И Христос, като Син Божий, дойде на Земята да придобие нещо, да придаде нещо към Своето съвършенство. Ще кажете, че Той не е бил абсолютен Бог, затова е трябвало да се усвършенства. Това са човешки приказки и разбирания. Вие трябва да разбирате думите, които Христос е казал: „Отец Ми е по-голям от Мене. Не дойдох да изпълня Своята воля, но волята на Отца, Който Ме е проводил.“ Христос дойде да изпълни волята Божия, а с това заедно и да се самоусвършенства. В изпълнение волята Божия седи усвършенстването на човека. Следователно същото се отнася и до вас. Като не можете да изпълните тази свещена воля, вие често изпадате в малодушие, измъчвате се, страдате. Това, че имате малки или големи страдания, е в реда на нещата. Кой не е страдал в света? Покажете ми един Учител, един адепт, един велик човек, който да не е страдал! И боговете са страдали. Само Вечният, Абсолютният, Свещеният не е страдал и не страда. Всички същества след Него са подложени на страдания, мъчнотии и несполуки, докато достигнат съвършенство. (65, с. 202)

Та казва Христос: „Аз зная откъде ида.“ Христос знаеше откъде иде и накъде отива, защото носеше Любовта. Той носеше тази Любов, която свързва всички хора на Земята. И днес Христос е едно звено, което свързва, примирява всички хора, обединява всички народи, привлича ги към Бога, за да ги направи разумни, да внесе в тях тази велика идея на живота... Христос казва: „Аз зная откъде съм дошъл и къде отивам, а вие не знаете откъде сте дошли и къде отивате.“ ... Сега аз желая всеки от вас да си зададе въпроса: „Аз зная ли откъде ида и накъде отивам?“ Аз не ще ви разрешавам този въпрос – той е личен за всеки едно от вас. Задайте си този въпрос, разсъждавайте върху него ден, два, три и повече. Не се смущавайте, той е един от кардиналните въпроси. Христос си зададе същия въпрос и отиде в пустинята, където пости 40 дни. Там Той учеше над този въпрос. И при това когато беше разпънат на кръста,

пак учеше. Някои казват, че Христос е знаел всичко. Само Бог знае всичко. Само Бог не може да се разпъва. Но всички Негови служители има какво да учат. И Христос, като дойде на Земята, имаше какво да учи, и Той учеше нещо. Онзи, Който е вътре в Него, Той никога не се учи, но Онзи, чрез Когото се изявява, всякога се учи. Вие трябва да знаете, че всички се учим. Това е красивото в живота, че ние всякога ще се учим да познаваме Бога в Неговата безгранична Любов, да познаваме Бога в Неговата безгранична Мъдрост, да познаваме Бога в Неговата Истина и свобода. (59, с. 161-163)

Когато Христос дойде на Земята, не дойде само да спасява хората. Това беше задачата, която Той имаше да разреши, но Той дойде, за да научи нещо. Като Син Той имаше нещо, което не знаеше – трябваше да го научи. Ап. Павел казва: „Макар че беше Син, и Той научи нещо.“ Христос, като дойде на Земята, научи се как да обича, не само любовни писма да пише. Защото Христос, като беше на Небето, пишеше любовни писма; но като дойде на Земята, онези, на които пишеше любовни писма, хванаха Го, разпънаха Го. Той каза: „Господи, прости им – онези, които обичах, не Ме разбраха.“ Няма по-голямо страдание от това, да те разпънат онези, които обичаш. Да те измъчват твоите неприятели, разбирам – това има резон; но да те разпънат твоите приятели, които ти обичаш и за които се жертваш – това именно е страданието. Изобщо целият сегашен свят страда от същото положение. Тогава има едно разрешение: всички хора трябва да имат една обща мярка, с която да мерят. Те трябва да обичат Едного в света. Ти трябва да обичаш Този, от Когото си излязъл. Водата трябва да обича морето, от което е излязла, и да се върне; и като се върне тя, там се очиства от всички нечистотии. Като се съберат едновременно морета, усилва се тяхната деятелност. Следователно, дето се събере целият наш живот, там е и нашият стремеж. (50, с. 106)

Каквото потърсите, ще го намерите в градината на душата. Съвременните хора имат съвсем изопачено понятие за душата. Христос казва: „Скръбна е душата Ми до смърт.“ Защо е била скръбна душата на Христа? – Понеже Той се видял обиколен от затворени души. Където и да хлопал, нищо не получавал – всички складове били затворени: никой не могъл сладка дума да Му каже, светла мисъл да Му изпрати. Гладен и жаден бил Христос. Тъй щото, когато човек скърби, ние разбираме, че низшата душа в него скърби. Тя скърби, че работите не стават, както е очаквала. Тя скърби, понеже не разбира великите Божии пътища. За да разбере тия пътища, за да се просвети, в помощ на човека иде висшата му душа, т.е. Божественото начало в него, и тогава скръбта му се превръща в радост. Работите на човека никога не се нареждат, както той мисли. (70, с. 17)

Хората могат да се разделят главно на две категории: обикновени хора и ученици. Докато човек плаче, роптае, скърби при страданията,

той минава за обикновен човек. Щом започне да пее, да се моли и да благодари на Бога за страданията, които го сполетяват, той влиза вече в Школата като ученик. Никое страдание няма да избегне от ученика. Той ще мине и през съмнения, и през изкушения, но винаги ще бъде буден, ще държи връзка с Бога и ще се учи от всичко, което животът му носи. Колкото по-високо се издига човек, толкова по-големи бури ще преживее. Ап. Павел, който добре разбираше тези закони, трябваше да получи три пъти по 39 тояги от евреите, за да го провери на опит. След като го биха, той започна повече да пише и казваше: „Братя, с много скърби ще влезем в Царството Божие.“ И Христос е казал: „Прескърбна е душата Ми до смърт.“ Това са думи, изказани от човека в Христа. Обаче след това дойде нова светлина в съзнанието на Христа и Той каза: „Господи, да бъде Твоята воля! В Твоите ръце предавам духа Си.“ Тук се забелязват два важни психологически момента: първият момент е, когато Христос беше отишъл да се помоли в Гетсиманската градина и се обърна към Бога с думите: „Отче Мой, ако е възможно, нека Ме заmine тази чаша! Не обаче както искам Аз, но както искаш Ти!“ Вторият момент е момент на просветление, на вътрешно примирение, когато повторно отиде да се помоли в Гетсиманската градина и казваше: „Отче Мой, ако не е възможно тази чаша да заmine от Мене, без да я пия, нека бъде Твоята воля! В Твоите ръце предавам духа Си.“ Какво означават думите: „В Твоите ръце предавам духа Си“ ? Това значи: както и да изглеждат нещата отвън, аз приемам напълно Твоята Любов и зная, че всичко, което вършиш, е добро. Питам: като положи духа Си в Божиите ръце, Христос изгуби ли нещо или спечели? Той спечели много нещо! (82, с. 155)

Писанието казва: „Бог толкоз възлюби света, че даде Сина Своего единороднаго в жертва, за да не погине всеки, който вярва в Него.“ Апостолът пък казва: „Не обръщайте внимание на този свят! Образът на този свят прехожда.“ Тук имаме едно противоречие. Как е възможно Бог, Който толкоз възлюби света, да даде Сина Си жертва именно за такъв един свят, който прехожда? Какво значат думите „образът на този свят прехожда“ ? – Бог толкова възлюби този свят, че го изменя, обработва го. Божията Любов изменя образа на този свят. Някои тълкуват тия думи в смисъл, че този свят ще се развали. Не, няма да се развали, но ще се преобрази, ще се измени, ще се поправи този свят. Някои казват, че Бог ще накаже хората. Не, няма да ги накаже, но ще ги направи подобри. Кой е онзи грънчар, който не наказва своята пръст, от която ще направи един предмет? Кой е онзи скулптор, който не наказва своята статуя? (83, с. 299)

Казва се за Бога, че е троеличен, т.е. проявява се като Баща, като Майка и като Син. Като Баща Бог е едно нещо, като Майка – друго, и като Син – трето. Христос казва: „Аз и Отец Ми едно сме.“ Това значи, че Бащата и Синът са едно. Същевременно Христос казва: „Отец Ми е по-голям от Мене.“ Хората изобщо говорят за Бога, като приписват

всичко на Него. Това значи, че те не Го познават. Понятието „Бог“ не трябва да се изопачава. Човек няма право да карикатури Божия образ. Има нещо, които Бог е направил, но всички неща не са Негово дело. Например, сенките не са Божие дело. В Божествения свят абсолютно никакви сенки не съществуват. Той е свят на вечна светлина. – „Може ли светлина без сенки?“ – В Божествения свят по-слабата светлина минава за сянка на по-силната. На физическия свят тъмнината е сянка на светлината, а в Божествения свят слабата светлина е сянка на силната светлина. (22, с. 63)

Христос е една велика енигма. Той е изявлението на Отца и само в небето ще познаем кой е Христос, а сега още Го не познаваме. Той сега за нас е една историческа личност, Третото лице на Света Троица и изобщо мъгляво, мрачково Го схващаме, а когато стане кост от костта ни и плът от плътта ни, тогава и ние ще се въплътим в Него и ще ни стане ясен. Когато нас ни роди нашата Божествена майка – Духът, към който се стремим – тогава смъртта ще бъде погълната. (143, с. 43)

Отец и Син – това са числата едно и три. Като извадите единицата от тройката, получавате числото две – Божията Любов – майката на нещата. Това наричат в християнството Дух Свети, т.е. вътрешната сила в човека, която пречиства ума и сърцето му. Едно се иска от всички хора – да се свържат с Христа. Свържете ли се веднъж с Него, Той ще бъде с вас до скончанието на века, на вашите радости и скърби, в живота и в смъртта. Той е врата, която води човека от преходното към непреходното, от видимото към невидимото, от омразата към Любовта. Христос е живият хляб, носител на живота. Христос е Учителят, Който ни учи на Божествените закони. Като разбере правилно Христовото учение, човек се чувства силен да изпълни задълженията си към Първата Причина, към своя ближен и към себе си. (30, с. 40)

Христос говорил на хората преди 2000 години. Де е Христос сега? Той се обръща към Господа с думите: „Отче, тези овце са Твои. Ти Ми ги даде и Аз гледам нито една от тях да не погине.“ Това значи: „Животът, който Ти Ми даде, е Твой. Аз гледам да не го изгубя.“ Някои казват, че Христос оставил овцете, дадени Му от Бога, други да ги пасат, а Той отишъл на небето. Вярно ли е това? Христос има особено мнение за пастири, които оставят овцете си на други. Той казва на учениците Си: „Идете и проповядвайте Словото и Аз ще бъда с вас до скончанието на века!“ На друго място е казано: „В последните дни всички ще оживеете и ще чуете гласа Му.“ (99, с. 36)

И сега ние се спираме върху думите, които Христос е изказал преди 2000 години. Ако ги разберем така, както Христос ги е разбирал преди 2000 години, значи че сме останали много назад, понеже сам Христос от 2000 години насам е направил голям прогрес. Христос преди 2000 години не е бил такъв, какъвто е днес. Днес Той е съвсем друг. Всичко

в света прогресира. Едничкото неизменяемо Същество, Което никога не се мени – това е само Бог. Той не се мени по единствената причина, че е вечен, безграничен, съвършен в Себе Си, а всичко друго, което се съдържа в битието на Бога, търпи изменение, постоянно се променя. (60, с. 47)

Христос казва: „Аз Го познавам и думата Му държа.“ Страданията, които Христос понесе, в едно отношение показват Неговата голяма Любов към тази реалност, която Той познаваше и заради която понесе всичко. Да понесе всичко, това е второстепенно за Този Човек. Той дойде да опита Своята Любов, да види дали Неговата Любов може да устои така, както Божията Любов устоява. Ако ние в мъчнотиите и страданията не можем да издържим, де е тогава човекът? Ако най-малките страдания и трудности не можеш да издържиш и огънеш характера си, де е твоята Любов? (60, с. 279)

Народите, които са живели в омраза и войни, не са вървели по Христовия път. В това отношение трябва да бъдем абсолютни и да не се самоизмамваме. Тези народи може да се наричат християнски, но са служили на друг бог, който ги е учил да вършат престъпления, а не на Оня Бог, Когото Христос нарича „Моя Отец“ . Христовото учение е още в зародиш в съзнанието на хората. То още не е приложено. Бог, за Когото ни говори Христос, е Любов. Той никога не е променил Своето отношение към човека. Той винаги се е притичвал на помощ към ония, които са Го призовавали с всичката си душа, сърце и ум. Той ще им изпрати Утешител. Утешител – ние разбираме светещия човек. Когато ви посети такъв човек, всичко става ясно и разбрано. Противоречията изчезват и вие заживявате в хармонията на всемира. (152, с. 150)

УЧЕНИЕ НА ПРИНЦИПИ, А НЕ НА ФОРМИ. ЕЗИКЪТ НА СИМВОЛИТЕ

Езикът, с който Христос си е служил, е символичен. Така Той изнасял Истината на хората, без да ги засегне. Не е лесно да се говори на хората. Символичният език е същевременно и научен. Целта на говорителя е да повдигне слушателите си, а не да ги обижда или избличава. Мощен е езикът на Истината, но за онези, които го разбират. (20, с. 63)

Христовото учение е дълбоко, мистично учение. То може да се разбере и приложи само от мистика. Това учение изисква вътрешно приложение, вътрешни опити. Когато мистикът приеме учението на Христа, той се натъква на ред изкушения, които имат за цел да го отклонят от правия път. Ще му обещават хиляди блага, само да го спрат в пътя му. В това отношение съвременната наука е подтик за човека – тя му дава импулс да върви напред. Обаче за онзи, който не може да я употреби на място, тя е спънка в живота му. (87, с. 12)

Мнозина се запитват защо Христос е говорил повече с притчи и символи. Целта на Христа е била да каже Истината на хората, да им посочи правия път, без да ги обижда. Но въпреки това те не можаха да Го изтърпят и Го разпнаха. Той казваше на свещениците: „Вие държите ключовете от небето и нито сами влизате вътре, нито другите допускате да влязат.“ (20, с. 118)

Това, което Христос проповядваше преди 2000 години, остана неразбрано на времето си. Неговото учение и след 2000 години пак остана неразбрано. От учението на Христа хората разбраха тъкмо това, което Той не е говорил. Учениците на Христа често Го запитваха: „Защо говориш на тия хора с притчи?“ Христос им отговарял: „Аз им говоря с притчи, за да не разберат думите Ми, та след време да ги изопачат. Аз не мога да дам оръжието Си в ръцете на един невежа, който утре ще го обърне против Мене. Докато оръжието Ми е в ръцете, Аз съм силен човек.“ Оръжие назаем не се дава. Ум назаем не се дава. Сърце назаем не се дава. (107, с. 14)

Христос донесе на света ново учение, но много от последователите Му го изопачиха. Ако Христос дойде днес на Земята, ще се чуди на тълкуванията, правени върху учението Му. Пък и образът на Христос, както Го рисуват, не е верен. Ще каже някой, че е видял Христос. Как Го е видял: като дете, като юноша или като 33-годишен? Христос не стои на едно място. Той и днес живее и работи за човечеството и коренно се различава от онзи Христос, Който е живял преди 2000 години. Тогава Христос дойде между хората, но те не Го познаха. Ако дойде днес, пак няма да Го познаят. (116, с. 43)

Новото не се съгласява със старото. Мойсей казва: „Око за око, зъб за зъб.“ Христос обаче казва точно противното: „Ако те ударят по дясната страна, обърни и лявата.“ Със слизането на Христос на Земята Мойсеевият закон трябваше да отстъпи. Буквално ли трябва да разбирате Христовите думи? Ако ги разбирате буквално, ще излезе, че който се съблазни, трябва да извади окото си, да отсеке ръката си и т.н. Тогава ще имаме свят, пълен със сакати хора. Не, думите на Христа са иносказателни. Да обърнеш и другата си страна на онзи, който те ударил, това значи да запазиш присъствие на духа си, да не отговаряш със същата мярка. Това значи възпитана воля! Ако можеш да проявиш самообладание, ти си издържал изпита си. Като станеш тих и спокоен, като че нищо не се е случило, кажи на този, който те ударил: „Аз издържах изпита си, да видим сега как ти ще издържиш своя.“ (55, с. 207)

Христос казва: „Ако те съблазни окото ти, извади го! Ако те съблазни ръката ти, отсеци я!“ Е, хубаво, ако изтъкуваме буквално Христовите думи, ние ще извадим ужасен морал. Ами че Христос на друго място казва: „Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямате живот в себе си.“ Какъв морал ще извадим от тези думи? Как ще разберем

Христовото учение? Следователно всички онези думи, с които Христос си е служил, са иносказателни. За пример, Той употребява думите: „Ако не се родите от Дух и вода.“ Какво означава водата за онези, които не са запознати с онази дълбока източна философия? – Нищо особено. Не, водата е носителка на живота. Тя означава онова възвишено състояние на нирвана, онова будическо, онова мистическо състояние, в което е вложен животът, в което е вложено безсмъртието. Значи водата изразява будическото състояние, будическото тяло на човека. Казват: „водица“ – будическо. Следователно, ако не се роди някой от онова будическо състояние, няма да има живот в себе си. Какво означават у нас думите „от вода роден“ ? Щом се обърне някой към Господа, както това става у баптистите, за пример, веднага ще му кажат: „Хайде сега да те потопим във вода!“ Потопяват го три пъти във водата. Не, не се раждат така хората. Роденият от Бога не умира, роденият от човека умира – това е важното! А сега какво правят? Казват някому: „Ела при нас, ще се родиш!“ Казват за някого: „Той се роди отново.“ Защо, как? – Потопили го във вода. Не се минат пет-шест години, гледаш го, той се върнал в света... За да се роди един човек, не е достатъчно да го потопиш във водата. Това е къпане, разбирате ли вие? Това не е раждане. (104, с. 81)

Казвате, че агнето и овцата са благородни животни. Я питайте тревата какво ще каже за тях: като минат отгоре ѝ, изпасват я, изтъкват я и тя не може да расте. Казваме, че овцете са емблема на благородство. Кои овци? Вие се заблуждавате, като мислите, че тези овци са благородни. Има други овци в света, а не тези, които нашите овчари пасат – тези овци са сенки на истинските. Христос казва: „Имам и други овци, които не са от този дом, и тях ще събера.“ Какво подразбира Христос под думата „агне“ ? Вие ще кажете: „Знаем какво нещо е агнето, то е родено от овца, хубаво, палавичко; като му отрежат главата, вкусно е на ядене.“ Агнето означава огън, който чисти живота. И когато казват, че Христос е агне, то значи, че Той е Божественият огън, Който пречиства човечеството. Всеки, който може да намери този Божествен огън, той е намерил еликсира тук, на Земята. (125, с. 165)

Агнето (Откр. гл. 5) е Божията Мъдрост, която е в сърцата на всички добри хора, които работят. Когато вземам числото 13, аз го вземам като едно статистическо число. То е най-прогресивното число. Туй число има сила да се увеличава в света, да направи чудеса – то е числото 13. Сега не всички хора могат да боравят с него. Христос боравеше с числото 13. Всеки, който борави с числото 13, винаги ще го сполети една катастрофа на физическото поле. В духовния свят този закон не работи. Европейските народи се пазят от числото 13. Ако отидете на Запад, в хотелите няма да намерите числото 13. Ще намерите 12, 14, но не и 13. Тия хора много работи не вярват, но вярват в числото 13. Има един фатализъм. Числото 13 мяза на отрова. Каго дойде туй число в ума ти, ти мислиш, че ще те сполети нещастие. Някои хора казват, че числото 13 работи. За личния живот

числото 13 е фатално, за общия живот числото 13 някой път е щастливо. Евреите в леточислението имаха 13 луни, годината им се състоеше от 13 луни, имаха 13 месеца в годината. Сега европейските народи не искат да изменят 12-те месеца – да ги направят 13. И те ще завършат като евреите. Има много данни, които трябва да се обяснят. Те си имат своите обяснения в живота. Трябва един нов елемент да се внесе в човешкото сърце – Любовта, която не се променя, Любов, при която чувствата да останат постоянни, да не стават резки промени в тях. (50, с. 90)

Вие казвате, че трябва да бъдете добри. Какво е доброто? Доброто, това е изкуство. Добрият човек, като пипне нещо, то ще стане златно. Добрият човек, като пипне лупата, тя ще стане чешма, ще почне да тече, ще стане на земя, ще стане на хляб, ще стане на свещ, ще стане на къща, най-послед, стисне я, тури я в джоба си и тръгне. Туй значи да бъдеш добър човек. Че ако аз търся по това правило, колко добри хора ще има в света? Христос имаше 12 души ученици и Той един – 13, а 13 е фатално число в света. Има само 13 души в света, които могат, каквото стиснат, то да стане каквото искат. Само 13 души има, които сега трябва да извикате да оправят света. Индусите ги наричат богове, а вие ги наричате ангели. Кръщавайте ги както искате – нас имена не ни трябва, но да дойдат хората, които могат да направят от една лупа изведнъж златна да стане – възможно е вода да стане, възможно е къща да стане и живот да излиза от нея. (50, с. 77)

„Който има уши да слуша, нека слуша.“ Това значи: който разбира, малко му се говори; който не разбира – много трябва да му се говори. На глухия ще говориш високо, да те чуе; на онзи, който има добре развито ухо, тихо, нежно ще говориш. (145, с. 269)

Христос казва на учениците Си: „Идете и проповядвайте това учение, и аз ще бъда с вас до скончанието на века.“ Защо отиде Христос на Небето? – Да разбере нещо за новата Земя, която сега се устройва. Той искаше да види новата Земя, която Бог създава за Своите възлюбени. От 2000 години Христос изследва новата Земя – новия Йерусалим, дето ще се преселят праведните. Това означава стихът: „Дето съм аз, там ще бъдете и вие.“ (64, с. 149)

Талантите, за които Христос говори в една от Своите притчи, представляват мислите, които Бог е вложил в човека за обработване. (108, с. 82)

„Където са двама или трима, събрани в Мое име, там съм аз посред тях.“ Който не разбира вътрешния смисъл на стиха, търси двамата или тримата отвън; който разбира дълбокия смисъл на стиха, търси двамата или тримата в себе си. Той знае, че всичко идва отвътре, а не отвън... „Където са двама или трима, там съм и аз.“ Кой са двамата? – Човешкият ум и човешкото сърце. Значи там, където са умът и сърцето, ще дойде и

Бог между тях. В случая Бог представлява разумната човешка воля. Ако умът и сърцето са в съгласие, разумната воля ще се прояви. Без участието на ума и сърцето волята създава нещастия и страдания на човека. Тази воля наричаме неразумна, невъзпитана. Ето защо умът и сърцето трябва да бъдат в съгласие, да призват Бога между тях, да възпитат волята. (31, с. 189-206)

„Всеки, който напуска жена си и се ожени за друга, прелюбодейства, и всеки, който се ожени за напуснатата от мъж, прелюбодейства.“ Какъв е смисълът на този стих? В този стих се подразбира, че всеки, който напуска Божията Любов, напуска Бога и прелюбодейства. Жената е символ на Любовта. Затова всеки, който напуска Бога и започва да живее с тази или онази жена, с този или онзи мъж, прелюбодейства. Такъв човек е изгубен вече. Най-ужасното престъпление е това духовно прелюбодеяние! Когато напуснем Любовта, т.е. великия принцип на живота, тогава именно смъртта иде. Това е истинското прелюбодеяние. Като четем този стих, ние не разбираме в буквален смисъл отношенията на мъжа към жената, нито отношенията само на мъжа или тия на жената отделно, нито пък отношенията на всички живи същества, но разбираме отношенията ни към Бога. Казва Христос: „Който напусне жена си, прелюбодейства.“ Христос обяснявал тази мисъл на учениците, говорил им за дълбокия смисъл, който се крие в нея. Всички хора днес страдат от неразбиране на нещата. Те разглеждат всяко нещо в неговия буквален смисъл. Тази мисъл е новозаветна и кой как я прочете, ужаси се и казва: „Ние трябва да пазим жените си като писани яйца! Любиш ли жена си, ще любиш и Бога.“ Не, аз казвам, че ако любиш жена си, Бога не можеш да любиш. Но любиш ли Бога, ти не можеш да не любиш жена си и децата си, и всички същества. Ще любиш, както Бог люби. Тогава Любовта ще бъде нещо възможно за тебе и ти няма да казваш, че „този не мога да търпя, онзи не обичам“ и т.н. Като човек, вярно е, че много неща са невъзможни, но невъзможното за човека е възможно за Бога. Човешката любов е частична, Божията Любов е целокупна. Под „целокупност“ разбирам единение, единство в съзнанията. Ако ти любиш всички хора, техните съзнания, като възприемат твоята любов, ще се съединят с твоето и ще има единство в съзнанията. „Всеки, който напуска жена си, прелюбодейства.“ Този стих, преведен в широк смисъл, означава: всеки, който напуска Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина, прелюбодейства. (112, с. 135)

Наведе се Христос на земята и пишеше с пръст. След това дигна главата Си и отговори: „Който се счита праведен, нека той пръв хвърли камък върху нея.“ С други думи казано: ако праведният хвърли камък върху тази грешница, и тя ще стане праведна. Обаче ако грешникът хвърли камък върху нея, тя ще стане още по-голяма грешница. След тези думи на Христа един по един всички се разотидоха. Христос погледна към жената и я запита: „Никой ли не те осъди, жено?“ – „Никой,

Господи!“ – „Нито аз те осъждам. Иди дома си и не грeши повече! Иди да служиш на Бога. Не прави повече престъпления за прехраната си.“ Човек може да изкара прехраната си по честен начин, а не чрез престъпления. Човек грeши понякога, защото търси лесен начин за живеене. Не, много начини има за изкарване на прехраната. Много изкуства и занаяти са дадени на хората за прехрана. Има ли желание и любов към труда и работата, човек всякога ще бъде облечен и нахранен. (41, с. 295)

Казва Писанието: „Които не от кръв, нито от похот плътска, нито от похот мъжка, но от Бога се родиха“ (Йоан 1:13). Или, казано на прост език: тия думи се отнасят до ония хора, у които преобладава животинският живот и животинският ум. Нима мислите, че вълкът няма ум? Има, как не! Какъв е умът на вълка? – Той е еднообразен. Всичките вълци, колкото и да са културни, имат един определен начин, по който ядат овци. Специален начин си имат те. Лисиците също имат един определен начин, по който започват да ядат кокошките. Те са доста благородни, хубаво оскубват кокошките и след това започват да ги ядат. И котката има правила, по които яде мишката. Тя е бърза, не се спира да сменя козината й...Закон е: ако вложите един човешки зародиш в утробата на една майка маймуна, тя няма да роди един гений... Какво ще се роди? Какво значи „похот плътска“? Това значи: низш живот, неразумен живот. „И от похот мъжка“ – значи от този, низшият ум. (83, с. 51 и 48)

Ако е въпрос за имоти, за здания, трябва да знаете, че Новото учение не проповядва строежи на здания, не проповядва закупуване на имоти, на земи. Това, което хората правят, то е резултат още на старата култура. Това са човешки неща и като такива те са временни. Който служи на Бога, той владее магическата пръчка: ще тропне с нея и пред него ще се изнесат най-хубавите дрехи и обувца, направени от най-възвишената материя. С какви дрехи ходеше Христос? Той Си направи една дреха само и с нея прекара цял живот. За тази дреха именно се говори в Писанието, че римските войници я разделили помежду си. Ние сме хора на Божествения живот! Ние не сме невежи, но разполагаме с такова знание, за което съвременните хора даже не подозират. Това знание може да се даде само на онези, които признават Божествените закони и им се подчиняват. На онези пък, които не признават тия закони, ще се говори за лук и чесън, т.е. за обикновени работи. За онези, които признават тия закони и ги изпълняват, има лаборатории, в които те ще влязат да работят, да видят резултатите на това, което се говори. (82, с. 142)

Знаете ли какъв човек е бил Христос, Синът Божий? Той е бил най-богатият човек в света. Като слязъл на Земята, Той взел всичкото Си богатство със Себе Си, но не го разпилял като блудния син, а го раздал на сиромасите. Макар най-богатият човек в света, Той ходел гологлав, бос, без никакви превозни средства. Само един път си позволил да се качи на магаре. (99, с. 154)

Казва се, че Христос влезе в Йерусалим, възседнал на ослица. Питате: „Не можа ли Той да влезе без ослица?“ Вие можете ли да влезете във физическия свят без тяло? – „Не можем.“ – Значи между физическия свят и тялото на човека има известно отношение. В духовния свят може без физическо тяло. Като се говори за ослицата, вие гледате на нея като на животно, лишено от разумност. Дали е така, това е въпрос. Виждаме, че Христос, един велик Човек, възседна ослица, а учениците Му туриха дрехите си върху нея, да ги носи. Питате: „Не можаха ли учениците сами да си носят дрехите, а трябваше да ги турят на гърба на ослицата? Не можа ли Христос да влезе пеш в Йерусалим?“ (122, с. 136)

„Иисус намери осле и възседна на него, както е писано“ (Йоан 12:14). Защо възседна Христос на осле? – Ослето е емблема на едно същество, което е и горделиво, и тщеславно. Христос най-първо възседна на магаре – искаше да покаже, че Той трябва да подчини човешката гордост и тщеславие чрез Своето слово, да я тури на работа, на велика работа. (127, с. 306)

Като слиза от невидимия свят, човек има високо мнение за себе си – мисли, че е Син Божий. Обаче щом слезе на Земята, веднага го поставят на известна дисциплина – да се смири. И Христос е Син Божий, но като дойде на Земята, трябваше да се учи на смирение. Той казваше за Себе Си: „Син человеческий няма къде глава да подслони.“ Като влезе в Йерусалим, Христос нямаше кон, на който да се качи, но трябваше от съседното село да доведат една ослица, която да възседне. Мислите ли, че вие ще влезете в Йерусалим по друг начин? – И вие ще влезете с ослица. Ослицата представя закон на четвъртото посвещение. Щом дойде до това посвещение, човек ще възседне ослица и така ще влезе в Йерусалим. Като се качи на ослицата и мине през това посвещение, човек ще бъде готов да говори Истината. (41, с. 304)

Много хора четат Евангелието, цитират Христовите думи, а някои се осмеляват да Го изопачават. Те твърдят с голяма увереност неща, за които малко знаят. Отде са получили тези сведения? Чули ли са какво е говорил Христос? Ще кажат, че направо нищо не са чули, но им е предадено от апостолите. Помнете: има доказателства за това, което е писал Христос! Има една архива, в която се пази великата свещена Книга с думите и притчите на Христа, написани със златни букви. Всички посветени ученици от Божествената школа четат от великото Евангелие, което Христос е проповядвал. Всичките беседи на Христа са напечатани в тази велика Книга, дума по дума, както днес се възпроизвежда всяка дума, произнесена пред микрофона. Колко думи, колко притчи са напечатани върху листата на тази свещена Книга! Съвременните хора не подозират нищо за съществуването на тази Книга. И тъй, първото нещо, което се поставя в това Евангелие, е следното: „Бъдете силни, защото Бог живее във вас!“ Защо? – Такъв е законът. Ще кажете: „Ап.

Павел е казал, че когато човек е слаб, тогава е силен и обратно – когато е силен, тогава именно е слаб.“ Знаете ли какво е искал да каже Павел с това? – Когато мисля като човек, аз съм слаб, но Бог, Който живее в мене, ме прави силен. Когато съм силен, аз съзнавам, че Бог живее в мене. Като казвам, че Бог живее в мене, това пък е неразбрано. Вие още не сте проявени, как ще живее Бог във вас? В Писанието е казано: „Вие сте храм Божий.“ Кое е храм Божий? – Душата, която е нещо велико. Сега ние градим малки храмчета, в които душата ще се смали. Вечното, безграничното тъй ще се смали, за да влезе в малкия храм на Любовта. Понеже душата знае закона, тя може да бъде гранична и безгранична в едно и също време. (135, с. 78)

Който живее по Божествения принцип, ще бъде в мир и любов със себе си и със своите ближни, даже и с враговете си. Христовото учение е на принципи, а не на форми. Принципите разширяват, а формите ограничават. Вън от Христовите принципи животът на човека е безсмислен. (20, с. 129)

„БОГ НЕ Е БОГ НА МЪРТВИТЕ, НО НА ЖИВИТЕ.“ ХРИСТОС, РЕЛИГИЯТА И ЦЪРКВАТА

У всички сега има желание да християнизират младото поколение, да го въведат в църквите. Аз бих желал тия хора да определят най-първо какво нещо е Църквата. Всички съвременни богословски определения за Църквата са криви. Във всичките църкви определението за Христа е криво. Вярването за Христа е криво. Аз им казвам право в очите. Криво е! Не че няма Истина там, има Истина, но казвам: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите.“ Бог не е Бог на заблужденията. И ако днес Христос съизволява в църквите, не мислете, че Той седи там заради поповете и владиците. Не, Той седи там заради някои бедни, прости, невежи. За тях Той съизволява. Те са предали своето сърце на Господа и заради тях Той седи. А свещениците какво правят? „Господи, благослови!“ – и подложат ръката си. И в Англия, и в Америка, и в България – навсякъде е така. Каква е тази религия? Аз, като казвам „долу парите“, защо говоря това? То е само за свещениците. Търговците имат право на пазара – там има място за пари, но в църквите – никакви пари! Казват: „Това е опасно учение. Ето опасен човек!“ Не, вие извратихте Словото Божие и го продавате за пари. Не, няма да го продавате! В църквата – никакви пари! И ако вие сте благородни хора, вие трябва да ми благодарите, че аз ви казвам Истината в очите. Не само че ви казвам тази Истина, но аз живея в нея. И може да се живее с нея! Някои оспорват думите ми, казват: „Този е свещеник – деца има, жена има – как ще може без пари?“ Хубаво, не оспорвам това. Нека бъде тъй! Но владиката, който няма нито жена, нито деца – защо му са пари? На свещениците нека им дават, но на владиците? А, има друго, друго, друго! Друго нещо има. Аз не говоря

само за българските свещеници, аз говоря за всички. Има друго нещо, което е залегнало в сърцето на хората, и те не искат да изкажат Истината. Туй, как работят свещениците – с пари или без пари, това не ми влиза в работата. В моята работа не влиза, но в Божията работа влиза. Ако защитавах своя интерес, аз щях да говоря по друг начин, но аз защитавам една велика Божествена Истина, затова излагам своята чест...

... Сега най-първо трябва да се освободим от заблужденията, но доброволно. Аз не мога да уверявам хората, да им доказвам кое е право, кое – не. Някой път те критикуват туй, Божественото, и казват: „Какво може да направи Той?“ – Това е глупав въпрос. Я ми кажете кой човек досега е направил нещо в света? Всички хора не са ли оставили своите кости в гробищата? И след като умре някой, тогава ще го подигнат и ще почнат да разпространяват учението му! Така и сега казват: „Христос умрял!“ Аз в умрели хора не вярвам, в умрелия Христос не вярвам. Аз вярвам в живите хора. В хората на Любовта вярвам, но че преди 2000 години някой живял и умрял – аз в него не вярвам, в умрял човек не вярвам. Защо? Аз ще им кажа: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите и в Него всички живеем.“ – „Ще умрем“ – казват. Не, друго нещо се разбира под думата „смърт“ . Ще умрем, защото грешим, а трябва да дойдем в съприкосновение с онази велика Истина, с Божията Любов, за да оживеем. И когато дойде онова, истинското оживяване, ние ще се разберем. (38, с. 84)

Преди 2000 години дойде в света един велик Учител, Когото хората приеха за Бог. Те направиха милиони църкви в Негово име и продължават да Му служат и до днес. Питам: колко свещеници и владици от тези, които служат на Христа, могат да умрат за Него? Ще кажете, че в Русия умряха много свещеници и владици за Христа. Те умряха насила, не по своя воля. Нима разбойниците и престъпниците в затвора умират за идея? Нима войниците на бойното поле умират за идея? Всички умират насила. Въпросът е колко свещеници и владици доброволно биха умрели за Христа. Или колко свещеници и владици биха прочели няколко молитви на бедни хора без пари? (107, с. 131)

За кое богослужение говорят свещениците? За това, което е в църквата ли? Това богослужение, което те извършват, са го взели от гръцката църква, а то е едно представление, което гърците са вършили в манастирите. Не, има друго богослужение, което свещениците никога не са извършвали. Тъй че тяхното богослужение не е онова Божествено богослужение, за което те проповядват и говорят. Те казват, че Христос е Бог. Ако беше Бог, Той нямаше да каже: „Аз не дойдох да извърша Своята воля, а волята на Отца Си, Който живее в Мене. Аз съм Син Божий.“ Свещениците ни осъждат, че не ходим в църква. Самарянката казва: „Евреите казват, че трябва да се молим в Йерусалим, ние казваме, че трябва да се молим на тази гора (планина – бел.ред.), ти какво ще

кажеш?“ Христос ѝ отговори: „Тъй е било досега, но иде време, когато истинските поклонници няма да се кланят нито в Йерусалим, нито на тази гора, а ще се кланят в Дух и Истина на Отца си и това ще бъде навсякъде.“ Питам: де сме непоследователни и дали те или ние сме непоследователни? (9, с. 58)

При сегашните разбирания на хората Царството Божие не може да дойде на Земята. Даже и между религиозните хора не може да се очаква идването на Царството Божие. И те се натъкват на големи противоречия. И досега те не са дошли до еднакво разбиране за спасението на човека, за идването на Христа на Земята, за въдворяване на Царството Божие между хората. Колкото религиозни хора, толкова мнения и тълкувания. Христос трябва да дойде наново на Земята, да каже на Своите ученици и последователи в какво се заключава Неговото учение. Ще кажете, че учението Му е написано. Това, което е написано, съставя малка, микроскопическа част от казаното от Христа. – „Де ще намерим това, което Христос е казал?“ – Във великата разумна природа. Да влезем във връзка с тая природа и да изучаваме нейната книга. (91, с. 249)

Някои религиозни очакват Христа да дойде отвън, да им говори. Христос е в светлината, във въздуха, във водата, в хляба и в плодовете. Не Го търсете отвън. Достатъчно е да приемеш хляба с Любов, за да ти проговори. Яж плодовете с Любов, за да ти проговорят. Човек може да проповядва чрез плодовете. Посади няколко плодни дървета, отгледай ги с Любов и кой как мине, давай по един плод. Така ще проповядваш по-добре, отколкото с думи. (94, с. 29)

„Трябва да изгубим нещата, за да ги оценим.“ Как ще оценим нещо, като го загубим? Ти имаш един приятел и като умре, оценяваш го, че бил много добър. Каква полза, че си го оценил след смъртта му? Съвременната философия седи в това, че всички оценяват само умрелите хора, затова тя е култура на мъртвите. Христа днес оценяват! Хиляди църкви има, съградени в Негово име. Всички Му палят свещи и кандила, но каквито престъпления и да се вършат днес, все в Негово име се вършат! Той все мълчи... Затова Христос е добър, идеален, защото никога не протестира. Ако Христос живееше днес на Земята, щеше да влезе в противоречие с онези, които вярват в Него. А сега всички цитират: тъй казал Христос, иначе казал Христос. Да, понеже умрял. Но какво е мислил този учен човек, какви са били Неговите дълбоки възгледи за живота, те не искат и да знаят. Всички разглеждат повърхностно нещата. (114, с. 54)

Някои религиозни постоянно цитират думите на Христа, какво казал Христос преди 2000 години. Добре е говорил Христос на времето Си, но Той и до днес продължава да говори. Да се държи само на думите, които Христос е говорил в миналото, е все едно да се радвате на думите на петгодишното дете. Това дете е израсло вече, станало е 21-годишен момък. Слушайте какво днес ви говори! Христос говореше едно време на

евреите и със Слово, и с камшик – според тяхното тогавашно развитие. На съвременните хора Христос говори по друг начин, на друг език. Слушайте и тога, което днес ви говори. Искате ли днес Христос да говори с камшик или с друг някакъв закон? За предпочитане е днес Христос да говори на хората чрез закона на Любовта, на Мъдростта, на Истината, отколкото чрез закона на камшика. (47, с. 410)

От това, което е говорил Христос, е записано само една микроскопическа част. – „Защо Църквата не изнесе другите неща, които са изказани от Христа?“ – Защото и туй, малкото, което е изнесла, не им приляга на хората. Там се казва: „Ако имаш две ризи, дай едната на сиромаха.“ – „Е, та дотам още не сме достигнали!“ На друго място: „Ако те ударят по едната страна, дай и другата.“ – „Дотам още не сме достигнали.“ Това са малките работи, но има много по-големи, по-страшни. Страшни, но благородни работи. Те са за безстрашния човек, за героя. (99, с. 72)

Христовото учение е изопачено, няма методи за прилагането му. Говорим за Любовта, а прилагаме Мойсеевото учение. Не е виновна за това само Църквата! Всички вярващи трябва да приложат в живота си Христовото учение. Само една душа, която е опитала истинността на това учение, само тя може да го приложи. (99, с. 87)

Днес Христос се е заловил за работа. С чук в ръка Той работи по зданията, гради, събаря – не чака да Му се създадат благоприятни условия. В Писанието е казано, че Христос седи отдясно на Отца. Това значи: Христос е седнал отдясно на Любовта и чрез закона на Мъдростта учи хората как трябва да живеят и как да работят. (100, с. 48)

И днес още хората говорят за страданията на Христа, но няма защо да говорят по този въпрос. Днес Христос не страда – хората страдат, хората се разпъват едни-други. Като не разбират Христа, хората страдат, а заедно с тях и Христос страда от съчувствие. Преди 2000 години още Той показва на хората как трябва да живеят, но те не Го разбраха. Христос каза на учениците Си: „Чашата, която Отец Ми дава, да я не пия ли?“ Чашата – това е задачата, която Христос трябваше да реши. Той я прие, не се отказа от нея и правилно я реши. След това Христос каза на учениците Си: „Идете и проповядвайте, и Аз ще бъда с вас до скончанието на века.“ Днес и учени, и религиозни хора пишат за Христа и казват, че Той е възкръснал и седи отдясно на Отца. И до днес съществува спор между религиозните дали Христос е на Земята, между хората, или на Небето, между ангелите. Църквата поддържа, че Христос е отдясно на Отца. Сам Христос е казал за Себе Си: „Даде Ми се всяка власт на Небето и на Земята.“ Оттук се вижда, че Той слиза на Земята, между хората. Кое от двете е вярно, оставам всеки сам да си отговори. (65, с. 150)

„И отвори устата Си, та ги поучаваше“ (Мат.5:2). Де е сега Христос? – Той живее в сърцата на хората. Църквата проповядва, че Христос е

горе, на небето. Де е небето? То е в главата на човека. То е символ на разумния живот, дето всичко е математически точно определено, както в музиката. И вие, за да разберете отношенията, които съществуват в Божествения свят, трябва да разбирате математика и музика. (106, с. 11)

Има и други светещи души!... Тия светли души казват: „Погледни нагоре! Ние ще бъдем с тебе!“ Това са помощници, ангели-хранители на човечеството. Във всяко отношение, във всяко направление тия напреднали души ви заобикалят. Благодарение на това, че сме заобиколени с такива души, нашият живот може да съществува. Затова всички трябва да бъдем с чисти сърца, със светли умове, за да могат душите, умовете и сърцата ни да станат олтар на тия светли души, на тия напреднали наши братя, за да работят с нас заедно. Сега Христос е тук, на Земята, в Църквата е Той, но не в тази официална Църква. Между душите на хората е Той. Не само Той, но и всички ония напреднали души, които са пострадали за това учение, работят заедно с Него. (104, с. 349)

Христос казва: „Не бойте се, Аз съм!“ На друго място Той казва: „Идете в света и проповядвайте, Аз ще бъда с вас до скончанието на века.“ Въпреки това има религиозни хора, които мислят, че Христос и до днес още седи отдясно на Бога. Не, Христос никога не е напуцал света! Той непрестанно работи между хората. Един индус разказа своите опитности, че много пъти, когато се намирал в големи опасности, Христос го спасявал! Той усещал, че някой го носи на гърба си! Без да вижда кой го носи, той бил уверен, че това бил Христос. Благодарение на тези велики опитности той се решил да проповядва Христовото учение на западните народи. За да повярва в Христа, човек трябва да се намери в безизходно положение като Йов, като Йона или като този индус, който разправя, че се намирал в една дълбока яма, между разлагащи се трупове. Ямата била затворена с капак, тъй щото, колкото да викал, никой не могъл да го чуе. Като дошъл до пълно отчаяние, той чул, че някой отваря капака на ямата, спуща въже, за което да се хване, и го изважда навън. Като се видял вън от ямата, далеч от всякаква опасност, той се огледал да види кой го спасил толкова чудно, но никого не видял. Обаче нямало защо да се съмнява – това бил Христос, Който няколко пъти го спасявал от явна смърт. И тъй, мъчнотиите и страданията на хората не са нищо друго освен условия за проява на Божията сила. Само чрез страданията вие можете да разберете смисъла на живота, да познаете Онзи, Който ви обича и Когото вие обичате. Божието благословение се дава отвътре, а не отвън. Придобие ли това благословение, човек постепенно се извява навън. Тогава всички негови близки започват да го обикалят, да му оказват почит и уважение. Богат е този човек, той има какво да даде на ближните си! (34, с. 166)

За нас е важен днешният Христос, а не Този, Който е живял преди 2000 години. Ще каже някой, че това е богохулство. Питам: от коя ябълка се интересувате повече – от днешната или от тази, която е расла

в градината ви преди 10-15 години? Навремето си тя е давала плодове, от които сте се ползвали, но за вас са важни плодовете, които тя днес дава. Сегашният Христос е по-важен за нас, защото живее между много народи, а преди 2000 години е живял само между евреите. Тогава Той се е оставил да Го разпнат, но днес никой не може да Го разпне. И тогава Христос е бил силен, но съзнателно се е пожегвал. Той казвал: „Готов съм за смисъла на нещата да пожертвам тяхната форма и съдържание.“ Понеже сегашните хора търсят вече смисъла на живота и го разбират, Христос казва: „Сега изисквам от хората да разберат съдържанието, което е вложено в живота, както и формите, чрез които той се изявява.“ Навремето си Христос искаше да обърне вниманието на хората към логиката, скрита в смисъла на нещата. Днес иска да обърне вниманието към логиката, скрита в съдържанието на нещата. В бъдеще Той ще създаде логика на формите. Следователно човек става свършен, когато съчетае в себе си трите вида логика: логика на смисъла на нещата, логика на съдържанието на нещата и логика на техните форми. (30, с. 164)

Казват, че не се отнасям благочестиво към Христа. Аз не зная какво е това „благочестиво“, но зная, че към Христа имам любов. Зная при това, че Христос е говорил още много съществени неща, които не са написани. Окастрено е Христовото учение. Останали са само сенките и цялото днешно християнство е положено върху тях. В приложението на съвременното християнство бих желал да видя живата Христова Любов. Тази Любов бих желал да видя и под филона на всеки свещеник. (152, с. 74)

Христос е израз на Любовта, на абсолютното безкористие. Да бъдеш християнин значи да бъдеш абсолютно безкористен – нищо повече. Нямаш ли туй свършено безкористие, ти не можеш да бъдеш християнин, ти може само да носиш името християнин. Абсолютно безкористие и пълна Любов! Да любиш Бога с всичкото си сърце, да любиш ближния си като себе си и да любиш враговете си – това е християнското учение. (104, с. 186)

Сега казваме, че сме християни. Що е християнин? Свещеникът казва: „Да отидем в църква, да запалим свещи, да кадим тамян“, и пр. Да сме християни – значи да имаме знания. Да имаме знания – значи да вървим по стъпките на Христа... Докато хората не възприемат учението Христово, не ще ликвидират със смъртта. Трябва да ликвидирате със смъртта и тогава ще бъдете истински господари – християни. Истинският християнин е господар на смъртта. Нему не са потребни свещи, попове, кадилници – те са за световните хора. Истинският християнин не признава смъртта – преминал е от смърт към живот, а старите евреи казват: „Заспа и отиде при отците си.“ „И ще ги възкреси в последния ден“ – казва Писанието. Кой е последният ден? Той е денят, в който си станал истински християнин. (2, с. 100-102)

Християнството не е само наука за спасение на душата, но е за подобрене на живота. Ако в продължение на 2000 години бяха се приложили методите, които Христос е прокарал, сегашното поколение щеше да бъде възпитано по съвсем друг начин. На вас ви трябва вътрешно самовъзпитание. Хората са изгубили вяра едни в други. Сега съществува законът на насилието. (46, с. 96)

Христос казва: „Както Ме Отец възлюби, така и Аз ви възлюбих.“ Следователно Христос дойде на Земята да изяви Божията Любов. И ние дойдохме на Земята да изявим Божията Любов. Това е нашето предназначение. Ако и вие не изявите Божията Любов, нищо не можете да научите. Любовта ще остане за вас така неразбрана, както е било преди слизането ви на Земята. Да разберете Любовта, това значи да принесете най-разумната жертва. Думата „жертва“ не подразбира страдание. Да се пожертваш, това значи да придобиеш най-голямото знание в света. Христос се пожертва и нищо не изгуби. Не само че нищо не изгуби, но придоби най-големите блага в света. Той придоби любовта на човешките души. Когато всички хора дойдат до положението на Христа и приемат Неговата жертва, те ще бъдат истински Христови последователи. Днес няма още истински християни, понеже всички хора не се жертват, както Христос. Днес огънят е запален частично, но един ден, когато се разгори в пълнотата си и обхване целия свят със светлината и топлината си, както днешният ден е ясен, светъл и топъл – тогава ще имате ясна представа за Любовта. (31, с. 22)

Ако човек придобие мъдрост и има за цел да злоупотребява с нея, той прелюбодейства. И този, който придобие любов и злоупотреби с нея, той прелюбодейства. Всяка благородна мисъл или чувство, което се изопачава, е прелюбодеяние. Следователно целият свят е болен. Всички днешни болни хора са християни. Най-големият позор, който носи днес Христос в света, е християнството, с което всички се кичат. Ако турите този позор на гърба си само за 24 часа, тогава ще изпитате най-голямо отвращение в света, като видите как всичко днес се върши в името на религия, цивилизация, свети чувства. И колко мерзки са подбудителните причини за всичко това! Ето защо ние трябва да се стремим всички да станем Синове Божии. Сега ще изтълкувам думата „християнство“ в обратен смисъл. Христос е Човекът, Който е винаги здрав, поставил е в ред и порядък Своите мисли и желания, победил е страстите Си и се нарича Син Божий. Само когато научим Божествената Мъдрост, само тогава ние ще бъдем в състояние да разбираме Истината, да станем господари на положението и само тогава ще преобразим света. Тогава ще се наречем Синове Божии. А днес болните хора управляват света и затова е такъв, затова в него има повече ножове, лекарства, болнични легла, губерки за инжекции и др. (125, с. 196)

Еврейте вярват ли в Мойсея? Аз досега не съм срещал човек в света, който вярва напълно в своя учител. Тези хора, които казват, че вярват в

Христа или в кого и да е друго, не говорят самата истина. Да вярвам в Христа не значи да се изправа в църквата и да стоя благоговейно, но да бъда в такова разположение, в такова състояние, каквото е имал Христос в душата Си. Не ви говоря за религията, сити сме вече на религии! Ние трябва да живеем в Божествената Любов, в Божествената обич, в Божествения Дух. Сегашните религии нека останат за буржоата, за хората на миналото, а Божественият живот е потребен за хората на бъдещето... Аз не ви говоря за историческия Христос, но за Този, живия Христос, Който е във вас и между вас. Избийте тоя клин от ума си, да мислите, че Христос е вън от вас. Този Христос е Духът и когато Го разберете, ще Го видите във всеки човек. Докато търсите Христа само в един човек, никога няма да Го намерите. (125, с. 108)

Повечето сегашни хора минават за християни, защото вярват в Христа. Така е, те са християни, но Христос не беше християнин. Защо? За да бъде християнин, Той трябваше да вярва в друг някой, вън от Себе Си. Какво знаем за Христа? Знаем, че Христос е проповядвал за Любовта и изпълнявал волята на Отца Си. Христос никога не е проповядвал християнство. Езичниците създадоха християнството. Преди Христос то не съществуваше. Що е християнството? Християнството е съвкупност, сбор от формули, от правила, които се налагат на хората. Ние вярваме в абсолютната мярка на нещата, в един принцип, който регулира всички прояви на живота. Всяко учение, което почива на абсолютни мерки, на абсолютни принципи, е извън религията, извън науката, извън всякакви условия, т.е. то разполага с религията, с науката, с условията и всякога може да ги измени. Когато човешкият дух върви паралелно с Божия Дух, той е господар на всичко в своя живот. Днес хората спорят помежду си кой е православен и кой не е. Други пък спорят върху комунизма. Христос православен ли беше? Христос комунист ли беше? Той проповядваше идеята за Любовта, която всякога е съществувала и ще съществува. (44, с. 75)

Защо е дошъл Христос в света? Той дойде да скачи хората духовно с Бога, да направи тази връзка. Ние по плът сме скачени, но духовно не сме. Обаче като дойде Христос, тогава имаше две компании в света: окултистите ги наричат компания на Бялата ложа и компания на Черната ложа. Последната нямаше интерес Христос да направи една нова инсталация и затова казваше: „Ние ще се стремим, по какъвто и да е начин, да развалим тази компания.“ И знаете ли на какво мязаше тази работа? Когато балканските народи направиха съюз помежду си, дойде Австрия и каза: „Ние трябва да похарчим много милиони, но да развалим този съюз.“ Питам: Австрия, след като развали Балканската конфедерация, прокопса ли? Не само тогава (във времето на Христа) беше така, но и днес хората не искат тази нова инсталация. Не я ли приемат те, ще се намерят в положението на Австрия. „Е, какво от това?“ – Ще страдат. И като питат защо е дошъл Христос, казвам: Христос е

дошъл да направи нова инсталация, да ни научи на този велик закон на Любовта, на послушанието – да вършим волята Божия от Любов, а не само с привидни жертви и с тамяни. Христос казва: „Тамянът трябва да бъде в сърцето ви, жертвеник трябва да бъде сърцето ви!“ Всичко у вас трябва да бъде ангажирано с Божествената Любов, с всичко чисто и възвишено. Човек трябва да обича и своите ближни. Кои са вашите ближни? – Не телата, а душите на хората са вашите ближни. Колко ми е приятно, когато срещна някоя душа, спряла се и говори на друга душа! (83, с. 196)

От наше гледище Св. Богородица е Любов, Христос – Мъдрост, а религията – това сме ние. Христос е Божествената Мъдрост, Която се проявява чрез Любовта. Религията е връзката. Любовта и Мъдростта се съединяват, за да ни създадат. Иисус, като дойде на Земята, взе формата на човек, за да покаже, че Любовта ражда хората. Мъжете трябва да любят жените си по Бога, а жените да ги почитат по Бога. Жени или мъже, които нямат никаква Любов и Мъдрост, не са религиозни. В Бялото Братство мъжете и жените са равни. Когато мъжът замества жената, той е жена и обратно. (8, с. 111)

Ами че ти един ден ще дойдеш в съприкосновение с други културни същества. Няма да бъдеш както сега. Някои казват, че Бялото Братство е в България. Голяма чест е направило то на България, ако мислите, че то е тук! Всемирното Бяло Братство не може да избере един такъв малък народ за свое седалище. То не е избрало нито Англия, нито Франция, нито Германия, нито Русия, другаде си има свое седалище. Единственото нещо, което съществува в света, то е Всемирното Бяло Братство. Всички други хора: писатели, свещеници, проповедници, философи, всички те са служители на Бялото Братство. И културата, правдивостта в света се подтикват все от тяхната мощна сила, от техния мощен дух. Когато Христос дойде на Земята, тия велики Бели Братя изпратиха от небето един полк ангели, служители техни, да пеят. След тях дойдоха тия трима мъдреци, адепти от Изток, да се поклонят на Христа. И те бяха техни служители. И някои казват: Бялото Братство в България не вирее. Българите трябва да знаят, че свободата им е дадена от Бялото Братство. И ако сгрешат, Белите Братя ще се разправят с тях. Няма народ, с който те да не могат да се разправят. Нека запомним това нещо всички. Това трябва да се отпечата в умовете ви. Бялото Братство не е нещо видимо, то не е секта, не е църква – то е нещо живо, извън тези покварени условия, в които живеят хората. Тъй както живеят хората сега, това, което имаме – това не е братство. В една от миналите беседи аз определих: брат е онзи, който от излизането си от Бога до връщането си при Бога, през всичките съществувания, ти е бил брат. Брат ти е този, който през всичките условия на живота си е бил готов да се жертва за тебе. Брат е този, който те е обичал, както себе си. И всичко това го прави не по насилие, но с великото съзнание на онзи Божествен Дух, Който живее в

душата му. И ако всинца имате такъв идеал, вие само тогава ще бъдете ученици и служители на това велико Всемирно Братство. (104, с. 34)

Важният въпрос е: „Поставихте ли Христа на Неговото място?“ Аз не съм ви казвал мене да поставите на Христовото място! Христос не е нещо, което може да се поставя отвън, а Христос е един принцип. Поставете Христа вътре във вашите сърца! Нека свещениците, нека Църквата първо поставят Христа на Неговото място, че тогава да разрешават другите въпроси. В живота си ние трябва да имаме една мярка, с която да мерим нещата, да ги познаваме. Как ще познаете дали аз ви любя, или не ви любя? Аз се чудя, когато някой казва: „Аз вече в Учителя не вярвам.“ Ами че аз имам ли нужда да вярваш в мене? Единственото нещо, на което разчитам, то е вярата, която аз имам. Че ти не вярваш в мене, то си е за твоя сметка. Ти не трябва да вярваш в мене, ти трябва да вярваш в този Дух, в това Божествено единство, ти трябва да вярваш в Бога. Тази вяра трябва да бъде жива, а Божествената Любов трябва да засегне човешкото сърце. (38, с. 228)

Прочетената глава от Матей (23-та) е една от силните речи на Христа. Тя засяга мнозина. Тя чисти, както метлата чисти къщата. Христос казва: „Горко вам, книжници и фарисеи, горко вам, лицемери!“ Ние пък можем да кажем: „Блажени вие, бъдещи проповедници и свещеници, които се застъпихте за Царството Божие.“ От всички стихове на тази глава мога да направя нов превод. Защо трябва да ги превеждам? Защото отрицателното трябва да се изхвърли. Ако не се изхвърли, положителното не може да дойде. (122, с. 171)

Ще ми възразите, че в Новото учение всичко е добро, само да не се говори за прераждането. Значи злото е в прераждането. Казано е: „Ние живеем и се движим в Бога.“ Това значи прераждане! На Земята се раждаме и живеем. Щом се оттеглим от земния живот и влезем в Божествения свят, ние умираме. Значи на физическия свят човек умира, а се ражда в Божествения свят. Като поживее известно време там, той слиза на Земята. Сега става обратното: той умира за Божествения свят, а се ражда на физическия. Който не разбира този закон, пита: „Може ли дух да се преражда?“ Духът не се преражда, но се вселява – минава от една форма в друга. Духът се явява в разни епохи и времена, за да научи великия закон на Битието, да разбере, че вселената е велико, обективно училище. Всички души – малки и големи, минават през това училище. Като свърши земната наука, човек напуца Земята и отива на друга планета, там да се учи. (106, с. 198)

Днес се явява спор върху въпроса за прераждането. Като го отричат, някои казват: „Ако имаше прераждане, нямаше защо Христос да дохожда на Земята.“ – Христос дойде на Земята, за да направи мост между небето и земята, да има съобщение. Преди Христа хората робуваха. Откак дойде Христос, те се прераждат. Като направи Христос моста, хората започнаха

да се прераждат. Значи един човек от небето слиза на земята, дето живее още 50-60 години. Има ли нещо невъзможно в това? – „Христос дойде един път на Земята и повече няма да дохожда.“ – Не е така. Много пъти е дохождал Христос на Земята и още много пъти ще дохожда. Когато Адам и Ева бяха в рая, Христос дойде при тях и им предаде заповедта на Бога. Той се яви на Авраама и говори с него. Когато се устройваше нашата вселена, пак Христос взимаше участие. Законът на прераждането е Христов закон. Той нареди да се прераждат хората. – „Защо трябва да се прераждат?“ – Това е работа на Христа. Съветници ли ще Му ставате вие? Казват ми, че ако проповядвам така, ще ме изключат от Църквата. – Вие ще изключите мене, а Христос ще изключи вас, ако противодействате на този закон. Той казва: „Ако не се родите изново от Дух и вода, няма да влезете в Царството Божие.“ Христос говорел за прераждането и казал: „Роденото от плътта плът е, роденото от Духа – дух е.“ Прераждането не е принцип, но закон – да си в общение с другия свят, да имаш право да минаваш от един свят в друг. Да се преродиш, това не значи непременно да помниш, че си живял някога на Земята. Днес законът за прераждането е толкова изопачен, че ако се върнем в средните векове и си позволим да говорим за него, ще ни изгорят на кладата. Това не е религия, това е наука. В религията основен принцип е Любовта. Божията Любов е религия за душата, а Божията Мъдрост – наука за ума. Аз не изнасям въпроса за прераждането, за да повдигам спор и раздори между хората. Дали ще говоря за прераждането, или няма да говоря, независимо от това хората ще се прераждат. Когато се роди едно дете, трябва ли да се мълчи? Нали ще му турят име? Фактите говоря едно, а човешките разбирания – друго. И Христос се прероди на Земята, за да покаже на хората Божията Любов. Той пак ще се прероди, но не както индусите го разбират. Прераждането е закон за усъвършенстване на човешката душа. Човешкият организъм постоянно се изменя. Следователно той се облича във все по-нови и нови дрехи. Павел казва: „Има тяло естествено, има и тяло духовно.“ Напредналите ще изучават великата наука на живота, а ненапредналите ще се занимават с обикновени въпроси. Дойдете ли до някой маловажен въпрос, турете го настрана, не се занимавайте с него. Законът за прераждането не е догма, не е религиозен принцип. То е научен въпрос само за учените и разумните хора. (106, с. 60)

Христос казва: „Моя мир ви оставям.“ Значи и Христос е за мира. Той е за онзи мир, който е основан на Любовта, на братство между всички народи, общества и хора по лицето на Земята. Братската и сестринската любов не са нищо друго освен клоните на бъдещата култура. Тази любов стои по-високо от майчината. Колкото да е велика майчината любов, в нея все още има малко егоизъм. За пример, вземете любовта на тигрицата към нейните малки. За любовта си към тях тя всеки момент е готова да отнеме живота на всяко живо същество, което се изпречи на пътя ѝ. В този смисъл майчината любов представя корените на живота, а

братската и сестринската – клоните. Божествената Любов представя плодове от дървото на живота. От корените на майчината любов, от клоните на братската и на сестринската любов произлизат плодовете на Божествената Любов. От тези плодове именно бъдещите хора ще се хранят и ще придобият безсмъртие. Тези плодове ще бъдат носители на новия живот. Дето да отидете по света, навсякъде ще срещнете хора на новия живот. Тези хора се отличават по меката и приятна светлина, която излиза от очите им. Ние наричаме новите хора „братя и сестри на човечеството“, носители на Божественото начало в себе си. Христос е от новите хора! Той казва: „Не дойдох да изпълня Своята воля, но волята на Онзи, Който Ме е изпратил. Аз дойдох да донеса мир на света.“ До идването на Христа еврейският народ се придържаше в буквата на Мойсеевия закон. До това време евреите колежа агнета, овце, волове и принасяха жертва на Бога. С идването на Христа, обаче, животът им коренно се измени. С един замах Христос унищожи стария живот. Те дойдоха до съзнание, че истинската жертва се заключава в добри мисли, чувства и постъпки.

В какво се заключава новата религия? Първият член на новата религия гласи: „Аз вярвам, че любовта на майка ми и на баща ми са корени на дървото на великия живот – живота на Любовта.“ Вторият член гласи: „Аз вярвам, че любовта на сестра ми и на брат ми са клони от дървото на великия живот – живот на Любовта.“ Третият член гласи: „Аз вярвам, че Божествената Любов е плод на дървото на великия живот. Всичко, което излиза от моя ум и от моето сърце, се превръща в плодове на Любовта.“ Който яде от тези плодове, той придобива безсмъртие. Христос казва: „Който яде плътта Ми и пие кръвта Ми, той има живот в себе си.“ Значи, който яде от дървото на живота, т.е. от майчината и бащината любов, както и от братската и сестринската любов – той има живот в себе си. Сега, като знаете в какво се заключава новото верую, бъдете смели и решителни да приложите това верую. Мнозина чакат нещо ново. Новото се заключава в примиряването на хората. Новото примирява всички противоречия. Как ще стане примиряването между хората? – Много лесно! Който има да взима – да прости дълговете на брата си. Който има да дава – да бъде готов да си плати дълга. Като отиде при своя кредитор да плаща, последният ще му каже, че в името на братството той прощава дълговете му и го признава за свой брат. Когато двама души се признаят за братя, дълговете им сами по себе си падат, споровете се прекратяват и недоразуменията изчезват. Аз бих желал хората да спорят, но само за едно: кой повече да даде и да помогне на брата си. (41, с. 237)

ЗВЕЗДАТА И КРЪСТЪТ

Дойде ли ви някое изпитание, излезте вън, погледнете към небето и се зарадвайте, че на другия ден, след изгряване на слънцето, всички ваши мъчнотии ще бъдат разрешени. Когато Христос се роди, на небето се яви една светла звезда, която разреши един от важните въпроси. Тогава ангели слизаха от небето и пак възлизаха нагоре, като пееха: „Слава на Бога и мир на човеците.“ Обаче хората заместиха тази светла звезда с кръст, като на умрял човек. (27, с. 158)

Ще воюваш за свободата на душата си. Туй е Божественото у вас, което трябва да се събуди. Затова всички трябва да имаме само едно убеждение: Любов без никакъв обект! Бога да не виждаме в никаква форма, Христа да не виждаме разпнат! Бог е, Който носи живот в нас. Като помислим за Него, да почувстваме живот в себе си, да почувстваме подем в мислите и в желанията си. Животът седи в това: като помисля за Бога, да почувствам най-възвишеното и благородното в себе си, да почувствам живота. Тогава само ще позная, че Бог живее в мене. И всеки един от нас трябва така да живее, че да познае какво действително Христос е сега на Земята – не разпнатият Христос, но живият. Жив е Христос на Земята! Ще кажете: „Едно време Христос беше разпнат.“ Да, разпнат беше човекът, но Христос е жив! (83, с. 286)

Голяма е силата на праведния. Ако желае, той може в един момент да разруши цял град. Обаче той никога няма да направи това. Такъв опит ще коства живота му. Не е този начинът, по който праведният може да покаже силата си. И на Христа казваха: „Ако си Син Божий, слез от кръста!“ Христос не показа силата Си, но се подчини на Божията воля. Ако Той беше проявил силата Си, нямаше да остане човек около Него. (142, с. 203)

Христос можеше да унищожи не само римската войска, но и цялата Римска империя, обаче Той прие страданията, които Му бяха определени да измине. Христос носи до едно място дървения кръст, но после го хвърли на земята и каза: „Да нося страданията на хората, разбирам, но да нося дървен кръст – не разбирам. Оттук нататък вие го носете.“ Христос не искаше да носи дървен кръст и го свали на земята, а хората (в Негово име) и днес още носят кръстовете на врата си. Геройството на човека не се заключава в носене кръст на врата. Когато дойде страданието, сложете го на гърба си и го носете, без да ви знаят хората. Това е живият кръст, това е геройство. А не това – сложите едно малко кръстче на врата си, всички да го виждат. Дойде ли страданието, превърнете го в добродетел. Христос издържа на поруганията на цял народ, на множество войници. Той понесе всички страдания с Любов, но дървения кръст хвърли на земята. Днес християните целуват само дървени кръстове. И защо не вървят работите им напред? Защото те сложиха на вратовете, на

главите си именно този дървен кръст, презрян от самия Христос. Време е вече хората да се стремят към съвършенство, към истинско знание, към Любов, Мъдрост, Истина. Време е да се откажат от дървените и металическите кръстове. (108, с. 28)

Христос казва: „Аз съм, не бойте се!“ Всеки човек се страхува от нещо и се нуждае да дойде някой да го успокои. Не само отделният човек, но цялото човечество ще мине през големи вътрешни и външни изпитания и мъчнотии. Какво по-голямо изпитание може да съществува от смъртта? Дойде ли смъртта пред човека, тя го туря на легло, скръства му ръцете и го занася на онзи свят. Ако е изпълнил волята Божия, ще го занесе на онзи свят с колесница, като пророк Илия. Ако не е изпълнил волята Божия, ще го хване с куки и ще го хвърли в бездната. Дали е вярно това, или не, то е друг въпрос. Важно е, че смъртта е страшна. И Христос, като се намери в големи затруднения, каза: „Скръбна е душата Ми до смърт! Господи, ако е възможно, нека Ме отмине тази чаша.“ Не е лесно да се намери човек на поругание, изоставен от Бога, от всички добри и разумни същества. Голямо геройство се иска от човека, за да издържи на това положение. Величието на Христа се заключава в Неговото търпение и издръжливост. Силен човек е бил Христос. След като цяла нощ римските войници се поругавали с Него, на сутринта Той е трябвало сам да носи кръста Си. Христос носи кръста Си до едно място и после го хвърли настрана, като каза: „Не искам повече да нося този кръст!“ Мнозина счетоха това за слабост от страна на Христа. Не, други бяха съображенията на Христа, за да захвърли кръста. 6000 войници се подиграваха с Христа и Го бяха, но който се беше осмелил да дигне ръка върху Него, повече не можа да повтори. При първия удар още ръката му отмаляваше и не можеше повторно да се дигне нагоре. Не е достатъчно човек да носи своя кръст, но той трябва да го уплаши. С други думи казано: не е достатъчно човек да носи страданието си, но той трябва да го уплаши. Истински герой е онзи, който може да уплаши страданието си и да го застави да бяга. Днес повечето хора бягат от страданията си, а не страданията – от тях. (34, с. 162)

Защо невидимият свят позволи един от най-добрите, най-силните хора в света да бъде бит, поруган и най-после разпнат? Защо трябваше този добър и силен Човек тъй драматично и трагично да умре? Свещената книга казва, че така било писано – нищо повече. Не се знаят дълбоките причини защо и за какво става това. Някои казват, че това трябвало да стане, за да се спаси светът. Когато запитаха Исуса защо е дошъл, Той не каза, че е дошъл да умре, но каза: „Аз за това се родих – да свидетелствам за Истината. И всеки, който служи на Истината, ще бъде на Моето място.“ ... Когато Той беше в Гетсиманската градина, молеше се на Бога: „Господи, ако е възможно, нека Ме отмине тази чаша.“ Но тази чаша не се отмени – така беше отредено от невидимия свят. Обаче отгоре изпратиха един ангел да Му помага. Защо разпнаха Исуса? Защото не

Му изпратиха на помощ Любовта. Тя не взе участие в Неговия живот, а разпъване става всякога там, дето няма Любов. Защо страдат хората? Защото Любов няма между тях. Защо съществуват противоречията в света? Защото Любов няма там. Защо е създаден адът? Защото Любовта не е там. Защо е създадено небето? Защото Любовта е там. Някой пита: „Защо съм нещастен?“ – Защото нямаш Любов. Това не показва, че ти не я искаш, но няма я там. Следователно, дето Любовта не взема участие, там има най-големи противоречия в света, там има най-големите драми и трагедии. Някои казват, че Любовта произвежда драмите и трагедиите в живота. Не, това не е вярно. Любовта не произвежда драми и трагедии, но състезанието за нея ги произвежда. Любовта произвежда навсякъде живот, светлина, мир, радост и веселие. Всичко обикновено в живота, на което хората искат да турят името „Любов“, не е Любов. И тъй, ако искате да разрешите въпроса принципиално, което е дълбоко философски, трябва да застанете върху тази база именно – върху Любовта. Само така ще разберете онази велика сила в света, за която Писанието казва: „Бог е Любов.“ Ние говорим за този живот, който имаме сега, който сме имали някога и който ще имаме за в бъдеще. Ако вие искате да задържите и за в бъдеще този изопачен живот, в който сега се намирате, ще имате най-сложните форми, драми и трагедии. Пък ако искате вашият живот да се измени, трябва да разбирате закона на Любовта. (112, с. 384-386)

Божественият свят е проява на свобода. Там ние сме свободни да се проявим, както искаме. Каквото и да правиш, в Божествения свят не можеш да се проявиш зло. В човешкия свят можеш да се проявиш зло, но в Божествения – никога. Падналите ангели, докато са в невидимия свят, не могат да правят зло – стимул нямат. Щом слязат между хората, в тях се явява желание да ги впрегнат на работа и им причиняват пакости. Злото съществува вън от Бога, но в Бога няма зло. Причината за страданието е вън от човека. Кога иде страданието? – Когато Бог се оттегля от човека за известно време. Когато Бог иде при нас, това е радост, когато се отдалечава от нас, когато ни изоставя – това е страдание. Христос опита това страдание. Той се обърна към Господа с думите: „Боже Мой, Боже Мой, защо си Ме оставил?“ Това е моментът, когато хората бяха крайно жестоки. И за да се оправи светът, трябваше Христос да бъде изоставен. Каквото можеха да Му вземат, взеха го. (54, с. 92)

Ако мислите, че лесно ще влезете в Царството Божие, вие сте на крив път. Някои влизат лесно в Царството Божие, защото са държали своята матура. Разбойникът, който беше разпнат на кръста заедно с Христа, се обърна към Него с думите: „Господи, помени и мене в Царството Си!“ Христос му каза: „Днес ти ще бъдеш с Мене в рая!“ Той човек държа изпита си заедно с Христа. Казва се, че двамата разбойници от двете страни на Христа били вързани за кръста, само Христос беше закован с гвоздеи. Оня, който беше отляво на Христа, показва своя страх и безверие. Той каза на Христа: „Нали си силен, учен човек, защо

не слезеш от кръста, да спасиш и Себе Си, и нас?“ Христос нищо не отговори. Мълчанието Му означаваше: „Ти ще останеш на Земята и след смъртта си.“ Другият, който беше отдясно на Христа, казваше: „Ние сме грешници, заслужено носим съдбата си, но тоя човек е праведен. Той страда за нашите грехове.“ След това той се обърна към Христа с думите: „Господи, помени и мене в Царството Си.“ Христос му отговори: „Днес ти издържа своята матура, затова ще се явим заедно пред лицето на Господа.“ Лесно се цитира стихът: „Господи, помени ме в Царството Си.“ Така може да каже само оня, който е бил на кръста и там е умрял. (134, с. 179)

„Направил си го малко нещо по-долен от ангелите, със слава и почести си го венчал.“ Щом Бог ни е венчал със слава и почест, каква е нашата длъжност тогава? Нашата длъжност е да бъдем търпеливи, докато Божият план се реализира; да имаме смирение, да понесем обидите на света, за да влезем в новия живот – в бъдещия живот. Само търпеливият, само смиреният е човек на бъдещето. Никакво оръжие не ще бъде в сила да пробие ръката на новия човек – човека на бъдещето. В миналото пробиха ръката на Христа с гвоздей, но днес никой не може да пробие тази ръка! Яка, здрава е ръката на Христа. В миналото разпнаха Христа на кръста, но днес не може да се намери дърво, на което да могат да Го разпнат. Велик, голям е днес Христос! Павел казва за Христа, че е научил една от великите тайни на живота – че няма зло в света, което да може да пробие Неговата ръка. Същият закон се отнася и до вас. Когато дойдете първи път на Земята, ще ви гонят, ще ви преследват, на кръст ще ви разпнат. Обаче като дойдете втори път на Земята, ще бъдете смели и решителни и ще кажете: „Няма оръжие в света, с което можете да пробие моята ръка!“ Това е въпрос на бъдещето, когато човек стане неуязвим за злото. Тогава никой не ще може да внесе в душата му сянка от съмнение и неверие. (82, с. 169)

Човешкото тяло е къща, но човекът не е там. Обаче има едно място, дето лекарите не могат да бъркат. То е свещеният храм на човешката душа. Когато се прави операция на човека, святото в него (т.е. неговата душа) излиза навън. Когато разпнаха Христа, Божественото, т.е. Неговата душа, Го напусна. Божественият Дух излезе из Христа и Го остави сам. Много естествено – Божественото не могат да разпнат! Никой не може да се докосне до Него! То прави човека силен, мощен. Всички хора се подчиняват на Божественото начало в себе си. Затова в Писанието се казва, че двоеумният е раздвоен в своите пътища. Защо е така? – Божественото не е в него. Такъв човек едно говори, друго разбира. Говори за Любовта, а крие в себе си нещо користо. Това не е Любов. Любовта подразбира единство в целокупния живот. Единството осмисля живота, то го прави красив. Дето има единство в музикалните тонове, там има хармония. (64, с. 60)

Всички минават за духовни, за последователи на Христа, но ще видите грамадната разлика между тях и Христа. Какъв беше Христос като човек? Бих желал в лицето на Христовите последователи да видя характера на Христа. Ние виждаме Христа, прикован на кръста, да казва: „Прости им, Господи, защото те не знаят какво правят!“ Това е характер, това е воля! Христос беше гениален, учен човек. Той познаваше алхимията по-добре от всички алхимици. Когато Сатаната Го изкушаваше и Му казваше, ако е Син Божий, нека превърне камъните в хляб, Той можеше да направи това, но не искаше. „Хвърли се от този храм да покажеш, че си Син Божий, понеже е казано: „Ангели ще те повдигнат, за да не препънеш о камък ногата си.“ – И това можеше да направи Христос, да се хвърли от храма и да увисне във въздуха, без да падне на земята. Той беше голям авиатор – и най-добрият авиатор не може да се сравни с Него, но не искаше да направи това. Най-после Сатаната Му каза: „Виждаш ли тези царства? Ако ми се поклониш, всички ще бъдат Твои.“ – „Махни се отгук, Сатано, Аз дойдох да служа на Господа; Моето царство не е от този свят. Моето царство, на което служа, е по-голямо от всички царства на света.“ Питам: кой човек днес би се отказал, ако му предложат да стане цар? Или кой би се отказал, ако му предложат да стане пръв министър в България? (64, с. 201)

Не се влиза лесно в Царството Божие! Христос е казал: „Ако не вдигнете кръста си и не тръгнете след Мене, не може да влезете в Царството Божие.“ Какво нещо е кръстът? Да вдигнеш кръста си, това подразбира да понесеш всички страдания, гонения, поругания, укори, безчестия, несгоди все за името Божие, без да роптаеш, без да съжеляваш, че си тръгнал по този път. Какво по-голямо страдание от това, да правиш добрини на хората, да служиш на ближния си безкористно и с Любов и в резултат на всичко това да те разпнат на кръст? (138, с. 9)

Ако искате да се избавите от злото, което ви следва, трябва да напуснете греховете си, трябва да водите добър живот. И Христос казваше на евреите: „Вие трябва да напуснете баща си и майка си, да се отречете от своя живот и тогава да тръгнете след Мене.“ Това значи: вие трябва да напуснете стария живот и да заживеете по нов, Божествен начин. За да дойдете до това положение, трябва да се измени старият път на разбиране, коренно трябва да се измени цялата философска мисъл на човечеството. Христос казва, че мъжът трябва да напусне жена си, жената – да напусне мъжа си, синът – да напусне майка си, дъщерята – да напусне баща си, слугата – да напусне господаря си, богатият да се откаже от имота си, съдията да напусне службата си, а професорът – своята катедра. Какво по-голямо противоречие от това, да напуснеш всичко, да се откажеш от себе си и да тръгнеш след Христа? Представете си, че някои разберат тия истини в буквален смисъл! Какво ще направят те? Всеки ще вдигне на гърба си по един дървен кръст и ще тръгне за някъде. Накъде ще тръгне, и той сам не знае. Много герои от войната носят по

един или по два кръста за храброст. Много християни носят кръстове по вратовете си. Какво ще допринесат тия кръстове на съвременните хора? Ще надигнат кръстовете си и ще замаят на работници, които носят кръстове на гърба си, но не знаят в коя посока да тръгнат. Христос е казал: „Дигни кръста си и ела Ме последвай!“ Обаче с тези думи Той разбирал съвсем друго нещо. Кръстът е символ на търпение. Който съзнателно носи своя кръст, той гледа спокойно, с търпение на всичко онова, което става в света...

... Когато говоря за Христа, в ума ми изпъква най-хубавото Негово качество – търпението. Хората говорят за големите страдания на Христа, но аз не се спирам пред тях. За мене страданията на Христа седят на второ място. На първо място обаче поставям търпението, с което Той е понесъл поруганията, хулите, обидите, които цял полк римски войници Му нанесоха. Пред всичко това Христос седи тих, спокоен, невъзмутим, като че нищо не става. Една сълза от очите Му не се проля. Който е видял това, зачудил се на великото търпение, на великото самообладание и Любов. Това значи канара, която не се разбива. Когато влизаше в Йерусалим, Христос проля няколко сълзи, но когато римските войници Го измъчваха, Той не проля нито една сълза, остана тих и спокоен. Обаче тия войници впоследствие станаха най-добрите работници за Христовото учение. Сега да оставим настрана въпроса за страданията на Христа. Важно е какво представя търпението. Ако в най-големите мъчности и страдания човек не може да покаже пълно хладнокръвие и самообладание и да понесе всичко с търпение, той няма характер. Христос сам носи кръста Си до едно място и после Го приковаха на същия кръст. Той им сила да се обърне към майка Си и да ѝ каже, че има кой да я гледа. После се обърна към един от учениците Си, на когото каза да гледа майка Му, да се грижи за нея така, както Той би се грижил. Какъв по-велик човек ще намерите от прикования на кръста преди 2000 години, Който гледа тихо и спокойно на всичко, което се върши с Него? През всичкото време Той мълча, но когато трябваше да направи добро, макар да беше на кръста, помоли да разковат ръцете Му да направи доброто и после пак да ги приковат. Най-после Христос се обърна към Бога с думите: „Господи, защо си Ме изоставил?“ Той се намери в противоречие: дойде между хората, изпратен от Бога да им проповядва великото учение на живота, но те не Го приеха. Не само че не Го приеха, но Го подложиха на най-големи хули и поругания, след което Го разпнаха. После каза: „Отче, в Твоите ръце предавам Духа Си.“ Христос разбра, че само Любовта е в сила да изправи света. Като разбра това, Той въздъхна и предаде духа Си в ръцете на Отца Си. Ако Христос беше хулен и подиграван, гонен и разпнат, мислят ли съвременните християни, че те ще минат по друг път? Те мислят, че ще благуват, ще живеят добре, защото Христос дошъл да спаси хората и се пожертвал за тях. Хората могат да живеят добре, но при условие да изпъкнат

волята Божия. И Христос каза: „Не дойдох да изпълня Своята воля, но волята на Онзи, Който Ме е проводил.“ (144, с. 68-72)

„Защото вам е дадено да познаете тайните на Царство небесно, а тям не е дадено“ (Мат. 13:11)... Съвременните човеци на 20. век и съвременниците на първи век, когато Христос дойде на Земята – има много голямо подобие между едните и другите. „Вам – казва Христос – хората на бъдещето, е дадено да разберете тайните на Царството Божие, а на хората на миналото не е.“ Дадено е на хората, които живеят с бъдещето, а не с миналото. Тоя факт е жив и верен. Хората, които живеят с миналото, приличат на един фалирал търговец, който разравя старите тефтери и гледа колко има да взема, но не може да вземе нищо – и така всеки ден, докато най-сетне оживее тефтерът в ума му и само с него живее. На такива не е дадено да разберат Царството Божие. Кажете, че нямате от никого да вземате... Когато затворите сегашния тефтер и му турите кръст, то значи: нямате да вземате. „Прощавам му“ – това означава кръстът. Смиълът на кръста, елементите на кръста, истинският кръст, който спасява и отваря вратите на Царството Божие, той е Христовият кръст. Първата линия на кръста (перпендикулярната линия) са ония същества, които са паднали отгоре и са с главата надолу, и са в свършено противоречие. Те са растенията. Втората линия на кръста са животните – тям не е дадено да разберат Царството Божие, също и като растенията. Всички хора, които искат материални блага и облаги, и на тях краката са обърнати към Бога. Други човеци са обърнати и с гърба към Бога. Казва Давид: „И гледах Господа пред лицето си.“ Третият елемент на кръста е живият човек Христос, закован на него с главата нагоре. Защо е закован? Три кръста, събрани наедно: първо, кръстът на растенията; второ, кръстът на животните и трето – кръстът на човека – спасителният елемент. Той е закован на три места: краката заковани означава, че Той ги е спуснал, за да издигне хората с главата към Бога; ръцете заковани – да издигне растенията към Бога и им казва: „Стига толкова слизане надолу.“ С двете ръце държи животните, да ги обърне от гърба – с лицето към Бога. Казва Христос, като беше на кръста: „Отче, защо си Ме оставил?“ „Да остави“ означава: „Защо си оставил тия Мои братя?“ Спуска ръцете Си надолу и казва: „Тука е вашето спасение.“ И умът е едно изправено животно, обърнато с гърба и сърцето надолу – трябва да ги обърнем към Бога. Тайните на Царството Божие са с посоки, към които се обръща Неговата глава...

... До 21 години бащата трябва да се грижи за децата. Ние не сме още на 21 години, сега сме на 12-13 години, дълго ще работи Бог и ангелите за нас. Бог е пратил Своите синове на училище на Земята и понеже не се учат – бягат от училището, затова иде пръчката, затова са страданията сега. Чрез страданията, които понесе, Христос искаше да покаже на съвременните хора, че всяка погрешка ще си понесе последствията. Страданията са тониране на човешката душа. Кръстът, който спасява,

трябва да е съставен от два необходими елемента: да не е от дърво, глупав, с главата надолу; да не е своенравен (своенравие подразбира роптанието при страданията – тогава сме с гърба към Бога.) Съвременните хора носят тия два кръста. И жени, и мъже си говорят: „Все за мене ли са страданията?“ Дотегна ми да гледам тия глупави кръстове – кръстове без Христа, закован на тях, Който да им покаже къде е спасението.

И мъже, и жени, и деца казват: „Ще си отмъстим!“ На този кръст ще турите Христос с главата нагоре и ще кажете: „Господи, аз ще изпълня волята Ти и ще изпълня закона на Любовта Ти. От всички страдания ще извлека полза – когато ме бият, ще кажа: „Това е благословение“, и ще пея, и ще Те славя.“ Двата елемента на кръста си имате, турете днес третия елемент. Христос, като беше закован, извърши велики неща. Като Го положиха в гроба, пак беше закован, слезе в ада, да извади всички Свои братя. Стоя три дена в ада и им проповядва, за да ги обърне и ги изведе при Бога. И вие ще слезете при вашите прадеди долу, ще им проповядвате и тогава ще излезете при Бога. Във вашия ад ще слезете, казвам, за да видите какво правят вашите прадеди. „Аз ви спасих, а вие други ще спасите“ – казва Господ. Това е Неговата справедливост, която ще внесе преобразование в нашия живот. Да не се откъсваме от света, но да се присъединим, че да организираме този вътрешен свят, който е в нас. Христос слиза всеки 2000 години на Земята – по-рано живя 33 години, а сега като дойде, ще живее повече. И вие ще можете да Го видите и приказвате с Него, но ако имате тези три елемента на кръста. Човек трябва да участва в Божествените блага. Христос казва: „Вам е дадено“ ...

... Още един елемент има в кръста: двамата разбойници с пречупени колене и на Христа прободеното ребро. Двата разбойници бяха Адам и Ева, пречупиха им краката, защото се казва в Мойсеевия закон: „Проклети са всички, които ходят да крадат.“ Съвременната добродетел, понеже краде, ѝ пречупват краката. Понеже сърцето на Бога пожела да създаде първите чловеци, то Го прободоха в сърцето. Който „пожелае“, го пробождат в сърцето; който краде, му пречупват коленете. Закованият разбойник от лявата страна на Христа беше жената. Той каза на Христос: „Спасил си много, спаси Себе Си и нас!“ И Христос каза на другия разбойник от дясната Му страна (който каза: „Помогни ми, Боже, когато отидеш в Царството Божие!“): „Днес ще бъдеш с Мене в Царството Божие“, и го взе горе, а жената остави на земята. Сега Христос взема всички мъже на небето, а на земята оставя жените, които ще посрещнат Христа на земята. Христос иде – на вас, жените, говоря – пригответе се да Го посрещнете, пригответе си кръстовете!... Как ще ви намери Христос, като дойде на земята – с гърба ли или с краката нагоре, или с ръцете надолу? Опитайте този кръст с трите елемента, двата разбойника от двете страни на Христа с пречупени крака и Христос с прободено сърце. Който ви покаже друг кръст, отхвърлете го – не е той кръстът,

който спасява. Всеки, който дойде и обърне краката си към Господа или гърба си, още не знае правилно да мисли... Турете на вашия кръст Христа с главата нагоре и речете: „Отче, защо си Ме оставил?“ Да извикате от дълното на душата си и Той ще ви се обади, че не ви е оставил. Да имате това благословение! Подайте си ръка от всички черкви, да имате общи вярвания. Ще ви даде всичко Бог, но Му бъдете верни. Ние сме в рая и ще възпитаваме всички животни, и ще живеем в мир и Любов, и Той ще ви каже: „Елате при Мене!“ (61, с. 76-80)

Звездите са, които внасят в нас новите идеи. Когато една звезда блесне в човешкия ум, човек веднага се изпълва с едно въодушевление. Когато една звезда блесне в човешкото сърце, той се изпълва с друго въодушевление. Звездите са едни от най-добрите признаци. И тогава ап. Павел казва: „Ще се похваля с кръста Христов.“ Аз пък допълням: аз ще се похваля с Христовата звезда. Христос не може да изнесе този кръст, с който се хвалеше ап. Павел. Той падна от тежестта на този кръст и трябваше други да Му Го носят. Тежък е кръстът, а при това много големи почести му се дават! И ако някой каже нещо против кръста, веднага всички ще се подигнат против него. Но кой от вас не търси помощ за кръста си? Като ви дойде някоя болест, веднага търсите един, двама, трима души лекари или някои ваши приятели да ви носят кръста. Вие молите баща си, майка си, вашите братя, сестри или някои ваши приятели да ви освободят от кръста ви. Следователно в моите очи кръстът е една сила, която работи само с гъстата материя, с неорганизираната материя, затова всеки човек, който иска да се бори с материалния свят, трябва да се бори чрез кръста. Ние създадохме този кръст със страданията, които сега имаме, и с това предизвикахме тази Божествена сила да се прояви не като звезда, а като един тъмен кръст. Тъй превърнахме ние светлата звезда в един тъмен кръст. Когато Христос се роди на Земята, ангелите поставиха звездата Му на небето – яви се Неговата светлина, и с това искаха да Му кажат: „Така ще внесеш светлина и мир в сърцата на всички хора, да се радват.“ Еврейските учени обаче, като видяха тази светлина, казаха на Христа: „Ние не искаме тази светлина!“ Затова те Му дадоха в ръцете две дървета и създадоха кръста. Сега, разбира се, с това аз не искам да отрека силата на кръста. Човек може да разбира кръста само чрез закона на търпението. Който няма търпение, никога не може да разбере какво нещо е кръстът. Кръстът – това е търпението. Значи търпението е основното качество на кръста. Човек, който иска да знае какво нещо е кръстът, трябва да бъде търпелив като вола. Човек, който иска да разбере светлината, трябва да бъде мъдрец. Светлината – това е сила, вложена в човешката душа. Тази звезда, която се яви на изток, беше жива; не мислете, че беше някое мъртво тяло. Тя представлява сбор от живи същества, слезли със своите факли, за да оповестят идването на Христа. Следователно всички светли тела, които виждаме по небето, са живи, разумни същества, които изпращат своята светлина. И Слънцето,

което изпраща своята светлина отгоре, е резултат на множество разумни същества, които изпращат своята разумност във вид на светлина...

... Тази звезда, която се явила на изток, внесла между хората разумния живот. Тия трима мъдреци, които отишли да се поклонят на Христа, са били разумни. Те се разговаряли с Христа. Всички вие мислите, че те, като отишли при Христа, видели едно малко бебенце, дали Му подаръците си и се върнали назад. Не е така. Няма много да ви говоря, но ще ви кажа само едно нещо: те се разговаряли с Христа. Той им предаде великата мъдрост и знание, които те предадоха в Индия. И сега това знание се пази там. Индийският народ е единственият народ на Земята, който може да пази свещените работи. Нито англичаните, нито американците, нито французите, нито кой да е друг народ могат да пазят свещените тайни. Само индусите могат да ги запазят, затова там се занесе на съхранение великото, свещеното учение. Ето защо толкова хора от Европа отиват в тия светилища да се учат. Тия светилища не са никакви видими храмове. Не, в Индия има такива храмове, за които хората днес нищо не знаят. Значи има някаква особена светлина. Вие виждали ли сте тази светлина? (83, с. 355-377)

ХРИСТОС И ЕВРЕИТЕ

Рядко ще срещнете човек, който за голямото добро, което сте му направили, да ви отговори със зло. Историята познава само един подобен случай. Това е случаят с Христа. Христос, Който създаде еврейския народ, Който го освободи от робството, беше разпнат на кръста от тях. При това Христос нищо не им дължеше. (34, с. 61)

От всички спорове, които ставаха между евреите и Иисуса, се вижда, че те не Го познаваха. Едни мислеха, че Той е обикновен човек, други мислеха, че е пророк, а трети казваха, че Той е Христос, Син Божий. Въпреки това и трите категории хора отлагали, не приложили Христовото учение навреме. И до днес още казват, че не му е дошло времето. (45, с. 44)

Второто нещо, което казват за Христовото учение, е, че то не би могло да се приложи, защото Господ е говорил само на еврейския народ. Господ е говорил и на други народи и това аз мога да го докажа. Ако евреите бяха действително избран народ, защо не приеха Христа? Ако някоя мома избере момък, който ѝ е прилика, но не го вземе, коя е причината за това? Или момъкът е серсемин, или момата е такава. По същия начин или Христос не беше Христос, та евреите не Го приеха, или учението на Христа не беше Христовото учение, или пък евреите не бяха избраният народ. И Христос им рече: „Не казвайте, че сте само вие чада Авраамови, защото, казвам ви, че от тия камъни мога да издигна народ.“ Следователно избран народ е само този, на който умът е пълен с

Божията Мъдрост, сърцето е изпълнено с Божията Любов, а душата – с Божията Истина. Такъв народ е велик, избран народ. (3, с. 116)

Всички хора са дошли на Земята да служат на Бога и да се учат. Въпреки това те си играят с кончета и кукли и ако господарят им ги бие, те викат, оплакват се, че са нещастни. Ще кажете, че и Христа биха. Да, биха и Христа и Го разпнаха, защото си позволи да счупи куклите и кончетата на някои видни евреи. Те Го запитаха: „Как смееш да чупиш куклите и кончетата ни?“ Той им каза: „Вие сте дошли на Земята да служите на Бога в Дух и Истина, а не да си играете с кукли.“ – „Как смееш да нарушаваш стария ред на живота ни? Как смееш да въставаш против Мойсея? Кой Те е пратил на Земята? Не знаеш ли, че нашите кукли са свещени?“ Като ме слушат да говоря, някои казват: „Днес Учителят разви такава теория, че колкото свещени идеи да имахме, всички те изчезнаха.“ Това са свещените теории на куклите. Ако Учителят ви може да разруши една Божествена идея, сама по себе си тя не е Божествена! През колкото по-големи изпитания минава една Божествена идея, толкова повече тя расте и се укрепва. Божественото никога не умира! (99, с. 227)

Какво означава стихът: „Не знаете ли, че сте богове?“ (ср. Пс. 82:6 – бел.ред.) В какъв смисъл са употребени тези думи? – ... Когато човек помисли, че е Бог, започва да желае хората да му се кланят. Като каза, че е Син Божий, евреите разбраха Христа, че иска да Му се кланят. Затова Христос каза следното: „Аз дойдох не да Ми послужите, а Аз да ви послужа и да ви дам живот вечен.“ – „Псалмопевецът казва: „Вие сте богове, но като хора ще умрете.“ – Старият Завет е израз на стара култура, Новият – на нова култура. Сега в света иде нова светлина, която иска да примири нещата. Това примирение няма да стане скоро, изисква се дълго време, докато стане преврат в умовете на хората, да разберат великите Божии замисли. (8, с. 35)

Вие знаете много неща, но безсмъртие не сте придобили. Вие се молите, но молитвата ви някога се чува, някога не се чува, докато се погледнете един ден в огледалото и видите, че сте остарели. Дойде след това смъртта, вземе от вас всичко, каквото имате, и си заминава. Вие оставате само с едно голо съзнание и съжалявате, че не сте разрешили най-важния въпрос – въпроса за безсмъртието. Този въпрос трябва да се разреши, още докато сте на Земята. Казвате: „Като дойде Христос, тогава ще го разрешим.“ Христос е дошъл вече и пита: „Какво мислите още?“ Казвам: вие трябва да разрешите въпроса, както Христос го е разрешил – нищо повече! Разрешението на този въпрос е в Евангелието. Христос каза на евреите: „Разрушете този храм и Аз в три дена ще го въздигна!“ Те се хванаха за думите на Христа и казаха: „Соломон съгради този храм в толкова много години, а ти ще го съградиш в три дена. За какъв се мислиш?“ Евреите съзнателно изопачиха думите на Христа. Христос им говореше за тялото Си като за храм Божий. Най-после те обвиниха Христа, че се наричал Син Божий, и Го осъдиха да бъде разпнат. (60, с. 82)

Евреите се помъчиха да се освободят от Христа, но освободиха ли се? Цялата бяла раса прие Христа, а евреите търсят закрила именно от нея. Значи и до днес те са в зависимост от нея, т.е. от Христос. Днес те търсят благоволенията на Онзи, Когото разпнаха. Франция, Англия, Италия, Русия са все християнски държави, които Христос управлява. Това се потвърждава от стиха, в който Христос казва: „Даде ми се всяка власт на небето и на земята.“ От 2000 години насам Христос царува и на Небето, и на Земята. Това, че много народи очакват Христос за втори път да дойде на Земята, показва, че старият ред и порядък в света ще се замести с нов. Светът ще се преустрои по разумен начин. Всички напреднали хора от бялата раса ще станат носители на новата култура, ще вземат участие в създаването ѝ. Пръв Христос ще вземе участие във въвеждане на нов ред и порядък в света. (34, с. 207)

Бог даде на еврейския народ много обещания, но въпреки това той пропадна. Защо пропадна този народ? Защо разпна Христа? Вие ще почнете да философствате, че така било писано в Книгата на пророците. Преди всичко в Книгата на пророците е писано Христос да бъде разпнат от Римската империя. Обаче евреите, за които Христос дойде, те Го разпнаха. Езичниците пък отидоха да проповядват Неговото слово, те станаха апостоли и защитаваха Христа. Когато Пилат трябваше да се произнесе за присъдата на Христа, той изми ръцете си и каза: „Ние, езичниците, не намираме никаква вина в този праведник, вследствие на което се отказваме да носим отговорността за Неговата смърт. Вие сами носете тази отговорност.“ Значи Римската империя застана на страната на Христа, а еврейският народ каза: „Ние имаме закон, според който този човек трябва да се разпне.“ Обаче Мойсей беше предсказал на евреите, че Бог ще издигне пророк между тях, Когото те трябва да слушат и да Му се подчиняват. Който не Го слуша, ще бъде заличен от лицето на Земята. Евреите не послушаха Мойсея и разпнаха Христа. Мнозина от вас ще кажат, че така е било писано в Книгата на пророците. Така се оправдаваха евреите, така можете и вие да се оправдавате, да кажете, че е писано вашият Христос да бъде разпнат. От кого? – от самите вас. Казвам: за вас е писано във вашия закон да станете ученици на Христа. Той да ви покаже пътя към Бога. Затова именно Христос казва: „Аз съм Пътят, Истината и животът. Аз съм Пътят към Бога. Аз съм Пътят към Истината. Аз съм Пътят към живота.“ Това значи: всички трябва да минете през Христа, да ви покаже пътя към Бога. И като отидете при Бога, пак ще се върнете при Христа. (138, с. 201)

ХРИСТОС И КАМШИКЪТ

Като се разгневи, човек отпада, губи енергията си. Някой се оправдава, че наследил гнева от майка си или от баща си. Същевременно казва, че е роден от Бога и следва пътя на Христа. Това е невъзможно!

Не можеш да се родиш от Бога и да се гневиш. Христос си послужи само веднъж с камшик – да изгони търговците от храма, и повече не повтори. Като влезе в храма и вдигна камшика, Той рече: „Ревността към тоя дом Ме изяде.“ С вдигането на камшика Христос искаше да каже, че човек трябва да изхвърли своите лоши мисли, чувства и желания навън. Така трябва да се разбира постъпката на Христа. Ако мислите, че Христос имал намерение да изгони лошите хора от Църквата, светът никога няма да се оправи. С камшик светът не се оправя. Лошите хора в Църквата представят ония същества в човека, които търгуват с Божественото. Който иска да служи на Бога, сам трябва да се заеме да очисти своя храм. И тогава, като влезе Христос в неговия храм, няма да вдига камшика Си, да гони търговците. (94, с. 26)

В прочетената глава (Марк 11.) се споменава, че Христос влязъл в храма и изхвърлил всички. Ще вземе един проповедник този стих и ще държи цяла проповед, че Христос изпъдил от храма тези и тези. Като ги изпъди от храма, оправи ли се светът, оправи ли се еврейският народ? Не. Значи не трябва да се разбира това по буквата на нещата. Значи влизането на Христос в храма вие трябва да го преведете: вие, като влезете в себе си, ще вземете един камшик във вашия храм и всички ваши търговци, които имате в храма, ще ги изпъдите. Ще влезете в себе си и ще турите ред и порядък в своите мисли, в своите чувства, в своята воля. Това значи да изпъдиш тези търговци от храма. Отвън не можеш да направиш това, а отвътре ще го направиш. Хубаво е човек да не вижда погрешките на хората! (92, с. 136)

Всички вземат и цитират онзи стих – казват, че Христос (като влезе в храма) направи камшик и изпъди всички; влезе вътре, вдигна скандал, претури масите с парите, изпъди ги навън. Вие какво разбирате? Вземете един камшик и вашите лоши мисли, желания и постъпки – изпъдете ги навън всичките. Храм е вътре във вас! Вие влезте в себе си и изпъдете всички лоши мисли и желания – това се подразбира. (103, с. 53)

Най-малкият гняв пропъжда Любовта. И Христос веднъж се разгневи – като влезе в храма, взе един бич. Оправи ли се светът, като би евреите? Не. Казвате: „Трябва да има един бич, да се изпъждат.“ Едно прасе, колкото и пъти да го изпъдиш из градината, щом намери вратата отворена, ще влезе вътре. Една муха, колкото и да я пъдиш, пак каца на лицето. Ти я изпъдиш, тя пак кацне на носа, казва: „Пет пари не давам!“ Хвъркне и пак дойде, и кацне на носа, казва: „Какво искаш да кажеш? Аз съм толкова умна, колкото и ти.“ (103, с. 108)

Само Любовта прави човека силен. Когато се обърнаха към Христос с думите „Учителю благи“, Той каза: „Никой не е благ освен един Бог.“ Значи и Христос, велик Учител, не прие да Го наричат благ. Когато влезе в Йерусалимския храм, Той взе камшик и изгони всички търговци навън. Питам: Любовта съгласна ли е с камшика? Любовта не работи с камшик.

Вземете ли камшик в ръка, Любовта излиза навън. Някой казва, че от любов набил някого, да го поучи в нещо. Не, това е залъгване. Където играе тоягата, там действа правдата, не Любовта. Законът на правдата казва: „На пътя на силния не стой! Стоиш ли на пътя на силния, той ще те прегази.“ Законът на Любовта се проявява по друг начин. Когато слабият стои на пътя на силния, на пътя на Любовта, тя заобикаля, да не го прегази. Някой одумва приятеля си и казва: „Аз правя това от любов към него, да се изправи.“ Не, по този начин Любовта не постъпва. Тя не вижда злото. Грех за нея не съществува. Когато хората виждат грешките на другите, когато ги съдят, това става по закона на правдата. (108, с. 79)

Ще кажете, че светията е кротък, тих човек. По-голям светия от Христос познавате ли? Въпреки това, като влезе в храма и видя търговците, Христос вдигна камшик и събори всичко на земята – и стока, и пари. Ще кажете, че Христос не е постъпил добре. Как трябваше да постъпи? Той вдигна камшика Си да пробуди съзнанието на тези хора. Те бяха дълбоко заспали и трябваше да дойде голяма сила отвън, за да ги събуди. Тази сила се изля чрез Христос. Като влезе в един дом, Христос ще разтърси всички: майка, баща, деца – всички ще легнат болни. – „Защо боледуват?“ – За да се пробуди съзнанието им. (145, с. 139)

И тъй, говори ли се за кротък човек, ние имаме предвид Христа, Който казва: „Елате при Мене, защото съм кротък и смирен по сърце.“ Христос беше кротък наистина, но като влезе в храма и видя как търгуваха там, Той взе един камшик и прогони всички търговци навън. Как мислите, ако Христос дойде днес на Земята, няма ли да постъпи по същия начин, ако намери подобни неща? Нима и природата не постъпва по същия начин? Често ние виждаме, че небето става облачно, мрачно и след известно време се явява буря, цялото небе трещи, гърми, святка се – страх навява на човека. Не е ли хубаво това? Как би се пречистил въздухът, ако не стават тези естествени проветрявания? Ето защо, като срещнете някой нервен, раздразнителен човек, не се смущавайте, но го изучавайте да видите, че Бог е вложил нещо хубаво в неговите прояви. Прочетете ли характера на този човек, видите ли неговите добри страни, вие никога няма да приложите върху него камшика. Нервният, раздразнителен човек е извор, който силно блика. Не подпушвайте този извор, но използвайте водата му да кара воденици или да полива градини. Той е деятелен човек, който може да извърши много полезна работа. Радвайте се на деятелните хора! (138, с. 157)

Ще кажете, че и Христос не е постъпил добре, като си е послужил с камшик. Чрез камшика Христос изрази гнева на Бога. Следователно, ако имаш ума и Любовта на Христа, и ти можеш да постъпваш като Него. (132, с. 80)

Ако мислите за пороците, които има един човек, трябва да знаете, че те съществуват у всички хора. Тия лоши мисли, желания, стремежи

минават през всеки човек. Даже най-кроткия човек можем да възбудим, да се разгневи. Имаме един велик характер като Христа, но при един момент Го виждаме, че взима камшика и изпъжда всички из храма навън. Това е една енергия, която се изразява по такъв начин именно. Питам: от чисто окултно гледище Христос не можеше ли да внуши на тия хора да излязат вън и без този камшик? – Можеше. Защо тогава Христос употреби този камшик? Какво казва Писанието? Христос удари ли някого с този камшик или само тъй го вдигна? Някои считат, че Христос е направил това от слабост. Не, Христос постъпи така не от слабост, но това е един метод. По този начин Христос им каза: „Ако вие не изпълните волята Божия, от единия край до другия все ще ви бият.“ И около кого от вас не се е увивал този камшик, и то по всички правила? Във всяка къща все има по един такъв камшик. Камшикът е символ. И когато този камшик се увие около вас, плач и рев ще има, но който не разбира закона, ще каже: „Как, Христос да вдигне камшика и да го приложи?“ Христос казва: „Ако вие правите храма Божий тържище, ще има плач, а не мир в дома ви.“ Какво значи това, че около вас се увива камшикът? – Камшикът, това са страданията, с които се означава, че вие не изпълнявате волята Божия. Камшикът е символ само на дълбоки сърдечни и умствени страдания, които човек преживява. Всеки трябва да разбере Божия закон и да го изпълни. Божият Дух от хиляди години е работил върху нас и ни е дал един организъм с крака, ръце, мозък, сърце и т.н. Ако ние при сегашния живот не можем да контролираме нашия организъм с неговите сили – този мозък, това сърце, тия нерви, артерии и всички клетчици в него, какво очакваме тогава? (115, с. 74)

Христос казва: „Не дойдох да донеса мир, но огън.“ Защо донесе огън? Защото не Го разбраха. Днес всички хора горят. Защо? За да станат богати, добри, разумни, истинолюбиви и чисти. Когато минат през огъня, хората ще придобият тия добродетели. Щом е така, не съжالياвайте. Желая ви да станете богати, добри и разумни, за да влезете в Царството Божие, да живеете заедно с Господа. (134, с. 188)

ХРИСТОС И ГРЕХОВЕТЕ НА ХОРАТА

Христос специално дойде на Земята да научи какво нещо е безпокойствието. Той не знаеше какво нещо е грехът и дойде на Земята, нагърби се с човешкия грях. Той облече една дреха като човешкото тяло и се натовари с греховете на хората, и толкова години се занимаваше с това – какво нещо е грехът, кои са причините за неговия произход. И най-после Христос го научи. Той се спря върху два факта като причина за греха. Той казва: „Първата причина е, че човек обича себе си повече от Бога. Втората причина е – човек обича света повече от себе си.“ И тогава Христос казва: „Никой не може да влезе в Царството Божие, докато не се отрече от себе си.“ Това значи: никой не може да влезе в

Царството Божие, ако не се отрече от любовта към себе си. Ако Този, Който те е създал, не седи по-горе в твоя ум от любовта ти към себе си, ти нямаш нормални отношения. Ако ти не обичаш природата, когато приемеш въздух, тя може в следващия момент да не те кредитира повече. (49, с. 328)

Задавали ли сте си въпроса защо Христос се нагърби с греховете на хората? Тъй както го разбирате, аз разглеждам въпроса малко по-другояче. Много теории има. Нали болестите с храна се лекуват? Всяка болест с храна се лекува, понеже грехът на хората дойде по единствената причина на храната: отровна храна ядоха – тя внесе смъртта. Следователно Христос донесе друга храна от дървото на живота. Христос беше първият плод от дървото на живота. Казва: „Който Ме яде, има живот в себе си.“ Следователно, като ядоха от дървото на познанието на доброто и злото, дойде смъртта. Той дойде и донесе храната от дървото на живота. Кой е този плод на познание добро и зло? Лошото учение, злото внесе смъртта. Доброто учение на Любовта внесе живота. Тогава работите моментално ще се оправят. (103, с. 57)

Ще кажете, че Христос изплати голяма част от дълговете на човечеството. На времето си Христос направи това, но от 2000 години насам човечеството забърка такава каша, че Той вече се отказа да плаща за него. Всички съвременни християни толкова се отдалечиха от Христа, че дойдоха до положение да изпратят 20 милиона хора на бойното поле. Казват: „Защо Христос днес не плати поне половината дългове на съвременните хора, а ги излага на такива страшни страдания?“ Христос плати вече половината от греховете на хората. Те трябваше да бъдат разумни да изплатят другата половина и да не правят нови дългове. Те не запазиха това положение: и до днес не са платили старите дългове, а при това нови постоянно правят. Да мислите, че Христос е изплатил всички дългове на света, то е все едно да си служите с хиперболи и да казвате, както българинът например често казва: „На еди-кое си събрание присъстваха толкова много хора, че нямаше къде яйце да хвърлиш.“ (138, с. 21)

И българите казват: „Прекален светец и Богу не е драг.“ Светец, който няма никакъв грях, и Богу не е драг, защото прекаленият светец не е разбрал дълбокия смисъл на живота. Ако такива светци трябваша на Господа, Той можеше да прати Христа като един светец ангел, че да изплаши света. Но Христос слезе като един обикновен човек, който работеше между грешните хора. (127, с. 25)

Ще кажете, че Христос пое греховете на човечеството, ще плати и вашите грехове. Колко пъти ще плаща за вас? Още 99 пъти да плати, вие нищо не се ползвате. Да мислите, че Христос вечно ще плаща за вас – това е евангелско разбиране. Спасението на човека е в Словото Божие. То служи като лек за тялото и като храна за душата. Словото трябва да

проникне така в човека, че да не се нуждае от външен хляб. Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето.“ Словото е животът. Когато дойдете до този живот, между вас ще се създадат правилни отношения. (66, с. 46)

Казано е за Христос, че понесе греховете на човечеството. Той ги носеше с радост, доволен беше, че помага на хората. Ако Христос носеше чуждите грехове и беше доволен, защо вие да не сте доволни за вашите грешки? Носете грешките си с радост, за да можете да ги изправяте. Ако не сте доволни, не можете да ги изправите. Следвайте примера на Христос, да можете един ден и вие да помагате на ближните си. Отворете очите си за красивото и великото в света, отворете ушите си за хармоничните и чистите тонове. Гледайте с любов, слушайте с любов, яжте с любов, лягайте и ставайте с любов, мислете с любов. Каквото предприемате, правете го с любов. (31, с. 187)

Аз не съм срещал нито един писател, който, като говори за любовта, може да я изясни. За да покаже, че момата и момъкът се обичат много, авторът направи момата да припадне от любов. Казвате, че Христос умрял от любов към човечеството. Не, хората хванаха Христа, разпнаха Го, насилие употребиха над Него. А Христос се пожертва за греховете на хората. Значи Той е страдал от Любов, Той понесъл греховете на хората от Любов, но не умрял от Любов. Казваш: „Готов съм да умра за тебе.“ Ако умреш за мене, кой ще ми слугува? Аз предпочитам волът, който ми слугува, да живее, отколкото да умре и да ми покаже, че ме обича. Тази мисъл трябва да остане в ума ви. Само топлината може да противодейства на студа. Щом дойдеш до лошите условия на живота, разрешавай ги с Любов. Под „Любов“ разбирам онази пълнота, която разрешава всички противоречия. И след като разрешите въпроса за Любовта, тогава ще започнете истинската работа. Докато не си приел Любовта, ти си в затвор. (122, с. 82)

Ако съдбата е строга към тебе, къде е вината? – В тебе. Христос се моли за много работи на Господа и молитвата Му се чуваше. Когато се моли за Себе Си, молитвата Му не се прие. Христос знаеше, че причината за това е в самия Него. Той пое греховете на света и представи всички грешници пред Бога. Тогава Бог Му каза: „Ти пое греховете на хората, пожела да платиш дълговете им и сега ще плащаш. Ще дадеш всичко, каквото имаш – имот, чест, положение, а най-после и живота Си.“ Христос каза: „Да бъде Твоята воля!“ Справедливо ли е това? Справедливо е. И на вас казвам: ако се наемете да свършите една работа, свършете я! Ако не можете, не се наемайте. От вас зависи да се наемете за нещо или да не се наемете. (66, с. 34)

„НОВА ЗАПОВЕД ВИ ДАВАМ... ВЪЗЛЮБЕТЕ ВРАГОВЕТЕ СИ!“ ХРИСТОС, САМООТРИЧАНЕТО И ЛЮБОВТА

Ще отдадеш на човека нужното почитание, понеже Бог му го е дал. Бъди искрен към ближния си, кажи му: „Има нещо в тебе, което всякога обичам – то е Божественото. Има нещо в тебе, което не обичам – то е човешкото. Ще дойде ден, когато ще обичам и човешкото.“ Христос дойде на Земята и се пожертва за човечеството. Той пое греховете на хората. Това нещо човешкият ум не може да разбере. Човек не може да си представи как е възможно да умреш за грешния. Затова именно човешката любов е ограничена и несъвършена. – „Как да обичаме грешните хора?“ – Там е философията! Ти си грешен човек. Въпреки това Бог те обича. Кажи си тогава: „Както Бог ме обича, така и аз мога да обичам грешния.“ (69, с. 298)

И казва Христос на Петра: „Понеже не мислиш туй, което е Божествено, махни се, Сатано, от Мен, съблазън си Ми!“ Аз бих желал сега всички вие да мислите тъй, както Христос е мислил. А Христос преди 2000 години е бил човек на Любовта. Навсякъде в света трябва на хората Любов! Тя липсва. Единственото нещо, което не достига на хората, не е знанието – знание имат, а свещената Любов. Като липсва тя, идва смъртта. Това статистиката го показва. Колкото повече се увеличава Любовта, толкова повече смъртността се намалява, а колкото Любовта се намалява, толкова смъртността се увеличава. (127, с. 485)

Пазете се от бомбите на живота. Пипайте ги внимателно, да не избухнат в ръцете ви. Само Любовта, Мъдростта и Истината могат да ви избавят от бомбите на живота. Христос казва: „Любете враговете си!“ Защо? Защото те носят бомби, с които убиват. Не можеш да избегнеш бомбите на своя враг, ако не го обичаш. Без Любов няма прогрес, без Любов не можеш да решиш задачите си. Без Любов животът е тежък и пълен с мъчнотии. (94, с. 78)

Христос казва: „Любете враговете си.“ Как можем да любим враговете си? – Това е наука. Ти мразиш някого, но Бог го обича. Щом го обича Бог, и ти трябва да го обичаш. Знаеш ли, че той може да стане цар, а ти – негов поданик? Какво ще правиш тогава? Ще се научиш да обичаш и дявола, да не говориш лошо за него. Ако си позволяваш да говориш лошо по негов адрес, той ще изпрати стражари да те хванат и турят в затвор. Днес дяволът е цар. При това положение, щеш-не щеш, ще казваш, че царят е добър. Като останеш сам в стаята си, оглеждаш се наоколо и щом видиш, че никой няма при тебе, казваш: „Царят е лош човек.“ Като кажеш така, ти си въздъхнеш спокойно и се облекчиш. (134, с. 119)

Христос е казал: „Не противи се на зло!“ Това значи: ако на злото отговориш със зло, с това ти повече го засилваш. Следователно на

злото не отговаряй със зло! На доброто обаче отговаряй с добро. Значи законът за доброто е обратен на този на злото. На Любовта отговаряйте с Любов, на Мъдростта – с Мъдрост, на Истината – с Истина. На злото пък не отговаряйте със зло, на лъжата не отговаряйте с лъжа. Ето една отлична философия! Казвате: „Как може без лъжа?“ – Може без лъжа! Вие трябва да знаете, че лъжата е изобретение на низши същества, а не на човека. Низшите същества са виртуози в лъжата. Много растения чрез лъжа, чрез измама привличат към себе си насекомите, като ги използват за храна...

... Светът, в който хората живеят, не е разумен свят, те трябва да дойдат до взаимно разбиране. Разумният човек трябва да накара доброто и злото в него да се скарат, а той да стои настрана и да наблюдава. Само така могат да се разрешат въпросите. Затова е казал Христос: „Не противи се на злото!“ Няма адепт, няма Учител в света, който да е казал на хората да се борят със злото. Който се е опитал да се бори със злото, той всякога е бил побеждаван. Злото е мощна сила, пред която цели светове са изчезвали. Злото е космическа сила, пред която трябва да се пристъпва с благоговение. То е поток от лава, пред която нищо не можете да направите. Ап. Павел е казал: „Побеждавайте злото с добро!“ (129, с. 141 и 147)

Христос казва: „Гладен бях, не Ме нахранихте; жаден бях, не Ме напоихте; гол бях, не Ме облякохте; в тъмница бях, не Ме посетихте.“ Мнозина четат този стих и се чудят кога е бил Христос гладен, жаден, гол, в тъмница и никой не Му се е отзовал. Те не разбират, че като говори за Себе Си, Христос има предвид всички хора, които са удове на Божествения организъм. Ако човек не познае Бога в ближните си, отвън никога не би Го намерил и познал. (34, с. 133)

Христос казва: „Който люби баща си и майка си повече от Мене, не е достоен за Моята Любов.“ Какво означава този стих? Някой казва: „Аз обичам еди-кого си, не мога без него.“ Питам: ако ти искаш да влезеш в Царството Божие, трябва ли да вземеш със себе си своя възлюбен? – „Аз не мога без него.“ – Какво ще правиш, ако твоят възлюбен не може да влезе заедно с тебе в Царството Божие? – „Защо не може да дойде и той с мене?“ – Защото всеки сам влиза в Царството Божие. Обаче всеки трябва да се стреми към Царството Божие, понеже там е истинският живот. Обикновеният живот пък е живот на житното зърно. Светлината и влагата, които влизат и излизат от посаденото в земята житно зърно, представят Царството Божие за него. По същия начин всички, които ни обичат и които ние обичаме, трябва да влизаме и излизаме от Царството Божие. Там всички трябва да сме в единение, в единство. (85, с. 212)

Всеки човек трябва да работи върху себе си, да създаде образа на истинския човек. За образец на истинския човек ни служи Христос. Той казва: „Не дойдох да изпълня Своята воля, но волята на Онзи, Който Ме

е изпратил.“ С живота Си Той доказа, че не е дошъл да приложи Своята воля. Ако беше приложил Своята воля, Той можеше да се помоли и да Му дойдат на помощ 12 легиона ангели. Един ангел е в състояние да се справи със 150 000 души. Значи те можеха в една нощ да се справят с цялото човечество. Целта на Христос не беше такава. Той дойде да изпита любовта на хората и да приложи Божията Любов. Каква е любовта на хората, Той и до днес още я опитва на гърба Си. Казва се в Писанието, че Христос срещнал Савел на кон и го ослепил със светлината Си. Христос го запитал: „Савле, защо Ме гониш?“ – „Кой си Ти, Господи?“ – „Аз съм Иисус, Когото разпнаха. Казвам ти да не риташ срещу остен.“ От този момент Савел се обърна към Христос и стана един от ревностните Му последователи. Савел разбра, че на жертвата, която Христос даде за цялото човечество, заслужава да се отговори пак с жертва. Съвременните хора мислят, че като се пожертва за Христос, човек трябва да се откаже от жена си, от децата си и да напусне своя дом. Не е така. Когато мъжът възлюби Христос и Го познае, ще обикне жена си и децата си. И жената, като възлюби Христос, ще обича и мъжа си, и децата си. Същото се отнася и до децата. Като възлюбят Христос, те ще обичат родителите си. Когато хората възлюбят Христос, ще обичат и отечеството си, ще станат истински патриоти и родолюбци. Това значи познаване на Христос. Като познаят и възлюбят Христос, хората ще бъдат готови да раздават от своите блага на онези, които нямат, както пощальонът носи писмата на онези, за които са предназначени. (96, с. 116)

Христос прояви Любовта Си, като се пожертва за човечеството. Той прие страданията, за да спаси хората. Макар че разполагаше с всички блага, с голяма сила, Той се отказа от Своя личен живот, за да помогне на страдащите. Какво би станало със света, ако всеки пожертва своя личен живот за общото благо? (116, с. 161)

Трябва да почувствате присъствието на Висшето Аз, на Божествената душа у вас; да почувствате готовност поне веднъж в неделата или в годината да се пожертвате за всички. И Христос казва: „Който изгуби живота си за благо на другите, той ще намери своя живот.“ Това е точният превод на думите Христови. (8, с. 7)

Христос казва: „Понеже Аз живея, и вие ще живеете.“ Не е достатъчно човек само да живее, но той трябва да живее като Христа. Христос казва: „Както Ме е Отец възлюбил, така и Аз ви възлюбих.“ Христос живее в закона на Любовта и според този закон дава всичко в жертва. Щом е така, и хората трябва да дадат всичко в жертва, да се самоотрекат. Самоотричането е неизбежен закон. Човек трябва да се отрече от всичко старо в себе си: от своето старо знание, от своето старо разбиране на живота. Не се ли отрече от старото, той не може да се домогне до Божественото. Докато живеят, докато се хранят и лекуват по стар начин, хората ще останат на една и съща степен на развитие. (34, с. 49)

Сега ние, съвременните хора, искаме Господ да ни обича, да има уважение и почитание към нас; като се обърнем към Него – да ни послуша. Отде накъде? Ако ти не обичаш Бога, отде се пръкна у тебе тази мисъл – тебе Господ да те слуша, ти да бъдеш господар, Той да бъде слуга? Ние искаме Господ да ни бъде слуга! По някой път Господ прави опити. Защото Христос се опита да служи на хората – Той казва: „Син человечески не дойде да Му послужат, но да послужи, да види какво Бог иска.“ Христос, като дойде, Той изучаваше икономика – да види от какво се нуждаят хората. Като отиде в небето, Той даде един рапорт от какво се нуждаят хората – че се нуждаят от много слуги, и ги предупреди: „Не искайте да ви слугуват, но слугувайте!“ Той разбра, че целият свят страда по единствената причина, че всички искат да им слугуват. Оттуй произтичат страданията. (25, с. 14)

Днес, като се говори на съвременните хора, все ще се намери нещо, което не им се харесва. Защо? – Защото не отговаря на техните разбирания. Момата ще каже на момъка, че за да покаже любовта си към нея, той трябва да се отрече от майка си и от баща си. И момъкът ще каже на момата същото. За потвърждение на своята мисъл те ще цитират стиха от Евангелието, дето Христос е казал, че „който не се отрече от майка си и от баща си, той не може да бъде Мой ученик“. Този стих се отнася до онези майки и бащи, които са се отклонили от пътя на Любовта, на Мъдростта и на Истината. Ако не се откаже от кривата любов, от фалшивото знание и от изопачената свобода, човек не може да бъде ученик на Христа. Христос признава само един Баща и една Майка. Той признава само една Любов, една Мъдрост и една Истина. Истинската Любов е сляпа за погрешките на хората. И да вижда погрешките им, тя не ги отнася към душата, но към неустойчивото човешко естество. Душата, която е излязла от Бога и се стреми към Него, не греша. Който люби, той преценява и най-малката проява на Любовта. Любовта закриля и най-малките същества. (41, с. 369)

Когато Христос дойде на Земята, светът не Го позна. И днес да дойде между хората, пак няма да Го познаят. Христос се пожертва, без да даде външен вид за това, без да говори на хората за тази жертва. По този начин Той показва какво нещо е истинската жертва. Какво правят съвременните християни? Като тръгнат в пътя, те веднага се отказват от всичко. По този начин те мислят, че са дошли до онова себеотричане, за което Христос говори. Те казват: „Наука не ни трябва, жени не ни трябва.“ – Това са детински работи. Човек не се нуждае само от онова, което отдалечава ума и сърцето му от Онзи, Който е създал всичко. Бог иска всички хора да се обичат с Божествената Любов. Като не разбират тази Любов, хората се смущават. Щом се заговори за Любовта, те се смущават. Дето има смущение, там свободата отсъства. Значи свободата се заключава в Любовта. Който люби, той е свободен – той не се смущава от това, какво хората говорят за него. – „Ама хората не ме обичат.“ –

Това не е важно. За вас е важно вие да обичате. В това седи силата на човека. (36, с. 51)

Вие трябва да се чувствате като души. Никога не бива да приемате жертва от когото и да е заради вас. Никой учител, който и да е той, не иска заради себе си жертва от своя ученик. Ако ученикът иска сам да се жертва за своето самоусъвършенстване, да добие своята първоначална чистота – може, но учителят няма нужда от неговата жертва. Следователно ние трябва да жертваме всичко, за да върнем своята чистота. Когато вие се жертвате, не казвайте, че се жертвате за Господа. Не се жертвате за Господа, а за вас. Ами Господ за кого се жертва? – За Себе Си. Ще кажете: „Туй е криво схващане.“ Да, за Себе Си! Ние Го опорочихме и следователно, за да се очисти от нашите пороци, от нашите грехове, Той трябваше да се самопожертва, за да добие първоначалната Си чистота. А това на човешки език значи: Господ се пожертва за Себе Си, та като очисти Себе Си, очиства и нас, понеже и ние влизаме в Него. Той се жертва за Себе Си, за да възстанови първичната хармония. И оттам излизат Павловите думи: „Бог беше в Христа и примиряваше света със Себе Си.“ Значи, за да го примири, трябваше да докара тази първоначална хармония в Себе Си, т.е. да принесе Сина Си – Любовта Си, живота – в жертва. (126, с. 256)

Ако не можете да носите страданията и радостите на Любовта, ако не можете да издържате светлината и топлината на Мъдростта и ако не можете да издържате на ограниченията, които свободата налага, вие не можете да бъдете кредитирани. Свободата заставя хората да се жертват. Жертвоприношението е закон на Истината. Който не е готов да се жертва, той не е познал Истината. Христос се самопожертва, понеже познаваше Истината. Когато се пожертва, Той се освободи от всички ограничения на живота. Следователно, докато не се самопожертва, човек не може да се освободи от ограниченията, в които се намира. Докато се държи здраво за тялото си, човек не е разбрал още вътрешния смисъл на живота. Обаче колкото и да се държи той за тялото си, един ден все ще трябва да го напусне. Дали ще бъде след 10-20 или 120 години, това не е важно. Къде ще отиде човек, след като напусне тялото си? Първото тяло, с което човек се е облякъл, е тялото на Любовта. С това тяло той ще бъде заробен в пръстта, в гъстата материя. Второто тяло, с което човек ще се облече, ще бъде от по-рядка, от по-ефирна материя и с него ще бъде потопен във въздуха. Това тяло е на Мъдростта. И най-после човек ще бъде облечен в тялото на Истината, с което ще се пожертва за другите. Щом той се жертва, и другите ще се жертват за него. Ако човек не е готов да се жертва за другите, и те не могат да се жертват за него. Ако той не обича другите, и те не могат да го обичат. Ако той не мисли за другите, и те не могат да мислят за него. Ако той не действа свободно за другите, и те не могат да действат свободно за него...

... Човек ще мине през хиляди костюми, докато най-после облече един такъв костюм, т.е. такова тяло, което има предимство над всички предишните. В това тяло ще бъде написан Божият закон. Казано е в Писанието: „Ще напиша закона Си в сърцето им и ще Ме познават от малък до голям.“ (70, с. 286-289)

Самоотричането е велика наука. Щом бъде готов човек да се отрече от себе си, той ще каже: „Господи, отсега нататък да бъде Твоята воля!“ Себеотричането подразбира скъсване на всички стари, неправилни връзки с хората и създаване на нови, любовни връзки, които почиват на законите на Любовта, Мъдростта и Истината. (108, с. 89)

„СТАНИ, ВЗЕМИ ОДЪРА СИ И ХОДИ!“ ХРИСТОС И ЛЕКУВАНЕТО

За да се излекува човек, да се излекуват неговите ум, сърце и воля, трябва да има най-малко три условия. Не може да се излекува човек, на когото дробовете, мозъкът и стомахът са развалени. Ще ми възразите: „Ами как е излекувал Христос толкова болни хора, и то от различни болести?“ Христос е лекувал само тези хора, които са имали препятствия в живота си, а дробовете, стомахът и мозъкът им са били на местата си. Аз взимам стомаха като емблема на физическия живот, дробовете като емблема на умствения живот, а мозъка – на духовния живот на човека. Следователно, ако не сте свързани със силите на тия три свята, вашата гърбица не може да се оправи... Слънцето проектира своите лъчи всеки ден над нас – те са Божествените ръце. Но какво се крие в тях? Христос всяка сутрин проектира Своите ръце чрез тези лъчи. Ако мозъкът, стомахът и дробовете ви са здрави, вашата гърбица непременно ще се изправи. Ще ми възразите, че това не е съобразно с днешната Църква. Коя църква? Която хората са образували или която Бог е създал? Ако е Божията църква – това е природата. И в нейния символ аз вярвам. А онези, които искат да държат изпит за свещеници, владици – трябва така да го издържат, че като си положат ръцете върху една гърбава жена, да ѝ се оправи гърбицата. Колко такива свещеници и владици има в България? Ето, вече се изминаха 2000 години след Христа и какви ли не учени владици и проповедници дохождаха, а гърбицата на цялото човечество (и на българския народ, в частност) стои. Защо? Защото те не вярват в това, което Христос е учил. Разговарял съм с много светски лица и съм забелязал, че те са по-възприемчиви за великите истини, отколкото някои духовни. Това не е осъждане или упрек. (125, с. 203)

Ако слушате съзнанието, което седи по-ниско от вас, ще се изгубите в него; ако слушате съзнанието, което седи по-високо от вас, ще познаете себе си и ще влезете във връзка с Бога. Щом се освободите и от едното, и от другото съзнание, това вече е вашето съзнание. Следователно

всяко съзнание, което съдейства на човека да се съедини с Първичната Причина, е добро. Всяко съзнание, което противодейства на човека да се свърже с Първичната Причина, е зло. Що е зло? Всяко нещо, което отдалечава човека от Първичната Причина, което съкращава живота му и внася в него ред нещастия, като разбърква мислите и чувствата му, огрубява го, прави го болен, нервен и недоволен, е зло. Злото е чуждото съзнание в човека. Когато Христос защита беснуемия как се казва, той Му отговори: „Името ми е легион.“ (140, с. 131)

Ще кажете: „Защо не могат всички да прогледнат?“ Питам: защо Христос не излекува всички слепи, а само един? Какъв беше този, на когото Христос отвори очите? Той беше човек на вярата. Кои болни излекува Христос? Които имаха вяра. И днес лекуването става въз основа на същия закон. Безверникът нищо не постига. Който има вяра, всичко може да постигне. Ние не говорим за вярвания, но за вяра, която произтича от душата и се изявява като непреодолим копнеж у човека към търсене на Истината. (138, с. 59)

Ако човекът, когото ще лекувате, не е свързан с причинния свят, не може да го лекувате по духовен начин. Затова Христос казва: „Ще ти бъде според вярата.“ А това значи: ако си израснал в причинния свят, ще може да те лекувам с вяра, иначе не може, защото „не се дава свящото на прасетата“ . (8, с. 83)

Голям страх имат някои умирающи. Вие били ли сте в положението на умирающия, да знаете какъв страх има, как се мъчи, какви противоречия има! Някои около него казват: „Не говорете, да не преполовим – да си върви, да не го повръщаме назад.“ И да искаш да го повърнеш, не можеш! Някои казват: „Христос съживил хората.“ Ония хора, които Христос е съживил, могат да се съживяват, а пък другите не могат. Има деца, които можете да учите, а пък има деца, които не можете да учите. Има деца, които са в положението на животни. Можеш, но то иска векове, а пък ти нямаш такъв дълъг живот и такова дълго търпение. (57, с. 30)

Христос каза на болния от 38 години: „Стани, вземи одъра си и тръгни.“ И вие можете да кажете същите думи на някой болен, но той няма да стане. Защо? Казвате: „Христос е бил това, а ние не сме като Него.“ – Христос абсолютно е познавал и прилагал Божиите закони, Божията воля, без никакво съмнение и колебание, било в сърцето, било в ума Си. При това Христос никога не се е заемал да лекува безверници или хора-убийци и престъпници. За такива хора изцеление няма. Много религиозни искат да лекуват болни без разлика на това вярват или не вярват в Бога. Божието Слово не се отнася до хора грешни, безверници, убийци. Докато Любовта не влезе в човека, колкото и да му се говори, всички думи ще отидат напразно. (148, с. 25)

Единствената сила в света, в която има един малък плюс – това е Любовта. Не в природата, но в Любовта има един плюс. То не е излишък, а изобилие. Тъй че в Любовта има изобилие. И тъй изобилие, което има тя, е безопасно, понеже то спада не в границите на ограниченото битие, но в безграничното. Следователно от този излишък малцина могат да се ползват. И затуй, за да може човек да се ползва от това изобилие, трябва да възприеме Любовта. Казват, че Христос в Палестина е излекувал този онзи, че възкресил сина на еди-коя си вдовица. Да, те не разбират този велик закон на Любовта. Че и в Израил имаше много болни! Защо не възкреси Той всички, а само сина на наинската вдовица? Човек, който дълго време, с години се моли, той събира енергия да му се помогне. Имаме пример с онзи болен при къпалнята. Този човек се молил 38 години! Но при все това всякога, когато се приближавал при тази къпалня, някой друг го изпреварвал и той се връщал с една дълбока въздишка, но с вяра, че идущата година ще може да влезе. Обаче и на следната година пак го прекарвали. Цели 38 години той се молил, докато най-после Христос дошъл при него и го запитал: „Ти 38 години се молиш, няма ли някой да те тури в къпалнята?“ – „Няма.“ – „Искаш ли да бъдеш здрав?“ – „Искам, Господи.“ – „Тогавата стани, вземи одъра си и ходи!“ Цели 38 години е трябвало той да се моли, за да дойде Любовта, да дойде Христос и да му даде от Своего изобилие. И тъй, излишък в природата няма, и недоимък няма, но пълнота има. Следователно излишъкът, който ние искаме да натрупаме, всякога ще ни създаде някакво нещастие. (26, с. 143)

Има закон, според който едно страдание може да продължи седем години, а според българите – девет години. Каквото страдание и да имате, от каквато болест да лежите – всичко ще се прекрати. Какво ще кажете тогава за болния, който лежал 38 години? Той боледувал от разстройство на нервната система, а не от някоя органическа болест. Ако е въпрос за органическо заболяване, то не може да продължава 38 години. Нервното разстройство продължава много години, през което време състоянието на болния ту се усилва, ту отслабва. Обаче невъзможно е човек да боледува 38 години при едно и също положение на болестта. (55, с. 44)

„И там имаше някой си човек, болен от 38 години“ (Йоан 5:5). Тук се говори за човек, на когото името не се казва. Казва се само, че е боледувал 38 години. Все едно че се говори за него като за човек ¹ 38, който е пазил къпалнята, като стражар, цели 38 години. Когато Христос го видял, казал му: „Бъди свободен! Откажи се от стражарството си!“ Само с една дума Христос го уволнява от старата му служба и му дава свобода. Аз взимам числото 38 като число на освобождаване. И съвременното човечество се намира в положението на този болен – търси начин да се излекува от болестите и недъзите, които се крият в него... Да се върнем към числото 38. Тройката означава нещо благородно, юпитерианско;

осморката е крайно материалистично число. Болният, за когото се говори в Евангелието, лежал 38 години, защото не могъл пръв да влезе в къпалнята. На 39-ата година Христос дошъл и му казал: „Стани, дигни одъра си и ходи!“ Девет е марсово число. Като видял болния, Христос му казал: „Сложи осморката настрана, извади деветорката (т.е. ножа), прережи с него превръзките, които те държат на леглото, и ще бъдеш здрав. Той повярва и оздравя. Осморката е поставена на очите, но в хоризонтално положение. Значи човек гледа с очите през осморката, т.е. през материалистичното число, докато дойде до знанието и Истината, които ще го освободят. В бъдеще човек ще има 12 очи, по едно око на всеки зодиак. Да имаш 12 очи, 12 прозореца – това значи да имаш широко съзнание, да възприемаш светлината от всички посоки. – „Вярно ли е това?“ – Ще дойде ден, когато сами ще го проверите. Време е вече вярващите да правят опити, за да се създаде в тях положителна наука. Без опити никакво знание не може да се придобие. Ако имате някаква мъчнотия, призовете Името Божие. Няма да мине много време и мъчнотията ще се разреши. (31, с. 236-241)

„И там имаше човек, болен от 38 години.“ Като мина покрай него, Христос го запитва: „Защо лежиш толкова години тук?“ – „Дълго време слугувах на хората, но като заболях, те ме пратиха тук на курорт. Вече 38 години става, как лежа пред тази къпалня, няма кой да ме пусне във водата.“ Христос му каза: „Напусни курорта! Дигни одъра си и излез вън!“ Пробуди се съзнанието на болния и той видя, че този курорт нищо не струва. Между посетителите на курорта имало голямо състезание кой пръв да влезе в къпалнята след размътването на водата от ангела, който слизал един път през годината. Този болен трябвало да чака цели 38 години за една баня и пак не могъл да се вреди. Трябвало да дойде Христос да му каже: „Дигни одъра си и излез вън! И без баня може.“ Казват: „Как е могъл този човек да лежи 38 години само за една баня? Питам: ами когато вие прекарвате цели 60 години с надежда, че ще получите отнякъде голямо богатство, че ще станете щастливи, вие не сте ли в положението на разслабения, който чакал цели 38 години пред къпалнята, за да се излекува? Мнозина очакват щастието в подобна форма – да влязат в къпалнята, да се окъпят и да излязат оттам чисти, здрави. Добре е това, но хиляди курортисти има и всеки иска да влезе в къпалнята, да се окъпе и излекува. Като го видя, Христос му каза: „Не ти трябва такова богатство, такова щастие. Дигни одъра си и иди да работиш!“ Какво разбирате под думите „дигни одъра си“? И до днес още Христос стои пред тази къпалня и наблюдава кой от курортистите има сила да дигне одъра си и да излезе вън. Когато Христос каза на болния, който 38 години беше лежал пред къпалнята, да дигне одъра си, той започна да се озърта натук-натам, да намери някой да му помогне. Христос му каза: „Аз искам да видя можеш ли сам да дигнеш одъра си, да проверя силата ти!“ И той дигна одъра си, и каза на курортистите:

„Варда!“ Всички му сториха път да мине. В този момент стана пробуждане на съзнанието му. Той си казваше: „Чудно нещо! Толкова години как лежа пред тази къпалня, чакам да дойде някой да ме пусне във водата, без да зная, че съм имал сила сам да нося одъра си.“ Според тогавашния обичай курортистите му казаха, че не е позволено съботен ден някой да дига одъра си: „Кой те накара да направиш това?“ – „Онзи, Който ме назначи на нова служба, Той ми каза да дигна одъра си и излязох вън. Сега вървя по нова заповед.“ – „Кой е Този, който ти заповяда да дигнеш одъра си?“ – „Не зная. Той ми даде нова служба и ми каза да не лежа повече пред къпалнята. Той ме изпраща в друга къпалня, в голямото море, дето ангел слиза да размътва водата не само веднъж в годината, но всеки час.“ (147, с. 78)

Всичко е възможно за онзи, който знае законите. Христос взе малко кал, направи кашичка със слюнката Си, намаза с нея очите на слепия и той прогледна. Христос не отвори очите на всички слепи, а само на едного. Защо? Причини има за това! Цяла история се разправя за слепия, на когото Христос отворил очите. Христос излекувал жената, която боледувала 12 години. Той излекувал момчето на стотника, а Лазара възкреси. Които разбират законите, те знаят, че всички чудеса, които Христос извърши, не са произволни. Те почиват на разумни закони. Има дълбоки вътрешни причини, заради които Христос е помогнал на неколцина, а не на всички страдащи. Христос казва за Себе Си: „Както Ме е научил Отец, така правя.“ (65, с. 231)

Христос казва на учениците Си, че слепият трябваше да прогледне, за да се прославят делата Божии и да се прояви Неговата слава. Други поддържат, че слепият е прогледнал, понеже е ликвидирал вече със своята карма. Питам: кое е началото и кое – края на кармата? Как е произлязла тя? На тия въпроси никой не може да отговори с положителност. Никой не може да обясни причината на кармата. Как е възможно от такова съвършено Същество, каквото е Бог, да излезе човекът, който е изложен всеки момент на грехове и падения? Когато запитали един велик адепт от Египет за произхода на греха, той стиснал само устата си и нищо не отговорил. Има неща, за които ние не можем да говорим. Ако човек рече да обясни произхода на злото, той ще поквари цялото човечество. Затова именно този въпрос не трябва и не може да се повдига. Защо? Ако се заеме с обясняване произхода на злото, той ще възобнови всички изопачени форми и деяния на миналото. Какво ще се придобие от това? – Нищо полезно, а само разрушения...

... „И говориха му: „Как ти се отвориха очите?“ – Той им отговори: „Един човек ми намаза очите с кал и аз прогледнах.“ Защо Христос отвори очите на тези слепец именно? Малко ли слепи хора имаше по това време в Израил? Това са въпроси, които мнозина съвременни хора си задават. Аз бих запитал тия хора следното: за кого грее Слънцето?

Всеки човек, който съзнава, че Слънцето грее за него, действително грее за него. Не съзнава ли това нещо, и Слънцето не грее за него. Всеки човек, който съзнава, че Слънцето грее за него, той ще създаде специална връзка със слънчевите лъчи, които ще действат върху него по особен начин. Не съзнава ли човек това нещо, тогава и Слънцето не ще може да му въздейства. И наистина, много хора се греят на Слънцето, но то не им въздейства, не може да ги лекува. Съвременните хора са нещастни по причина на това, че допускат отрицателни мисли в себе си. Всички хора живеят със съмнения. Те се съмняват дали има бъдещ живот, дали Бог съществува, дали хората, с които се срещат и разговарят, са честни, дали няма да ги излъжат и т.н. Има ред правила, както и цяла азбука, по която вие можете да познаете честния, добрия човек. (51, с. 146-149)

Христос отвори очите на слепия и се повдигна цял въпрос: „Кой му отвори очите? Как ги отвори?“ Евреите не искаха да признаят, че Христос отвори очите на слепия. Те казаха: „Бог е говорил на Мойсея, него познаваме, на Тоя не е говорил, не Го познаваме.“ Чудно нещо! Тогавашните евреи не са били във времето на Мойсея – откъде знаят, че Бог е говорил на Мойсея? Днес виждат пред себе си човек, който върши чудеса, и не вярват, че Бог чрез него прави тия чудеса. На зададените от тях въпроси от рождение ли е бил сляп изцеленият и как му се отвориха очите, родителите му казаха: „Той е на възраст – сам той да говори за себе си.“ Какво виждаме в прочетената глава (Йоан 9:22-41)? – Сблъскване между старото и новото. Евреите бяха недоволни от Христа, че руши стария порядък, обърква разбиранията им. Какво трябва да се прави тогава? Какво трябва да прави майката, когато големият брат бие братчето си? Тя трябва да ги раздели. Големият брат е старото в света, а малкият – новото. Следователно старото и новото трябва да се отделят. Те не могат да живеят на едно място, да се хранят с една и съща храна. Останат ли на едно място, достатъчно е майката да излезе за един момент във и големият брат непременно ще набие малкия. Мога да ви кажа коя е причината за това, но нищо няма да се ползвате. Според индусите – това е карма, а според окултистите – борба между старото и новото. (134, с. 98)

Човек може да има нормално зрение и пак да не вижда това, което трябва. Много хора имаха отворени очи по времето на Христа, но те не видяха Христа. Онзи, който беше сляп, като му се отвориха очите, той разбра повече от тия, които имаха очи. Като казвам „очи“, разбирам човек, който с мисълта си достига до същността на живота. (46, с. 161)

„И помаза очите на слепия.“ Очите на човека са от най-скорошен произход. Те представят най-великото благо, дадено на човека. Очите носят на човека такова знание, което разкрива пред него целия космос. Предполага се, че до времето на Христа съзнанието на човечеството е било затворено, сляпо, но от момента, в който Христос помаза очите на

слепия, съзнанието на всички хора по лицето на Земята се отвори, т.е. пробуди, и те прогледнаха. Очите на всички хора днес са помазани, за да разбират това, което им се говори. И те, като слепия, могат да кажат: „Слепи бяхме едно време, но сега виждаме и разбираме!“ Така трябва да каже всеки, който вижда. Тъй щото каквото и да правите, правете го от високо съзнание, от любов към Онзи, Който ви е дал живот, Който е отворил очите ви да виждате и да изучавате всичко, което Той е създал. (147, с. 49)

ЗА ЧУДЕСАТА НА ХРИСТОС

Когато Христос изведе Своите ученици на гората (планината – бел. Р.Ив.) и се възнесе, те се зарадваха, но пак се яви у тях съмнение. Той им показа начин да се трансформират, а те със своята нова философия започнаха да разискват дали нагоре е отишъл, как е отишъл и накрая Го изгубиха. Христос им показа начин да се трансформират от едно състояние в друго, но учениците в своите разсъждения изгубиха ключа. И сега говорят, че нагоре отишъл, но това „нагоре“ не е във вашите измерения. Казва Писанието, че като се издигал, издигал, дошъл до едно място, където облаците Го взели и се изгубил отпред лицето им. Това изгубване показва съмнението. Когато се изгуби, учениците Христови не можаха да проследят Неговото отиване зад облаците, Неговото отиване до Царството Божие. И действително, сегашният християнски свят само до облаците Го вижда, а зад облаците нищо не може да види. (3, с. 106)

Истината, която вие търсите, може да придобиете само при едно условие, а именно: човек трябва да научи великия закон, според който при удобен случай да излиза от тялото си и да се пренася в един далечен свят; там, след като научи Истината, ще се върне отново на Земята, за да я познае. Сега някои привеждат този стих от Евангелието, дето Христос взел трима от Своите ученици и ги завел на планината. Казвате: „На високо място ги заведе Христос!“ То не беше височина десет километра, не беше и 20 километра, не беше и 100 километра – то беше много високо място! Ще каже някой: „Това нещо не съответства с разказа в Евангелието.“ Един човек на Земята не може да светне, на друго място светва. Там, на планината, се явили Илия и Мойсей и се разговаряли с Христа. След този разговор Христос с тримата Си ученици се върна назад. Следователно ние трябва идейно да се подигнем. Човек трябва да излезе извън себе си. Тези опити са правили мнозина. Някои хора, като излязат вън от себе си, не искат да се върнат назад, затова не ги пушат. Днес хората не са достатъчно честни. Ние сме пратени на Земята като в затвор, наказани сме. Понеже нашите пазители отговарят за нас, то за да ни заставят да стоим тук, не искат да ни пуснат да излезем извън тялото си. Ако сме достатъчно честни, някой път биха ни пуснали да излезем за малко от този затвор и пак да се върнем. Индусите казват, че

ние сме дошли на Земята в този затвор, за да ликвидираме със своята карма. Аз пък казвам: ние сме изпратени на Земята от невидимия свят, за да научим някои уроци, да свършим училището. (83, с. 322)

В човека има една красива вътрешна страна, която трябва да се предизвика, за да се прояви. Двама или трима от учениците на Христос видяха Неговото лице, т.е. вътрешната Му страна, и Го познаха. В тази вътрешна светла страна те познаха Христа. Когато Христос се качи на планината, учениците Му Го видяха такъв, какъвто беше между ангелите. Има случаи, макар и редки в живота на човека, когато лицето му светне и хората го виждат такъв, какъвто обикновено не е. Човек не може постоянно да свети. Той може да свети само тогава, когато се качва на високи планини, на каквато Христос се качи. При сегашните условия на живота хората трябва да имат добро разположение на духа, да учат, да възприемат новата наука, която иде сега. Затова се изисква от човека силна, непоколебима вяра. (86, с. 145)

Когато на сватбата в Кана Галилейска Христос превърна водата в сладко вино, Той искаше да обърне внимание на човечеството да не употребява опиващи питиета, а сладки, които не опияняват. За храна на душата си човек трябва да употребява само такива мисли, чувства и желания, които не опияняват. Следователно и до днес още се проповядва на хората, като на млади моми и момци, да не вкусват от плода, който действа опивателно. Колкото и да ви убеждава майка ви да го опитате, за да не ви стане лошо, кажете: „Не искам да вкуся от този плод – нищо няма да ми стане, ако не го опитам!“ Забраненият плод е за мъдреците, за адептите, за светиите. За тях той е абсолютно безвреден, но за младите е опасен бич. За младите е чистата, кристална вода. Като пият от нея, те ще влязат в добрия, чистия и възвишен живот, към който душата им се стреми. (145, с. 252)

Ако някой човек се опитва да проповядва истината, каква истина ще проповядва той, ако първо дойде при вас да иска хляб, да се нахрани? Този проповедник не е изпратен от Бога. И Христос проповядваше Истината, но Той от никого не поиска хляб. Напротив, с пет хляба и две риби Той нахрани неколкохиляден народ, след което станаха още няколко коша укрухи (къшей хляб – бел.ред.). (85, 203)

Мнозина мислят, че Христос бил беден, нямал де глава да подслони. Това е, защото хората не Го оставяли на мира. Ще кажете, че Христос нямал и къща. Защо Му е къща? Може ли да бъде беден този човек, който е в състояние да нахрани 5 000 души с пет хляба и две риби? Може ли такъв човек да няма подслон? Христос и във водата спа много добре. Той нямаше нужда от пружина. Само болните хора се нуждаят от пружина на леглото си, меко да им е. (27, с. 83)

Христос пита Своите ученици: „Вие за кого Ме мислите, че съм?“ Т.е. Той запитва учениците Си: „Мислите ли, че Аз съм един сиромаш човек?“

Мислите ли, че Аз съм един богат човек? Сега вие ще си отговорите какъв съм всъщност – богат или сиромаш. Той скрива една мисъл, като всъщност иска да каже на Своите ученици: „Аз съм и двете. Сиромаш съм тогава, когато трябва. Богат съм тогава, когато трябва. Туй е философията на живота.“ Тази е мисълта, която е скрита вътре в думите Му...

... „Та за кого Ме мислите, че съм?“ – Той имаше една мисъл: „Аз съм Онзи, Който разкрива Любовта на Бога на хората, Любовта, която Той има.“ (60, с. 185 и 200)

Смърт не съществува! Човек не умира, но се съблича, както гъсеницата излиза от какавидата си и се превръща в пеперуда. Ще дойде ден, когато и човек ще излезе от какавидата си, ще се превърне в ангел, който ще се явява, дето иска, и ще изчезва. Ще кажете, че това е свойство на змейовете, на лошите духове. – Така е за невежите. Обаче за учените не е така. Те знаят, че това е свойство на добрите и праведни хора. И Христос имаше способността да се явява, дето иска, и да изчезва, когато пожелае. (30, с. 104)

„Речи само реч и момчето ми ще оздравее.“ Идат нови условия, нова форма на живота. Трябва да се освободим от старата форма. Сегашните ни тела ще останат на Земята. Даже Христос, Който имаше добре оформено тяло, трябваше да мине през смъртта и да остави тялото Си на Земята. Със старото Си тяло Той можеше да ходи по земята и по водата, но с новото Си тяло Той свободно влизаше и излизаше през затворена врата. Сегашният човек изучава изкуството да трансформира тялото си. (99, с. 177)

Какво може да предаде свинското месо на човека? Като яде свинско месо, човек придобива някои от качества на свинята. Като яде кокоше месо, също така той приема някои качества на кокошката. Следователно, каквато храна употребява, човек приема нейните качества. И тъй, иска ли да се запази от лошите качества на храната, която употребява, преди всичко човек трябва да я пречисти. За тази цел трябва да се изучават законите за пречистването. Вегетарианците казват, че тяхната храна е по-чиста от тази на месоядците. Те са вегетарианци, но ядат кравешко и овче масло, пият мляко, ядат яйца, а обичат и риба. За свое оправдание те казват, че и Христос ял риба с учениците Си. Учениците на Христа сами ловяха риба, а Христос я печеше на Своя огън. Всеки би желал да яде от рибата, която Христос печеше на Своя огън. Огънят, на който Христос е пекъл риба, има вътрешен смисъл. Човек трябва да разбере този смисъл и тогава да говори. Ние разглеждаме яденето като вътрешен, а не като външен процес. Вътрешната страна на яденето представя метод за познаване на великия живот. Затова Христос казва: „Ако ядете плътта Ми и пиете кръвта Ми, имате живот в себе си.“ Значи, ако ядете плътта Христова и пиете кръвта Му, имате живот в себе си, ако ядете плътта на животните или на хората и пиете кръвта им, нямате живот. Не е

безразлично чия плът ядете и чия кръв пиете. Също така от значение е и начинът, по който ядете плътта и пиете кръвта. Ако отидете между канибалите, които ядат човешко месо, ще се натъкнете на страшни картини. Канибалът е по-страшен от звяр. Той е по-страшен и от дявола. Какво може да се придобие от човешкото месо? (47, с. 97)

**„АЗ СЪМ ЖИВИЯТ ХЛЯБ, СЛЯЗЪЛ ОТ НЕБЕТО.
КОЙТО МЕ ЯДЕ, ТОЙ ИМА ЖИВОТ В СЕБЕ СИ.“**

Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето. Който Ме яде, той има живот в себе си.“ Учениците Христови се съблазниха от тази идея, заради което 70 души от тях Го напуснаха. Които разбраха вътрешния смисъл на тази идея, станаха ученици на Христа и продължиха делото Му. Те повярваха в силата на живия хляб. (49, с. 351)

Днес хората се оправдават с това, което пише в Светото Писание. Защо? Защото взимат тия истини и ги тълкуват буквално. Ако вземем този стих, дето Христос казва: „Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми...“ , и го изтълкувате буквално, какво ще стане? Вие ще се изядете един-друг, ще изядете даже и най-светите и най-учените си хора. Учениците Христови поставили този въпрос пред Христа ребром – Той да им разясни скрития му смисъл. Христос им каза: „Този стих се отнася до Моите думи. Ако не приемете думите Ми, които са Словото Божие, Духа Божий, и не станат ваша плът и кръв, вие не можете да придобиете живот вечен.“ С туй Слово трябва да се храните постоянно и туй Слово трябва да излиза от устата на този, който вярва. Ако всички ние схващаме въпроса така живо, ако всички ние обичахме Бога с всичкото си сърце, ако Бог не беше за нас една отвличена единица, едно отвличено Същество, за Коего да спорим дали съществува, или не съществува, всичките наши недоразумения и криви заключения щяха да изчезнат. Сегашните недоразумения, които съществуват между хората, произтичат от факта, че тези хора не са във връзка с Бога. Законът в природата е следният: всяко същество, което не е във връзка с Бога, няма условия да живее. (83, с. 138)

Христос казва: „Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямате живот в себе си.“ Това значи: ако не ядете Словото, нямате живот в себе си. Има един свят, който се нуждае от Словото като храна, каквато днес хората употребяват. (144, с. 55)

Докато нашата любов не даде плод (както орехът), не можем да разберем Божията Любов. Христос казва: „Който Ме яде, той има живот в себе си.“ Никой не може да яде Христа, но ще яде плодовете на Неговия живот. Следователно давайте на хората от плодовете на своята мисъл, на

своите чувства и постъпки, за да ви разбират. Само така ще се радвате на плодовете си, както и на плодовете на своите ближни... Всеки трябва да се храни от плодовете на Любовта. Само така ще се създаде нова вселена. Само така ще се придобие вечен живот. (94, с. 51 и 55)

Ние се интересуваме от Любовта, а не от безлюбието. Ако ядеш какъв и да е плод и не чувстваш неговата Любов, никъде няма да намериш Любовта. Христос казва: „Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямате живот в себе си.“ Значи, като ядеш плода, ти придобиваш живот. Какво ще кажете за човека, когото не можете да ядете? Човека не можете да ядете, но плода му ще ядете. Кой е плодът на човека? – Неговото слово. Ако думите, които излизат от устата на човека, не внасят живот в близките му, те не са още узрели. Словото на човека трябва да бъде зрял плод, от който да се ползват всички. Мощна сила е човешката реч! Кога? Когато е изпълнена с Любов. Христос взе петте хляба, преломи ги, благослови ги в името на Любовта и с тях нахрани петхиляден народ. Словото, което Христос изрече, стана проводник на Божията Любов. Тя слезе от небето, оживи хляба и го умножи. Тъй щото ако някой влезе в дома ти и животът ти не се подобри, едно от двете е вярно: или той не те обича, или ти не го обичаш. Нещастие то произтича от безлюбието. – „Какво да правя, като не обичам даден човек?“ – Ще възприемеш Любовта в себе си като творческа, строителна сила и ще го обикнеш. Бог го е създал, поставил го на някаква работа, а ти не го обичаш! Ако не беше нужен, нямаше да съществува. Всичко, което Бог е създал, е потребно и на мястото си. Бог казва: „Аз творя и доброто, и злото.“ Да се радваме, че е така, защото Той знае къде да приложи доброто и къде – злото, но човек не знае къде и как да ги прилага. (23, с. 172)

Ако гладът застава човека да върши престъпления, тогава и вълкът има право от глад да краде овце и да ги задушавя. Ако това е право, защо хората преследват вълците? Не, въпросът за хляба почива на съвсем друг закон. Как ще разберете Христовите думи, че който яде плътта и пие кръвта Му, ще има живот в себе си? Човек може да яде само от този, когото обича. Кое дете не е бозало мляко от майка си? Ако вземете думите на Христа в буквален смисъл, какво заключение ще извадите от тях? В света съществуват хора чисти и свети, които излъчват от себе си особена вътрешна сила, която храни човека, както физическата храна. Той може да седи при някой от тия хора няколко дена, без да помисли за ядене и пиене. Това подразбирал Христос в стиха: „Ако ядете плътта Ми и пиете кръвта Ми, ще имате живот в себе си.“ Това показва, че съществуват разни начини, чрез които хората могат да се хранят. (129, с. 61)

Два пътя има, по които ходят всички живи същества на земята: пътят на хляба и пътят на водата. Първият път се казва глад, вторият се казва жажда... Хлябът и водата са реалната страна на проявения

живот. Без тях животът не може да се прояви. Другояче казано: без хляб и вода животът не е достъпен за живите същества. Живее само този, при когото хлябът и водата присъстват. Расте и се развива само този, при когото хлябът и водата присъстват. Затова именно Христос е казал: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето, и живата вода, която извира от човешките сърца.“ Когато беше разпнат на кръста, Христос каза: „Жаден съм“ - и поиска вода. Той поиска това, чрез което животът се проявява. В един от стиховете на Евангелията е казано: „Там имаше сложен съд, пълен с оцет, и войните напоиха гъба с оцет, обвиха я с исоп и принесоха я на устата Му.“ И като прие Исус оцета, рече: „Свърши се!“ – преклони глава и предаде дух. Защо умря Исус? Защото не Му дадоха вода. Казвам: добрите мисли и добрите чувства са водата на живота – живата вода. Лошите мисли и лошите чувства представляват оцет, от който всички умират. Който пие този оцет, той непременно ще умре. Добрите постъпки са хлябът на живота – живият хляб. Лошите постъпки представляват обикновения хляб, от който хората умират. Защо хората умират от този хляб? Защото този хляб лесно плесенява... Ако не живееш добре, ти си подобен на Пилат, който разпна Исуса; ако не мислиш добре, ти си подобен на един от войните, който изплете трънен венец и го положи на главата Исусова. И най-после, ако не постъпваш добре, ти си подобен на един от служителите, който даде на Исуса оцет да пие. Когато Божественото в тебе умре, и ти ще умреш. Когато Божественото си замине от този свят, и ти ще изчезнеш. Защо разпнаха Исуса? За да се видят хората какви са и доколко изпълняват Божия закон. Защо умря Исус? За да покаже на хората какъв трябва да бъде истинският човек – човекът на послушанието, който и от смъртта не се бои. (146, с. 43)

Като изучавате смисъла на думите „глад“ и „жажда“, коя от двете е по-силна? – Жаждата. Наистина, когато разпнаха Христа на кръста, Той не каза, че е гладен, но каза: „Жаден съм.“ Значи, когато човек минава от едно състояние в друго, от един свят в друг, той ожаднява. Когато болният е на оздравяване, той огладнява. Гладът е признак, че болният ще оздравее. Ако не огладнее, той ще замине за другия свят. Като огладнее, човек приема храна отвън и влиза в нови условия на живота. (31, с. 118)

Днес на всички хора е дадена задача да познаят себе си, да познаят ближния си. Христос каза: „Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямате живот в себе си.“ Това означава закона на опознаването. Не можеш да познаеш качеството на един плод, ако не го изядеш. В това отношение всеки човек е плод за ядене. Не е лошо, че ще изядете човека като плод, лошо е, че не знаете как да ядете. Да изядеш нещо (според законите на разумния свят) значи то да си остане живо – да не отнемаш живота му. Да изядеш един човек, това значи така да го преустроиш в себе си, че да му дадеш условия за нов живот. За да преустроиш нещо

и отново да го съградиш, трябва да имаш любов към него. Любовта подтиква човека към работа, събужда неговите дарби и способности. (31, с. 181)

Христос казва: „Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямате живот в себе си.“ Ако Христос трябваше да бъде изяден, можете ли вие да избегнете това изяждане? Всеки човек ще бъде изяден. Не е важно дали човек ще бъде изяден, или не. Важно е обаче онези, които ви ядат, да станат едно с вас, да приемат вашия живот. „Който не яде плътта Ми и не пие кръвта Ми, няма живот в себе си“ – казва Христос. Този стих не е само мистичен. Той съдържа в себе си една реална страна, която ще разберете в бъдеще. Сега няма да се спирам върху тази страна на стиха, за да не изпаднете в заблуждение. Под „плът и кръв“ Христос разбира онази вътрешна, духовна сила, която излиза от човека и храни другите хора. (144, с. 28)

Христос казва: „Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямате живот в себе си.“ Който не разбира смисъла на това ядене, счита, че е лошо да ядеш плътта на Христа. Обаче ако разбирате този стих в духовен смисъл – привилегия е за човека да яде плътта Христова. Като изядеш човека, той оживява. Не става ли същото и с житното зърно, посято в земята? То отново израства и дава изобилно плод. Като говоря така, нямам предвид да ви смущавам. Хората и без моите думи са смутени. Те се объркват от противоречията на живота и не знаят как да излязат от тях. (122, с. 184)

Питате: „Какво се ползва Христос, ако ядем плътта Му и прием кръвта Му?“ Ползата е в това, че като живеем ние, и Христос ще живее чрез нас. И ако не ядем плътта Му и не прием кръвта Му, и ние не можем да живеем. Следователно, който иска да има живот, не трябва да се отказва от плътта на Христа. (122, с. 124)

Христос казва: „Аз съм живият хляб. Който Ме яде, има живот в себе си.“ Вие очаквате Христа да дойде на Земята като човек. Това е детинско разбиране. Ако не можете да възприемете Словото Му като хляб и да станете едно с Него, нямате живот в себе си. Ако вярвате, че Христос е в хляба, ще имате Неговата сила. Тогава ще разберете думите, които Христос каза на Саганата: „Не само с хляб се живее, но с всяко Слово, което излиза от устата на Бога.“ (122, с. 140)

ХРИСТОС И ВЪЗКРЕСЕНИЕТО

Христос показва пътя, по който ще мине всеки човек. Той се обърна към Бога с молба да се отмени горчивата чаша, но не получи никакъв отговор. След това се примири и каза: „Господи, в Твоите ръце предавам Духа Си.“ Щом се предаде на Бога, дойде възкресението. Христос се

отдаде с пълна вяра, че Бог няма да Го изостави. За онзи, който любил Бога и уповава на Него, всичко ще се превърне на добро. (90, с. 150)

Защо бързат хората? – За да не изпуснат условията. Това е криво разбиране. Каквито и да са условията, Божественият план ще се реализира. Бог може да разруши света, но пак ще го създаде, по-красив и величествен. Той може да отнеме живота на човека, но отново ще го върне към живота, ще го възкреси и ще го направи по-силен, отколкото е бил по-рано. Всъщност Бог не руши, но видоизменя нещата, дава им нов подтик, нова енергия. При каквито условия и да се намирате, Бог ще изпълни Своите обещания. В Божиите обещания няма обратна реакция. Ако не мислите така, и вие ще се намерите в положението на Христовите ученици след разпъването на Христа. Те се разбягаха и си казаха: „Ние мислехме, че Христос ще стане цар, а Той е вече разпнат – всичко се свърши с Него.“ Обаче Бог работи навсякъде – и в гроба, и в сърцата на хората. На третия ден Христос възкръсна от гроба, но Той възкръсна и в сърцата на учениците Си, които отново Го видяха и се изпълниха със сила. Те придобиха ново съзнание, нов дух. Те разбраха Истината и тръгнаха в нов път. Сега и на вас казвам: следвайте пътя, който Христос ви е показал, и не се обезсърчавайте! Христос предупреди учениците Си, че ще отиде при Отца Си да им приготви жилища, но те забравиха какво им беше говорил. След възкресението те си спомниха думите Му и се успокоиха. Тъй щото не се страхувайте какво ще стане с вас. (135, с. 202)

Мене са ме питали: „Как да се запознаем с Христос? Как да Го видим?“ По-лесна работа от тази няма! На кои се явява Христос след възкресението? На онези, които Го обичаха. На онези, които Го разпънаха, не им се яви. Аз ви казвам: ако обичате Христос, Той ще ви се яви; ще дойде вечер (като седите в стаята си), ще каже: „Имате ли малко хляб?“ Ако не Го обичате – ни глас, ни услышание. Сега, чудно е, че онези, които не Го обичат, искат да Го видят. (103, с. 54)

„Казва им Исус“ (Мат. 28:10). Думата „Исус“ е символична. Тя съдържа три велики основни принципа. Единият принцип означава сила, която твори, преобразява живота и му дава нова насока. Исус е човек, който не се занимава с обикновени работи. Той има предвид великите Божествени истини, които поставят всичко в ред и порядък. Вторият принцип е живата енергия, която туря всичко в изправност. Тя не набобда нещата на игли, както правят ония, които изучават буболечките и пеперудите. Тя не умъртвява, но дава живот на всички същества. Тя е сила, която запазва всичко, или, както я наричат още – закон на Любовта. Третият принцип е законът на равновесието, който урежда всички спорове и недоразумения между хората... „Каза им Исус.“ Исус е човекът, който съдържа в себе си трите принципа. – Какво им каза? – „Идете, съобщете на братята Ми да идат в Галилея и там ще Ме

видят“ ... Галилея е мястото на ума, дето нещата се разбират правилно... Христос казва: „Идете в Галилея, там ще Ме видите.“ Какво представя Галилея? – Мястото на Любовта. Там ще я видите. Значи Любовта може да се види, да се реализира. Когато видите Любовта, т.е. когато видите Христа, ще носите други имена. Иде времето на възкресението! Преди 2000 години възкръсна Христос, а сега ще възкръснат Неговите ученици... Иде възкресението на Любовта! Сега няма да казвате „Христос възкресе“ , но ще кажете: „Да възкръсне Любовта!“ (91, с. 151-162)

Казвате: „Не може ли да не умираме?“ – Може, не остарявайте – това е логическото заключение. Остаряваш ли, смъртта е неизбежна, т.е. ще минеш от една състояние на ограничения живот в живота на свободата. Христос трябваше да умре, защото много беше остарял. Онези, които Го описват, когато Той е бил на 30 години, е друго, но на кръста е изглеждал на 90 години. Че как няма да остарееш – да носиш греховете, скърбите, несгодите, престъпленията на хората, правени от хиляди години! Не е чул нито една сладка дума. Казват, всякога Го виждали много тъжен, никой не Го е виждал весел. Че как ще бъде весел? Кой от вас ще бъде весел да го натоварят с толкова страдания? Следователно беше остарял много и Той трябваше да умре, за да се освободи, да влезе в свободата. Защо трябваше да умре Христос? Защото беше остарял. Или, на ваш език казано, защото носеше греховете на света трябваше да умре, за да се освободи от тях. Разправят за Буда, когато достигнал до едно състояние и помислил, че е най-силният, че е открил тайната на живота, че не го е страх от нищо, че е свободен, легнал под едно дърво да си почине и заспал. Световната змия, която го търсела, намерила го там, обвила се около тялото му, ще му счупи ребрата. Какво да прави – да се бори – не може. Той почнал да се смаява, смаява, смаява и така се изплъзнал, освободил се от нейните прегръдки. Това смаяване е умирането. Това значи да се освободиш, да станеш свободен. Другояче: ако не се смалиш, ще те смаят. По-добре е сам да се смалиш, отколкото да те смаят. (50, с. 100)

Смъртта, това е царството на Ариман-Таада. Когато умираете, вие сте в тяхното царство. Те ще вземат всичко. И тогава Христос казва: „Превърнете се.“ На какво? – Превърнете се на едно въздухообразно вещество. Тъй беше и с Христа. Хванаха Го и Го заковаха на кръста. Същите тия поданици на Ариман-Таада Го съдиха. Пилат беше един от техните членове. Еврейските свещеници също бяха негови поданици. Те произнесоха смъртната присъда, но какво стана после? Христос им даде тялото Си, но възкръсна. Той се превърна на какво? – Той превърна материята на тялото Си в лъчиста материя – минаваше през врати и никой не можеше да Го види, да Го хване. Римските закони не можеха никъде да хванат Христа. Той веднага изчезваше, ставаше невидим и те питаха: „Накъде отиде Христос?“ – Нагоре. Лошото е, че Христос сега и нагоре, и надолу – навсякъде отива. Сега поданиците на Ормузд-

Дея приготвяват една атака към този свят. Те ще превърнат всички в паробразно състояние и изведнъж ще освободят света от неговите грехове. И всички вие, които ще минете през този Божествен огън, ще освободите душите си и ще бъдете свободни от робство. Ние казваме: всички хора ще трябва да преминават през този огън. (104, с. 172)

Човек трябва да се роди изново. Това значи да възприеме Христовата мисъл, да даде място на Божественото в себе си. Христос е Божественият принцип, Който свързва всички души. Той не може да дойде втори път на Земята. Защо? Защото има опитност вече от любовта на хората. Обаче Христос се проявява навсякъде в света. Ще Го срещнете във всяко чисто сърце, във всеки светъл ум и във всяка възвишена душа. – „Възможно ли е това?“ – Както Слънцето се отразява в хиляди огледала, така и Христос се проявява в хиляди души. Той се проявява чрез човешките мисли, чувства и постъпки. Както слънчевата светлина влиза през очите ни, така и Божествената светлина прониква човешките души. Някои религиозни цитират стиховете – какво е казал някога Мойсей, какво са казали пророците, апостолите. Вярно е, че ние се учим от тях, но днес и те се учат от съвременните християни. Ние се учим от онова, което Бог е разкрил на тях, но и те се учат от онова, което Бог е разкрил на нас. Христос донесе Любовта в света, но въпреки това пострада. Така Той научи какво представлява Божията Любов. Той разбра, че в Божията Любов няма измяна, тя е вечна и безгранична. Христос се упова на Бога докрай, затова възкръсна на третия ден. Ако имаше нещо, което Го направи велик, това е Любовта Му към Бога. Той не се поколеба в нея нито за момент. Следователно, който се уповава на Божията Любов, той ще възкръсне. Който не се уповава на нея, ще падне в пропастта. (96, с. 66)

Засега хората са още наематели – нямат собствени тела. И като наематели те трябва да се отнасят добре с телата си. Като живее добре, човек си създава собствено тяло, с което може да живее и на този, и на онзи свят. Не стана ли така и с Христа? Той лежа три дена в гроба, превърна смъртното Си тяло в безсмъртно и възкръсна с него. Задачата на съвременния човек е да постигне безсмъртието и вечния живот. Това значи да влезе той в правия път, да придобие вечния живот, за който е казано: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго, Истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.“ Казано е още: „Който чуят гласа Ми в последния ден, ще оживеят и възкръснат.“ Желая ви в последния ден, т.е. в сегашните времена, да чуете гласа на Божията Любов, на Божията Мъдрост и на Божията Истина, да станете, да възкръснете и да започнете новата работа. (23, с. 390)

Човешкият дух трябва да изучи процеса на чистенето. И възкресението е самият процес на чистене. То става само чрез Божествената Любов. Без Любов няма възкресение. Който изгуби

Любовта, казва: „Аз съм мъртъв.“ Обаче щом дойде Любовта, той усеща едно съживяване. Под думите на Христа: „След три дена ще възкръсна“ се подразбира, че след три дена Той ще внесе Божествената Любов, която включва всичко в себе си. На друго място Той казва: „Когато бъда въздигнат по такъв начин, Аз ще се привлека към Любовта, както и всички, които вярват в Бога.“ Мнозина разбират, че трябва да умрем, за да отидем при Христа. Не е така! Под „умиране“ се подразбира да се освободи човек от онези свои мисли, които го спъват. Може да умреш и мисълта да те държи и в онзи свят. Също и желанията спъват в онзи свят. Човек и там няма да бъде свободен. Ако не си привлечен от Любовта, ако не си под влиянието на този велик закон, ти не можеш да влезеш във великия Божествен свят. Това се обяснява така: като доближите до железни стърготини една жица, през която минава електрически ток, всички стърготини ще се полепят по жицата. Значи има една сила, която ги привлича. Друга сила с други свойства не може да ги привлече. Следователно Божественото привлича подобното към себе си. Човешката душа се привлича от този център... И когато Христос казва, че след три дена ще възкръсне, Той подразбира бъдещата култура, която ще възкръсне...(99, с. 127-130)

Докато сте на физическия свят, не желайте да умирате и да бягате от Земята. Къде ще отидете? – Пак тук ще останете. Докато не разрешите противоречията в живота си, докато не станете господари на своите мисли, чувства и постъпки, не можете да влезете във възвишения свят. Ще кажете, че Христос е страдал. Да, Той е страдал, но вие не искате да страдате! Не искате и да умирате, но ето – и Христос умря, без да иска. След известна борба в Себе Си Той каза: „В Твоите ръце, Господи, предавам духа Си.“ Понеже постъпи правилно, Бог Го възкреси. Дръжте и вие тази мисъл в себе си, та като умирате, да кажете: „Господи, помогни ни да оживеем и да възкръснем!“ Турете в ума си мисълта не да се продължи животът ви, но да влезете в новия живот. И моето желание е същото. Като умирате, не се молете да ви избавят от смъртта, но се молете да оживеете. Никога не казвай, че ще умреш, но кажи си, че ще живееш. Това означава стихът: „От смърт в живот.“ Това е новата религия. (69, с. 117)

ВТОРОТО ПРИШЕСТВИЕ НА ХРИСТОС

Най-голямото заблуждение е там, дето някои мислят, че Христос е на небето, седи там и чака да дойде Второто пришествие, за да дойде да съди хората на Земята. Христос никога не е напушал Земята! Казва се в Писанието: „Даде Ми се всяка власт и на небето, и на земята, идете да проповядвате!“ Значи, ако Му е дадена всяка власт и на небето, и на земята, той е свързан със земята. В друг стих пък се казва, че Христос седи отдясно на Отца и чака деня на Второто пришествие, за да дойде

и съди хората. Как ще примирите това противоречие в тези два стиха?
– Всеки е свободен да вярва в каквото иска. (38, с. 219)

Казано е в Писанието, че Син Человечески ще дойде втори път на Земята. С какво ще се ознаменува идването на Христа? – С пробуждането на човешкото съзнание. (30, с. 6)

Със слизането на Христос в света хората ще се повдигнат, ще чуят гласа Му и ще възприемат новата мисъл. От който край на света да говори Христос, навсякъде ще чуват гласа Му. Праведните едновременно ще Го чуват и виждат. Той ще бъде навсякъде. Това значи да бъде човек ясновидец, да е развил шестото чувство в себе си. Ако Христос слезе втори път на Земята в плът, хората пак ще Го разпнат. Този път Христос иде в такава форма, която нито от храна се нуждае, нито кръст я хваща. Той се нуждае от плодовете на вашето дърво. Като ви погледне, Той ще види има ли плодове вашата душа и като намери плод, ще каже: „Да бъде благословена тази душа!“ Казвам: блажена е онази душа, на чието дърво има поне един узрял плод! Като дойде Христос при вас, ще Му предложите своя плод да се нахрани. Така Той ще познае, че вие сте работили в градината си с любов, добре сте разкопавали и поливали плодните дръвчета. (30, с. 22)

Като се говори за подобряване на живота, мнозина очакват Христос – Той да ги спаси и повдигне. Христос е бил между хората и продължава да идва, но те не Го виждат. Той посещава всеки човек, докосва се до него и отвън, и отвътре, но малцина се отварят за Него. Хората искат да Го видят в човешка форма, подобен на тях. Христос живя между хората в човешки образ, но втори път няма да дойде така. Неговата кръв, чиста от условия за болести, не може да тече в жилите на човешки образ. Неговите мисли и чувства не могат да изпълват обикновения човешки мозък и плътското човешко сърце. Христовата кръв е живото Божие слово. Христовата кръв е живият хляб, слязъл от небето. За тази кръв именно Христос казва: „Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямате живот в себе си.“ Живото Божие слово е храната, която поддържа организма и пречиства кръвта му. Тяло, в което тече Христовата кръв, е здраво, силно, свободно от външни влияния и нечистотии. Това тяло е неуязвимо и за злото, и за смъртта. Злото пада на колене пред нозете на Христос, на любещия човек, ближе Ги и става Негов слуга. (132, с. 116)

... Направете един такъв опит – да видите какво чудо върши човешката мисъл! Само по този начин ще се създаде между вас една вътрешна връзка. А сега ще се създават разни теории, ще дохождат разни проповедници да говорят, че Христос ще дойде да спаси света и всички Го очакват. Че какво е Христос? – Христос, това е Любовта в света. Има ли Любов между хората, има и Христос; няма ли Любов между хората, няма и Христос. Има ли Истина и свобода, има Христос; няма ли Истина и свобода – няма и Христос. Има ли правда и равноправие,

има Христос; няма ли правда и равноправие – няма и Христос. Има ли добродетел, има и Христос; няма ли добродетел – няма и Христос. Има ли доброта, благодет, кротост, въздържание, милосърдие между хората – има и Христос; няма ли тия неща – няма и Христос. Христос няма да дойде нито в човешка форма, нито в каква и да е друга някаква форма. Ако е за форма, ето – аз съм пред вас. Всеки от вас може да бъде Христос. Когато Христос дойде в човешка форма, тя ще бъде много по-красива от сегашната. Не, под думата „Христос“ ние подразбираме цялото човечество, турено в едно тяло. Това е физическата страна на Христа. Значи всички човешки души, събрани на едно място в тялото на Христа, съставляват физическата страна на Христа. Всички ангели, събрани в сърцето на Христа, съставляват духовната Му страна, а всички божества, събрани в ума на Христа, съставляват Божествената Му страна. Това значи Христос, т.е. Христос е проявеният Бог в света. Навсякъде трябва да виждаме Христа! Като сме събрани тук, Бог се проявява между нас и ние трябва да се радваме! (131, с. 18)

А сега някои казват, че Христос умрял заради нас. Не, Христос иде! Иде не за прощение на греховете, Христос иде да донесе новия живот за възкресение на всички онези, които Го очакват. (38, с. 170)

Христос работи в света, но хората не Го виждат. Те искат да Го видят като човек, да Го пипнат, да Го усетят физически. Ако Той пълни сърцата на хората с красиви и възвишени чувства, какво искате повече от това? Искате да Го галите, да Го целувате, да Го носите на ръце? Това не е идея. Какво печели детето, ако цял живот го носите на ръце? Крив е възгледът на хората, дето очакват Христос да се роди отново като малко дете. Христос се е родил и се ражда в сърцата и в душите на хората. Днес Христос не може да се роди от жена. Ако очаквате идването на Спасителя, отворете душата си – там ще се роди Той. При това Христос се ражда едновременно в много души. Когато Христос се роди в твоята душа, ти ще бъдеш полезен както за себе си, така и за окръжаващите. Това е възкресение! Това значи пробуждане на човешката душа. Когато Христос живее в душите на хората, всички ще оживеят, ще станат и ще си подадат ръка като братя. (106, с. 182)

Религиозните и вярващите очакват Христос да дойде втори път на Земята, да им помогне. Те ще останат излъгани в очакванията си. Христос втори път няма да дойде на Земята. Защо? Защото пак ще Го разпнат! Казано е, че Христос ще дойде от облаците, придружен с ангели. Това значи, че Христос ще дойде в умовете и в сърцата на хората като светлина. Ангелите, които ще Го придружават, представляват Мъдростта и Любовта, с които ще бъде изпълнен. Христос ще дойде само за онези, които имат знание и светлина да разбират законите на разумната природа. Мнозина се запитват какво трябва да правят, докато дойде Христос на Земята. Ще работят, ще се приготвят. (31, с. 14)

Някои от вас знаят своето минало, но някои не го знаят. Някои от вас познават Христа, някои не Го познават и спорят кой е Христос. Някои мислят, че Христос ще дойде на Земята и ще Го видят като човек. Това е до схващането на хората. Има друго едно схващане: Христос е проявление на Бога, Той е Любов. Той ще дойде като една вътрешна светлина в умовете и сърцата на хората и тази светлина ще привлече всички хора около себе си. Това е истинското схващане. Той казва: „Като отида при Отца Си, ще привлека всички при Себе Си“ ... „Който Ме люби, той ще опази Моето слово.“ Сега в нас се събужда онази велика мисъл и казваме: „Опазихме ли ние словото Божие?“ Кое е това слово? – Живото слово, словото на Любовта, а не изказаното слово само на думи. Когато дойде този Дух, каквото ви говори Той, това ще вършите. Има сега вързани човешки духове на Земята, които заблуждават. Като влезе Божият Дух у вас, ще опазите Неговото слово. (37, с. 172)

Всеки очаква сеятеля. Той е идеалът на нашите души. Той е Божествен елемент, който събужда човешката душа от сън и я повдига. Ако сеятелят не хвърли семето си, душата остава неплодна. Не е ли същото и със земята? Ако сеятелят не хвърли семето върху разорана почва, тя остава неплодна. Бесплодната земя се превръща в пустиня. Много пъти е идвал сеятелят на Земята! Кой е сеятелят? – Христос. Някои казват, че Христос е слизал само един път на Земята. Много пъти е слизал Христос на Земята, но последното Му слизване се ознаменувано с разпятието и възкресението Му, затова станало известно на целия свят. И богословите твърдят, че Христос е идвал само един път на Земята. Това значи да мислиш, че слънцето само един път изгрява. Слънцето е изгрявало безброй пъти и продължава да изгрява. Следователно и в бъдеще Христос много пъти ще слиза на Земята. Всеки тълкува нещата свободно, но тия тълкувания трябва да се опитат. (91, с. 45)

Казвам, ние сме в един век, дето трябва справедливост... Второто пришествие седи в това, че всекому трябва да се даде необходимото право. Значи Бог е създал хората и ще им покаже защо страдат. Ще каже: „Вие страдате, понеже не служите на Истината. Вие страдате, понеже не служихте на Любовта. Вие страдате, понеже не служите на Мъдростта.“ (103, с. 28)

Сега вие искате да осмислите живота си. Животът е осмислен, няма какво да го осмисляте. Казват: Второто пришествие е дошло. Ти боледуваш, за тебе Второто пришествие е дошло! Какво е Второто пришествие? Не е въпрос да умреш, но гледай при Второто пришествие да възкръснеш. Тогава всички трябва да възкръснат. Ако не можеш да станеш от леглото, какво те интересува Второто пришествие? Да излезеш от ограниченията – това е Второто пришествие. Беден ли си – да се освободиш от беднотията; не си зачитан – да се махне незачитането; смущаваш се – да се махне смущението. Да се освободиш от всичко,

което те мъчи – това е Второто пришествие. Да дойде положителното! (136, с. 176)

Днес хората очакват Христа втори път да дойде на Земята, да оправи света. Не, по външен път светът не може да се оправи. Христос трябва да дойде вътре във всеки човек – само по този начин светът ще се оправи... Христос трябва да дойде в сърцата и в умовете на хората като вътрешна сила, която ще ги обедини в едно цяло. Тази вътрешна сила е Любовта, която носи живот за човешките души. Само чрез Любовта хората могат да работят в единство. Които не разбират Любовта, те са готови да я критикуват. (41, с. 291)

За всички онези, които са навлезли във вътрешната страна на Божественото или Христовото учение или в мистичния живот, или в духовния живот, Христос казва: „Ако човек не се отрече от себе си или от външния живот, той не може да бъде ученик на новото учение, той не може да бъде ученик на Любовта.“ Защо е необходимо да се самоотрече човек от всичко земно? Тръгне ли човек за небето, той не може да вземе нищо със себе си от този свят...

... Христос казваше на Своите ученици: „Аз отивам при Отца Си да ви приготвя жилище. До това време вие работете на Земята. Като ви приготвя жилище, ще дойда да ви взема.“ Христос не се отказа да дойде и втори път на Земята. Той видя де е погрешката, поради която не може да се живее в този свят, и затова каза на учениците Си, че ще отиде да им приготви жилище на небето и ще дойде втори път тук, на Земята, да ги вземе. Но като дойде Христос втори път на Земята, Той цяла ще я запали. Защо? За да се изгладят, да изчезнат всички възпоменания от разпъването Му на дървения кръст. За този акт днес свидетелстват страданията на цялото човечество, а всички тия страдания трябва да изчезнат, никакъв спомен от тях да не остане. Цялата стара култура ще изгори и ще се създаде нова култура с нови образи. Като дойдат тия нови образи, няма да остане помен нито от страданията на Христа, нито от тия на човечеството. Казано е: „Камък на камък няма да остане.“ Това е вярно не само в буквален смисъл, но и в преносен. Всички схващания на хората за живота, за отношенията между бащи и синове, между майки и дъщери, между слуги и господари, между верующи и безверници, всичко, което историята е записала от памти-века и досега, ще бъде пометено, ще бъде издухано от вятъра, както прахът се издухва от улиците. Какъв смисъл ще има животът на някоя майка, която е родила десет сина и всички станали разбойници? Или какъв смисъл ще има животът на някоя майка, която родила десет сина и те измират един след друг? Кое ще радва тази майка, която, след като отиде на онзи свят, види този свой живот като на кинематограф? Това ще бъде живот, пълен със страдания. Кое е хубавото в този живот? Защо трябва да се създават такива картини? Те са резултат на един живот без любов. Аз наричам

този живот – живот на безлюбие. Хората се раждат без любов и умират без любов; развиват се без любов, учат без любов, живеят без любов и т.н. Това е трагичното и драматичното в живота. Вие се измъчвате от това и казвате: „Защо животът е създаден така? Защо Господ не е направил света другояче?“ Казвам: има един свят, какъвто вие търсите. Той е създаден отдавна, Бог живее и царува в него. Този свят е светът на Любовта. И за него е казано: „Всеки, който дойде при Мене, няма да го изпъдя – ще му отворя вратата, той ще влезе и паша ще намери.“ За този свят именно се говори в 23. Псалом. (112, с. 391-394)

„Тези са дни на отмъщение, за да се изпълни все, що е писано“ (Лука 21:22 – бел.ред.). Страшен е този стих! Който не разбира дълбокия му смисъл, ще ви прати в ада. Който го разбира и тълкува правилно, казва: „Христос иде в света със Своята разумност и Любов. Той казва на всички хора по Земята: „Мир вам!“ Чрез разумността и Любовта на Христа всекиму ще се даде заслуженото. Кой на каквата работа е готов, такава ще му се даде. Има ли нещо страшно в това? Пригответе се, всеки на своето време, да посрещнете Христа. Облечете се в нови дрехи. За едни Христос ще дойде още днес, за други – утре, а за трети – след години. Кой когато е готов, тогава ще Го посрещне. Очаквайте всеки ден Христа, все ще Го видите – от вас зависи това! Кога ще Го видите, не мога точно да определя. Вие трябва да бъдете на местата си, както астрономът стои на мястото си със своята тръба и наблюдава. Астрономът може да наблюдава една планета, която е много далеч от Земята, но той я вижда, когато обикновените хора не подозират нищо за нейното съществуване. Когато планетата се приближи до Слънцето, тогава всички хора могат да я видят. Защо да не бъдете и вие такива астрономи – да виждате Христа отдалеч, когато обикновените хора още не Го виждат. Значи има хора, които и днес виждат Христа, други ще Го видят по-късно, когато се приближи до тях; трети и тогава няма да Го видят – те ще продължат спокойно и блажено да спят. (30, с. 25)

ХРИСТОС И НИЕ

Всички хора разчитат на миналото. Те говорят за миналия си живот, но на миналото не трябва да се разчита. Трябва ли да се разчита само на онова, което Христос е говорил преди 2000 години? Той е говорил на тогавашните хора, а сегашните трябва да посеят Словото Му, да опитат неговия плод. Ако не направят това, те са на крив път. (94, с. 9)

Христовото учение е дълбоко мистично. То може да се приложи само от такъв, който е истински мистик, защото когато почне да прилага Словото на Христа, ще бъде подложен на ред изкушения, които ще гледат да го отклонят...

... Това, което е говорил Христос, се пази. Един ден Неговите беседи ще се възпроизведат. Нищо не се губи! Плочите с това, което е говорил

Христос, съществуват в Акашовите записи и могат да се възобновят. И не само ще чуете, но ще видите това, което е станало тогава. Христос е говорил неща, които не са писани в Евангелието. Божествени неща са те! Работата на Христа не е завършена. Християнството в бъдеще има да преживява своя златен век...

... През нощите Христос спеше три часа и три часа прекарваше в молитва. При тази молитва Той възприемаше огромни енергии от Божествения свят, които после изразходваше. Много енергия изразходваше Той чрез Слово, чрез лекуване и пр. Тази енергия Той събираше чрез нощната молитва. (152, с. 69)

Сега ние подлагаме туй учение на опит. Дошло е време за един свещен опит и всеки от вас трябва да се убеди има ли друг свят или не, има ли по-напреднали същества от хората или не... И ако питате мухите, те ще ви кажат: „Друг свят освен нашия – на мухите, не съществува.“ Не, съществува, но се изисква пробуждане на други чувства и способности, за да се домогнем до тях. И първото нещо във всяко учение е да се пробудят тези чувства. Когато Христос дойде на Земята, Той имаше за цел да пробуди човешката душа и да я освободи от всички тия лоши условия, които я спъваха в туй пробуждане. (127, с. 471)

Ще повярваш, че ти си пратен от Бога на Земята, и да направиш Неговата воля. Ти ще кажеш: „Ще сторя Неговата воля, на Тогова, Който ме е пратил, а не моята воля.“ И ти ще бъдеш едно с Христа. Духът Христов и нашият дух са едни и същи духове по произхождение. Нашата душа и Христовата душа са едни и същи души, от едно и също произхождение. (127, с. 214)

Ако живеете по стария начин, нищо няма да придобиете. В края на века човек все трябва да придобие мощ и сила в себе си, да се слее с Великото в света. Затова и вие трябва да се стремите към свободата на Духа. Христос е казал: „Без Мене нищо не можете да направите.“ Вие пък ще кажете: „С Христа, с Бога всичко мога да направя.“ При това не само на думи да го казвате, но да чувствате силата на тези думи. Мнозина говорят за Христос и се питат къде е учил Той – дали в Индия, в Египет или другаде. Това не е важно за вас. За вас е важно да придобиете Божественото в себе си, да направите връзка с всички велики разумни същества, които живеят както на земята, така и на небето. Човек може да влезе във връзка с който поет, философ, учен или музикант иска, стига да бъде в хармония с него. (86, с. 126)

„Направил си го малко нещо по-долен от ангелите“ (Пс. 8:5 – бел. ред.). Защо е дошъл човек на Земята? Да учи закона на смирението. Не само обикновеният човек трябва да учи този закон, но и Христос го учеше. Той знаеше този закон, но трябваше да го приложи на Земята, да види какви резултати ще има. Като дойде на Земята, Христос трябваше да приложи двата велики закона: закона на смирението и

закона на търпението. Като наблюдавам съвременните хора, виждам, че им липсват именно смирение и търпение. Следователно, ако някой ви пита защо сте дошли на Земята, ще кажете, че сте дошли да учите законите на смирение и на търпението. Щом научите тези закони в тяхното практическо приложение, вие ще завършите своята еволюция на Земята и ще бъдете като Христа. Тогава Христос ще ви бъде брат и Учител, а вие – Негови ученици. Това са проспекти на бъдещето, но само чрез тях вие ще разберете какво представлява човекът и какво – човешката душа. Душата крие в себе си велики блага, които човек едва сега започва да прозира. Всеки човек на Земята търси нещо, стреми се към постигане на някакъв свой идеал. Този идеал се включва именно в неговата душа. И когато казваме, че този идеал е непостижим на Земята, ние имаме предвид сегашните условия и разбирания на хората, както и сегашното устройство на техния организъм. Вън от тези условия, при някаква нова обстановка на нещата, всичко е постижимо. Какво изисква тази нова обстановка? – Да имате поне един приятел, който да мисли като вас; двамата заедно пък да мислите като всички добри, свети и праведни хора; всички тия пък да мислят като Христа, като Бога. Друга философия в света не съществува...(82, с. 166-169)

Страданията на Христа бяха несравнено по-тежки от тия на Йова. Последният имаше приятели, с които разговаряше. Христос остана сам на кръста. Подиграваха Го, ругаеха Го и Му казваха: „Нали си Син Божий, слез от кръста!“ Христос се молеше на Бога, но молитвата Му беше глас в пустиня. Бог проговори на Йова, а Христос не чу никакъв глас. Той се молеше и казваше: „Господи, не разбирам тая работа. В Твоите ръце предавам Духа Си. Да бъде Твоята воля!“ След възкресението Христос разбра каква е била Божията воля. Сега казвам и на вас: и вие ще минете през страданията на Йова, през посвещение. След това ще минете и през страданията на Христа, през великото посвещение на живота. Сега аз говоря на ония от вас, които изучават пътя на ученика. И в останалите работи има неща за изучаване, но те бледнеят пред пътя на ученика. (134, с. 80)

Първото нещо за ученика е смирение... Вземете за пример онези синове в света, които чакат бащата да им остави наследство – мислят само за онези права, които имат, и си казват: „Какво ще се падне от баща ни? Ние сме шестима сина, баща ни има 12 милиона лева, значи на всеки – по два милиона лева.“ Всеки син, където ходи, все това казва: „Право имам, два милиона лева имам. Мене не ми трябва наука, не ми трябва работа – аз съм осигурен!“ И сегашните християни проповядват, казват: „Вие сте спасени, Христос е умрял заради вас, два милиона имате.“ Е, хубаво, като сте спасени, седите, пеете си и казвате: „Като умрем, ще идем в рая.“ Това е едно погрешно схващане. Във вас трябва да се зароди едно такова дълбоко, непреодолимо желание за работа, за растене, каквото досега не сте имали. По някой път аз ви гледам, че плачете, и си казвам:

ако тия съззи, които досега сте проливали, бихте ги пролели, само за да станете ученици, какви велики промени биха произвели те във вас! А вие за какво плачете? Плачете, че някой ви обидил; плачете, че нямате средства; плачете, че не сте млади, че сте остарели; че нямате знания; че нямате това-онова; че нямате обществено положение; че нямате сили. И мъже, и жени все плачат, плачат. Плачът е даден за другите. За вас обаче, ако плачете, то е плачене за училище – да проливате съззи да станете ученици – то е най-великото, най-хубавото нещо. (67, с. 157)

Сега всеки трябва да увие сърцето и ума си в светлина, да се молите на Господа. Вярвайте в Бога – каквито и страдания да дойдат, да кажете: „Заради Господа аз ще нося всичките страдания.“ Това аз наричам идеална Любов. Заради Господа да може човек да издържи всичко. Така са били всичките светии, така са издържали праведните, така са издържали мъчениците, великите Учители, за тази Любов за Бога е издържал и Христос. Казва Той: „Заради Любовта, както Ме е Отец възлюбил, заради тази Любов Аз жертвам всичко.“ Това е Любов – да можеш да издържаш за Любовта. И като Го биха, Той не чувстваше болки и казва: „Господи, заради Тебе Аз мога да нося всичко туй.“ Е, питам: изгуби ли Христос от това? Не – спечели. Какво пострада всъщност? – Нищо. Той се издигна. Сега ние трябва да покажем, че сме верни. На кого? – На Бога, на Този, живия Господ нека покажем, че сме верни. (133, с. 92)

Защо всеки човек да не каже като Христа, че както Христос познава Отца Си, така и той Го познава и полага душата си за Неговите овце? Не мислете, че е смелост да се сравнявате с Христа! Христос дойде на Земята да покаже на човека пътя, по който трябва да мине. Благодарение на самопожертването на Христа днес има 500 милиона християни, които Христос познава. Защо тогава и християните да не познават своя Спасител? (20, с. 12)

Всеки трябва да работи така, че сам да е доволен от работата си, да не очаква одобрението на хората. Нима работата, която Христос свърши, се одобри от хората? На времето малцина я одобриха, но след 2000 години много хора станаха Негови последователи. Обаче Христос беше доволен от Своята работа. Мнозина искат да бъдат като Христа. Няма по-лесно от това – никой не им пречи да бъдат като Христа, но за себе си, а не за хората. Първо човек трябва да изработи образа на Христа в себе си и после да го представи на хората. На времето си и Христос не беше признат от хората, затова Го разпнаха. Римската власт гледаше на Него като на неблагонадежден и опасен човек. (73, с. 151)

Според някои страданията са зло за човечеството. Христос, Син Божий, най-светлата личност в света, мина през такива големи страдания, а вие, обикновените хора, не искате да страдате! Той, Който не трябваше да страда, мина през страданията, а вие, които неизбежно трябва да страдате, искате да ги избегнете. Страшни са страданията на

хората, защото не ги разбират. Разбраното страдание е благословение, а неразбраното – мъчение. Същото се отнася и за радостта. Постигнатата радост е благословение, а непостигнатата – мъчение. (45, с. 50)

Колкото и да си радостен, ти трябва да знаеш, че това състояние ще се смени – ще дойдат противоречията в живота. След тях пак ще дойдат радости. Това ще продължава дотогава, докато най-последно дойде Онзи, с Когото си свързан. Той ще те освободи. Има неща, които ни са наложени и те трябва да се изживеят. Когато дойде на Земята, Христос знаеше много закони, но и Той не можа да се освободи от скръбта. Мнозина запитват: „Христос страдаше ли физически?“ Христос имаше и физически страдания, което се разбира от стиховете: „Син Человечески няма де глава да подслони.“ На друго място Той казва: „Скръбна е душата Ми до смърт.“ Христос беше облечен в плът, на която физическите страдания са присъщи, но същевременно Той съзнаваше, че висша воля Го е изпратила на Земята да извърши една велика работа. Същият закон се отнася и до вас. И вие ще имате страдания, скърби, несполуки, но ще държите връзка с Бога – да преодолявате. Вие можете да преодолеете! Христос изгуби ли нещо от това, което имаше в Себе Си? Не само че нищо не изгуби, но Той даже реализира Своята идея. За тази цел Той трябваше да дойде в света, между хората, да разработи и приложи Своего учение. Ето защо и вие трябва да изучавате живота си и от всички мъчнотии, които се явяват в живота ви, трябва да вадите поука. (87, с. 24)

Има един път, който може да освободи човека от страданията. Това е пътят на Любовта. – „Как да вървим в този път?“ – Както Христос е казал. – „Къде е говорил Христос за този път?“ – В Евангелието. – „Как да нося кръста си?“ – Както Христос е носил Своя. – „Как да се моля?“ – Както Христос се е молил. – „Няма ли нов начин?“ – Новият начин е начинът на самоизмамата. Измамата се състои в боядисване на нещата. Всяка боядисана дреха е стара. Тя е изтъркана, избеляла. Аз ви препоръчвам да носите нови дрехи, без никаква боя. (139, с. 40)

„Не съдете, за да не бъдете съдени!“ С други думи казано: съдете, както Бог съди. Носете страданията си, както Христос носеше Своите. Христос можеше да измоли Господа да изпрати легион ангели да Му помогнат, но Той понесе своя кръст с велико търпение. По-голям герой е онзи, който търпи, отколкото онзи, който заповядва и си служи с насилие. Христос си каза: „По-добре Аз да умра, но хиляди други да се спасят, отколкото Аз да живея, а хиляди души да страдат.“ Той избра най-добрия метод. По-добре е хиляди да благуват, а един да страда, отколкото хиляди да страдат, а един да благува. Турете в ума си мисълта: „По-добре е хиляди добри мисли да се реализират, отколкото една лоша.“ (41, с. 164)

Христос казва: „Търсете първо Царството Божие.“ Превеждам този стих: търсете първо онова, което е ценно за вас – живота. Христос дава

правила и закони, по които може да се живее, т.е. да се запази животът. Човек едновременно носи в себе си и тъмнина, и светлина, вследствие на което неизбежно е изложен и на страдания, и на радости. Страданията произлизат от неорганизираната материя на тъмнината, а радостите – от организираната материя на светлината, която твори и създава нещата. Когато Любовта дойде, тя ще примири тъмнината със светлината. С други думи казано: животът ще примири човека със страданията. Когато човек се убеди, че страданието е обвивка на радостта, невежеството – на знанието, безсилието – на силата, неговият живот ще се изпълни с радост и щастие. Влезе ли човек в Любовта на свръхсъзнанието, щастие то ще го последва. Като не разбират това, хората търсят Бога вън от себе си. Не, Бог е в Любовта. Кой дава живот на човека? Кой го утешава? Кой освобождава народите от робството, в което се намират? Следователно познайте Бога, познайте Любовта във всички форми, в които се проявява. Търсете Го в силния и слабия, в учения и простия, в богатия и бедния, във всяко растение и животно. Търсете Го в музиката, в поезията, в изкуството, в науката. И най-слабите същества са силни, щом Бог присъства в тях. Погледнете мъховете, които растат върху канарите. С години те живеят по камъните, извличат някаква храна от тях и по този начин ги облагородяват. Като ги наблюдавате, вие трябва да взимате поука от тях. Те не чакат да дойде щастие то им отвън някъде. Те работят, прилагат силите, които са вложени в тях, и сами се осигуряват. Защо? Живот имат в себе си – най-ценното в света! (41, с. 340)

Рибарите представят хората на стария живот, затова Христос някога им е казал: „Отсега натагък ще ви направя ловци на хора.“ Сега и на вас се проповядва ново учение, но вие (по стар начин) седите с мрежите си на брега на езерото и казвате: „Чакайте да уловим поне една риба!“ Вие мислите, че ако уловите три-четири килограма пъстърва, ще се осигурите. Не, освен че няма да се осигурите, но завинаги ще останете рибари и ще гладувате. В новия живот човек трябва да живее по закона на Любовта. Който върви в този път, достатъчно му е да хване само един сом. (71, с. 51)

Вие сте родени веднъж, но отново трябва да се родите. Новото раждане подразбира да развивате в себе си нови качества. Старото, с което сте живели досега, е добро, но то е било само за времето си – в него е действал законът, т.е. вие сте живели по закон. Сега, като влизате в Христовото учение, законът спира вече, тук той е невалиден. Христовото учение е учение на благодатта, а не на закон. Нови неща изисква Христовото учение: нови способности, нови отношения, нови стремежи. Като ученици на окултна школа вие трябва да живеете помежду си в пълна хармония. Това не значи, че трябва да бъдете сплотени в една маса, но между вас да цари хармония. Най-малко по двама заедно трябва да работите. Не може да бъде ученик онзи, който се чувства чужд за всички. За да се създаде хармония между всички, първо трябва да се сдружите

двама по двама, които взаимно се допълват. След това две двойки ще се съединят заедно, ще станат четирима. Към тях ще дойдат още четирима, ще станат осем души. После към тях ще се присъединят още осем и така ще се образуват големи ядра, които вече са хармонизирани помежду си. По тоя начин целият клас ще бъде в хармония. Този закон на групиране съществува и в самата природа. (148, с. 51)

(Прочете се 4. глава от Лука.) При четенето на Словото трябва да се опитате да намерите връзката, която съществува между всичко казано. Има една връзка, която е всякога непреривна. Във вашия ум може да изпъкне мисълта, че Христос имаше силата да изпъкне бесовете. В тази глава виждаме как, когато им е говорил, цялото събрание се разгневява. Хващат Го, искат да Го хвърлят някъде. Недоволни са от Него. Но Той ги укротява и си заминава. Всеки от вас може да направи това, което Христос е направил. Че ако не може да направи това, което Христос е направил, то всичките усилия са напразни. Христос е започнал да изпъкне бесовете, но вие трябва да отидете в пустинята и да станете господари на духовете, да ги изпъкнете. Във вас има толкова духове, че често пъти вие не знаете вие ли сте или не. Много неща се опитвате да си обяснявате с темперамента, с наследството. – Никакъв темперамент, никакво наследство! Ако си ял мъчносмилаема храна, наследство ли е това? Ти усещаш, че храната е лоша – не яж такава храна, по-добре да си гладен. Вие очаквате да дойде Христос да изпъкне от вас духовете. Може би ще дойде някой път. Ние виждаме, че когато дойде в Израиля, Той не изпъкне всички духове, а само някои. Тези духове, които бяха в хората, те си останаха. Той си замина, без да ги изпъкне. Христос казва: „По-големи чудеса от тези ще правите.“ Идването Му даде власт на вярващите да се очистят. Това е най-великата работа! Щом можеш да направиш това, то и другото е лесно. (92, с. 242)

Всеки народ действа според своите закони. И ако ви попитат: „Защо?“ – Защото великите хора в тия народи не съзнават още, че „Неговата заповед е живот вечен“ и че ако приложат тази заповед, ще имат по-голямо благо. И мисията на Христа не е била никоя друга освен да дойде и да примири тия народи. Тия народи са членове на това велико Божествено тяло. Не е лошо човек да бъде националист, но всеки народ трябва да се съзнава като уд в Божественото тяло, да знае де му е мястото и да функционира правилно в Божественото тяло, за да може да приложи Божествените идеи. А сега всеки народ мисли, че светът е създаден само заради него, и всяко общество мисли, че светът е създаден само заради него, и всеки индивид мисли, че светът е създаден само заради него. Но Бог ни доказа, че светът е създаден само заради Него. И ще дойде ден, когато Той ще помете всинца ни, ще заличи всичките ни форми и след хиляди, милиони години, ако потърсите в архивата, ще има само едни жалки остатъци от сегашната култура. Всички тия настоящи форми ще бъдат в забрава, тъй както много форми и от миналото са заличени.

Следователно Божественият Дух се стреми да създаде най-възвишената форма, в която да се прояви Той, и всеки от нас, който възприеме такава мисъл – да познае, както казва Христос, „Неговия закон“ – ще се сподоби с вечен живот. Само при такава форма, при такъв закон силите на природата ще ни дойдат на помощ. (127, с. 353)

Какво носи Любовта? – Живот. Какво носи безлюбието? – Смърт. Който обича смъртните хора, смъртен става. Баща, който обича само синовете си, става като тях. Ако искаш да станеш безсмъртен, трябва да обичаш Бога. Затова е казано да възлюбиш Господа с всичката си душа, с всичката си сила, с всичкото си сърце и с всичкия си ум. Христос обичаше Бога и в името на тази Любов възлюби и хората. За тази Любов Той се пожертва за човечеството и пое неговите грехове. Най-последно Той възкръсна, с което показа на хората, че като обичаше Безсмъртния, и Той стана безсмъртен. Вие мислите, че ако обикнете света, ще се повдигнете. Не е било и няма да бъде да обичаш света и той да не те изяде. Това не е закон, но наредба. Следователно, ако искаш да станеш безсмъртен, обичай Бога, обичай светиите, обичай добрите и безсмъртни хора. Казано е в Писанието: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго, Истиннаго Бога.“ Като станеш безсмъртен, само тогава ще знаеш как да се справиш със смъртните. Хората трябва да се убедят в мисълта да обичат Бога. Тогава смъртта няма да царува на Земята. Да обичаш Бога, това значи да Го виждаш в хората. Тогава ще обичаш хората заради Бога в тях. (90, с. 136)

Днес всички хора говорят за морал, жалят Христа, че се измъчил на кръста. Мъже и жени плачат за Христа, а не искат да знаят, че техен брат умира за 1000 лева. Друг пък гние в затвора. За Този Христос, Който страда там, не мислят. Те казват: „Това е в реда на нещата“ или „Тъй рекъл Господ!“ Не, това ние казваме – Бог не е рекъл така! Защо става всичко това? – От неразбиране на великия Божествен език. (64, с. 73)

И тогава ме питат: „Как да познаем гласа Христов, толкова гласове ни говорят?“ – Христос говори тъй, както никой друг. Той казва: „Раздай всичкото си имане на бедните!“ А вие махате с ръка. „Иди в някоя болница да служиш на болните!“ Пак махате. „Умий краката на мъжа си, примири се с приятеля си!“ Пак махате. А като ви се каже: „Натрий нося на приятеля си“ – приемате. „Дай го под съд, 20 000 лв. имаш да вземаш.“ – „Това разбирам, толкова пари имам да вземам!“ Когато Христос говори, няма душа в света, която да не разбира Неговия глас. Всяка мисъл, която прави човека готов за самопожертване, е Божествена мисъл. В това няма никакво изключение. Приеми я, тя иде от Христа. Спреш ли се да мислиш, дали е Онзи Христос, Който е бил преди 2 000 години, всичко изгубваш. Слушай, приятелю, ако ти чакаш този Христос, Който е бил преди 2 000 години, ти ще отидеш в дъното на ада. Този Христос е пораснал сега, преди 2 000 години Той е бил малко дете. Той е

бил бебе още, на две години, а сега е възмъжал, сега е на възраст, силен е. Следователно няма да Го търсиш като едно малко детенце и да казваш: „Ех, да имам едно малко бебенце като Христа и да Го помилвам!“ Тогава Той не е могъл да спаси света. Бягаше в Египет, биха Го и Го разпъгнаха на кръст. Туй беше волята Божия. Той Си казваше: „Ее, нали си слаб, тъй ще бъде!“ Като възкръсна, казваше: „Всякаква власт Ми се даде на небето и на земята и в бъдеще няма вече тъй да бъде – няма да Ме бият. Идете и проповядвайте туй Слово, Аз ще бъда с вас до края на века.“ Нам ни проповядват за разпнатия Христос. Аз не ви проповядвам за разпнатия Христос, аз ви проповядвам за онова Христово възкресение на Божията Любов, на Божията Мъдрост, на Божията Истина, Правда и Добродетел и за Онзи Христос, Който носи живот в Себе Си, Който носи Мъдрост, знание на света; за Онзи Христос, Който носи Истината, Който иде да ни даде тази вътрешна светлина да устроим домовете си; да ни даде Правдата и с нейната мярка да мерим; да ни даде и Добродетелта. Христос носи и онези велики методи, чрез които ще можем да съградим нашите домове. Този е великият Христос. Ще кажете: „Де е?“ – Аз Го виждам сега, шепне на ушите ви. Ето, виждам Христа, виждам Го. А вие виждате ли Го? Виждам Го, виждам Го – Христос шепне. Сега определям кой какво ще направи: някой ще махне с ръка на ухото си, а друг ще слуша. (126, с. 276)

Човек трябва да държи в ума си мисълта, че никой на никого не може да причини зло или добро освен той сам на себе си. Това, което Христос е казал за самоотричането, подразбира, че всеки човек може да бъде господар на себе си, на своята съдба. Ако човек не мисли така, никой не може да му помогне. Бог, Който учи човека отвътре, всякога му нашепва: „Ти ще постъпваш с хората така, както Аз постъпвам с тебе.“ Искате ли да не страдате, идете в Божествения свят. Там и душата, и умът, и сърцето, и тялото ви ще бъдат неуязвими, както Бог е неуязвим. Следователно, решите ли да се оплаквате, че някой ви причинил пакост, ще знаете, че вие живеете още в един от низшите светове – физическия, астралния или умствения. Престанете ли да се оплаквате от хората, вие сте се качили в причинния или в Божествения свят. Там никой не може да ви направи зло. Там всеки човек сам може да си причини някакво зло, там всичко е неуязвимо. Опита ли се някой да причини зло на другите, той сам ще падне в това зло, т.е. сам ще падне в низките светове. Никой не е в състояние да измени законите на Божествения свят. Всеки, който е влязъл в Божествения свят и се е опитал да направи зло на някого, той веднага се е намерил на Земята, между ония хора, които обичат да правят зло. (139, с. 182)

Най-добрият учител за човека е той сам. Вътрешният учител на човека всеки момент му нашепва дали е постъпил добре, дали е разрешил задачата си правилно. „Който има уши да слуша, нека слуша.“ В този стих Христос не говори за външните уши на човека, но за неговото

разбиране. Истинско разбиране е това, което укрепва човека и го води към подмладяване. Каква наука, какво разбиране е това, при което човек се обезсърчава, отслабва и остарява? Много окултни ученици, които изучават духовните и окултни науки, вместо да се подмладяват, все повече остаряват. Защо? Защото не могат да се откажат от своите стари разбираня...

... „Който има уши да слуша, нека слуша.“ Който се вслушва в Божественото в себе си, той може велик да стане. Той може да стане учен, поет, философ, оратор, художник и т.н. Работете върху себе си, да развивате своята интуиция. Правете опити да познавате времето интуитивно. Спирайте се върху своето вътрешно разположение и наблюдавайте има ли някаква връзка между него и времето отвън. По този начин ще придобиете изкуството да гадаете дали времето ще бъде добро или лошо. (41, с. 212 и 226)

Някой ще каже: „Аз не съм слънце, та да огрявам всичко!“ Но Слънцето не огрява цялата вселена, та и вие огрейте тези, които са около вас. Щом постоянно променяте любовта си, вие сте във физическия свят; щом правите разлика между хората – вие сте в духовния свят, а в Божествения – то е безопасно. Любете като Бога – Неговата Любов е всеопростителна. Ще разширявате любовта си. Обичайте Бога във всички същества без разлика. Там е спасението ви. Имайте будни души и широка мисъл. Разумните същества ви ръководят и трябва да вървите по техните стъпки. Вие трябва да се радвате, че сте се родили в сегашните времена, когато идва новия живот. Сега пространството е пълно с разумни същества, които постоянно изливат светлина в умовете на хората и нещата се преустройват. Ние значи трябва да се съобразяваме с новите закони, които Бог внася в света. Любовта трябва да изпълни въздуха и от старото да не остане нищо! Идва доброто! Вече злото ще му слугува, а доброто ще царува! Тогава светът ще се оправи, защото Бог ще се всели и ще почне да живее във всички хора. Макар че и сега Бог е във всички хора, т.е. работи в тях, не всички са Го приели и Той не живее във всички. Те значи не вършат Неговата воля все още. Но Бог е, Който възраства нещата, и всичко хубаво, което има в човека, Той ще го възрасти. Ние минаваме сега от Новия Завет в Завета на Синовите Божии – Третия Завет – прославянето на Синовите Божии, където човек ще прави добро на другите с Любов и те ще бъдат доволни много... Та трябва сега хора, носители на новите идеи, защото ако нивата е посята, като дойде дъждът, ще има какво да израсте, а ако не – ще израснат бодили... Преди 2000 години дойде Христос и сега Той расте в хората, и ще дойде време, когато Той ще се прояви чрез тях. Значи 2000 години вие все растете и истинските Божии закони, които са написани в човешките сърца, човек ще ги прояви. Тогава ще има братство и взаимопомощ, човещина и свобода без никакво насилие. (149, с. 86)

ДРУГИ

Преди години бях в Америка, в Ню Йорк. Веднъж ме срещна един човек, започна да ми говори на английски, да описва положението си. Имал болна жена, деца, беден бил, не могъл да ги гледа. Дадох му нещо и той се отби в една кръчма. След два часа го срещам пак. Спря ме и започна да се оплаква от положението си. Той не ме позна, но аз го познах и му казах, че не обичам хора, които лъжат. „Щом искаш пари за пиене, кажи си истината – аз и така ще ти помогна.“ След това го заведох в една гостилница, дадох една сума на гостилничаря и казах: „Дайте на господина ядене срещу тия пари. Ако не иска да яде, оставете го свободен – да си върви, а вие задръжте парите за себе си.“ Често хората се натъкват на желаниа, подобни на тия на пияницата. Роди се във вас едно желание и вие искате да му услужите. Това желание ви казва, че има жена и деца, иска да му помогнете. Обаче то не говори истината. Не задоволявайте това желание в себе си – то не иска да прави добро. Помагай на всеки човек, който е готов да прави добро. Отложи помощта си към оня, който не е готов за доброто. Закон е да се дава, но той е за разумните. – „На кого трябва да се дава?“ – На оня, който ви обича. На оня, който не ви обича, нищо не давайте. Христос казва: „Ако имаш две ризи, дай едната на своя ближнен.“ Това се отнася до оня, който люби. Само любещият дава така и само на любещия можеш да дадеш. Даването изключва насилието. Който изисква насилствено, той е крадец и разбойник. Даването става по закона на свободата. И доброто става по закона на свободата. С други думи казано: няма закон, който може да застави човека да дава и да прави добро. Хората на Любовта са крайно внимателни, никога не искат повече, отколкото им трябва. (94, с. 15)

Той (Бог) пише безпощадно Своите показания за човешките постъпки върху челото, върху носа, върху устата, върху лицето, върху главата, върху ръцете, върху пръстите и върху всичките други части на човешкото тяло – всяка кост е свидетелство за или против нас. И тази история на човешкия живот ние четем всеки ден. В нейните минали страници е отбелязан животът на всички наши праотци: за някои от тях е писано, че са били ужасни престъпници, крадци и разбойници. Като разглеждаме нейните страници и проследяваме линията, по която са дошли Авраам, Исаак, Яков, Давид, Соломон и много други, намираме там техните постъпки напълно отпечатани. За Авраама намираме, че е бил човек правдив, много умен, човек с широко сърце, с голяма вяра, с възвишен дух, запознат с дълбоката мъдрост на Божествените наредби за великото бъдеще на човечеството. За Якова намираме, че първоначално е бил човек двуличен, хитър, егоист, който с лъжа и измама сполучва да отнеме първородството на брата си, и едва към тридесет и третата му година в него става преврат, след като слугувал на чича си Лавана 14 години за двете му дъщери – тогава именно става в него една промяна за добро. За Давида знаем, че е бил човек смел, решителен, с отличен

природен и поетичен ум, но е имал слабост към красивите жени. С измама взема жената на Урия, от който ден започват вече неговите изпитания. И смелият пророк Натан не се е поколебал да го изобличи направо в лицето и да му покаже лошите последствия, които тоя закон ще напише за него в своята книга за бъдещото потомство. За Соломона е казано, че е имал отличен философски ум, с добро, но покварено сърце, с извънмерно силни чувства и страсти, голямо тщеславие и слаба воля, първокласен епикуреец в ядене и пиене, и удоволстване с жени. Христос знае това. Знае как е живял и неговият род и когато хората Му казват: „Учителю благи“ , възразява им: „Защо Ме наричате благ? Благ е само един Бог.“ Иска да каже: „Фамилията, от която Аз съм роден, не е толкоз благородна, както вие мислите, защото Бог има друго мерило, което вие изпускате. Той изисква пълна чистота във всяко отношение. Мнозина от тая фамилия не са живели тъй, както е било угодно на истинския Бог, Чиято воля Аз изпълнявам.“ Та затова се обръща към фарисея и му казва: „Ти и себе си лъжеш, и хората, и Бога: много от твоите праотци са вършили престъпления и затова ти нямаш право да казваш: „Аз не съм като тия.“ (123, с. 181)

„Показа им ръцете и ребрата Си“ (Йоан 20:20). Какво нещо е ръката? За онзи, който не се занимава с устройството на ръката, с формата и с нейните линии, тя нищо не представя. Обаче за онзи, който се занимава с науката за ръката, по-красив, по-добре устроен уд от нея няма. По красота и по изящество няма друг уд в човешкия организъм, подобен на ръката. Някой може да намира дефекти в устройството на ръката, но те се отнасят до деформираните ръце – до ръце, които са се отклонили от правилната форма на ръката, която природата първоначално е създала. Красотата на един уд не седи само в неговата съвършена форма, но и в приложението на този уд. Ръката представя историята на човечеството. Всичко, което миналите и сегашните култури са създали, е отбелязано на ръката. Като изучават формата на ръката и линиите по нея, съвременните хиромантици и досега още не могат да се произнесат кога е създадена линията на живота. Цяла епоха, цяла култура е взела участие в създаването линията на живота, но хиромантиците не знаят нищо по този въпрос. След това дойде нова култура, нова епоха, която създаде линията на сърцето. Най-после дойдоха нови хора, интелигентни, умни, които създадоха нова епоха, плод на която беше създаването линията на ума. Значи три важни линии има ръката – линиите на живота, на сърцето и на ума. Докато Христос беше на Земята, Той внесе едно малко подобрене в съдбата, в щастието или в тъй наречената Сатурнова линия. Мнозина запитват: „С какво се занимаваше Христос на Земята цели 33 години?“ – Той внесе корекция, подобрене в линията на съдбата. Тази линия минава през средата на ръката, по направление към средния пръст. Който иска да знае какво е направил Христос, като е живял на Земята, нека погледне линията на съдбата си и да чете – там е написано

всичко. У някои хора тази линия липсва, у други е добре начертана, а у трети едва сега Христос я пише. Голямо нещастие за човека е да няма тази линия на ръката си. Такъв човек е изложен на големи мъчности и неприятности в живота – той трябва да работи сам, без приятели, да преодолява условията на гъстата материя. Всичко това не говори добре за хора, които нямат тази линия. От изследванията, които съм правил върху ръцете на българите, дойдох до заключението, че те трябва да работят много върху Сатурновата линия, която е доста къса. Другите три линии съществуват у тях, но са значително деформирани – и те трябва да се изправят. „Показа им ръцете Си.“ Какво искал да каже Христос с показването на ръката Си? Той искал да покаже каква корекция е направил на трите линии, а главно в Сатурновата линия. Как мислите, коя ръка е показал Христос – дясната или лявата? По този въпрос и досега има спор. Аз мисля, че Той е показал лявата Си ръка. Лявата ръка е царската ръка. Тази ръка дава разпореждания като царица, а дясната служи, изпълнява – затова е по-развита. Мнозина казват: „Какво може да направи лявата ръка?“ – Много може да направи тя! Привидно дясната ръка върши много работи, но по-важната е лявата, която издава заповедите. Лявата ръка стимулира, а дясната – изпълнява. В живота важни са стимулите...

... Когато Христос показва ръката Си на Своите ученици, Той имаше строго определена цел. Като им показва ръката Си, Той ги запитва: „Можете ли да четете по линията на съдбата?“ Какво нещо е съдбата? Съдбата е изразена чрез Сатурновата линия. Тя представя Божията благодат, която иде отвън. От 2000 години насам се говори за тази благодат, за спасение чрез вяра. Съвременните християни не подозират нищо за тази линия. Те четат стихове след стихове, глави след глави, но никой от тях не се е заел да чете по ръката си, да види доколко е разбрал Писанието. Разбирането на Писанието зависи от правилността на тази линия...

... „И показва им ръцете Си.“ С това Христос искаше да покаже на учениците Си корекцията, която е направил в линията на съдбата. Тази линия показва, че всички хора трябва да живеят в общение помежду си. При този общ живот всеки човек трябва да бъде толкова умен да не изгуби благоприятните условия на живота, да прави добро и във физическия, и в сърдечния, и в умствения свят. Всеки културен човек може да направи поне най-малкото добро... За пръв път учениците Христови пипнаха ръката Му, посредством което Той направи контакт с тях, като ги благослови и рече: „Отсега нататък благословен ще бъде оня, върху когото простра ръцете Си.“ Благословиението седи в прощение на греховете...

... Сега, като ме слушате да говоря така, вие казвате: „Голяма привилегия е да дойде Христос на Земята да живее между нас!“ Питам: нима досега Христос не е дохождал и не Си е показвал ръцете на хората? Съвременното човечество се намира в последната фаза на живот, през

която са минали Христовите ученици, когато Христос ги извел на планината и се е възнесъл пред тях. Хората и тогава се съмнявали, и днес още се съмняват – човешкото съмнение няма край. Вие може да се усъмните даже при най-малката погрешка на вашия приятел...

... „И показва им ръцете Си.“ С това Христос искаше да обърне внимание на учениците Си върху великата наука на ръката. Ето защо всеки съвременен човек трябва да разглежда ръката си, да изучава главно линията на съдбата. По тази линия той ще прочете не само миналия си живот, но и бъдещия. Когато човек се научи да чете по тази линия, колкото пъти и да дохожда на Земята, той ще може да предскаже своето материално, сърдечно, умствено и обществено положение, до което най-много ще достигне. Той ще знае дали ще се прояви като философ, писател, поет, музикант или художник. Всичко това е написано на линията на съдбата, но малко хиромантици могат да четат написаното по нея. Сегашните хиромантици, които (според мене) минават за ученици на хиромантията, взимат в съображение главно линиите на ума, на сърцето, на живота и други няколко знака и от тях правят своите заключения. Обаче учителят на хиромантията, като погледне само линията на съдбата, веднага чете. Той чете по ъглите на отклонението, които вижда на тази линия, по ред малки и големи знаци върху нея, и така прави своите заключения. В тази линия той вижда цяла геометрия. Ако линията на съдбата на някой човек съвпада с центъра на общото космическо течение, този човек е в общение с Бога, той е щастлив и добър. Значи има случаи, когато линията на съдбата на някои хора съвпада напълно с общите течения на космоса. В такива хора линиите на ума и сърцето са балансирани. Строежът на техните пръсти, очи, вежди е отличен. В тези хора всичко е добре поставено. Когато Мойсей е казал: „Да възлюбиш Господа, Бога твоего, с всичкото си сърце, ум, душа и сила“, той подразбирал да намериш този именно център – центъра на общото космическо течение... Любовта на човека към Бога се познава при най-големите изпитания, страдания или нещастия, които го сполетяват. За пример, някой човек става пръв министър, но наскоро след това започват да го гонят, да го преследват, турят го в затвор за някакво престъпление, лишават го от богатства, от слава, от почести и т.н. Ако при това положение той може да издържи и от позорния стълб, на който са го поставили, повдигне очите си към Господа с думите: „Господи, благослови тия хора! Благодаря Ти за привилегията, с която Си ме удостоил!“ – това значи Любов към Бога. Когато поставиха Христа на кръста, Той каза: „Господи, в Твоите ръце предавам духа Си. Прости на тия хора, защото са в невежество. Благодаря Ти за привилегията, с която си Ме удостоил.“ В този момент Христос написа на ръката Си линията на съдбата. Тя съществуваше до това време, но тогава Той я коригира. С това Христос показва на човечеството пътя към спасението. Мнозина проповядват: „Повярвай в Господа Исуса Христа и ще бъдеш спасен!“

Това са буквално цитирани думи, в които няма още живот. Когато Христос показа Сатурновата линия на Своите ученици, ръцете Му бяха заковани, а ребрата – прободени. От коя страна прободоха Христа – от лявата или от дясната? Едни поддържат, че Христос бил прободен в лявата страна, а други – в дясната. Римляните знаеха добре какво трябва да се направи, за да настъпи смъртта по-рано. Затова те прободоха Христа в сърцето. „И показа им ръцете Си“, т.е. Христос показа на учениците Си линията на съдбата. В тази линия се крие вътрешният живот на човека. Вярата на човека е в ръката на Христа. Материалистът, който не вярва в Бога, нито в своя ближен, непременно трябва да хване ръката на човека, за да повярва. Онзи, у когото сърцето е добре развито, достатъчно е само да види, че някой човек вдига ръката си, за да му повярва...

... „И показа им ръцете Си.“ Този стих трябва да остане в умовете ви, понеже се намирате в преходна стадия на развитие. Това положение създава ред смущения в сърцата и в умовете ви. Тия противоречия, обаче, са необходими. Те ще ви помогнат да намерите Христа. Де ще намерите Христа? Вие ще намерите Христа на всеки кръстопът, при всички противоречия. И ако на вашите ръце е изписана линията на съдбата, т.е. ако вие сте ученици на Христа, Той ще ви каже: „Мир вам!“ , и ще ви покаже ръцете Си. Тази е най-красивата опитност, която човек може да има на физическия свят – да види, че приятелят му, който е заминал, е жив. Няма по-велик, по-светъл момент за човека от този, да срещне Господа! Колцина от вас имат смелостта да Го срещнат?... Бих желал да се проникнете от желанието да се занимавате главно със Сатурновата линия, добре да я проучите. Като ставате сутрин, спирайте погледа си върху тази линия. Който има тази линия, нека работи върху нея, да я коригира; който я няма – да работи за създаването ѝ. Всеки може да създаде в себе си линията на съдбата или линията на щастието. Как може да се създаде тази линия? Ако си богат човек, започни да раздаваш от богатството си. Ако си лош господар, всеки ден прави опити да се отнасяш добре със слугата си, да му даваш повече свобода. Правиш ли това, ще забележиш, че тази линия постепенно почва да се явява...

... „И показа им ръцете и ребрата Си.“ Сега и вие всяка сутрин, в продължение на един месец, наблюдавайте лявата, т.е. царствената си ръка, без да я критикувате. Пожелавайте дълбоко в душата си тя да се оформи. Ако това не може да стане в кратко време, пожелайте да я видите поне насън, да знаете как да я коригирате. Средният пръст на ръката представя справедливостта, съвестта или, както я наричат някои, човешината в хората. Който няма съвест, т.е. човешина в себе си, той не може да се нарече човек в пълния смисъл на думата. Ако линията на съдбата (т.е. на щастието) е добре развита в човека, това показва, че неговото сърце е широко отворено и щедро. „И показа им ръцете и ребрата Си и каза им: Мир вам!“ (82, с. 50-73)

ДЕВА МАРИЯ

Всички страдания, изпитания и препятствия в живота на човека целят пробуждане на висшето съзнание в него, т.е. да се роди нещо велико в душата му. Това виждаме в двата примера за Елисавета и Мариам. Първата роди Йоан Кръстител, а втората – Христа – Спасителя на човечеството. Разгледайте тези примери като символи в духовния си живот и ги приложете. Не се спирайте върху буквалното им значение. Ако разгледате тези факти в буквален смисъл, вие ще почнете да изучавате историята за идването на Христа – кога се е родил, как се родил и т.н. Нещата лесно се проверяват. Как? От резултатите им. Ако разгледате резултатите на сегашното християнство, например, ще разберете, че има нещо криво в неговите методи. И наистина, стремежите на християните са прави, желанията им – също, но методите, които те прилагат, са криви. Вследствие на кривите методи християнството не постигна това, което можеше да постигне. Християните възприеха методите на езичниците, с което внесоха големи заблуждения. Днес християните трябва да коригират своите методи за постижения. Задачата на християнството не седи в доказване съществуването на Бога. Още преди Христа гръцките философи се занимаваха с въпроса за съществуването на Бога. Задачата на християнството беше да се създаде връзка между всички души да растат, да се развиват, да се освободят от ограниченията и от робството на греха. Друга главна задача на християнството беше повдигането на жената. И тъй, всеки от вас трябва да зачене и да роди в себе си пророк, като Йоан Кръстител, и Спасител на своята душа, като Христа. И ап. Павел казва: „Родих ви.“ Ако вземете неговите думи в буквален смисъл, това е невъзможно. Днес само жената ражда. Тогава какво означават думите на ап. Павла? Той подразбира друго: да роди човек нещо велико и красиво в своята душа. Разберете ли раждането в буквален смисъл, вие ще се натъкнете на ред противоречия. При това вие не можете да бъдете и в положението на Мариам. Никоя друга жена не може да бъде в нейното положение, защото явленията в природата не се повтарят. Във физическия свят всяко явление при дадени условия може да се извърши само един път. Втори път нито условията могат да се повторят, нито явлението може да се извърши по същия начин. (13, с. 22)

Вие се нуждаете от мощна, силна вяра, за да преминете благополучно пътя, по който се движите. Цялата земя да се преобърне, вие трябва да имате вяра, че светът, в който живеете, е изправен и не може да ви се случи нещо, което да скъса връзката ви с живота. Няма сила в света, която може да ви отклони от пътя, освен вие самите. Двата примера с Елисавета и Мариам нека ви бъдат като образци в живота. И вас един ден ще ви посети вашият ангел, но гледайте да не онемее. Ако

онемеете – и това не е лошо, защото казано е, че мнозина ще онемаят, като видят Бога, но ще знаят, че вярата им е слаба. И като неми идеята им пак ще се реализира. При това Мариам имаше голямо изпитание. Йосиф искаше да я напусне, усъмни се в нея, но дойде един ангел при него и му каза: „Това, което Мариам е заченала, е от Духа Светаго. Вземи жена си и иди в Египет!“ Ако и вие сте верни на Божественото във вас, ангел Господен ще дойде и ще уреди всичките ваши мъчности. Вие ще минете през огън, без да падне косъм от главата ви. (13, с. 25)

Сега някои, като изучават Писанието, казват: „Господи, прати един особен ангел до мене.“ И всеки един от вас очаква един специален ангел. Аз, доколкото зная, Господ е изпратил до вас сто специални ангели, а вие още чакате! До Дева Мария Той изпрати един ангел и тя веднага се събуди. До вас други ангели няма да дойдат повече. Никакви ангели не чакайте вече! Те дойдоха, но вие спяхте. Сега те ще ви кажат: „Закъснели сте.“ – „Тогава какво да правим?“ – Трябва да вървим в пътя на Божията Любов, нищо повече! (83, с. 285)

Щом в един дом царува Божията Любов, там се раждат умни деца. В това отношение както съвременната наука, така и науката в миналото и бъдещето имат само едно мнение. Този дом, в който бащата и майката са били целомъдрени (в пълния смисъл на думата), там се раждат най-добри, най-разумни и гениални деца. Ние имаме такъв пример с Христа. Той се роди от една девица, която беше най-целомъдрената жена по това време. Еврейският народ не можа да създаде по-добра, по-целомъдрена жена от Мария – майката Господня. Христос можа да се роди само чрез нея. Същият закон се отнася и до мислите – само най-целомъдрената душа може да роди прави, прекрасни, красиви мисли в света. Същият закон се отнася и до постъпките, до действията. Само най-целомъдреният дух може да роди прекрасни, красиви постъпки в света. Целомъдрието може да се тури като основа в живота на всеки едно...

... Ще кажете: съществува ли наистина целомъдрие в света? Да, има целомъдрие в света, което не е механическо, но Божествено целомъдрие. В Новия Завет наричат това целомъдрие „прииждане на Духа“, „явяване на Духа“, „посещение на Духа“ и т.н. Казва Христос: „Духът на Истината ще дойде върху вас и ще ви научи.“ На какво? – Да мислите правилно. Той ще ви даде знания за живота, а животът не седи само в това, да чувстваш и да мислиш как да прекараш времето си. Не, сегашният живот представлява една дълбока вътрешна наука, едно дълбоко познаване на себе си. (112, с. 137 и 139)

На мнозина се вижда чудно как е възможно човек да живее цял живот и нито през сърцето му, нито през ума му да е минало нещо нечисто. Който може да прекара един такъв живот, той ще бъде посетен от ангел Господен. В историята на човечеството има само един такъв пример – човек да бъде посетен от ангел. Това е станало с Мария, майката

Христовата, която живя чист, издържан живот, за което ангел Господен дойде при нея с поздравление. За да постигне своята цел, човек трябва да води абсолютно чист живот, проникнат от една велика идея; от музика, изкуство, поезия. (86, с. 227)

Какво представлява св. Богородица? (Коментарът е по повод една разказана от Учителя история с икони, между които е иконата на св. Богородица – бел. Р.Ив.). Тя представлява жената с нейното сърце: детето е сърцето, което тя възпитава. Човек е дошъл в света да възпита, да възроди своето сърце, да го отгледа като дете. Питате: „Защо жените раждат?“ – Чрез закона за раждането Бог ви учи как да възпитате своето дете, т.е. как да отглеждате вашето сърце. Ако майката даде на детето си чисто мляко, то ще бъде здраво, но ако млякото е развалено, детето ще умре. (59, с. 28)

Няма за какво да се грижите откъде ще вземете хляб. Онова дете, което е на гърба на майка си, не трябва да скърби, че хляб няма – майка му ще му даде. Послушание се изисква от всички, нищо повече. Туй е новата философия, така трябва да се разбира. А всичко онова, което сега учите, то е остаряло, то е било важно за някога. Това е новото, което Бог казва на хората. Казано е в Писанието: „Ще сътворя нещо ново и чудно.“ Вие ще се зачудите. „Дева ще роди.“ Коя е девата? – Това е човешката душа. За бъдещата култура говорят пророците, за онова братство, за онова велико разбиране, което съществува в света. Тия войни, тия спорове – те са начини за уреждане на въпросите според сегашното разбиране. Щом се изменят вътрешните разбирания на хората – и целият живот, и целият строй ще се измени. Първото нещо е човек да съзнава, че има един Баща, Който го обича, и да Му напише едно любовно писмо. Ако той на баща си не пише любовно писмо, на никого не може да го напише. Към всичките хора ще имате същите отношения. Един човек, който няма това разбиране, и за себе си той ще бъде нещастен. (24, 118)

Йосиф е човекът, който мисли и разсъждава. „И вземи майката“ ... „Майката“ – това е противоречието, което ни заставя да мислим. А на еврейски буквата „м“ означава смърт. Значи смъртта има два процеса в природата. Единият, който разрушава, а другият – който гради. Не може да градиш, ако не си разрушил нещо. Тия два процеса работят едновременно в природата и чрез тях става мисълта. И от всички видоизменения произлизат животът и смъртта. Мария е жената, която минава, разваля и чисти всичко. Тя родила едно дете и развалила работата на хората, и туй дете им създаде цяла беля. И знаете ли колко хора умряха заради това дете? Само инквизицията е опърлила 50 милиона такива хора. Ами Нерон, римският император, колко хора уби? Ами сега колко хора отидоха по бойните полета? Значи Мария, която роди едно дете, навлече беля на хората. Следователно тя иска да очисти, да изкорени всичко и да посади нещо ново, а като дойде Христос, ангелът

му каза: „Иди в Египет.“ А „Египет“ е физическият свят. Това дете, за да разбере света, трябва да иде в Египет да се учи. Защо е Земята? Материалният свят, физическият свят е свят на наука. И когато ви гонят отнякъде, Господ ви казва: „Да идеш в Египет да се научиш“, а като се върнеш пак, ще знаеш да разсъждаваш за ония неща, които природата е създала...

И тъй, ангелът казва: „Вземи сина си и майка му и идете в Египет да се учите.“ И този ангел сега иде и казва на вас: „Хайде, вървете в Египет.“ А вие ще въздишате за Йерусалим. Но този Йерусалим е място за жертвоприношения, а в Египет има мъдрост, ред и порядък. И защо Господ съсипа Йерусалим? Там евреите почнаха да правят толкова жертвоприношения, че храмът започна да мирише на кръв. И Господ каза: „Съборете тоя храм, аз кръв не искам. Искам хората да мислят, да служат с ума си, със сърцето си, с душата си.“ И днес този Господ иде и ако съвременните хора не се научат, Той ще каже същото и на тях и всичките храмове ще се разрушат, както йерусалимският храм, и ще прати всички в Египет. По целия свят ще стане тъй, че всичко ще се разруши...

Този ангел каза на Йосифа: „Стани, вземи детето и майка му и бягай от Йерусалим!“ Сиреч бягай от тази, сегашната цивилизация, която е извратила всяка мисъл; която е осъдена – тя е обезличила хората и ги е приравнила. (126, с. 107-113)

Детето, това е реалността. Туй дете е човешкото аз. В момента, в който съзнаваш, че си аз – едно живо разумно същество, туй дете в теб се е родило. Това е новият човек. Ти, ако не съзнаваш в себе си новото, новият човек не е роден. Не е въпрос имаш ли душа или не. Ти мислиш, че душата е вън от теб. Всяко нещо, което е вън от теб, то не е реално... Даже тялото, което имаш, и то не е реално... Сега да направим една вътрешна връзка. Всичко в света си има свой вътрешен смисъл. Казва ангелът: „Вземи детето си.“ За Христа казваме, че Той е пратен от Бога, но Христос е един символ или един идеал за човека, за онова, Божественото, което ще се роди във всяка душа. Душата един ден ще бъде майката, тя ще роди едно дете. Няма да остане никой бездетен. Онези, бездетните хора, са осъдени на смърт. Помнете това нещо. Някой казва: „Няма да се женя.“ Оставете вашата женитба, ти ще раждаш! Няма да се жениш, сватба няма да има, попове няма да те венчават, но ще раждаш. Бащата няма да го има. Без баща ще родиш! Вие във вашата мисъл ще кажете: „Къде е бащата?“ Майката е там, бащата го няма. На онова, което се роди, ние не търсим бащата – важно е онова, което се роди, каква благодат ще донесе в света. Къде беше бащата на Христа? Когато Му казват, че майка Му и баща Му се смущавали, Той казва: „Аз зная Кой е баща Ми. Баща Ми не е тук, на Земята.“ Ако мислиш, че твоят баща и твоята майка са тук, на Земята, ти живееш в една лъжа.

Ако баща ти и майка ти ги няма, ти си в Пътя на Истината. Баща ти и майка ти не могат да живеят на едно място, да вдигат скандал. Но пак ме разберайте добре, да не влезе в ума ви една крива идея. Под думите „майка“ и „баща“ всякога се разбира една вътрешна целокупност. Бащата и майката са на едно място и двамата. Ангел Господен се яви насън на Йосифа и му казва: „Вземи детето и майка му и иди в Египет.“ Когато ти слушаш вътрешния глас, то гласът на твоя Баща е, Който говори. Майката е тук. Всичките хора наоколо представляват твоята Майка. Това, което изпитваш в себе си, то е Онзи невидим Баща, Който говори, и когато хората слушат Неговия глас, Той ги благославя. Когато не Го слушат, тогава им дава най-големите страдания...

... Казва се: „Вземи детето и майка му и иди в Египет, и бъди там, докато ти река.“ Вземи детето на твоята душа, твоето Аз – туй, което е съзнанието, че си човек; туй, което за в бъдеще ще живее; туй, което трябва да расте и да се развива в нас – то е новият човек. Ние го наричаме свещена идея, свещена мисъл, свещено чувство, свещена постъпка; туй е човекът в миниатюр, който за в бъдеще ще се развие. Всичкото бъдеще е за него. Туй е може би най-малкото детенце, не знае още как да говори, но бъдещето е за него, не е за теб, стария. Ти, ако си стар човек, ти си Йосиф. Ти, който вземаш сега детето на физическия свят, ти си Йосиф, който вземаш грижата. Ще хванеш магарето, ще качиш детето и ще идеш в Египет. Но туй дете за в бъдеще ще обърне вниманието на света, не неговата майка, не Йосиф, но самото дете. Словото, силата, която излиза от него, то ще обърне света. Именно в това дете е силата, която ще повдигне твоята душа. От него каквото дойде, всяка душа ще се въздигне, защото всяка душа се повдига от Аз-а, който Аз расте и се развива. Казвате: „Душата е само майка.“ Ти си майка – ако нямаш деца, тогава защо се наричаш майка? Щом искаш да бъдеш майка, роди него, което да го отхраниш, че като идеш в другия свят, да занесеш едно дете. Всеки един от вас, като иде в небето, ако носи дете – ще го приемат; ако не – ще го върнат назад, няма да го приемат. Тогава, ще кажете, всички жени, които са родили деца, ще се спасят, а всички мъже и ония жени, които са бездетни, какво ще правят? – То е криво разбиране на въпроса. В раждането на едно дете или в раждането на Аз в нашата душа взимат еднакво участие и сърцето, и умът; туй Аз го наричам Божественото съзнание – туй, което определя нашето битие като човек; в раждането му взимат участие нашият ум и нашето сърце. Те са слугите, които служат на това дете...

... Питаха Христа: „На кого от тези седмината братя ще бъде жената?“ – „Не разбирате – във възкресението нито се женят, нито за мъж отиват.“ Идеята е детето, което трябва да се роди. Душата ми ще бъде майката, а отвън – това са временни отношения, не се лъжете! Ако вътре няма брак, външният е лъжлив. Ако вътре няма дете, и външните деца са лъжливи. Ти вътре нямаш нищо родено, отвън имаш. То са кукли.

Колко момиченца имат по 4-5 кукли – значи, че 5 деца имат! Кога са ги родили? Че тия кукли имат бащи – ония, които са ги направили. Колкото е реална куклата на малкото дете, толкова е реално и детето на една майка, която го родила. Отношението е същото. Ако в твоето съзнание е родено детето, усещаш, че има нещо в теб, което живее, и ти се радваш на живота, не се обезсърчаваш; има нещо, за което ти живееш – чувстваш една неопределена радост в себе си. Всичките жертви, всичките страдания са на място, чувстваш, че има защо да страдаш. Сега си бездетен – няма защо да страдаш, да живееш. Сега аз оставям външното. Вашите възгледи са неправилни, искам да дам насока на вашите възгледи. Ако искате да знаете смисъла на вътрешния живот, силата се крие там – в детето. Всеки един човек трябва да щади, да почита това дете. Като видиш, че един човек има това дете, почитай! Защото ще направиш крайно престъпление, ако не зачиташ това, което е родено в името Божие в душата, защото ако не вземеш участие в тази работа, ако не я зачиташ, ти ще понесеш най-големи последствия. Ако само се опиташ да навредиш на него, ти ще изчезнеш от лицето на Земята. Ако се опиташ да навредиш на детето, както Ирода, ще изчезнеш. Туй дете ще остане! Бъдещето е на него... Всички хора, които са пострадали в света като мъчениците, те имаха деца. Когато Христос беше на кръста, имаше дете в Себе Си. Някои, като не разбират смисъла на живота, искат да се женят. Сегашният брак се е обезсмислил, сегашната любов се е обезсмислила по единствената причина, че хората са забравили дълбокия смисъл защо са дошли в света. Другите неща са преходни... Нашият живот за в бъдеще ще се осмисли, когато имаме туй, Божественото, което трябва да се роди. (24, с. 12-21)

ЙОАН КРЪСТИТЕЛ

Йоан се нарича само онзи човек, който може да изважда разумните работи, скрити в Природата. Разумен човек пък е онзи, който може да чете, да изнася и добре да разбира смисъла на написаните книги от великите души, живели преди него. Аз взимам думата „велики души“ в широк смисъл. (60, с. 89)

Знаете кой беше Йоан Кръстител – той бе на стария закон. И ако аз съм произнесъл 100 пъти, хиляда пъти името Божие, като казвам „добър е Господ“, с това принесъл ли съм полза на света или не?...

Сега питат Йоана – той е старият живот, който имаме сега: „Какво трябва да правим ние, силните хора в света? Ти си дошъл пророк от Бога, какво трябва да правим?“ На едни той казал да не събират повече, отколкото им е позволено, а на други казал, две дрехи ако имат, да дадат едната и от хляба си да дадат. На военните пък казал насилие да не правят

никому и никого да не оклеветяват. И действително, ако в съвременния строй насилството би се изключило, също и оклеветяването ако би се изключило от коя и да е държава, поне най-малко 50% държавният строй би се подобрил и злините биха се отстранили. И ако от всички общества биха се изключили насилството и оклеветяването, същият резултат би се постигнал. Сега този грях у всички го има. (127, с. 73 и 374)

Без смирение ще останете винаги далеч от Бога. Този, който иска слава (да стане велик), той е далеч, значи, от Бога. Христос съзнаваше, че трябва да се смири, и ние трябва да започнем със смирение. Йоан Кръстител прояви смирение. Той беше преродилият се Илия и си каза: „Тази работа с рязане на главите не става“, и се смири. Човек трябва да се смири. Мойсей се издигна благодарение на недостатъка си – гъгнивост, който го смиряваше. Похвалите карат човека да пада. Затова на човека, като му дойде такава изкушение – да се почувства малък и че е нищо пред Бога; да се смири и да почувства, че трябва да изпълни волята Божия и да прави това, което Бог иска. Вие трябва да хвалите всякога Господа и да оставите Той да хвали вас. Човек сам себе си не бива и не може да хвали. Да ви е приятно, че хората не ви обръщат внимание. Ти може да си ангел, но щом си дошъл на Земята тук в плът, ще се смириш. Казано е и за Христа: „Той прие рабски образ.“ Колко трудна е тази философия! Да не търсиш доброто мнение на другите, защото и те не са свършени, та ще ти обърнат внимание на тебе. Съвършенството е в свършения свят, който не е такъв като този. Смирението е възприемане на енергиите, които идват от висшите светове, от целия всемир – път към възход, към разцвет на всички наши дарби. (149, с. 61)

ХРИСТОС И ЙОАН КРЪСТИТЕЛ

В Писанието се казва, че Иисус отишъл да се кръсти от Йоана. Христос, Който седи по-високо от Йоана, отиде при него да се кръсти, с което даде на хората добър пример на смирение. Той каза на Йоана: „Ти трябва да Ме кръстиш с вода!“ Начинът, по който Йоан кръсти Христа, представя един символ. Според този символ всеки човек се е родил, за да се кръсти... И да искате, и да не искате, все ще ви кръстят, но не само чрез вода, както вие разбирате. Всяко страдание е кръщение, всяко изпитание е кръщение. След като се е кръстил в Йордан, Христос говори за друго кръщение. Значи Той още не беше се докръстил. Първото кръщение (с вода) става лесно. Ще влезе човек във водата, ще го измият отгоре и всичко се свършва. След него обаче иде онова тежко кръщение чрез изпитанията в живота, когато човек трябва да се освободи от ограничителните условия, да разбере съотношенията, които съществуват между доброто и злото...

... Спасението на човечеството е в братството. Това трябва да се проповядва на хората! Днес всички хора спорят коя църква е права,

кое учение е право, коя философия е права. Всички църкви трябва да проповядват учението на природата. Всички хора трябва да станат нейни съработници. Всички трябва да се кръщават заедно с нея! Къде? Всички трябва да се кръщават в онази река, от която Любовта изтича. Всички трябва да се кръщават в езерото на Мъдростта, в което Любовта се влива. И най-последно, всички трябва да стъпят здраво на онази почва, върху която се излива дъждът на Истината. Тъй щото навсякъде ще се потопите по три пъти: ще се потопите три пъти в реката на Любовта; после ще се потопите три пъти в езерото на Мъдростта и най-последно ще се изложите три пъти на дъжд на Истината. Само по този начин може да се влезе в Царството Божие. Който не се е потопил три пъти в Любовта, в Мъдростта и в Истината, той не може да влезе в Царството Божие, нито може да разреши нещо в света. Това не са празни думи, но това е тълкуването на стиха: „И през онези дни дойде Исус от Назарет Галилейски и кръсти се от Йоан в Йордан.“ (60, с. 91 и 107)

Йоан Кръстител, който бе дошъл малко преди Христа, бе запознат с основата на дълбоката окултна наука, с Божественото учение. Той не е бил от простите, от невежите пророци. Той е бил посветен, учил се е в едно от училищата на древността. И за Христа казват, че не се учил в никое училище. С това искат да кажат, че без да се учил, е знаел. Това е друга площадна философия. Не, Христос преди хиляди години е бил в едно от най-видните училища или в една от най-знаменитите школи. Христос сам твърди, че „както Отец Ме е учил, туй върша“ . То значи, че Той се учил там, дето другите площадни философи не са се учили. Бог Го е учил. И всеки един от вас трябва да се учи. Къде? – При Бога. Да се учиш при Бога – разбирам да минеш тази школа, в която има единство. Най-добрите професори, най-добрите учители са в тази школа. Всеки един от вас трябва да намери тази школа. Тази школа не мяза на нашите университети. В нея няма никакви хипотези и теории. (104, с. 222)

Сега, ако разискваме върху въпроса защо Христос отиде при Йоана да се кръсти, какво ще кажете за това? Какво отношение има между Христа и Йоана? Отношението между тях е такова, каквото между слабия и силния. Силните трябва да отиват при слабите, да им помагат. Значи Исус отиде при Йоана да му помогне – нищо повече! Христос каза на Йоана: „Ти проповядваш едно учение на покаяние, което не се харесва на хората. Богатите не искат да се разкайват, затова главата ти ще снемат. Сега, като Ме кръстиш, с този акт ще направим един договор, че ти няма да бъдеш малодушен, няма да се страхуваш. И главата ти да снемат, ти ще докажеш на хората, че това, което проповядваш, е вярно. При това ще знаеш, че не само ти ще пострадаш, но и аз ще пострадам. На тебе главата ти ще снемат, а Мен на кръст ще приковат. Когато Ме приковат на кръста, ти ще дойдеш да Ми помагаш“ ...

Има един обикновен начин за ликвидиране на сметките. Той е Йоановият, т.е. начинът, по който днес хората се разплащат. Йоан

беше старозаветник. Той представяше стария закон: имаш да даваш – ще дадеш, по задължение. Христос обаче показа на хората друг начин за ликвидиране на сметките: ликвидиране по закона на Любовта – да дадеш от Любов. Христос нямаше предвид онази Любов, която не носи свобода на човека, която не е в състояние да премахне страха у човека или която не е в сила да премахне злобата, болестите, страданията и всички лоши условия в живота. Това не е Любов. Любовта, за която Христос говори, носи красота, радост, щастие. Тази Любов има предвид благо на всички същества. (60, с. 94 и 100)

„Той е реченият от пророк Исая.“ – Кой е той? Две предположения могат да се направят: или че реченият от пророка Исая е Йоан Кръстител, или че е Христос. Външно погледнато, на въпроса може да се отговори, че реченият е или Йоан Кръстител, или Христос, но вътрешно погледнато, не може да се отговори така. Защо? Защото учението на Йоан Кръстител и това на Христа коренно се различават едно от друго. Методите им са съвършено различни. Йоан кръщаваше с вода, а Христос – с огън. Когато дохождаше някой при Йоана, той му казваше: „Понеже не си достатъчно измит, т.е. не си кръстен, както трябва, ще се кръстиш от мене с вода. Който иде след мене, той ще те кръсти с огън.“ Добро нещо е човек да се измие с вода, но когато болният се измие с вода, а болестта му остане в него, измит ли е той, както трябва? Когато великият живот влезе в нас и внесе в душите ни радост и веселие, това значи, че сме минали през животворната вода, кръстили сме се в нея и сме оживели. Това е новото разбиране, което всеки човек трябва да има...

„Той е реченият от пророк Исая“ . Кой е той? – Йоан Кръстител. Радостта и скръбта, доволството и недоволството, учеността и невежеството – това са контрастите в живота, това е Йоан Кръстител. Следователно, ако човек не разбере контрастите в живота, ако не разбере Йоан Кръстител, как ще разбере Христа? Йоан Кръстител казваше: „Ще си гледаш работата, ще си уреждаш нещата, но и на бедни ще даваш.“ Христос казва: „Продай всичкото си имане, раздай го на сиромасите и ела, та Ме последвай!“ ...

Той е реченият, за когото е казано, че ще ни покаже пътя, по който хората трябва да вървят и да се разбират... Той е Йоан Кръстител, който показваше на хората пътя, по който ще намерят Христа. Всеки трябва да намери Христа, защото Той внесе в живота закона на Любовта, който разрешава всички противоречия. Вие сте търсили щастието в калта, в снега и в праха, но нийде не сте го намерили. Сега ви остава едно – да влезете в Божествения път, който е път без кал, без сняг, без прах. Влезте в този път без кал, за да се премахнат горчивите чувства от сърцето на човека. Влезте в този път без сняг, за да може грубата, желязна воля на човека да отстъпи пред Любовта. Днес желязната воля управлява и изтезва хората. Влезте в Пътя на Любовта, дето няма кал, сняг и прах; седнете на зелената росна трева, при ароматните цветя и се унесете в

гласа на пойните птички и благословието на ангелите и светиите, които живеят и проповядват живия Господ. Този е пътят, по който могат да се разрешат социалните въпроси на живота. При това положение никой няма да се страхува от бъдещето, което го очаква. Всеки ще бъде Син Божий и каквато работа започне, ще я свърши успешно. За праведния не е важно какъв трябва да бъде и с какво ще се занимава. За него всяка работа е на мястото си. Той всичко може да бъде, всичко може да прави и всички мъдрости са достъпни за него. Той ще разполага и със знанието, до което съвременната наука е достигнала. Обаче има нещо, което и съвременната наука не е придобила. Това е благо, което всички хора търсят – благо, което е на праведния. (65, с. 80 и 101-105)

„Гласът на Едного...“ Под думата „глас“ се разбира разумното начало. Като се каже „глас на Едного“, това подразбира разумния глас на Единия, Който живее във всеки човек. „Глас в пустинята.“ Пустинята е символ, който представлява чист, възвишен живот. В пустинята няма птички, няма животни, няма разлагащи, гниещи вещества. Следователно в духовно отношение пустинята се взема като символ на чистота. По тази причина именно всички велики хора, всички пророци и адепти са ходили в пустинята да се научат на този велик живот. За да се изчисти човек, той трябва да се превърне в пустиня. След това той трябва да прокара в нея няколко рекички, с които да я напоява, за да започнат да се развиват там растения, които той да обработва и култивира. Да се очисти човек, това подразбира да се освободи от всички ненужни мисли и желания в него, които се отделят във вид на утайки в организма му. Тези утайки са причина за гниенето, за смъртта. Днес всички хора са недоволни – и когато имат, и когато нямат. Всички хора живеят в страх и казват: „Какво да се прави?“ ...

... Божият глас казва сега в пустинята на всеки едного: „Оправете вашите вътрешни пътища!“ Има една наука, която определя както сегашния, така и бъдещия живот на хората. Тази наука е написана на лицето на човека... Това е Божият глас, Който вика в пустинята: „Оправете пътя Господен!“ Всеки трябва да промени начина, по който досега е живял... Когато казваме, че сме в края на тази епоха, ние подразбираме, че сме в началото на друга епоха, на великата епоха, подобна на която досега не е съществувала. Никога човечеството не е имало по-добри условия от сегашните. Мнозина казват, че светът ще се свърши. Не, светът няма да се свърши, но ще се свършат престъпленията, т.е. ще се тури край на престъпленията в света. Сега иде новата култура – култура на идеите. За тази култура се изискват идейни хора...

... „Глас на Едного, Който вика в пустинята: „Прави правите пътищата Господни!“ Защо? – Защото иде новата култура. Казвате: „Какво ще стане със старото?“ – Старото няма изведнъж да се разруши. Всичко старо, което може да се употреби в строежа на новото, ще се използва, а онова, което е негодно за този строеж, ще се изхвърли навън

като непотребно. Не само старото ще се измени, но и човек трябва да се измени. Тъй както е днес човек, със своето старо верую, със своите стари разбирания, той не може да припари до новата култура. Тъй както днес е устроен човекът със своя череп, със своето лице, със своите крака и ръце, със своите мускули и кости, не може да направи крачка към новата култура. Той трябва коренно да се преобрази, ако иска да влезе в живота на новата култура. (51, с. 219-240)

Писанието казва: „Той ще ви кръсти с Дух свят и с огън.“ Кой ще ви кръсти? Йоан кръсти Христа с вода, но отпосле кръстиха Христа отгоре с Дух. Значи не е един кръстникът, който кръщава. Онзи, великият, Който създаде света, Той кръщава и казва: „Твоето име отсега нататък е следното...“ Той ти дава цялата програма на твоя живот, какво трябва да вършиш. (104, с. 236)

ЙОАН КРЪСТИТЕЛ И НИЕ

По-добри условия за човека от Божествения път няма. Казвате: „Заведете ни в този път!“ – Аз мога да ви покажа само направлението, посоката към този път, но не и да ви заведа. Вие сами трябва да влезете в този път. И Христос на времето Си е казал на учениците Си, че много още има да им говори, но сега не може. След Него други ще дойдат, които ще говорят на човечеството. И сегашните хора още не са готови да чуят всичко онова, което има да им се говори. Новата епоха, която иде, носи по-добри условия за разбиране и за приложение. Ония от съвременните хора, които ще влязат в новата епоха, се намират в положението на Йоан Кръстител, т.е. единият им крак е още в Стария Завет, а другият – в Новия Завет. Работете съзнателно, за да можете с двата крака едновременно да влезете в Царството Божие, в новата епоха. Иначе главата ви, като на Йоан Кръстител, ще падне от раменете ви. (140, с. 141)

Един светия се отличавал с голямата си чистота и святост. При него се стичали много хора да ги кръщава с полагане ръцете си върху главите им. Най-после при него дошла една млада, красива мома, но голяма грешница. Тя се разкажала, затова пожелала да се кръсти, да влезе в новия живот. Като я видял, светията започнал да бяга. Той бягал, но и тя след него. Питала го: „Защо бягаш? Аз се разкаях, искам да изправа живота си.“ По пътя го срещнал Йоан Кръстител и го запитал: „Защо бягаш?“ – „Срещнах една опасна жена, не искам да я кръстя.“ Йоан Кръстител го спрял, прекръстил го и му казал: „Сега можеш да продължиш работата си.“ Светията се върнал и кръстил жената. След това си казал: „Най-после кръстих тая жена!“ – Не ти я кръсти, а Йоан Кръстител! Същото се случва и с вас. Щом се намерите пред някаква опасност, веднага бягате. Христос ви среща на пътя, прекръства ви и вие се връщате. Като се справите с опасността, казвате: „Аз победих!“

Христос казва: „Ти не победи, Аз победих.“ Нещастieto на съвременните хора се заключава в мисълта, че те сами всичко правят. Всъщност никой сам не върши работата си. Питам: колко от сегашните младежи могат да кръстят такава жена? Колко от сегашните жени могат да кръстят такъв мъж? Това не е за упрек, но казвам: вие сте далеч още да разберете човешката душа. Вие не знаете още какво представлява душата. Ето защо всяка външна форма може да ви съблзни. (91, с. 132)

Съвременните хора живеят в края на века и положението, в което се намират, е подобно на това, в което се намираше Йоан Кръстител. Той минаваше от Стария Завет в Новия, а ние – от Новия Завет – в Завета на Синовете Божии. Под „Завет на Синовете Божии“ някои разбират епохата, когато светиите ще дойдат да управляват света. Те ще турят ред и порядък в света. Този ред и порядък е започнал вече да се прилага в живота. Предвиден е вече планът на новата регулация. Тя ще мине навсякъде, във всички държави – в Америка, в Англия, в Германия, във Франция, в Русия, в България – и по този начин ще преустрои Земята. Това означават думите, които някога Христос е казал: „Съборете този храм и в три дни Аз ще въздигна от него нов!“ Той е подразбирал Своего тяло, но същевременно с това разбирал и стария свят. В Откровението се говори за новия храм. И наистина, когато се събаря нещо старо, едновременно с него нещо ново се гради. (129, с. 33)

ЗАХАРИЯ

Често вие очаквате да дойде някой ангел от небето, да вложи нещо у вас. Ако сте външно грозни и вътрешно грозни, как може той да вложи нещо у вас? Когато учителят проповядва на ученика, той може ли да вложи в главата му всичко изведнъж? Не, ученикът трябва постепенно да възприема и да асимилира преподаденото от учителя, който всеки ден му преподава по малко. На същото основание, когато ангелът дойде при някой човек, той ще му вложи нещо, което непременно трябва да се преработи. Като казвам, че трябва да бъдете красиви, разбирам, че вие трябва да сте работили в миналото, но и днес да продължавате работата върху себе си. Човек не може изведнъж да стане съвършен. Вземете за пример, когато Захария служеше в храма, при него дойде ангел Господен и му каза нещо, но Захария не повярва и онемя. Значи този ангел не само че не му придаде нещо, но му отне нещо – говора. Както виждате, ангелите са много взискателни. Дойде ли някой ангел при вас да ви каже нещо и вие не повярвате, тогава или паметта си може да изгубите, или разсъдък си, или пък може да получите удар в сърцето си и т.н. Ангелът всякога носи със себе си своята тояжка, с която достатъчно е само да се допре до сърцето ви, за да остави белег, че не сте го повярвали. Вие всеки ден преживявате тия неща. Някога

изпитват мъчения, страдания, тъмнина на съзнанието, обезсмисляне на живота, искате да избягате далеч от света, да се самоубиете и т.н. Защо сте дошли до тези състояния? – Защото не сте възприели това, което ангелът ви е преподал. (138, с. 114)

ЗА АПОСТОЛИТЕ

Христос имаше 82-ма ученика. Един ден, по едно съвпадение, Той им каза: „Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямате живот вечен.“ Учениците на Христа се съблзниха от думите Му и казаха: „Ние мислехме, че Този учител е от Бога, а Той не е на Себе Си. Ние не можем да Го следваме!“ И 70 души се отделиха от Него, като казаха, че не е Този Учителят. Останаха при Него само 12 ученици и Той ги попита: „Вие искате ли да се отделите?“ – „Не, Учителю, при кого да отидем? Ти имаш думите на живота.“ В числото 12 сборът от $1+2=3$ показва, че те не могат да отидат никъде. Две вълни, като се срещнат, не могат да отидат напред, не могат и да се върнат назад. Нашите мисли нямат обратни решения. Такъв е законът в природата. Две проявени чувства, като се срещнат, по закона на това сливане не могат да се върнат назад. Щом се срещнат, те дават насока – трета насока. Числото три е един велик закон за проявяване на Божията Любов. Щом твоята мисъл и твоите чувства се съединят с Бога, те дават тъй наречената еволюция – развитие, проявяване, въздигане, усъвършенстване, разширяване на човешката душа. По пътя на това развитие човек трябва да разбере, да познае себе си. Следователно, като излязоха 70-те, останаха само 12 ученици. Аз наричам излезлите твърдоглави, за които се изискват десет години, за да узреят. Числото седем е число на твърдоглавите. Аз казвам: след десет години няма да остане глава, която да не узрее. Бъдещето е на числото три. Ще попитате, може би, защо. Защото това число е свещено... „Ние знаем кого търсите.“ Кого? – Разпнатия, най-силния човек, който може всичко да направи. И виждаме, че Христос може всичко да направи. Той каза: „Не мога ли да помоля Отца Си да Ми изпрати 12 милиона ангели, да оправят света? Мога, но Аз не съм от 7-те, аз съм от 3-те.“ И изложи гърба Си на римското царство, да правят каквото искат с Него. (99, с. 98)

... Вие искате да знаете защо идват тези страдания във вас. Вие решете въпроса защо са дошли тези страдания на Христа. Вие изплащате страданията на Христа. Защо Христос трябваше да пострада? Вие нямате обществено положение. Христос имаше ли обществено положение? Вие нямате дом. Христос имаше ли дом? Христос имаше 12 ученици, но те бяха видни приятели. Всичките Му апостоли бяха все пророци от хиляди години. Те в миналото пророкуваха, че Христос ще дойде. Те бяха всички еврейски пророци, събрани около Него, Неговите приятели. Това

е моето тълкуване. Това е само за обяснение. Те са онези близки души. Всяка една душа, всеки един от вас, като слиза от невидимия свят, с него слизат близки души, които се вплътяват заедно с него – за да бъдеш щастлив, иначе ще бъдеш самотен. Ближният ви с вас е дошъл, това не е една случайност. И когато човек иска да замине за невидимия свят, и когато вашите приятели започнат да заминават за невидимия свят, защо ще бягат приятелите ви? От щастие ли? Не. От големи нещастия, които идват в света. Вие ще кажете: „Какъв е изходният път на това? По кой начин трябва да се разрешат нещата?“ Вие казвате: „Какво ще стане с нас най-после?“ – С вас ще стане това, което стана с Христа. Това е едната страна. – „После?“ – Ще стане другото, което стана с Христа – ще излезе от гроба, ще възкръсне! – „После какво ще стане?“ – Ще се възрасти там, отдето е дошъл. Най-първо ще стане това, което става на физическото поле. После ще стане другото. Ако първото не стане, второто и третото няма да станат. (92, с. 172)

Сегашните хора се нуждаят от училище, в което да се преподава Христовото учение не само на теория, но и на практика. Според някои светът се нуждае от 12 души истински християни. Ако има такива 12 души, светът щеше да се оправи. Понеже светът не е още оправен, това показва, че тия 12 души ги няма. Христос имаше 12 ученика, 12 апостола, което показваше, че светът може да се оправи, ако има поне 12 души истински християни. Това са 12-те добродетели, върху които ще бъде построен светът. Христос е 13-ят, т.е. центърът. Това е числото, от което хората се страхуват. Центърът е Божията Любов. Ако извадите Божията Любов от центъра, ще дойдете до най-опасното число, което съществува в света. (14, с. 183)

„И призова 12-те Свои ученици, та им даде власт над нечистите духове да ги изпъждат и да изцеляват всяка болест и всяка немощ.“ Числото 12 показва, че 12 неща съществуват в света, които човек трябва да изучава. 12-те апостоли представят 12 качества, които човек трябва да притежава. Например, Йоан е ученик на Любовта. Искате ли да изучавате Любовта, четете Йоана. И ап. Павел е писал за Любовта, но Йоан разглежда вътрешната страна на Любовта. В това отношение той е голям мистик. Като четете Йоана, вие ще се доберете до вътрешната, до мистичната страна на Любовта. Любовта е сила, която освобождава човек. Всяка друга сила, която не може да освободи човека, не е Любов. Като освобождава човека от ограниченията му, Любовта внася в него топлина. Колкото повече се увеличава топлината, толкова по-свободен става човек. Щом топлината му се намалява, той отново започва да се ограничава. Колкото повече се увеличава мекотата на човека, толкова по-свободен става. Намалява ли се мекотата му, той става по-ограничен. Значи топлината и мекотата, които Любовта внася в човека, го правят свободен. Отнемането на тази топлина и мекота ограничават човека. Това са две правила за живота, които трябва да знаете. Стремете се да

придобивате Любовта, защото само чрез нея ще познаете Бога като свой Баща. Той разкрива във вас онези богатства, които първоначално са били вложени в душата ви, и ви ги предлага като ценни подаръци. Той дава подаръци на тия, които Го обичат. За Неговата Любов към нас няма какво да се говори. Той пръв ни е обикнал. Сега на нас предстои да Го обичаме. С Любовта Си към нас Бог е извоювал нашата свобода. Сега ние трябва да Го обичаме, да извоюваме Неговата свобода. Какво разбирате под думите „извоюване на Божията свобода“? Да извоюваме Божията свобода, това значи да не ограничаваме Божия Дух в себе си. Вие не давате свобода на Бога в себе си. Вие не давате ход на Божествените мисли и чувства в себе си. (70, с. 270)

„Ще седнете и вие на дванадесетте престола да съдите дванадесетте племена Израилеви“ (Мат.19:28). Дванадесетте престола представят дванадесетте зодии на Слънцето, дванадесетте метода, чрез които животът на Земята може да се прояви. Всяка зодия представя начин, по който могат да се придобият, да се използват силите, които се крият в човека. Всеки човек крие в себе си известни сили, известни дарби и способности, които трябва да се подхранват. Грамадни сили са складирани в човешкия организъм!...

... „Ще седнете и вие на дванадесетте престола да съдите дванадесетте племена Израилеви.“ С това Христос искаше да покаже на учениците Си, че те могат да живеят на небето, могат да бъдат безсмъртни. „Да наследят дванадесет престола“ в мистически смисъл подразбира, че те могат да наследят цялото човечество. Дванадесетте престола подразбират още всички ония заложи, които са внесени в човешката душа. Когато изучавате астрологията, виждате, че за да придобие известна дарба, човек трябва да се роди в съответна на нея зодия. Голямото разнообразие в хората се дължи на това именно, че всеки човек е роден при съвършено специфични за него планетни съчетания, различни от тия на другите. Всеки градус на зодиите съдържа в себе си известни дарби и възможности. Всяка възможност пък съдържа известни принципи. За да се развива добре мозъчната система, човек трябва да се роди около 22 март, денят на равноденствието. При това майката трябва да бъде при особено повдигнато състояние на духа и на душата. На дете, родено при такива условия, цялото небе се радва. Никой не е сираче на Земята – целият невидим свят се грижи за него. Вие не знаете и не подозирате колко много приятели имате в света!...

... Всеки ще седне на един от тия престоли и ще се спогажда с приятелите си разумно. Какво означава числото 12? Първите десет числа представят великите вечни сили, които работят в човека, а числото две представя разумния принцип в живота. Значи числото 12 показва методи, сили, чрез които човек може да работи, да развива своя живот. Ако някой боледува, той трябва да се лекува с един от елементите на

тия сили. Той ще се лекува с вяра. Как? Ще употреби водата, светлината и храната като елементи за своето лекуване. Понякога човек може да прибегне и до лекарска помощ...

... Казва Христос: „На второто битие.“ – Второто битие е започнало вече да се създава. Мъчнотиите и страданията на хората показват това именно, че второто битие се твори. Под второто битие се разбира животът на небето...

... „Ще седнете и вие на 12. престола да съдите 12-те племена Израилеви.“ Значи, за да се сформира човешкият мозък, на всеки 12 години от живота си човек трябва да променя зодията си. И като мине през 12-те зодии, той ще е развил вече всички свои дарби и способности, ще е развил най-добрите качества на мозъка си. Мнозина изучават астрологията, но не се спират върху ония възпитателни методи, които тя съдържа. Както изкуствата влияят възпитателно върху човека, така и астрологията оказва своето възпитателно действие върху него. Днес не може да се говори за тия методи. Защо? Хората не са готови още да възприемат новото...

... „Ще седнете и вие на 12. престола да съдите 12-те племена Израилеви.“ Значи на всеки престол ще седи по един от 12-те апостоли, които представят 12-те зодии. Помислете кой апостол на кой престол седи. Всеки престол представя Божествен принцип, в който се включва Божествената Любов, Божественото знание и Мъдрост. Велики работи са тези, но за да се домогнете до тях, трябва да бъдете млади – с надежда, че можете да напредвате и да се развивате. Светът, в който живеете, представя възможности за вашето развитие. Когато се казва, че светът ще се свърши, това е в преносен смисъл. Божественият свят е вечен, той никога не може да се свърши. А това, което човек е създал, предстои на вечни промени. (129, с. 86-103)

Онези от вас, които искате да разрешите великия въпрос, трябва да си кажете в себе си: „Нашето царство не е от този свят.“ Образът на този свят прехожда. В света иде друг един свят – други хора идат, друга култура иде, друга наредба иде. Сега като казвам, че идат други хора, някои мислят, че те ще бъдат пак като сегашните. Ако бъдат като сегашните, те ще вложат същите закони – законите на насието. Не, онези хора, които ще дойдат, няма да бъдат „от мира сега“, те ще дойдат от духовния свят. Апостолите, след като се молиха дълго време, от невидимия свят слязоха хиляди духове във вид на огнени езици, вселиха се в тях и оттогава тия Христови ученици отидоха да проповядват. Така и днес ще дойдат тия с огнените езици и ще влязат в ония хора, които са готови. И тогава в света ще има такова движение, каквото хората не са виждали и помисляли досега. В света ще настане ред и порядък и хората ще се свестят. Вие си казвате: „Е, ще ги видим ние!“ Да не мислите, че отнякъде другаде ще дойдат те! Не, отгоре ще дойдат и като дойдат,

ще внесат мир и светлина в човешките души. И когато дойдат тия хора отгоре, с онова възвишено съзнание, няма да създадат такива закони като сегашните, но други закони; и ще кажат: „Не се живее по този начин, а по друг начин.“ И ап. Павел, който е предвиждал това нещо, казва: „Всички няма да умрем, но ще се изменим.“ Сегашните хора ще се изменят и тогава ще настане една реалност. Ще станеш една сутрин и ще бъдеш нито Иван, нито Петър, нито Йоан Богослов, нито ап. Петър, но ще имаш ново име, което ти е дадено отгоре, от небето. (104, с. 97)

Когато Христос дойде на Земята, яви се тази звезда; и когато Христос възкръсна, явиха се още повече звезди. Тези, които описваха звездите, не ги описаха както трябва. Те прикриха малко нещо. Казаха, че върху апостолите паднали огнени езици, огнени пламъци и те приели вдъхновение. Не, дойдоха тия, светецките звезди, които пуснаха толкова светли лъчи, толкова светлина, че стана едно съединение между невидимия и видимия свят, между апостолите и небето. Когато тази жива звезда, тази жива светлина обсеби една душа, тя не се колебае, не се съмнява вече. В душата на такъв човек наставка един от великите моменти, които той едва ли някога е преживявал. В него се заражда едно велико, благородно, нежно чувство. Туй чувство е толкова нежно, толкова деликатно, че такъв човек във всяко отношение е мощен, силен. Ап. Павел на едно място казва: „Всички ние чрез силата на Словото Божие може да побеждаваме.“ За Христовото учение казват: „Тази звезда, туй учение е разумното Слово Божие. От светлината излиза Словото.“ Законът е много верен. Там, дето има светлина в човешкия разум, разумното Слово може да се вмести. Там, дето има светлина в човешкото сърце, Любовта може да се вмести. Светлина трябва на всички хора! И всеки един от вас трябва да се заеме да работи, за да дойде тази светлина. (83, с. 369)

Има едно съзнание, което ни говори, и каквото и да ни говори, ние всякога оставаме недоволни от него. Освен това съзнание има и друго, което говори малко (по една-две думи само), но тия думи всякога внасят в човека вътрешен мир. И най-после в по-напредналите души има и трето съзнание, което щом проговори на човека, той чувства вътрешно разширение в себе си и свобода. Такъв човек е освободен от гнета на материалните нужди и ограничения. Когато човек не е готов за това съзнание, успее ли по някакъв начин да се повдигне до него, той заспива. Това положение е непоносимо за обикновения човек, при развитието на неговата нервна система. Когато светиите говорят за това състояние, те казват: „В изстъпление дойдох.“ Петър, Йоан и много други са дохождали в изстъпление. Тъй щото, искате ли и вие да изпитате това Божествено състояние, ще дойдете в изстъпление. Днес, когато някой дойде в изстъпление, казват за него, че е полудял. (117, с. 158)

Мнозина искат да им се дадат дарби – да се проявят. Ако отсега нататък човек иска дарби, неговата работа е свършена. Човек се ражда с

дарби, които постоянно трябва да развива. Ще възразите, че във времето на апостолите Дух Божий ги осенил и те започнали да говорят на 12 различни езици. Ако това е станало в миналото, защо да не стане и сега? Това не е произволно явление. За да ги осени Духът, това показва, че в тях са били отворени всичките извори на живота. Следователно, за да стане учен, човек трябва да се е родил учен. Само онзи може да се роди учен, който е работил в миналото. Той има добре развити ум и сърце. (130а, с. 34)

Бог създаде човека съвършен. Отпосле той сгреши и изопачи Божия закон. И до днес още Бог учи първия човек как да изправи грешката си. Всички хора учат същото, а именно – как да изправят грешката на своето минало. Като ви наблюдавам, виждам колко сте несъвършени. Всеки говори, каквото му дойде на ума. Някой казва: „Една дума да кажа, огън ще падне от небето.“ И Христовите ученици, като не ги приемаха в някое село, казваха да падне огън да изгори тези хора. Христос ги питаше: „На кого служите вие? Светът не се поправя така. Обуздавайте езика си!“ Какво правят турците? Като кажат обидна дума някому, веднага започват да се молят. Така постъпват източните народи. Християните, като ги обиди някой или ако те обидят, взимат особена поза, като че Бог е виновен за това. (94, с. 209)

Мнозина се оплакват от страданията, обезсърчават се, отпадат духом. Защо? Защото друго нещо са очаквали. И Христовите ученици очакваха Христос да стане цар, а те да заемат видни обществени служби, но не излезе така. Като разбраха, че първо ще дойдат страданията, а после благословието, много от тях избягаха. Днес светът се нуждае от силни хора. Преди 2000 години учениците на Христа се разпръснаха, но ако и днес бягат, срам е за тях. Опасно е сега да се бяга. Който бяга, той ще бъде ранен в гърба. Който върви напред, той ще бъде ранен в гърдите. Ако си ранен в гърдите, ти си герой. Ако си ранен в гърба, ти си страхливец. Къде раниха Христа – в гърба или в гърдите? Христа раниха в гърдите, защото Той вървеше напред. Герой беше Христос! Римските войници Го мушнаха с копие то си отпред в ребрата, отдето потече кръв и вода. (144, с. 77)

... Христос казва: „Има да Ми се случи нещо много важно и сериозно, но като ви гледам, вие ще Ме напуснете. Ще се разбягате всички.“ Това Той го е казал, защото е познавал човешкото естество. Петър казва: „Всички могат да се разпръснат, аз обаче – не.“ Иисус му отговаря: „Истина ти казвам, че тази нощ преди да пее петелът дважд, ти три пъти ще се отречеш от Мене.“ В Гетсиманската градина Христос помолва учениците Си да не заспиват, докато Той се моли на Господа. Обръща се и вижда, че са заспали. Казва на Петра: „И един час ли не можеш буден да бъдеш?“ Пак се моли и пак вижда, че Петър и Яков спят. Три пъти ги моли да не заспиват и трите пъти ги намира заспали... Учениците

на Христа заспаха тогава, понеже не можаха да изтратят на онази тежка атмосфера и на мисълта, че ще защитят Учителя си. Те казваха: „Тежка работа е тази, не е за нас!“ Това показва слабата страна на човека. Има една мисъл, която е обременителна. Спиш – не е лошо. Има моменти, когато човек, като спи, той слуша по-хубаво. Някой казва: „Аз спях, но чух.“ А пък тези, които не са спали, те не помнят. Аз тогава бих ви казал да спите и да помните. Съзнанието на човека трябва да бъде будно, ангажирано с известна любов. (92, с. 179)

Който има Любов, постъпва с другите като със себе си. Той мисли доброто на всички... Вън от Любовта останалите правила са палеативи. И Христовите ученици вярваха в Него, но щом се усъмниха, те се отклониха от пътя си и създадоха Вселенските събори. Често запитват и нас: „Вярвате ли в съборите, иконите, кръста?“ – Ние сега се учим да вярваме, и то в Божията Любов, която е неизменна; да вярваме още в Божията Мъдрост и Божията Истина. Ще вярваш и ще прилагаш. Как сме приложили Любовта към Бога? Как ще Му благодарим за този хубав ден, за тази красива гледка, която виждаме? Как ще благодарим на Бога за всичко, което ни е дал? В това именно се изразява Божията Любов. Бог ни наблюдава, угощава ни, дава ни всичко необходимо. Същевременно Той ни дава и мотики за работа, като ни изпраща на лозето да копаем. (106, с. 178)

Когато издавахме беседите под заглавие „Сила и живот“ , православните издадоха „Вяра и живот“ . Защо „Вяра и живот“ ? Вярата и животът имат съвсем друго отношение, а силата и животът – друго отношение. Силата може да ти помага на живота. Те не знаят, че вяра може да има само един човек, който е силен. Силният човек има вяра. Щом аз имам Любов, Любовта е вече сила. Любовта следователно ще произведе вярата. Не вярата създава Любовта, но вярата става условие за Любовта. Любовта е, която е източник. Вярата е барометър, да се покаже колко е любовта. Вярата е в умствения свят вече. Яков и Павел спорят. Първият казва: „С дела!“ , а вторият казва: „С вяра.“ И единият, и другият поддържат своята теза. Ако четете 13. глава от Първо послание към коринтяните, ще видите колко хубаво е писал ап. Павел там: „Най-голямата от всичките е любовта, която никога не отпада.“ Вярата и надеждата са едно последствие. Те произтичат от закона на Любовта. Ако вие имате любов към Бога, то е нормално състояние. Не се старайте да определите какво нещо е Бог. И когато имате любов към Христа, не ходете да Го търсите в историята – къде е бил, как се е родил. Хубави са тези работи, нямам нищо против това да се търси де се е родил, къде е стъпил Христос преди 2000 години, на каква местност. Христос казва: „Преди да беше Авраам, Аз бях.“ Ап. Павел казва, че ние не познаваме вече Христа такъв, какъвто беше на Земята. Тъй че ние не познаваме Христа като онзи, слабия, с когото се подиграваха еврейските равини, но познаваме Христа като силен, да покаже пътя, по който трябва

да вървим. Бъдете едно с Христа, където и да сте; развийте закона на Любовта – после ще дойде вярата и надеждата. (92, с. 252)

Време е вече хората да пристъпят към новото разбиране на Божиите пътища. За да дойде новото разбиране на живота, човек трябва да бъде чист. Той трябва да ликвидира със своите погрешки и престъпления. Не ликвидира ли с тях, съдбата непременно ще го преследва. Никой не може да избегне от ръцете на съдбата си!... Със съдбата заедно вървят много същества, които пазят човека от нейните тежки удари. Достатъчно е човек да върви в Божествения път, за да се ползва от помощта на тия светли същества... Като ученици вие трябва да различавате тия два гласа в себе си. Трябва да знаете при това, че непременно ще минете през своя минал живот и ще платите за всички свои погрешки. Докато не се справите с миналото си, вие няма да се освободите от страданията. Както Христос пострада за греховете на човечеството, така и вие ще страдате за своите грехове. Сега става развързване на кармата. Човек трябва да се върне в своето минало, да дойде до онзи живот, дето се е отклонил от правия път, да коригира грешките си и да продължи живота си. При това положение работите на човека се нареждат добре и той може да бъде щастлив... Сега от всички се изисква будност – да знаете как да постъпвате със съдбата си. Когато съдбата дойде при тебе и започне да те съди, ти мълчи, нищо не казвай. Кажеш ли една дума против нея или в твоя защита, тя веднага ще те хване и ще каже: „Добре, че те намерих! От много време те търсих, но сега си вече в ръцете ми.“ Ако съдбата мине покрай тебе и не те докосне – мълчи и благодари, че не те е видяла. Пред съдбата и мъдрецът мълчи... Съдбата дебне човека всеки момент. Като знаете това, бъдете постоянно в молитва. Без молитва не сядайте да ядете. Молете се на Бога да ви пази от лошата съдба, която всеки момент ви преследва. Това не значи, че трябва да се страхувате, но всякога бъдете будни, сами да се пазите. За да се пазите, вие трябва да имате знания... Щом сте свързани с Първата Причина, лошата съдба няма да ви преследва. Дето ходите, с когото и да говорите – бъдете всякога в молитва... Лошата съдба, или както индусите я наричат „карма“ , всякога преследва човека. Понякога тя е глуха – минава, отминава човека и нищо не му казва. Но чуе ли една дума, която не ѝ харесва, тя веднага го хваща. Някой седи и си дава отчет за живота, за постъпките си. Той намира, че е живял добре – не е вършил грехове, на никого лоша дума не е казал. Щом започне да мисли така, съдбата веднага поставя на пътя му изкушения и го заставя да греша. С това тя иска да му каже, че като е толкова праведен, нека плаща. Ако някой казва за себе си, че е грешен, съдбата още повече го товари, като му казва: „И така дължиш много, можеш да задлъжнееш още повече.“

Мнозина мислят, че като влязат в Божествения път, небето ще гледа на тях като на царски синове и няма да смее да ги бутне. Някой от вас се изправи пред съдбата си и казва: „Знаеш ли кой съм аз?“ – „Кой

си ти?“ – „Аз съм член на Бялото Братство.“ – „Член на Бялото Братство ли? Чакай да видиш аз коя съм!“ Хване те и те разтърси. След това ти се връщаш с пукната глава. Тази съдба хвана даже и Христа – този велик Учител на човечеството. Тя хвана и мъченик Стефан, и апостол Павел, и други. Няма пророк в света, който да е проповядвал новите идеи и да не е бил в ръцете на съдбата. Като чуе, че някой проповядва новите идеи, съдбата казва: „Ти ли си този, който проповядваш? Чакай и аз да те опитам!“ Като знаете това, не мислете, че вие можете да избегнете от съдбата си. Няма човек в света, който да не е страдал от ударите на съдбата. Ще кажете, че само глупавите страдат. – И глупавите, и умните страдат. Понякога умните страдат повече от глупавите. Съдбата е безпощадна. Тя има свои дълбоки причини, поради които се налага. Тя не е механически закон. Има случаи, когато човек може да мине без страдания, но не всякога. Защо трябваше ап. Павел да страда? Когато някои искаха да му принесат жертва като на боговете, той започна да ги разубеждава, да им казва, че и той е човек като тях. Той трябваше да мълчи, да ги остави свободни да правят, каквото искат. Те трябваше да му принесат жертва, а той щеше да продължи пътя си. Затова съдбата остави да го бият. След като го биха няколко пъти, той каза: „Братя, с много скърби ще влезем в Царството Божие!“ С други думи казано: с голямо разбиране ще влезем в Царството Божие, ще се научим да не се бъркаме в Божиите работи. Стане ли въпрос за вашите постъпки, не се произнасяйте дали те са добри или лоши. Когато хората се произнасят за вашите постъпки, вие трябва да мълчите. Нито те са меродавни да се произнасят върху вашите постъпки, нито вие сте меродавни да се произнасяте за техните или за своите постъпки. Помолете се да влезете в светлината на Бога, в Неговото съзнание и оттам да разгледате постъпките си, да се произнесете върху тях и да ги коригирате. Днес всички хора грешат, защото бързат – без да проверяват нещата, те се произнасят. Проверката трябва да става в Божественото съзнание...(130, с. 227-235)

Във време на апостолите имаше разделение на тогавашните християни на петровци, павловци, христовци и други. И Павел казва: „Аз посях, други поляха, а Господ възрасти.“ Та що от това, че си посял или посадил и полял – важното е, че Господ възраства! И всички принципи се свеждат към възрастването, а не към това кой посадил и кой полял. И на вас казвам: там, гдето Бог ви е поставил; там, гдето земеделецът ви е посял; там, гдето майка ви е турила в училището – не напущайте вече тия отношения, които са създадени. Земеделецът и майката са по-умни, отколкото вие, които напущате училището. Сега аз ще спра тук. Тази година Бялото Братство ще има своята среща на 19. август. Не си правете илюзия, че вие сте от Бялото Братство. То всяка година си има своя среща. Искам да не сте невежи. Бялото Братство се състои от хиляди човешки души, които са свършили своята еволюция от хиляди

години. Те се събират всяка година и определят съдбините на всичките народи. Сега с тяхната среща ние правим своята среща на Земята. И те са на Земята. Ако вие вървите правилно по този път, и вие ще бъдете някога членове на това Братство, а сега сте само служители. В Посланието към евреите има нещо засегнато от ап. Павла за това. (2, с. 118)

Като ученици работете съзнателно върху себе си да направите връзка с разумния, Божествения свят. Знайте, че всеки от вас е дошъл на Земята да изпълни някаква мисия. Колкото малка да е, щом я изпълни, тази мисия ще го повдигне. За да изпълни мисията си добре, той трябва да дава ход на всяка добра мисъл, на всяко добро чувство, които минават през него. Работете, учете, четете, без да се стремите да минавате по пътя на всички велики хора. За пример, колкото и да желаете да следвате пътя на апостол Павел, няма да успеете. Речете ли да проповядвате като него, вие няма да имате същия резултат. Условията днес са съвсем други от тия във времето на ап. Павла. Подражавайте на добрите черти на всеки човек, а не на начина, по който той се е проявявал. Ап. Павел е бил смел и настойчив по отношение на своето убеждение. Същевременно той е бил разумен и съобразителен в постъпките си. Когато отиде в Атина в Ареопага, той каза: „Мъже атиняни, от многото храмове във вашия град виждам, че вие сте религиозни хора. Един от храмовете ви е посветен на Незнайния Бог. Този Бог именно аз ви проповядвам.“

Ап. Петър е доблестен. Той е готов да плаче, да се разкайва за направената погрешка. Отначало той излиза с нож в ръка да защитава Христа, но като видя, че не е този пътът към Истината, хвърли ножа и избяга. Като видя легионите на римската войска, той се уплаши. Като го запита слугинята дали и той е от учениците на Христа, пак се уплаши и отрече. Обаче, когато петелът пропя, съзнанието му се пробуди. Той си спомни думите на Христа, излезе вън и горко плака. До този момент той имаше упование на себе си. Петър казваше на Христа, че ако всички Го оставят, той всякога ще бъде с Него. Петър считаше себе си за камък, за основа на живота.

Какво трябва да научите от Йоана? – Закона на самопожертвуванието. Той не дойде до положение да се отрича, но остави дрехата си и гол избяга. Като учите закона на жертвата, вие трябва да сте готови да се отречете от всички материални блага и удоволствия. Човек трябва да е доволен от всичко, което му е дадено. Следователно от Павла ще се учите на смелост, на разумност и съобразителност; от Петра – на смирение. Всеки момент трябва да бъдете готови да се разкайвате. Петър имаше будно съзнание. Щом чу, че петелът пропя, веднага съзна погрешката си. От Йоана ще изучавате закона на жертвата.

Казват, че Йоан бил любимият ученик на Христа. Коя е онази черта в характера на Йоана, заради която Христос го обичал? Все има нещо, за което Христос обичал Йоана. Сам Йоан обичал Христа, той бил

готов да се жертва за Него. Неговото Евангелие е проникнато от такива идеи, каквито другите не са изнесли. Останалите евангелисти са писали притчи, поговорки, които имат отношение повече към физическия свят, отколкото към духовния. Йоан обаче е писал в мистичен дух. Той е проникнал в психиката, в душата на човека. За пример, мислите, които е предал от разговорите и беседите на Христа в Евангелието, говорят за разбирането, което той имал. От онова, което е писал, се вижда неговата преданост и чистота към Учителя си и желанието му да не Го използва. За Йоана се казва, че умрял от естествена смърт. В едно предание се казва, че Йоан бил хвърлен в горещо масло, но не изгорял. Посветеният не гори. За Павла се казва, че бил обезглавен. Изобщо всички апостоли са загинали мъченически. Ако искате да бъдете ученици на новото учение, вие трябва да имате смелостта на Павла, смирението на Петра и чистотата и Любовта на Йоана. Вътрешна смелост, смирение, чистота и Любов – това са морални качества, които правят човека силен. (105, с. 136)

В света има много ревностни хора (ап. Петър беше един от тях). Но когато дойдат изпитанията, не издържат. После пак се съвземат. Онзи, младият момък, на когото хванаха дрехата и той, като се видя в трудно положение, остави дрехата и избяга гол. Тази дреха беше една тога. Сега коя е тази дреха, която човек оставя? Това са неговите убеждения, неговото верую. Този момък оставил дрехата си и избягал. Кое е онова, което човек оставя? Някой път човек оставя своите убеждения. Той има убеждение, но като дойде натясно, казва: „Всичко това е празна работа.“ И избягва, както първоначално е бил гол. И казват, че човек изгубва убежденията си. В реда на нещата ли е да се откажеш? Не че Бог го иска това. В реда на нещата ли е да си оставиш дрехата? Кое е същественото, за което трябва да се устои?... Същественото се отличава с едно качество – то носи живот. Реалното в света носи подмладяване или обновяване, или възраждане. Това, което в човек постоянно се възражда, то е реално. Това, което премахва неговите постоянни недъзи, неговите противоречия, противоречиви мисли; това, което носи живот, здрава мисъл – то е реално. А реално ние наричаме Божественото. (92, с. 170)

Съвременните хора казват: „Как ще си нарушим спокойствието, мира, да се занимаваме с хората?“ Та от нас не се изисква да направим жертва по някакво външно принуждение! Тази жертва трябва да стане от онова велико вътрешно побуждение, от Любов към Бога. Само така ще чуем Неговия глас. Питам ви: ако Бог изпрати един херувим като пламтящ огън в своята слава, мислите ли, че съвременните религиозни и духовни хора биха изтраяли на този свещен огън? Ние имаме пример с Христовите ученици. Когато Христос беше горе на планината, дойдоха Мойсей и Илия при Него, но учениците Му заспаха, не можах да издържат този огън. Само Христос се разговаряше с тях. После те Му казаха: „Добре е да направим три шатри – една за Тебе, една за Илия и

една за Мойсея.“ Аз казвам: ние още сега можем да направим тези три шатри. Но какви шатри трябва да направим? Нека направим една шатра за Любовта, една шатра за Мъдростта и една шатра за Истината. Всички ние можем да живеем в тия шатри. Така че, ако за в бъдеще трябва да правиш шатри, не трябва да бъдат за Илия, за Мойсея и за Христа, защото Илия е само един символ, Мойсей е също един символ. Христос, тъй както Го представляват, е символ на Любовта. Значи първата шатра, която трябва да се направи, е за Христа – за Любовта. Ако ние нямаме такава шатра, де ще влезе Христос? Христос казва: „Ето, Аз хлопам на вратата!“ Ако вие не отворите, как ще влезе Христос? Под „шатра“ се подразбира това свещено място, този свещен огън, който отваря всяка душа за Бога. Каквото каже Господ, да го изпълним според методите и начините на днешните условия, до които сме достигнали. (131, с. 137)

Какво правят съвременните хора при подобни случаи? Достатъчно е само да докоснат един човек, за да започне да вика, да плаче. Той се обръща към Господа и пита: „Де си, Господи, не виждаш ли страданията ми?“ – „Празна работа е тази – казва Бог. – Защо Ме търсите във някъде? Аз съм вътре във вас! Потърпете още малко!“ Когато бият човека, заедно с него бият и Господа, Който е в него, но Той казва: „Имай търпение да понесеш и това страдание!“ Хората не могат да носят страданията, защото мислят, че Бог е далеч някъде, на небето, в другите светове. Обаче едно трябва да знаете: никой не може да бие човека, в когото Бог живее. Който вдигне ръка върху този, в когото Бог живее, той ще се търколи на земята. Когато биха апостолите, те излязоха радостни и весели. Също така и мъчениците носиха страданията си с радост. Те не усещаха почти никакви болки и страдания, но който ги бие, отпосле той изпитва страдания. Не е лесно да се бие светия. Няма случай, когато някой е ударил светия и да не е пострадал. Да вдигнеш ръка върху светия, това значи да вдигнеш ръка върху Господа. Който е вдигнал ръка против Господа, той е останал със суха ръка. Който е ритнал с крак Господа, той е останал със сух крак. Който е казал лоша дума против Господа, той е останал със сух език. Законът е безпощаден. (140, с. 158)

Ще ви прочета Второ послание Петрово, втора глава, от 13. до 20. стих. То се отнася до жителите на ада. Ап. Петър описва влиянието на жителите на ада. Те влизат в умовете на хората и постоянно им говорят; те развъртават хората и мнозина падат. Често човек дохожда в стълкновение с тия жители на ада. Ще ви прочета и Второ послание на Йоана, втора глава. Той пише за жителите на небето, описва какви са те. Силният трябва да побеждава. През тази година гледайте да познавате тия състояния, да изучавате теченията, както и мислите, които постоянно проникват във вас. (99, с. 291)

Аз не казвам да раздадете имането си, понеже не сте милионери, но казвам: „Колко мъчно може да влезе в Царството Божие всеки

човек, който мисли по този начин!“ Този стих, който Христос е казал на учениците Си, има дълбок смисъл. Всеки човек трябва да търси и да разгадава смисъла на стиха. Мнозина казват: „Какви ценни неща са казали апостолите Павел, Петър, Яков и други!“ Казвам: това не е всичкото, което те са казали преди 2000 години! Нито апостолите, нито Христос даже днес не са това, което са били преди 2000 години. Ако Христос днес говореше на съвременното човечество, Той би говорил съвсем другояче. Той казваше: „Много работи има да ви кажа, но още не сте готови за тях.“ Вие казвате: „Като се свърши светът и преминем в другия живот, тогава ще разберем и научим това, което на Земята не сме могли да научим.“ – Светът няма да се свърши! Свършването на света е само една илюзия. Ние отричаме свършването на света! (51, с. 46)

Мнозина повярваха в Христа, но всички ли бяха Негови ученици? Христос имаше 12 ученика, които не само вярваха в Него, но учеха. Те бяха постоянно около Него, слушаха проповедите Му и учеха. Те останаха след Христа да проповядват учението Му. Христос им каза: „Идете и проповядвайте, и аз ще бъда с вас до скончанието на века.“ Значи Христовите ученици са проповядвали учението на своя Учител и са станали причина за разпространението му из целия свят. И до днес те продължават да работят за човечеството. И Христовият Дух неуморно работи между хората. Не е останало място на Земята, дето Христовият крак да не е стъпвал. (34, с. 190)

ПЕТЪР

Ап. Петър, за когото се говори в стиха (Мат.16:16), е човек бърз по натура, сангвиник. У човека има една черта – с малко труд много нещо да добие, и като добие нещо, той го държи за себе си, консерватор е. Той казва: „Аз не обичам да дигам много шум, да дигам мотиката. Спечеленото трябва да се държи.“ Консервативните хора наричам хората на малкия труд, а либералите – хора на чрезмерния труд. Те много работят, но и много харчат – ядат, пият и казват: „Ще работим и ще платим дълговете.“ (83, с. 163)

Сегашните хора страдат поради неправилните разбирания, които имат за живота. Те не разбират живота, но и себе си не разбират. Ето Петър, един от любимите ученици на Христа, не познаваше себе си, не знаеше какво се крие в него. Докато казваше, че е готов да умре за Христа, той три пъти се отказа от Него. Докато беше готов да се бори за Христа и отрязва ухото на един римски войник, няколко часа след това се отрече от Христа. Христос каза на Петра: „Петре, скрий ножа в ножницата!“ С тези думи Христос искаше да му каже, че с отсичане едно ухо работа не се върши. Щом се отвори война някъде, поне един човек трябва да умре. И вие понякога мислите, че с една малка жертва можете да се изправите. Не, поне едно нещо у вас трябва да умре. Наистина, ако

омразата, безверието, противоречията в човека не умрат, той никога няма да се изправи. Като чуят думата „смърт“, хората започват да се смущават. Те не разбират значението на тази дума. Да умре човек, това значи да мине от един свят в друг, от едно разбиране в друго, от смърт в живот. Мнозина мислят, че лесно могат да се изправят. Те се самозаблуждават. Никой никого не може да изправи. Ако човек сам не желае да се изправи, никой не може да го изправи. Какви ли усилия не са употребявали майки и бащи да изправят децата си, но не са успявали. И като знае това, човек пак се заблуждава, че се е изправил. Обаче, като се намери пред някое изпитание, тогава вижда, че не се е изправил. Човек познава силата си само при изпитанията. (47, с. 228)

Петър представя един от видните ученици Христови, най-умният между тях. Той е с един зрял ум, защото мисли, че разбира живота много. Казва: „Всички Твои ученици да се отрекат, на мене разчитай! Като Петър Ти никога няма да намериш такъв!“ Интересно, че се яви една слугиня и казва: „И ти беше там.“ Изведнъж той, който преди няколко часа изповядваше любовта си, че е готов на всички жертви...(липсва част от текста – бел. Р.Ив.)... Ако каже, че той е от Неговите ученици, казва си, че и него ще пребият: „Като ме пребият, няма да мога да проповядвам учението. Ще кажа, че не Го познавам, после пак ще проповядвам учението.“ Доста умен е! Временно ще се откаже, а после – пак имал намерение да проповядва учението. Аз го наричам един човек, който не познава живота и не познава условията. Не искам да хвърлям петно на ап. Петър, но той не познава своята сила дали може да издържи... Петър се намираше в голямо противоречие, понеже нямаше онази Любов. Всякога човек, когато отслабва Любовта, става страхлив...

... И Петър казва: „Не зная какво казваш.“ Тя казва: „И ти си от Неговите ученици.“ Петър казва: „Не, не съм от Неговите ученици.“ И аз да ви кажа какво мисли Петър. Слугинята не го е разбрала. „Не съм още като Него – не мога да страдам, не съм от Неговите ученици, бих желал да съм, но сега не съм.“ Като излезе вън, плака. Казва: „Господи, сега разбирам!“ Когато слугинята казва: „И ти си от Неговите ученици“, той отговори. Трябва да изтълкуваме хубаво. Преводът не е прав. Аз ще направя превод: „И ти ще бъдеш от Неговите ученици, но не си. Но в духовен смисъл ти ще бъдеш от Неговите ученици.“ Петър казва: „Не достига ми. Не зная какво казваш!“ – „Ще бъдеш от Неговите ученици!“ – Като разбра Петър, че ще бъде от Неговите ученици, излезе отвън и плака. Защо плака? – Поля онова, което слугинята пося. Казва: „Господи, дано бъде така, както тя ми каза! Дано бъда от Твоите ученици, да нося Твоята Любов, да я проповядвам.“ Желая тази слугиня да ви поздрави тъй, че да бъдете от Неговите ученици, да поплачете и да полеете посящото. Да бъдете носители на Божественото учение в света. (12, с. 38-48)

Петър запитва Христа: „Господи, а този що?“ Христос се разговаряше с Петър, който беше голям консерватор. Той искаше да дойде царството Божие само за евреите. Петър казваше на Христа: „Господи, бъди предпазлив. Ти не си живял много време на Земята, не познаваш хората.“ Христос отблъсна неговите съвети. Така се произнасяше Петър и за Йоана – да не му се възлага сериозна работа, защото е млад. Христос му отговори: „Нека всеки човек се проявява свободно, както Бог го е създал.“ ... Христос казва на Петра: „Петре, ти трябва да приемеш Йоана в себе си, т.е. трябва да възприемеш новото учение – учението на Любовта.“ Как се възприема Любовта? – Както се възприема светлината и топлината. Изложи гърба си на слънце и ще възприемеш топлината. Всеки ще възприеме от Любовта толкова, колкото му е необходимо. Любовта, Мъдростта и Истината са за всички. Те не са привилегия на едного... Христос искаше да каже на Петра, че Йоан (т.е. младите) ще оправят света. Йоановците ще оправят света, а не Петровците. Ония, които се казват Петър, нека ме извинят, но аз изнасям Истината. И аз съм Петър, но ще знаете, че бъдещето е на Йоановците. Йоан запитва Христа: „Господи, кой ще Те предаде?“ Христос отговори: „Който най-малко Ме обича.“ Ония хора, които имат най-малко Любов, най-малко Истина, наричам предатели на човечеството. Ония, които са готови да се жертват за другите, които имат Любов в сърцето си, наричам истински герои в света. Да умре човек, това значи да придобие нови условия за живот. Това е учението на Йоана. Учението на Петра гласи: „Като умра аз, с мене заедно целият свят умира.“ Сега като се върнете в домовете си, нека всеки измени името си. Сегашните имена няма да ви спасят. Когато православната църква подстригва някой монах, изменя името му. Той започва добре своя духовен живот, но с това спира. Той си живее пак по стар начин. Махнете старите надписи. Обърнете шишето надолу, да изтече старото съдържание – лъжливите философски учения, лъжливите мисли и желания, и приемоте новото учение, което иде отгоре. Старите ви шишета ще се напълнят с ново съдържание – със знание от Слънцето. Като обикнете Слънцето, то ще ви заговори на такъв сладък език, какъвто никога не сте чували. Понякога то пече и изгаря, защото него слушаме и не го обичаме. Сегашните хора са крайно упорити, своенравни и консерватори. Като слушате да ви говоря, някои казват: „Отде знаем, че и тук не ни залъгват?“ Ако искате да проверите истинността на моите думи, турете всичко на опит. Опитът разрешава въпросите. (35, с. 120 и 122)

Бъдете честни и искрени към себе си и знайте, че всяка лоша мисъл и лошо желание имат лоши последствия. Ще дойде ден, когато лошите мисли и желания ще ви доведат до такива резултати, които ще спрат вашето развитие. Те могат да ви доведат до слепота, до идиотизиране. Добрите мисли и желания водят към добри резултати. Затова Христос казва на Петра: „Дай простор на Йоана в сърцето си.“ Желая от днес

всички да се подмладите, да дадете място на Йоана в сърцето си и да не питате повече Господа дали ще възкръснете, или не. Всички можете да възкръснете, но не вярвате във възкресението и затова умираете. (35, с. 124)

Всички хора ще умрат, ще влязат в гроба, но след това вече ще покажат силата на своята вяра, силата на Христовото учение. Силата на Христа се заключава именно в това, че три дена след като умря, Той възкръсна. Как възкръсна Христос? В Писанието е казано, че ангели слезли от небето, вдигнали плочата от гроба и Христос възкръснал. Обаче според едно предание се казва, че Петър и Йоан отишли на гроба на Христа и извикали: „Учителю, тук ли си? Жив ли си, Учителю?“ Христос отговорил: „Ако вдигнете плочата от гроба Ми, Аз ще изляза вън.“ Те се помъчили да вдигнат плочата, но не могли, затова дошъл ангел Господен от небето, вдигнал плочата и Христос възкръснал. Следователно по същия начин Христос трябва да възкръсне във вас, във вид на някаква нова идея. И вие трябва да бъдете поне като ап. Петра, да отидете при гроба на Христа и да кажете: „Учителю, тук ли си? Жив ли си още?“ Достатъчно е да чуете гласа на Христа, макар и да не сте в сила още да вдигнете камъка от гроба Му. Много пъти ще чувате гласа на Бога да ви говори отвътре, но не ще можете да вдигнете камъка от вашия гроб. И тъй, вие трябва да дойдете до това положение именно – да вдигнете камъка от вашия гроб и да възкръснете... Всеки ще разбере, че великата задача на неговия живот е да придобие безсмъртието, да придобие вечния живот. Сега и вие, като Петра, питате Христа какво трябва да правите, т.е. какво ще стане с вас, ако Христос не възкръсне? Наистина, ако Христос не беше възкръснал, работата на учениците Му беше свършена. Когато Петър чу думите на Христа: „Тук съм!“ , той отиде при другите апостоли, съобщи им това, което чу и видя, и трябваше всички заедно да се молят. След това дойде ангел Господен, който отвали плочата от гроба, и Христос възкръсна. Тогава Той се явяваше на учениците Си и изчезваше, и те повярваха във възкресението, в безсмъртието на душите. Силата на човека седи в безсмъртието. При това положение човек и да умре, пак ще възкръсне. (140, с. 113)

ХРИСТОС И ПЕТЪР

Помазаните хора, това са гениалните хора в света, които дават подтик на цялото човечество да върви напред, да се развива... Значи силата в света иде от помазаните. Повярвайте и вие, че сте помазани, но след като повярвате, гледайте да не се измените. Има една опасност за помазаните, че след като повярват, че са помазани, надигат се, възгордяват се, а с това заедно се изсушават. Знаете ли каква е диагнозата, по която се познава кой човек е помазан? Помазаният заема най-долното положение. Заемаш ли най-долното положение, ти си помазан. Защо?

Защото който заема най-долното положение, той може да се качи и на най-горното. Който може да слезе най-долу, той може да се качи и най-горе. Това значи силен човек! Силен е онзи, който може да слезе долу и да вдигне товара. Той не се плаши от нищо. Той е човек, който може да воюва. И Христос казва: „Аз съм помазан!“ Христос не мязаше на Петра, който един ден Му каза: „Учителю, я да бягаме ние оттук! Тъй както си започнал, тая работа няма да излезе на добър край.“ Христос му каза: „Махни се, Сатана, оттук!“ Сега мнозина от вас, като се намерят натясно, казват: „Защо ни трябваше това учение? Я да избягаме оттук!“ – Ап. Петър говори във вас. Вие обаче трябва да му кажете: „Махни се, Сатана!“ Христос обаче казва: „Затова дойдох Аз в света, за този час, да изпълня волята Божия. Онзи, Който Ме е пратил в света, Той ще покаже Своята сила.“ Не е било време Бог да не е изпълнил Своите обещания. На помазаните се дължи всичката наука в света, т.е. всичко възвишено и благородно. Това значи, че на помазаните се дължи всичката наука в своята пълнота. В помазването всички трябва да бъдем добри, весели, радостни, да пеем и да се веселим. Помазаният е красив човек. Когато срещне, той е готов да го насърчи. (129, с. 172)

Съвременните религиозни очакват Христос по различни начини, но Той няма да дойде така, както Го очакват. Навремето си Христос имаше 12 ученика и всеки Го разбираше по различен начин. Един ден Христос ги запитва: „За кого Ме мислят хората, че съм?“ – „Едни Те мислят за пророк Исая, други – за Йеремиа, трети – за Илия.“ Тогава Той се обърна към Петър и го запитва: „Ти за кого Ме мислиш?“ – „Ти си Христос, Син на Бога живаго“ – отговори Петър. Дълбоко в себе си Петър познаваше Христос. Христос му отговори: „Това плът и кръв не са ти го открили, но Отец Мой, Който живее в Мене.“ Обаче не се мина много време, същият Петър, който призна Христос за Син Божий, усъмни се и се отказа от Него. Христос предсказа на Петър, че той три пъти ще се откаже от Него, докато петелът пропее. Петър каза, че това е невъзможно, че е готов да даде и живота си за Христос, готов е да жертва всичко за Него, но Петър не познаваше какво се крие в човешкото естество. Наистина, когато хванаха Христос, дойдоха и до Петър. Слугинята в преторията го запитва: „Да не си и ти от Неговите ученици?“ – „Не съм, не Го познавам!“ Като се отрече три пъти от Христос, петелът пропя. Тогава Петър си спомни думите на Христос, съзна грешката си и горко плака. Така той видя двойствеността в себе си: Божественото, което вижда и разбира нещата, което е готово на всички жертви, и човешкото, което е страхливо, колебливо и неустойчиво. Такова раздвояване става с всички хора. (145, с. 200)

Често сегашните християни плачат за Христа, че преди 2000 години страдал много. Че Христос страдал преди 2000 години, Той е забравил тия Свои страдания, даже не ги и споменава. Но Христос, като гледа съвременното човечество, в душата Му се заражда една тъга, че тези

хора, които са живели вече 2000 години след Него, не са се възползвали от Неговата опитност и не могат още да вървят така, както трябва. Една тъга се вижда по лицето на Христа – малко замислено е, не е така весело. В онова предание от Сенкевич какво се разправя за Христа и за ап. Петър? Ап. Петър бягал от Рим. Христос, като го среща, запитва го: „Къде отиваш, Петре?“ Петър Му отговорил: „Господи, отивам някъде навън да проповядвам.“ Христос му казва: „Тогава аз ще отида в Рим, втори път да Ме разпнат.“ Петър веднага се досети и каза: „Господи, няма защо Ти да се връщаш, аз ще се върна назад!“ Колцина от вас, като Петра, бягате от Рим! Ами че вашият мъж е Рим, а вие бягате от него, като казвате: „Не искам този мъж, не искам неговите идеи, той е толкова долен, толкова гаден, той е непоправим“ – възмущава се тя. Бяга от Рим, но Христос я среща и я пита: „Къде отиваш, жено?“ – „Отивам да търся своето щастие.“ Казва ѝ Христос: „Аз ще отида при твоя мъж.“ Велики герои изисква днес светът – мъже, и жени. Герои, не страхливци иска светът. Светът изисква морални герои, а не герои на парите, не герои на силата. Изисква се геройство в онази непоколебима вяра, в онази непоколебима Любов вътре в човека! (59, с. 155)

„Симоне Йонин, любиш ли Ме?“ Преводът не зная как е там. На едно място употребяват „любиш ли Ме“, а после два пъти употребяват „обичаш ли Ме“. Петър казва: „Господи, Ти знаеш, че Те обичам.“ После пак го пита: „Обичаш ли Ме?“ Той се опечали. Защо? – Сторило му се, че Христос няма доверие в него, а в другите има. Христос искаше да му каже: „Симоне Йонин, любиш ли Ме? Ти забрави ли, че за Мене щеше да положиш живота си?“ Защо го пита Христос три пъти? Защото той три пъти се отрече от Него. Христос за всяко едно отричане каза: „Ти любиш ли Ме?“ За да заличи греха му, го попита. На Петра не му дойде наум. Той ако се беше сетил, щеше да каже: „Господи, имаш право да ме питаш, защото се отрекох.“ Ако някой ваш приятел ви пита: „Ти обичаш ли ме?“, какво ще отговориш? Имаш някакво прегрешение. Направил си някаква погрешка. Аз зная: ако два пъти е станало отричането, той два пъти пита „обичаш ли ме“ . – „Знаеш, че те обичам.“ Значи, заличено е вече. Ако веднъж се е отрекъл, веднъж ще го питаш „обичаш ли ме“ . Но щом не се е отрекъл, никога не го питай „обичаш ли ме“ . Вие това не го знаехте досега. (50, с. 117)

Христос запитва Петър три пъти: „Обичаш ли Ме?“ Това е поради трикратното отричане на Петра от Христа и затова сега Христос три пъти пита Петър: „Обичаш ли Ме“, т.е. научи ли си урока?... Христос пита Петър три пъти, защото любовта му бе малка. Любовта не познава страха. (2, с. 111-112)

Когато човек преживее първо страдания, а после, като резултат на тях дойде любовта, той е на прав път. Който не е прекарал никакви страдания, той не може да намери Любовта. Който е минал през страдания,

той ще намери Любовта – най-голямото богатство на света. Заслужава човек да мине през страдания, за да намери голямото богатство в света. В това богатство се крие силата на човека. Като придобие Любовта, човек става толкова силен и мощен, че е в състояние да устоява на всички бури, на всички изпитания и препятствия. Ако такъв човек извади своя нож, той не го връща назад в ножницата си като Петър. Когато Петър извади ножа си, Христос му каза: „Скрий ножа в ножницата си!“ Петър не беше минал още през страдания, не беше придобил Любовта, а бързаше да вади нож срещу неприятеля си. Само онзи има право да вади ножа си, който е придобил Любовта. Когато такъв човек извади ножа си, всичките му неприятели се разбягват. Днес Христос е извадил най-големия си нож и наляво-надясно мушка всеки, който не Го слуша. Не мислете, че Христос е слаб, мекушав. Той спира всеки, когото срещне, и го пита: „Ще вървиш ли в Божия път?“ – „Няма да вървя.“ – „Щом няма да вървиш, ето, ще видиш какво ще стане с тебе“ – мушне го с ножа си и продължи. Срещне втори и него пита: „Ще вървиш ли в Божия път?“ – „Ще вървя.“ – „Извади ножа си и тръгни след Мене.“ И вие извадете ножовете си и мушкайте, когото срещнете. Мушкайте, но не с езика си, а с Любовта. Като мушнете някого със своя нов нож – ножа на Любовта, гледайте да го повалите на земята, без да го осакатите. Важно е да обезоръжите неприятеля си, а не да го осакатите. Така се воюва с ножа на Любовта. Това значи минаване от смърт в живот. Какво правят съвременните хора? Като искат да отмъстят на себе си или едни на други, те се осакатяват, убиват, самоубиват и т.н. Ние допускаме само един род самоубийство – с ножа на Любовта. Като се самоубие с този нож, човек пада на земята и минава от смърт в живот. Когато Любовта мушне човека, той пада на земята, както житното зърно на нивата, и влиза в новия живот. Христос казва на Петра: „Скрий ножа в ножницата си! Чашата, която Отец Ми даде, да я не пия ли?“ С тая чаша именно Христос намери Любовта. Следователно всички хора трябва да намерят тази чаша, за да влязат в закона на Любовта. Щом намерят Любовта, всеки от тях ще победи своя свят. Когато всеки човек победи своя свят, и външният свят ще бъде победен, т.е. оправен. (144, с. 74)

В двете прочетени глави от Йеремия (9. гл.) и от Йоан (18. гл.) виждате двама души, които са претърпели големи разочарования. Йеремия е човек от Стария Завет, голям патриот. Той плаче за народа си, като същевременно предава Словото Божие. Той казва какво ще дойде върху неговия народ, какво го очаква. Това, което пророкът е говорил на времето си, се отнася и до сегашната епоха. Иисус е вторият човек, който е претърпял големи разочарования. Йоан говори за Него: Той дойде в света, донесе Истината на човечеството, но освен че не Го приеха, Той беше изложен на ударите на римските войници. Те Му казваха: „Ние не се нуждаем от такъв човек.“ Значи, каквото Йеремия предсказваше на израилския народ, сбъдна се. И каквото Христос проповядваше на

евреите, изпълни се. Той им каза: „От нине няма да Ме видите, докато не кажете „Благословен Онзи, Който иде в името Господне!“ 2000 години вече как евреите носят последствията на своята грешка. Ще кажете, че може би евреите са били големи грешници, понеже не познали Христа и са Го разпнали. Кой човек и до днес още не разпъва Христа? Млади и стари, учени и прости и до днес разпъват Христа. Често хората постъпват като Петър – вадят нож и защитават истината. Истината с нож не се защитава. При това Петър не насочи ножа си срещу някой от главните, от военачалниците, а удари с ножа си един от войниците и отсече ухото му. Каква война е тази, в която хората отрязват ушите си, главите си, ръцете и краката си? Христос казва на Петър: „Сложи ножа в ножницата си! Който вади нож, от нож умира.“ Действително с един нож или с много ножове война не става. Не е война това да осакатиш човека. При това, когато Петър скри ножа в ножницата си, три пъти се отрече от Христа. Днес всички хора знаят да воюват с оръжие, но с Любовта не могат да воюват. Със старото оръжие – езика, всички могат да воюват. С новото оръжие – Любовта, никой още не може да воюва. (144, с. 65)

... Следващата случка е в двора на първосвещеника, когато Иисус е вътре на разпит при старейшините и книжниците. Петър се грее на огъня отвън на двора заедно със слугите на първосвещеника и когато една от слугините на първосвещеника му казва: „И ти беше от учениците на Иисуса Назарянина“, Петър отрече. Това е третият път, когато Петър отрече, че познава Христа. Пак когато петелът пропя, той разбра какво е искал да каже Учителят му с думите: „Преди петелът два пъти да пропее, ти три пъти ще се отречеш от Мен.“ Хубавата страна беше в това, че като излезна вън и пропя петелът, той съзна, че по стария начин не могат да се разрешат работите. Трябва да се вземе ново въже. С това въже, с което се късат кофите, нищо не става. Мъчнотията седи в това, че вие не можете да свързвате духовния живот с физическия живот. (92, с. 179)

... Друг един от Христовите ученици взе нож да Го брани. И във времето на Христа имаше хора, които казваха, че светът без нож не може да се поправи. Този ученик искаше да вземе много ножове, но Христос му каза: „Взemi само един нож, за да си направиш опита. Един нож ти е достатъчен.“ И Петър взе един нож, наточи го хубаво в градината. Смел беше той, не знаеше какво можеше да го сполети. Тогава нямаше комунисти и анархисти. И като взе ножа, видя, че бил много страхлив. Страхлив беше той, ще ви докажа. Като отиде в градината, от треперенето на ръката му едва можа да отсече ухото на слугата и Христос му каза: „Слушай, ти нищо не можеш да направиш, аз виждам, но скрий ножа в ножницата.“ И Петър казва: „Учителю, само да пожелаеш, аз съм готов на всички жертви, аз съм силен – ще Те браня.“ Той скри ножа си и след туй офейка. Отидоха идеи, всичко отиде. И всички се разбягаха. Като отидоха там, в Преторията, казват на Петра: „И ти си един от Неговите ученици.“ – „А, аз съм човек с други възгледи, не съм от Неговите

ученици“ – отрече се. Три пъти се отрече от Христа и след туй Христос го попита: „Петре, где ти е ножът?“ И като му каза Христос тия думи, той Го разбра. Докосна го Христос с онзи огън на Любовта и му каза где е пътят за избавлението на човечеството. Не чрез нож ще се избави светът, но сърце трябва, ум трябва, безстрашие трябва; а ти си, Петре, страхлив – страхлив като заек! (38, с. 109)

Какво ще изгуби човек, ако напусне своята среда и влезе между ангелите? Човек ще изгуби лошия си език, а ще спечели нещо хубаво, ценно. За този език Христос казва: „Сложи ножа в ножницата си!“ Стози език нищо не можете да направите. С този език повече ще озлобите хората, отколкото да ги изправите. И Христос имаше нож, но Той не го извади срещу римските войници, както Петър направи. Той ги запита: „Кого търсите? Ако Мене търсите, ето Ме! Аз ще ви дам каквото искате, но пуснете другите на свобода.“ (144, с. 70)

Има един анекдот, той е следният: през един топъл ден Христос пътувал със Своите ученици... Вървят те и стигат до едно място, където видели на улицата умряло куче. Апостол Петър минава за доста умен човек и казал: „Учителю, колко смърди това умряло куче!“ Но Христос казал: „Хубави зъби има това куче!“ В живота, когато човек изпитва най-големите горчивини, да каже, че горчивините имат бели зъби; да каже, че горчивините са хубави. Ако знаете тези бели зъби как да ги употребите, ако вие намерите един умрял слон и му вземете зъбите, ще уредите доста ваши работи. Доста скъпи са слоновете кости. Двата зъба на слона знаете ли колко струват? Два големи зъба има слонът. Те са една доста почетна сума. Тъй щото и лошото нещо в света има своя добра страна. (50, с. 107)

„Отговори Петър и рече Му: Изтълкувай ни тази притча!“ (Мат. 15:15). Коя притча? Притчата за живота, който разрешава всички противоречия и недоразумения. Тая притча обяснява защо, като проповядваш Словото, хората не го приемат. (91, с. 168)

КЛЮЧОВЕТЕ НА РАЯ

Да се радваме, че минаваме по пътя, който Христос е приготвил. Сега пътят ни е още по-добър. До времето на Христа нямаше кой да държи ключа на ада. И праведните, и грешните влизаха заедно. Христос заключи ада, да не влизат праведните в тоя затвор. Ап. Петър държи ключа на рая – няма опасност да влизат грешните там. Опасното място е адът, но няма опасност вече за праведния да влезе там. Опасно е да влезеш в астралния свят на заблужденията. Да се радваме, че пътят, по който вървим, е безопасен. (94, с. 121)

И Христос казва: „Това плът и кръв не са го открили, Отец Ми в тебе го е открил. И ти след време ще разбереш тази велика Истина.“ И казва

му още: „Аз ще ти дам ключовете“ (по Мат. 16:17-19 – бел. Р. Ив.). Вие ще кажете: „На Петра дали ключовете!“ Не, само онзи има ключовете на рая, който има Любовта. На всеки одного от вас Господ може да даде ключовете от рая, стига напълно да сте отдали в служене на Бога своя ум, своето сърце и своята воля. Всеки такъв човек ще има ключовете на земята и на небето. Ще кажете: „А, уреди се вече въпросът!“ Какво ще уреждате? Какво, мислите, означават ключовете? Ап. Петър от 2000 години изучава все този закон. Господ му дал да държи ключовете, но той си взел такава беля на главата с тях! Той едва сега започва да разбира този закон, защо Господ му даде да държи ключовете. Понеже небето желае да помогне на хората, даде на ап. Петра ключовете, та постоянно да слиза, да упътва хората към Любовта. Той наистина отваря вратата, но не за онези, които влизат в рая, а за тези, които слизат от небето на земята. Ти като отиваш от земята за небето, можеш да хлопаш и десет пъти на вратата на ап. Петра, но няма да го видиш, той няма да ти отвори; но ако слизаш от небето, той ще бъде първият, който ще ти отвори. Онзи пък, който отваря вратата на ада, е Христос. Той отваря на онези, които влизат в ада и излизат от ада. Ап. Петър отваря на праведните, а Христос – на грешните. Някои казват: „Да запалим една свещица на ап. Петра.“ И сто свещици да запалите, нищо няма да ви ползва. Не, ще запалите тази свещ във вашето сърце и ще пожертвате живота си за вас и за вашите ближни. За кои ближни? – За онези, които Бог обича, на които Бог иска да послужи. Ще кажете: „Ами защо Господ не ни каже какво иска от нас?“ Бог изисква от нас служители... Ап. Петър казва: „Ти си Син на Бога живаго.“ Тогавя Христос, като влезе в нас, ние трябва да вземем Неговия образ. Ап. Павел казва на едно място: „На мъки съм, докато се преобрази Христос в мене.“ (83, с. 172)

Жената е емблема на Любовта... У мъжа се намира оная друга Божествена сила, която се казва Мъдрост. Когато Любовта и Мъдростта се оженят, ражда се Истината. Искате ли да узнаете Истината, трябва да намерите баща си – Мъдростта, и майка си – Любовта, и те, като ви родят, ще ви кажат кое е Истина – ще се прояви тази Истина. Истината е по бащина линия, тя е пак от мъжки пол – тя е синът на тия двама. Бащата и майката, т.е. Мъдростта и Любовта, като заченат, пак ще родят – добродетелта – това е вашата сестра. А добродетелта и Истината съединени – това е правдата... И тъй, жените имат ключовете на Царството Божие. И когато Христос каза на Петър: „Давам ти ключовете на Царството Божие“, Той подразбираше този дълбок вътрешен закон, че между мъжа и жената трябва да има всякога едно съществено различие. В това различие се състои основата на обичта, която има мъжът спрямо жената. (59, с. 48 и 53)

АНГЕЛЪТ И ПЕТЪР

Когато ап. Петър беше окован във вериги и затворен, дойде при него ангел Господен, разкова веригите и му каза: „Стани и излез вън!“ Така става с всеки, който страда за Правдата, за Божията Истина. (27, с. 79)

Ние знаем от Евангелието, че когато ап. Петър са го хванали и хвърлили в затвора, можели да му отрежат и главата, но 120 души се молили за него Бог да го избави. Една нощ ангелът го бутнал, веригите паднали и му казал: „Ставай, облечи се!“ Бутнал вратата и тя се отворила. Ангелът му казва: „Върви си и не се връщай тук.“ На сутринта става стражата и вижда, че Петър го няма. Вярващите казват: „Ангелът го е освободил“, а рационалистите ще кажат, че са подкупили стражата. По който и да е начин, важното е, че Петър излязъл от затвора. Но все пак, кое е вярното? Ако са подкупили стражата, е едно, ако ангел е дошъл да го избави, е друго. Съществува едно учение в света, което носи живот на хората, което задоволява всички копнежи на човешката душа и дава възможност на човека да се изявят всички негови способности. Тогава и в най-ниско положение да се намира, той е доволен от себе си и счита, че е господар на положението си, че не е роб на условията. (46, с. 257)

Чистият и светият човек трябва да устоява на думата си. Такъв човек с нищо не може да се оправдае: че тренът закъснял, че параходът прекарал някакво малко крушение или че сам той заболял – нищо не го оправдава. Не може да се яви причина, която да му противодейства. Ако срещне физически препятствия, най-после той от тялото си навън трябва да излезе и пак да се яви навреме в определения ден. Когато някой ангел обещае на човека нещо, той ще се яви навреме – дали вън ще има буря или земетресение, дали ще бъде окован във вериги и в букаи, той трябва всичко да преодолее и да се яви навреме. Не направи ли така ангелът Господен с Петра? Той влезе точно на определения час при Петра, свали оковите от краката му и каза: „Стани и излез вън!“ Днес всички хора се намират в положението на ап. Петра: хвърлени в тъмница, краката им в букаи и чакат да дойде някой да ги освободи. Ангелът се моли сега за вас и слиза от небето да ви освободи. Той влиза в затвора, сваля букаите от краката ви и казва: „Излезте вън!“ Излезте вън, не мислете за своите стари затвори, идете при своите братя и сестри и заедно с тях благодарете на Бога, че ви е избавил. (129, с. 115)

Преди някое време дойде една сестра и ми казва: „Искам да дойда да спя в твоята къща.“ – Не, ти не можеш да спиш тук. На тебе ти е определено где да спиш. Този град е голям, иди при тия хора, при които ти е определено да им поговориш, и ще те приемат. – „Ами как да ги намеря?“ – Ще ги намериш тъй, както и друг път си ги намирала. Според вашата философия вие ще кажете: „Жестоко е това нещо!“ Хубаво, ами защо онзи ангел дойде при Корнилий и му каза да отиде в Кесария и да

попита за Петра? На Петра бе определено да поговори, да проповядва на Корнилия. Ангелът не се спря да разправя на Корнилий тази велика Истина, но го прати при Петра. Ангелът си има по-важна работа. Ангелът не се занимава със забавачница. Това, което казва ангелът на Корнилия, се подразбираше така: „Повикай Петра да ти разкаже това, което хората трябва да знаят в забавачницата. Той се занимава със забавачница.“ И сега всички църкви в света аз ги наричам забавачници. Всички хора, които се раждат, аз ги наричам хора на забавачницата. (83, с. 215)

Ангелът каза на Корнилия: „Призови Симона!“ Защо ангелът трябваше да изпраща Корнилия при Симона, наречен Петър? Защото ангелът е същество от по-висока еволюция от тази на хората и не може да се спре при Корнилия да му разправя за духовния свят, за живота на съществата от този свят и т.н. Затова ангелът му каза: „Твоите молитви и милости възлязоха пред Бога. И сега проводи човеци в Йопия и призови Симона, който се нарича Петър – той ще ти каже що трябва да правиш.“ Обаче това може да стане само с човек, който има вяра, а не суеврие...

... „Призови Симона!“ Няма човек в света, на когото ангелът да не се е явил в една или в друга форма, за да му посочи онзи път, в който той ще намери разрешаване на онези въпроси, които го интересуват. Някои хора са постъпили като Корнилия – пратили са да повикат Симона, наречен Петър, да им помогне при разрешаване на някои въпроси. Други обаче са казали: „Не ни трябва Петър, ние сами можем да разрешим въпросите си.“ Как ги разрешават? – В края на краищата те отиват в някое психиатрическо отделение. Защо? Защото, като им се яви ангелът, те се изплашват, разказват своята опитност на хората, които ги считат за ненормални и ги изпращат в тия специални отделения за изправяне. Щом имате някакви видения, някакви преживявания, не ги разправяйте на другите хора, защото те са опитности от един свят, по-висок от физическия, който те не разбират. Прави са тогава хората! Но важната мисъл, на която искам да обърна вниманието ви, е вътрешната връзка, която съществува между миналия, сегашния и бъдещия живот. Ангелът е говорил на Корнилия за бъдещия живот, в който хората ще влязат. Този ангел не беше от най-висшестоящите – от онези, които седят при Бога, но беше един от служебните ангели, които служат за връзка между Бога и хората. Тези ангели имат повече знания от хората, по-правилни разбирания за живота, затова именно Бог ги изпраща при някои благочестиви хора да им покажат правия път. Следователно идеалът, към който се стреми човешкото съзнание, е да достигне положението на този ангел. Когато дойдете до това положение, когато влезете в този живот, и вас ще ви изпращат при някои благочестиви хора да им кажете да извикат Петра, без да развивате пред тях своите теории, без да им говорите нещо за Истината. Ангелът говори на Корнилия много лаконически: „Пратен съм да ти съобща да

намериш Симона, наречен Петър, и той да ти разправи всичко онова, което те интересува.“ Казвам: във всеки човек е вложена една идея, за развиването на която непременно трябва да дойде ангел Господен, който да го напъти какво да прави. Този ангел представя Божественото в човека, което му говори, напътва го как да работи, как да се развива. От Божествено гледище явяването на ангел Господен при човека означава пробуждане на висшето съзнание в него, с което се създава връзка между невидимия свят, който е извън човешкото съзнание, и физическия свят. Следователно, когато съзнанието на човека се пробуди, неговата душа може да пътува с по-голяма бързина из пространството. Казва се, че душата може да пътува, защото тя има форма. За духа обаче не може да се каже, че пътува, защото той няма форма. Щом е тъй, духът пък се движи. Душата може да стане толкова малка, че с никакъв микроскоп да не се вижда. Същевременно тя може да стане толкова голяма, че нищо да не е в състояние да я обгърне. Значи в своето развитие душата се движи между тия два полюса, т.е. тя изучава законите на крайното смалване и крайното увеличаване...

... Как може да се спаси душата, която е толкова много преследвана? Тя може да се спаси само чрез закона на смалването. Те ще я преследват, тя ще се смалва, смалва, докато стане съвсем невидима; тогава те казват: „Свърши се с нея! Няма защо повече да я преследваме!“ Значи когато душата научи закона на смиреннието, тя дохожда на границата на възвишения свят, дето започва постепенно да се разширява и става светла душа. И Корнилий беше смирен човек, с вяра и знания. Той разполагаше със знанието, което съществуваше по това време, затова му се яви ангел и каза: „Призови Симона-Петра да ти каже Истината!“ С какво се отличаваше Симон-Петър? Той беше голям консерватор, не влизаше в дома на своите иноплеменници, като казваше: „На нас не е позволено да се съобщаваме с иноплеменниците си, но Бог ни показва, че всички хора, които имат Любов в себе си, на които съзнанието е пробудено, са чада Божии и не могат да се считат за иноплеменници.“ Казвам: човек трябва да има широки разбирания за нещата. Особено това се изисква от духовните хора. Те трябва да се отличават с широта, а не с тесногърдие. Те трябва да разглеждат явленията в живота и в природата не само по форма, буквално, но и по дух, по смисъл. Казвам: когато хората разглеждат нещата буквално, те дохождат до заключението на месоядците, които оправдават яденето на месо по съвсем крив начин. Те казват, че Бог е позволил да се яде месо, защото сам Той е спуснал на Петра от небето плащеница с разни животни за ядене. Питам: ако е вярно, че трябва да се яде месо, защо хората ядат само кокошки и агънца, а не ядат всякакви видове животни и гадини? Ако месоядците тълкуват този въпрос буквално, тогава нека ядат точно такива животни, каквито имало в плащеницата! Следователно, ако хората взимат едната страна на въпроса за свое оправдание, нека вземат и другата му страна, да бъдат поне

последователни. Всъщност сам Петър не разбра този символ буквално. Той се позамисли малко и разбра неговия вътрешен смисъл. Тъй щото когато хората ядат месо, те трябва да го обосноват по друг начин, да не си служат с Писанието. Яденето на месо е временно положение. Ще дойде ден, когато хората няма да ядат месо. Затова именно въпросът за месоядството не може да се обясни с Писанието. В това отношение хората трябва да знаят, че въпросът за храненето е временен. Ще дойде ден, когато хората няма да се хранят и с растителна храна. Тогава те ще се хранят като ангелите – с чистия нектар на природата. Докато хората са месоядци и вегетарианци, ще страдат и ще умират. Все има малка разлика между месоядците и вегетарианците: вегетарианците по-малко ще страдат и боледуват от месоядците. И между животните днес има месоядци и вегетарианци – това показва, че и растителната храна още не е толкова чиста, да внесе елементите на безсмъртието в живота. Ако човек мисли, че само чрез храната, която употребява, може да внесе в себе си възвишен морал и чистота, той се лъже. Има един закон, който се основава на правилното хранене. И ако човек спазва този закон, той ще може да се ползва от храната, която употребява. Този закон гласи: човек може всичко да яде, но ако яде с Любов, съзнателно. Ако сложите пред един адепт кокошка, той може да я изяде, без да му повреди нещо, защото знае закона за превръщането на материята – той ще я превърне първо в растителна материя, после в плодна и в този вид ще я изпрати в организма си.

Често хората си задават въпроса: „Как е възможно тримата ангели, които дошли при Авраама, сами да изядат едно теле?“ Ето как се задават въпросът: преди да го изядат, те са го превърнали в растителна материя, после – в плодна, и най-после – в нектар. Това подразбира, че те са пречистили материята на телето, изхвърлили са нечистото от нея, а са употребили за себе си само нектара, най-чистата материя...

Питам: какво се изисква от човека, за да служи на Бога? Някой казва: „Достатъчно е човек да вярва в Бога, за да Му служи.“ Не, според мен такова служене е само на думи. Да служиш на Бога, подразбира да спазваш Неговите закони, да изпълняваш волята Му и като се намериш в някаква мъчнотия, да се обърнеш към Него и да получиш отговор на молитвата си. Няма по-велико нещо за човека от това да се обърне с молба към Бога за нещо и да получи отговор. Как ще получи отговор? Бог днес не се разговаря направо с хората. Той ще изпрати един ангел, който ще му каже само една дума от Бога: „Повикай Симона!“ Ако искаш да се разговаряш повече, ти ще отидеш при Симона, и той ще ти каже много неща. Ако майката иска да се разговаря много с Господа, Той ще ѝ изпрати едно дете, с него да се разговаря. Ако учителят иска много да се разговаря с Господа, Той ще му изпрати ученици, с тях да се разговаря. На учени и на прости, на бедни и на богати, на добри и на лоши Господ е определил с кого да се разговарят. Ангелът каза на

Корнилия: „Призови Симона, наречен Петър!“ Какво знаеше Петър? Петър знаеше, че на Земята дойде един Учител, на Когото той, заедно с още неколцина, бяха Негови ученици. Този Учител им предаде едно учение, което не е писано в Евангелието. И когато някой се обърне към християнството в правия смисъл на думата, той започва да изучава не това, което е написано в Евангелието, но онова, което не е написано там. Неписаното Христово учение в Евангелието е писано на друго място. Който започне да изучава новото, неписано Евангелие, той влиза в борба със себе си, по което разбира, че постепенно навлиза в новия живот. Когато започне да се бори със себе си, тогава именно човек навлиза в истинския живот. Дето няма такава борба, там няма живот. За тази борба е казано в Писанието: „Който победи докрай, той спасен ще бъде!“ Това значи: който извоюва свободата си, той спасен ще бъде. Тази борба ще продължава не година или две, но цял живот – докато човек придобие своята свобода. Всеки човек ще има опитността на Корнилия – да разбере, че има Божествено начало в себе си, което му диктува какво да прави. Блажен е този, който има такава опитност. Обаче с тази опитност още всичко не е свършено. Това е само първата фаза на новия живот. След това ще призовете Симона – втората фаза; ще започнете да се подвизавате, да вършите всичко, което той ви заповядва. Най-после ще дойдете до най-важната, последната фаза, когато ще вършите всичко, което ангелът ви заповядва; всичко, което Петър ви заповядва, и всичко, което вие сами си заповядате. Всичко това не може да се постигне в един ден, нито в два или повече. Цял живот съзнателна работа е необходима, за да може човек да реализира копнежите на своята душа. Затова не съжбявайте, когато не можете да постигнете всичко изведнъж. По малко, но всеки ден прибавяйте по нещо ново към вашия живот. Нека малките придобивки ви радват – те са сигурни...

... „Призови Симона!“ Защо трябваше Корнилий да призове Симона? За да му покаже в какво седи вътрешната връзка на живота и как трябва да я пази. Той му каза: „Вътрешната връзка на живота седи в Любовта към Бога и в изпълнение на Неговата воля. Второто положение: Любовта към ближния.“ Не се съблазнявай в брата си, който е тръгнал вече в правия път. За погрешките му не го презирай, нито го съди. Когато той пада и става, не го подозирай! Колко пъти ще се подхлъзва онзи, който е тръгнал за Мон Блан! Колко пъти той ще пада и на гръб, и на лице, и настрани! Казвате: „Еди-кой си паднал.“ Какво от това? Този човек е паднал, защото върви по стръмен път. Ще пада, ще става, докато един ден стигне върха. Гледай ти правилно да разрешиш своята задача. Щом ти я разрешиш, и той ще я разреши... Следователно, когато в умовете ви се яви свещената идея да вървите в духовния път, започнете да отхранвате тази идея в себе си с пълна надежда, без никакво съмнение и колебание. Тази идея ще ви свърже с хора, които ви обичат. На всеки човек е определено кой да го обича. И всеки трябва да намери онзи,

който го обича. Забележете, на Корнилия се каза да отиде при Петра. Значи, едни ще отидат при Петра, а други – при Павла. Казано бе на Павла: „Ще те пратя при езичниците.“ В това отношение и ние трябва да бъдем готови да изпълним волята Божия!...

... „Призови Симона!“ Това значи: призови Божественото в себе си, което ще донесе Любов в сърцето ти, светлина и знание в ума ти и свобода във волята ти. Дълго време се е молил Корнилий да дойде ангелът при него и да му каже: „Твоята молитва е приета от Бога. Затова иди в Йопия и призови Симона да ти каже какво да правиш!“ Значи след посещението на ангела иде приложението. „Призови Симона!“ – тази е първата задача на човека. След това той ще положи живота си за великата Божия Истина. Тя ще му разкрие славата и величието, които се включват в послушанието и любовта към Бога. (82, с. 123-144)

РИБИТЕ И МРЕЖАТА

Нали знаете, Христос, като срещна Петра, Петър Му каза: „Господи, цяла нощ се мъчим, нищо не уловихме.“ Христос му каза: „Хвърлете за Мене.“ Петър погледна недоверчиво – той беше рационалист малко. Като хвърлиха мрежата, толкова много риба се хвана, че трябваше да викат други лодкари да я изнесат. Божественото е: като хвърлиш мрежата, да се хване толкова риба, че да не може да се изтегли мрежата. По човешки ще хвърлите мрежата, но нищо няма да уловите. По човешки нищо не се постига. (24, с. 261)

Човек трябва да знае на кое място се намира той – дали в мозъка, в белите дробове или в стомаха. Това са три различни функции. Ако човек живее в умствения свят, въпросите там се разрешават по един начин; ако живее в света на белите дробове, там въпросите се разрешават по друг начин; и най-последно, ако живее в стомаха, там въпросите се разрешават по трети начин. Тия три свята заедно представят един свят. „По Твоята реч ще хвърля мрежата.“ Ап. Петър се намира на физическия свят, в третата категория. (129, с. 232)

„А Симон отговори и рече Му: Учителю, цяла нощ сме се трудили и не уловихме нищо, но по Твоята реч ще хвърля мрежата“ (Лука 5:5). Понеже езикът е символически, то да ловиш риби, които живеят в една по-гъста среда, значи да ги извадиш от това неблагоприятно състояние. Рибите живеят в една по-гъста среда, при по-неблагоприятни условия. Мрежата служи като едно средство да извади човека от едно състояние и да го тури в друго. Символическият език е преходен. Символическият език уподобява туй, което природата върши. Да изтъкуваш символически някое изречение или нещо друго – то е да разбираш езика на природата – да посадиш едно семе да израсне, да разцъфти, да даде плода си и тогава да го разбереш. Семето е символ. При обикновени условия ти

не можеш да видиш красотата на туй семе. Следователно трябва да му дадеш условия. Значи ние наричаме символически език този, при който може да се прояви красотата. Някои казват: „Защо ни е символическият език?“ – Това е красотата. „Символ“ значи големите неща, събрани в едно зрънце. Тия неща трябва да се проявят. „По Твоята реч ще хвърля мрежата.“ Как ще хвърлите тази мрежа? Ще хвърлите тази мрежа, за да спасите някого или ще хвърлите тази мрежа, за да го задушите? Едно и също нещо в света може да се употреби в две различни посоки.

...Тази мрежа, при сегашните условия, това е човешкият ум. Той трябва да се хвърли в света, разумно да се употреби.

... Аз ви казвам сега Христовите думи: „Хвърлете вашата мрежа.“ Къде? – В морето на добродетелите, да видим колко риби ще се хванат и какви ще се хванат. Вие ще кажете: „Това е философия! Има ли море на добродетелите?“ – Има, разбира се. И какво велико море на добродетелите е то! Вторият въпрос: „Можем ли да хвърлим тази мрежа?“ И почват да философстват. Чудни сте! Хвърлете тази мрежа и след половин час отгоре цялата мрежа ще бъде пълна. Този недоимък, който сега съществува у вас, всичко това ще изчезне и ще бъдете богати. И Петър се уплаши, каза: „Господи, иди си от нас, понеже сме грешни хора. Богатството, което ни даваш, не е за нас, защото ще кривнем в този път.“ Петър беше доста практичен, той усети опасността и каза: „Още един път не хвърлям. Господи, иди си от нас, доста ни е толкова риба!“ Христос му отговори: „Не, Аз ще ви направя ловци на човеци, няма да ловите тук рибите; на друго място ще ви пратя, друго ще учите.“ ... По тази велика заповед на Божествената Мъдрост хвърлете мрежата на вашия ум! (37, с. 142-164)

Съвременните хора спорят върху въпроса постижимо ли е щастието или не. Щастието съществува в света. Има хора, които постоянно живеят в щастие; има хора, които постоянно живеят в несполуки. Ако питате защо е така, ще ви отговоря по следния начин: причината, поради която едни хора живеят постоянно в щастие, е тяхната безсмъртност. Те са придобили безсмъртието. Другите, които живеят в постоянни несполуки, са смъртни. Първите се раждат, за да не умират. Вторите се раждат, за да умират. Който се е родил, за да умре, каквото и да прави, несполуките ще вървят след него като сенки. Колкото и да уважават хората такъв човек, щом умре, той губи вече всичкото им уважение. Ние виждаме как Симон-Петър, с изкуството си на рибар, цяла нощ е хвърлял мрежата си да лови риба, но нищо не уловил. Рибите представят щастието, което Петър искал да улови, но не могъл. Цяла нощ хвърлял мрежата си да го улови, но не успял. Така правят и българските малджии. С години наред те търсят заровено имане, но не могат да го намерят. (129, с. 226)

Ще се спра на 9. и 10. стих от прочетената глава (Йоан, 21). Тук жаравата в тоя стих означава Божествения огън, новия живот, а рибата е

емблема на астралния свят, свят на желанията. И тъй, трябва да се мине през Божествения огън, за да се изпекат желанията. Божествен живот, Божествен огън, който слиза отгоре... Учениците хвърляли мрежите цяла нощ и не уловили нищо. Когато дойде Христос и им каза да хвърлят мрежата, тогава само уловиха. Когато човек работи без Бога, в неговата мрежа не влиза нищо...

Имайте вярата, че щом ви намери Христос при езерото да ловите риба, ще ви повика. Седемте ученика, които са били в лодката, са седемте принципа на божественото. Човеците се познават, само когато се обичат. Казва им Христос: „Елате и обядвайте“ , но никой от тях не се помръдна. И взима Иисус хляба, разломи го и им даде да ядат. Сега, толкова време те бяха с Него и имаха съмнение. Съмнението е лош навик. Щом ви каже Христос: „Хвърлете мрежите“ – хвърлете ги. Ама хвърляли сте ги много пъти... – Хвърли, кога ти каже Господ – да се съединят човешкото с Божественото. Христос каза: „Хвърлете мрежата“ , и те хвърлиха и уловиха. Христос е в света, но не е във физическия, а в духовния. Физическият свят е, в който се виждат нещата, а умственият и астралният – това е светът, в който стават нещата. Някои хора не могат да виждат Бога, а други могат да Го видят. Защо не могат да Го видят? Защото небето е облачно. А тия, които Го видят – за тях небето е ясно. За да могат да видят Христос, едно е нужно – да изпрати Господ буря, гръмотевица, прах, вятър – да разпръсне техните облаци. Да разчисти тяхното небе. Да се изпразнят техните раници и да останете без закон, но да имате закона вътре във вас. Петър е бил гол, когато дошъл Христос, което значи чистота. Да бъдеш гол – там е хубостта. А с бели дрехи, това означава светостта, проявление на чистотата. Ако не се намерим голи, няма да дойде Христос, но трябва да се намерим голи. И когато те заровят в земята, и тя те съблича и те оставя гол. Това е езикът на небето. Горе убийство няма, а има лъжа и лъжата е убийство горе. Който лъже горе, убива долу; а лъжата долу убива горе. И така, лъжата е свойство на змията, тя отначало уби и излъга горе. (61, с. 124-126)

ПЕТЪР И ЦЪРКВАТА

Христос казва: „Който дигне кръста си и тръгне след Мене, ще придобие живот вечен.“ Едва Христос можа да намери 12 ученици, от които само 10 останаха верни на учението Му докрай. Двама от тях се отказаха, но след време и те се върнаха. Христос имаше и други 70 ученици, някои от които още в първо време измениха на учението. От останалите и досега има Негови ученици. Сегашните черкви принадлежат на последните Христови ученици. Коя черква принадлежи на 12-те? Тази черква коренно се различава от другите. Христос казва на Петра: „Върху този камък ще съградя църквата Си.“ След Христа се съгради Римската църква, но колко християни загинаха по време на инквизицията! Това

не е Божествена църква. Божествена църква е онази, в която Любовта живее. Тази църква е направена и вътрешно, и външно само от живи хора. Църквата на 12-те апостоли се отличава по това, че нейният свещеник никога не сваля дрехите си. Той нито се съблича, нито се облича. Църква, в която свещеникът облича и съблича своите одежди, е на 70-те; църква, в която свещеникът никога не сваля своите одежди, е на 12-те апостоли, глава на които е Христос. Когато някой облича и съблича добродетелите си, той е произлязъл от 70-те ученици на Христа; когато някой постоянно е облечен в своите добродетели и не ги съблича, той е произлязъл от 12-те Христови ученици. Сега е време да се определи кой принадлежи към живата църква. Привилегия е за човека да принадлежи към тази църква. Който се числи към нея, той носи в себе си живот, светлина и Любов. Без тези три качества невъзможно е да съществуват правилни отношения между хората. (82, с. 229)

Животът е велико училище, в което ще учиш и ще държиш изпити. Когато обичаш, той ще те изпита. Без да очакваш, той ще те изпита. Учителят, който обича учениците си, непременно ще ги изпита. Ако не ги изпитва, те нищо не печелят. Когато учителят изпитва учениците си, между тях се създава вътрешна връзка. Ученикът може да не знае урока си, учителят може да премълчи, да не му пише слаба бележка, но между тях се създава връзка. Значи връзката се дължи на изпитанието на учителите, както и на изпитанията, през които ние минаваме. Без изпитания не може да се създаде връзка между Бога и нас. Чрез изпитанията човек закрепва, а връзката му с Бога се усилва. Някой не издържа на големи мъчности, но има нещо вътре в него, което издържа. Например, Христос и Петър заедно държаха своя изпит. Христос издържа изпита Си, а Петър пропадна. Преди да бъде поставен на изпит, Петър каза на Христа: „Всички да се откажат от Тебе, аз никога няма да се откажа.“ Обаче като го запитаха: „Да не би и ти да си ученик на Христа?“ – той отрече. Като излезе вън, Петър съзна грешката си, разкая се и горко заплака. Какво означава думата „Петър“? – Камък. Петър е крайгълният камък на християнската църква. Той показа през какви изпитания ще мине църквата. И до днес още вярващите спорят коя църква е на прав път: православната, католическата или евангелската. Днес хората не се питат обичат ли Христа, но кой в какво вярва. Едни вярват в църквата, други вярват в папата, трети – в Евангелието. Де е Христос? – В Петра, който се отрече от Христа. Задачата на Петра е да се върне към Христа и да проповядва на хората Христовото учение. (134, с. 184)

Наклали слугите огън, защото било студено, и се греели. И Петър, и той се греел. Имаме две категории хора – слугите от стария свят, служители на Иродовото управление, и Петър – ученик на Христа – и той между тях. И едните се греят, и другите се греят. Сега питам: какво заставило Петра и той да седи между тях? Всяко нещо в природата си има своята причина... Аз превеждам думата „студ“ с „омраза“. Тези хора

наклали малко огън, направили усилие да видоизменят този студ с малко топлина. Туй са съвременните хора, понеже сега е студено – църквите им са студени, те са наклали малки огънове, дето служителите им – учители, свещеници – всички се греят. И Петър – и той се грее. И като му казаха: „И ти си от Неговите ученици!“ , той отговори: „А-а, не, аз съм точно като вас.“ Сега може да ми възразите: „Колко безхарактерен е бил Петър!“ – А-а, не – той е бил човек с характер! Той си показва характера, той е казал на Христа: „Ако всички се отрекат от Тебе, аз няма да се отрека.“ Беше скрил своя страх, но като го хванаха слугите, каза истината: „Не Го познавам.“ Да бе казал във времето на Христа истината, но той я скри и Христос, като го погледнал, казал му: „Петре, Аз те изпитах.“ ...

Защо е Петър там? – Искан да види какво ще стане с Исуса, с неговия Учител. Защо е там? Той каза: „Три години проповядва, очаквах да стане цар на Израила, а мене да направи пръв министър, а сега Го виждам вързан...“ Мисълта му е много права, той беше хитър, но не мъдър като Соломона. „Ти трябваше да избереш друг Учител, а не да гониш вятъра!“ – „Не Го познавам!“ И ние наричаме тия хора, които се отказват, „здравомислещи, учени, благородни, трезви“ , те са „най-благочестивите“ хора. И в съвременния свят такива Петровци колко ги има! В християнския свят има 40 милиона и мъже, и жени заедно – те са като Петра, които се греят, и като ги хванеш, те се отричат.

Този Петър, който е основа не на православната, а на католическата църква, за него Писанието казва: „Той е крайгълен камък и вратите адови няма да го преодолеят.“ Ама кой Петър? Ха да го заминем! Петър – необикновеният камък – вземете вие и изтълкувайте дълбокия смисъл, който Христос е вложил в него. Христос казва на Петра: „Петре, Петре, Сатана поиска да те пресее, но Аз ще те прекарам през седем огъня и като минеш през седмия огън, тогава ще съградя една църква, която вратите адови няма да преодолеят.“ Съвременните хора са съградили църквата на стария Петър. И аз ще ви докажа, че е на стария Петър. Глупавата майка ражда глупави деца, а умната майка ражда умни деца. Престъпната майка ражда престъпни деца, а благородната майка ражда благородни деца. Добре. Ако този Петър беше като онзи Петър на Любовта, какви трябваше да бъдат съвременните християни? Те не биха направили тази всеобща война, а че я направиха – това показва, че е старият Петър. Този Петър, за когото говори Христос, сега иде в света; сега Христос ще съгради църквата Си върху него. Него още го няма. Сегашният Петър в църквата е Петър на отрицанието. Петър казваше: „Господи, ние тръгнахме подир Тебе, оставихме баща, майка, какво ще ни дадеш? Тъй няма да ходим подир Тебе да си губим времето, кажи ни нещо по-реално и по-съществено!“ И сега всички Петровци в църквите – владиците, свещениците, служителите на църквата, казват: „Господи, трябва да ни дадеш нещо“ . Но ще кажете: „Нашите владици, българските, толкова големи запласти взимат.“ Питам: тогава за какво

служат те на Христа? – По стария закон...

... Ние сме в положението на Петра – не можем да издържим този морален изпит...

... Студено било и слугите наклали огън, и Петър бил между тях. Туй „студено“ е сега. Всичките религиозни и духовни хора са Петровци, които седят и се греят, и чакат да видят какво ще стане сега с религията. Днес християнството е на изпит, светът го съди. Какво ще кажем пред външния свят? Тия хора ще ни възразят тъй: „Ако туй учение от 2000 години насам можеше да се приложи в живота, то щеше да даде един резултат; резултат обаче няма, следователно туй учение е неприложимо.“ Прави са. Но туй учение Христово минава сега в една нова фаза. Мислите ли, че ако днес дойде Христос, Той ще проповядва тъй, както едно време? Не, другояче ще проповядва Христос. И какво ще проповядва днес? Ако дойде днес, Христос ще проповядва на първо място Любов, братство и равенство. Защо? Защото сега еволюцията на човечеството така изисква. Този закон сега е необходим. Няма друга сила, която да може да свързва хората – не да ги съединява, а да ги сдружи, да ги примири, както Любовта. Но не тази любов на чувствата – тя не е достатъчна; не туй временно настроение – това не е Любов. Любовта е една съзнателна сила, която всякога може да те стопли и да снее тежестта от сърцето ти. Любовта няма да те държи гладен, Любовта е онази сила, която дава на хората всички блага. Тя е вътрешен стремеж.

Сега във вашите умове остана мисълта: Господ едноличен ли е, или е с две лица, или с три. Аз не зная с колко лица е Господ (с тази философия не съм се занимавал), но зная едно нещо: че който познава Бога на Любовта, той оживява и за него животът добива пълен смисъл – той става гражданин на великото Царство – и в материалния, и в духовния свят.

И следователно Петър седял и размишлявал, той искал да види края на тази работа: ще успее ли Христос? Ще Го пуснат ли или не? Той искал да знае ще Го освободи ли Пилат или ще го осъди? Тогавата казал: „Ще си острижа косите и ще си обръсна брадата, и хайде в гората – с този човек вземане-даване да нямам – да работим както всички други хора.“ Сега правоверните ще кажат: „А-а, този Петър, какъв безхарактерен човек е бил – да ходи три години с благия си Учител и да се откаже от него!“ А днес и ония, които са ходили 2000 години, пак се отказват. Който се отказва на три години, и на 2000 години се отказва. Аз съм срещал хора и отвън, които не са ходили с Христа и пак не се отказват.

Сега малко ще поразгледам св. Петър по характера му. Той хубаво е направил, защото изказал своя характер, за да го изправи: „Аз изказах своята безхарактерност, аз сам себе си не познавах.“ Туй е доблест! Две противоречиви състояния трябва да има във философията, за да почнат хората да мислят. И Петър почнал да мисли и плакал. (126, с. 209-225)

Сега в света все отрицателната страна се проповядва. И Петър взел Христа настрана и започва да Му говори какво не трябва да прави. И ние започваме с това, което не трябва да правим... Ние сега, като се срещнем, казваме, че любов в света не съществува, че с любов не се живее. Всички сме Петровци! Господ живее вътре в нас, а ние Го взимаме настрана и казваме: „Смили се за Себе Си, Господи, няма да Ти бъде това!“ Като се събуди у нас някое благородно чувство, вземаме Господа настрана и казваме: „Знаеш ли, Господи, Ти трябва да се съобразиш с условията, знаеш ли какъв е светът, знаеш ли приятелите, засега поотложи тези Си намерения, чакай по-благоприятни условия. Сега за страдания, за самоотричане не говори!“ А какво казал Христос? – „Махни се, Сатано!“ И като каза „махни се, Сатано“ , знаете ли какво стана? Върху този човек, който се отрекъл да изпълни онзи велик закон на Истината и Любовта, дойдоха всички страдания в света. И ако вие ме питате защо страдате, ще ви кажа: отрекли сте се да изпълните онзи велик закон на Истината и Любовта. Ако не вярвате на моите думи, опитайте това и вижте резултатите. Когато откажете на една благородна мисъл у вас, когато се подвоумите, вижте какво ще дойде...

Петър Го взел настрана и почнал да Му дава съвети да бъде съобразен. Този Петър е основа, но и образ на съвременните християни. И ние като него казваме: „Не му е времето сега“ . Аз навсякъде слушам това, но казвам: „Не, сега му е времето!“ Защо сега не му е времето? Понеже те казват, че ако ние приложим туй учение, ще страдаме, ще ни отлъчат от обществото, ще изгубим. Питам: туй общество, което може да ни отлъчи, какво е спечелило? Какво ще спечелят един ден хората на туй общество, като ни отлъчат? Един ден те ще измрат. Именно ние се лъжем, че имаме живот в себе си. Аз казвам: животът произтича от Любовта и за да придобием Любовта, трябва да се въдвори хармонията и да излекуваме всички недъзи. Най-първо у нас ще се въдвори туй чувство на Любов и тогава ще се яви такъв велик подем, че няма да бъдем страхливи, а всички ще бъдем герои – мъже и жени. И когато искаме да направим добро, няма да се поколебаем какво ще стане утре с нас. (127, с. 467)

ДЕНЯТ ГОСПОДЕН

„А денят Господен ще дойде като крадец, ношем...“ (II Петр. 3:10). Когато ученият, окултистът или адептът чете тази глава, душата му се изпълва с радост, но когато светският човек чете тази глава, космите му настръхват. Защо? От разбиранията на човека зависи... И тъй, новата епоха ще дойде с нова раса, след което ще настане особено деление на хората – всеки ще заеме своето място. Пак ще има народи, пак ще има хора, но с нови имена. Тогава българинът няма да се нарича Вълко, нито англичанинът – Блекстон, т.е. „Черният свещен камък“ . Денят

Господен – това е едно от най-великите събития, които могат да се случат на Земята. Ние не говорим само за външния, за физическия свят. Че в природата стават промени, в това няма никакво съмнение... Питам: има ли нещо страшно в деня Господен? Казано е в Писанието: „Когато дойде денят Господен, слънцето ще потъмнее.“ Който чете буква по буква, той ще разбере нещата буквално; който чете и разбира по дух – в тези думи той ще разбере друго нещо. „Слънцето ще потъмнее“ подразбира, че великите държави, които сега управляват, ще изчезнат. Светската власт ще потъмнее. Луната пък означава всички видове религии, всички религиозни системи. И наистина, всички религии в света губят ума и думата, не знаят как да напътват хората. Няма религия днес, която може да посочи на хората правия път. Всяка църква казва: „Елате при нас и ще се спасите!“ Те разглеждат спасението като процес на бъдещето. Спасението не е въпрос нито на миналото, нито на бъдещето – то не е извън времето и пространството. То е въпрос на настоящето, въпрос на времето и пространството. Пророкът казва: „Ако чуете гласа Му още днес, не отлагайте, защото така само ще се спасите.“ Като се казва, че денят Господен ще изгори земята, това подразбира, че той ще лиши хората от последните средства за развитие. Настава вече този ден на земята, когато хората повече не ще могат да се лъжат...

„Денят Господен иде!“ Радвайте се, че Бог иде сега в света! Защо? Защото Той става за нас фокус, през който можем да виждаме ясно. Той ще ни открие нещата. Като дойде на Земята, Той ще ни покаже всичко... Този ден иде да освободи хората от робството на смъртта. Този ден иде да освободи хората от вечния страх, от вечното недоволство. Казва се: „Небесата ще бъдат разгорени.“ Значи редът и порядъкът, който сега съществува в живота на хората, както и в техните мозъци, ще претърпи известно преобразуване. Техните понятия за морал ще бъдат несъвместими с новата култура. Днес някой човек може да те обере, но тогава няма да може. В новата епоха съдии няма да има – те ще бъдат безпредметни. Какво ще правят адвокатите тогава? И от тях няма да има нужда. Всеки сам ще си бъде адвокат. Правникът ще бъде само съветник... Мнозина говорят за свършването на света. Някои даже са ме питали: „Как ще свърши света? Какво ще стане с нас?“ – Нищо особено няма да стане. Вие ще се преобразите само, ще олекнете, ще тежите един грам и този грам ще съдържа такава мощна сила, че според волята си ще си създадете тяло, каквото искате (тежко или леко), според времето. То ще бъде като зародиш. Тогава Бог ще ви даде всички условия за развитие. Праведните ще бъдат благословени, ще се увеличават и ще се смаяват според желанието си. Това е законът на смирението, през който трябва да минем, да се смирим. Като се говори за смирение, това подразбира човек да се откаже от грандоманията, от лакомството, защото смисълът на живота не е нито в многото, нито в малкото. Човек трябва да има само това, което му е нужно в даден случай. Тъй щото трябва да се научите на закона на смаяването и на увеличаването...

... Божественият огън няма да продължава само един ден. Дълго време ще продължава това горение. В Америка някъде се запалила една река, в която имало някакъв запалителен газ, и години вече как не могат да я изгасят. Питам: ако американците и досега още не могат да изгасят този газ, какво остава за Божествения огън? Нека учените изчислят колко време ще гори земята след идването на Божествения огън. За да се изчисти, земята ще гори най-малко сто години и пак няма да изгори. Този огън ще започне от повърхността и постепенно ще минава все по-надолу. След този огън земята ще се отопли добре и върху нея ще се създаде отлична култура. Отде ще дойде тази топлина? От вътрешността на земята, от центъра. Новият огън ще завари стария, който и досега още гори – той е останал от атлантската раса. На земята има още и лемурийски огън, както и огън от полярната епоха. Новият, последният огън ще се яви като вълн. Полярният огън не е достигнал още до центъра на земята. Когато и този огън достигне центъра на земята, вълните от четирите огъня ще се съединят в този център и тогава нашата земя ще изпее своята песен. Това означава, че тя е дошла вече до своята старческа възраст, вследствие на което животът ѝ ще се пренесе другаде някъде. Засега този огън не е достигнал още до центъра на земята. Хиляди години има още, докато той стигне до този център. „Денят Господен иде!“ Туй, което е вярно за земята, вярно е и за вашето съзнание, и за вашия ум. Много неща има в умовете на просветените хора, вследствие на което те се спъват. Една от спънките им е съмнението, например. Ето, толкова години вече как хората мислят, Библията четат, Евангелие четат, но Истината още не се е разкрила пред тях. Кое спъва хората? Две неща спъва хората. Първо, те не обичат Бога с всичката си душа, с всичкото си сърце, с всичкия си ум и с всичката си сила. Второ, те не обичат ближния си като себе си. При това положение каквото да четете, каквато наука да имате, всичко ще се стопи пред лицето ви... И тъй, огънят, който Господният ден носи, е огън на Божествената Любов, която ще озари света. Ето защо ние трябва да се молим Господ да дойде колкото може по-скоро. Досега е било все отлагане. Повече не може да се отлага. Може да се отлага най-много за още пет или десет години, но повече отлагане е невъзможно... Когато Божественият огън премине, ние ще имаме религия на Братството – религия, за която Писанието казва: „Когато дойде Бог във вид на огън, Той ще се засели между хората на земята и ще остане при тях с хиляди години.“ Казано е: „Хората ще Ми бъдат народ, Аз ще им бъда Бог и няма да има от какво да се плашат. Всеки ще седи под смоковницата си.“ Тогава ще има и музика, и пеене, и култура. Хората ще се молят на Бога, без да се нуждаят от църкви. Всички ще бъдат братя помежду си. С това ще се ознаменува денят Господен. Всички хора ще бъдат носители на новата култура, която наричаме „културата на огъня“. Всички ще бъдат знаменосци на огъня. (82, с. 22-47)

Старото, с което сега живеете, ще се превърне на вода. Аз ви говоря в мека форма, но Петър в своето „Послание“ казва, че всичко ще мине през огън, т.е. всичко ще се стопи. Аз говоря за вода, а Петър – за огън. Ония от вас, у които е събудено висшето съзнание, които искат да живеят като разумни същества, нека работят с Любовта, да скланят съществителното „любов“ и да спрягат глагола „любя“ . Като правите това упражнение, следете дали хората около вас стават по-добри или по-лоши. Като работите с Любовта, в първо време ще забележите известно подобряване, което ще се смени с едно влошаване; после по-голямо подобряване, след което ще дойде по-голямо влошаване. Така ще се явяват кризи: ту по-голямо подобряване, ту по-голямо влошаване – докато стигнете до истинското здравословно състояние. Ония от вас, които са тръгнали в правия път, казват: „Едно време бяхме по-спокойни, а сега сме нервни, неспокойни.“ Това се дължи на Любовта, която реформира сърцата ви и ви прави по-чувствителни. Това се дължи и на разумното Слово, което работи във вас. – „Може да осиромашеем.“ – Не се плашете от сиромашията! Няма сиромашия в света, но Бог поставя човека временно в това положение, да познаете приятелите си. Като богат ти ще познаеш неприятелите си. Който е богат, да се справи с неприятелите си; който е сиромаш – да се справи с приятелите си. В това се крие разрешаването на съвременните обществени проблеми. (91, с. 99)

АПОСТОЛ ПЕТЪР И НИЕ

Ако ние се научим да обичаме Този, Който пръв ни обича, тогава нашата любов към окръжаващите по един естествен път ще се прояви. Ако любовта ни към Бога е правилна, и любовта ни към нашите ближни ще бъде правилна; ако любовта ни към Бога е неправилна, и към ближните ни няма да бъде. Казвам една радостна вест: има Кой да ви обича! Този, Който ви обича, може да ви извади от златния ковчег; Този, Който ви обича, може да ви извади от затвора. Този, Който ви обича, може да ви извади от сиромашията, болестите и всичките недъзи, които имате в света. Той е в сила да ви извади от всяка мъчнотия. Тогава откъде ще дойде спасението? Ние вече в Евангелието имаме няколко примера. Ап. Петър имаше железни вериги; като дойде ангелът, каза „стани!“ и като бутна веригите, те паднаха. Като дойдоха при вратите, отвориха се. Казва му ангелът: „Иди сега и не се връщай в затвора.“ Дойдеш до едно отчаяние в живота, мислиш, че няма смисъл да живееш – защо не опиташ вярата си? (24, с. 138)

Лесно е да се справи човек с външния неприятел, но често той е изложен на вътрешни изкушения и мъчнотии, при които трябва да се бори със себе си. Той трябва да се бори с друго човешко същество, с друго съзнание в себе си, докато победи. Когато се подчини на Божествения принцип в себе си, човек ще победи, ще завърши борбата си с успех. И

тогава, ако е вързал нещо на небето, ще дойдат същества оттам да му помагат. И на земята да сте, ще дойдат същества от небето да ви помагат. Вие знаете примера с ап. Петър, който бил затворен в тъмница. Когато приятелите му се помолили за него, ангел Господен слязъл от небето и го освободил. Ще кажете, че това е било едно време. И едно време е било, и сега става. Каква вяра имате тогава, ако не можете да измолите един ангел да слезе от небето и да ви освободи от затвора? Трябва ли да живеете само с опитността на другите хора? Всеки човек може и трябва да има свои опитности, от които да се ползва. (65, с. 74)

Имали ли сте тази опитност: след като ви турят в затвор, да кажете на надзирателя да ви пусне, защото ако не ви пусне, ще го прострат на земята и ще се принуди да ви освободи? Силна е Божията дума! Бог казва на надзирателя на затвора да ви освободи и ако не ви освободи, ще опита резултата от неизпълнение волята Божия. Такава опитност имал ап. Петър, когато е бил в затвор. Ангел Господен влязъл в затвора, бутнал оковите му и го освободил. Подобна опитност са имали и тримата момци Седрах, Мисах и Авденаго, които, хвърлени в огнената пещ, по чуден начин били запазени от изгаряне. Ще кажете, че това е ставало в онези времена, когато хората са били праведни, но в днешните времена това не може да стане. Чудно нещо! Ако след две и повече хиляди години от онези времена, когато се пее и проповядва толкова много за Бога, не може да стане подобно нещо, защо ви е тогава съвременната култура, защо ви е тази вяра в Бога? Времената, в които днес живеете, трябва да бъдат по-богати с опитности. Вие трябва да бъдете силни, лесно да се справяте с мъчнотиите си. (140, с. 112)

Докато вие живеете във вашето съзнание и самосъзнание, грехът ще бъде винаги пред вашата врата. Целият позор и безчестие ще вървят подире ви. Когато вие влезете в подсъзнанието и свръхсъзнанието, ще имате общение с Първоначалната Причина, с всички разумни души на света; ще живеете за общото, като един лист и цвят на растение. Тогава вие ще се намерите в една съвсем друга област, в съвсем друго разбиране. В най-дребните ви пожелания ще се притичват вашите приятели да ви помогнат. Ти няма да бъдеш най-големият бедняк в света, няма да бъдеш изгнаник. Имаме примери. Когато хванаха ап. Петър и го сложиха в тъмница, събраха се 100-120 души братя да се молят, защото на другия ден щяха да го екзекутират. Но идва ангел, отключва веригата, побутва го и му казва: „Стани, опаш се.“ Бута вратата, отваря я, минават край заспалите стражи и му казва: „Върви и назад не се обръщай.“ Това е една реална опитност в света. Всички трябва да я имате. Когато съзнавате в душата си, че има Един да застане до вас, да вземе вашата страна – това е силата ви. Не само за едного, но за всички. Туй е дадено като назидание в света. (46, с. 153)

Петър казваше на Христа: „Учителю, не пий тая чаша.“ Обаче Христос му отговори: „Чашата, която Отец Ми даде, трябва да я пия.“

Всеки човек носи в себе си по един Петър и по един Христос. Петър вади ножа от ножницата си и отрязва ухото на слугата. Христос му казва: „Петре, скрий ножа си. Изпий чашата, която Отец ти дава, за да разбереш Божествената хармония.“ Горчивата чаша иде за всеки едно от вас. Желая да изпиете тая чаша геройски, както подобава на всеки християнин. След изпиване на горчивата чаша иде възкресението – новият живот. Това е външната страна на въпроса...

Обичаш едновременно двама души и започваш да лъжеш ту единия, ту другия – ставаш неискрен. Това любов ли е? Това е проява на човешкия егоизъм, проява на човешкото самосъзнание. Човек, в своя егоизъм, се проявява като малко, жестоко божество, във форма на син или дъщеря, във форма на възлюбен или възлюбена. Това всеки е опитал. Аз съм виждал как това божество бие своята възлюбена или своя възлюбен. Понякога синът бие баща си, дъщерята бие майка си. Докато това божество не се спусне дълбоко в пропастта, да изгуби всичко земно, то не може да разбере вътрешния смисъл на Божествения живот. Божеството в човека е, което постоянно го измъчва, постоянно го прави недоволен. Това е Петър, който прави човека недоволен. Стане ли доволен, Христос се проявява в него. Един ден си гневен, недоволен – Петър те е посетил. На другия ден си доволен, разположен – Христос те е посетил. Той ти казва: „Тая чаша трябва да се изпие.“ В първия случай човек говори за идеали, за благо на човечеството, но не издържа на това, което говори. (35, с. 24)

Като дойде Христос, вие трябва да влезете вътре и да Му дадете място, да ви покаже как е разрешил въпроса. Той ще ви покаже Пътя. Има една страна в живота на Христа, в която вие не сте надникнали. Това, което е писано в Евангелието, това е едната страна; но има една друга страна, една красива страна, в която трябва да надникнете. Но не можете да надникнете, ако не турите нещата на тяхното място. Не е въпрос само за отказване. Човек може да се откаже само един път. Ап. Петър се отказа три пъти и какво постигна? Ап. Петър каза: „Този човек е силен, всичко може да направи.“ Практичен човек беше ап. Петър. А после си каза, когато хванаха Христа: „Заблуждавал съм се. Толкова време съм вървял по един погрешен път. Хората си направиха къщи и деца имат, а ние тръгнахме да гоним забутани работи.“ И казва на евреите: „Не Го познавам този човек.“ Като пропя петелът три пъти, на ап. Петър се откри една вътрешна истина. И казва се в Евангелието, че излязъл вън и плакал горчиво. Къде отвън? При Бога отиде той! И си каза: „Учителю, колко малко съм Те познавал! Колко малко любов съм имал към Тебе! Аз мислех, че съм Те разбирал, но много малко съм Те разбирал!“ Но не се обезсърчи съвсем и си каза: „Тази работа ще я оправя!“ Плаченето в природата какво е? Няма по-мощна сила в човека от плача. Това е мощното, това е великото. Когато плачеш, ти можеш да искаш. Това е мощната сила, която разтопява нещата. Водата всичко

разтопява и освобождава. Плачът има една друга, духовна страна. Не да плачеш за материални работи. Трябва да плачеш за духовното, че плачът ти да се обърне после в радост. Ти, като посееш едно семе, ще плачеш отгоре му, ще го поливаш и като израсте то и събереш плодовете му, ще се радваш. Плакал си много, но после ще се радваш на плодовете на твоите сълзи. И ако не беше ти плакал, не щеше да има плод. Колкото повече плачеш, толкова по-добре. Сега аз ви казвам за онзи вътрешен, мистичен смисъл на плача. (92, с. 191)

Сега ние теоретически сме почти на правия път, говорим добре, но като дойде да приложим Любовта и Мъдростта, както и всички други принципи, на края фалираме и казваме: „Съдбата ни е такава.“ А астролозите казват, че някоя звезда е причината. Какво общо има звездата с твоя живот, какво ще ти препятства тя? Не – твоят ум е, който не е разбрал този велик закон, той те е спънал в твоя път. Сега за нас се изисква един развит, просветен ум и да обръщаме внимание на малките неща. Има един малък разказ за Христа: като пътувал със своите ученици, видял на едно място едно петало (подкова) и казал на Петра: „Вземи това петало!“ Но Петър не го взел, а си казал: „Защо ми е, опитва ли ме Господ? Не, аз се отказвам от това петало, аз ще служа на Бога.“ Минал, заминал. Христос се връща, взема петалото и тръгва. Минал покрай един човек, който продавал череши, и му казал: „Дай ми за петалото череши.“ Взема ги, туря ги в джоба Си – Христос имал джоб – и като вървели, понеже учениците Му изгладнели, почнал да пуца по една череша. Всички вървели след Него и се навеждали. Той дълго време пуцал череши и те все се навеждали. И Петър, който не искал един път да се наведе за петалото, навел се 10 пъти за черешите. Сега и нам, на съвременните хора, ни се казва, че трябва да се наведем, да разберем и изпълним Божия закон, но ние отговаряме: „Как, може ли да се изпълни? Какъв е този закон, какво е вечен живот? Философски разбирания!“ Казвам: приятелю, ти ще вземеш ли петалото? Ако не го вземеш, учителят ти ще го вземе и ти после 10 пъти ще се наведеш, докато разбереш, че за предпочитане е да вземеш петалото, отколкото 10 пъти да се наведеш за черешите. Този закон ние можем да го изпълним. Как? – Нека се спрем на следния факт: не може ли искрено да постъпим тъй спрямо другите, както искаме да постъпят те спрямо нас? (127, с. 359)

(Прочете се 4. глава от Първо Петрово послание. Върху 17. стих се каза): Праведните от дома Божий са всички тия, които са изпълнявали волята Божия през всичките прераждания. Що значи „съдба“ ? – Да се отсъди право на един човек. Но тази дума значи и определение на нещата – да се определи отношението на хората, което имат помежду си, и да се определи качественоста на едно нещо, като се уясни каква именно работа може да изпълни. Всякой един от нас трябва да намери място в Христовото тяло. Кармата е първото разбиране на съдбата. Например, онеправдал съм някого, трябва да ми го върне. В продължение

на горните мисли и когато отговаряме на въпроса що е съдба, неволно заставаме пред истината, че за да можем да намерим правилен отговор, необходимо е да знаем по-напред, че ще настъпи процесът, за да се изпитаме. Така най-първо пред нас е Арарат, т.е. че трябва да намерим за нас едно пристанище. Ние сме в потопа и първото място, което трябва да намерим, е планина, на която да можем да застанем. Вторият етап е гората (планината – бел. ред.) Мория, гдето да принесем жертва на Бога. Третият етап е Синай, гдето се даде законът Божий. Там ще се замъгли, но ще се даде законът. Четвъртата стъпка е Тавор, гдето се преобрази Христос. И най-последният етап е Голгота. Тия етапи човек трябва да премине през духовното си развитие и върху тях трябва да размишлявате. Иисус Христос е Този, Който има тази алхимическа сила, която, като ни се даде, можем удачно да минем и заминем тия етапи. И какво понятие имате за Иисуса Христа? Трябва само да Го опитате, та да имате правилно понятие за Него. Докато не започнем сами себе си да съдим, няма да настъпи у нас силата. Загова и не бива да се оплакваме, като ни турят под изпит, защото ние доброволно сме отишли „на конкурса“. В настоящите времена ние имаме най-големите условия да се приближим до Бога и да станем господари на нашата съдба. А да сте господари – значи да сте извън кармичния закон. (143, с. 34)

Казано е: ако не се отречете от себе си, ако не приемете новото разбиране, вие ще се намерите в положението на Ананий и Сапфира. Те пожертваха всичко, но после отделиха и скриха една малка част за себе си. Ап. Петър го запита: „Ананий, това богатство не беше ли твое?“ Ако дадеш нещо от себе си, всичко дай. Ако не даваш – нищо не давай. Вие искате да служите на Господа, но не сте готови да пожертвате всичко за Него. От Него искате всичко, вие не давате всичко. Значи не сте готови да направите една жертва, благоугодна на Господа. (66, с. 148)

Това послание е писано преди повече от 19 века (II Петр.). То е писано от човек, който бил запознат с Христовото учение. Той бил един от видните Христови ученици. Туй послание може да се изтъкува в двояк смисъл – в буквален и в преносен смисъл. Известни коментатори тълкуват Първото и Второто Петрово послание в буквален смисъл, като изваждат от тях един общ извод. И едните, и другите си имат доводи, имат си вътрешни съображения и правила, по които тълкуват Писанието. Но ние имаме един факт, изложен в това послание, че тия градове са разрушени (Содом и Гомор – бел. Р.Ив.). Те се намирали там, дето днес е Мъртвото море, в Палестина. Казва се, че разрушението е дадено за пример. Питаме ние: откак тия два града са разрушени, човечеството взело ли е пример от това разрушение? За всяко едно събитие, което става, има причини, има и последствия. Събитията, тъй да се каже, едновременно стават на две места. Последствията са на Земята, а причините – в духовния свят. За пример, разрушаването на градовете Содом и Гомор е последствие. Значи работите най-първо

стават в духовния свят, а после се явяват в материалния, във физическия свят. Ако някой човек заболее, има причини за това заболяване. Той дълго време е водил един безпорядъчен живот и като следствие на това идат болестите. Ако някой човек дълго време е живял в разкош, изгубва най-после своето богатство. (83, с. 87)

Само Бог, Който е създал всичко, има право да руши, да наказва, да съди. Художникът, който е нарисувал картината, само той има право да я унищожи. Ако българите искат да бъдат благословен народ, трябва да знаят, че се благославя само онзи народ, който не върши убийства. Когато Петър отсече ухото на воина в Гетсиманската градина, какво му каза Христос? – „Тури ножа в ножницата си, защото който вади нож, от нож умира.“ Сега аз говоря на онези от вас, които познават Христовото учение. Има по-силно оръжие от картечницата; има по-силно оръжие от оръдията, от парите; има по-силно оръжие от всички интриги. Това оръжие е Любовта, която трябва да влезе между хората. (99, с. 133)

(Учителят продължава да пее): „Отче наш, Който Си на небесата и долу на земята, и в сърцата Ти проникваш със Своята мисъл. Твоята Любов е внесла в мене живот. Аз Те обичам, Господи, Боже мой, с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичкия си дух и с всичката си сила. Да бъде Твоето име благословено през всичките векове!“ И тъй, пейте! И да правите грешки, пак пейте! Като отидете на оня свят, и там ще пеете. Ангелите, като дойдоха на Земята, и те пяха. И вие ще пеете пред райската врата. Ап. Петър държи ключовете на рая и като ви види там, ще каже: „Изпейте една песен!“ Коя песен ще изпеете – песента на разочарованата любов, на неразбраната любов, на тежките мисли и чувства или на големите страдания? И това е благо за човека, но той трябва да разбира законите – да знае, че всичко, което се случва в живота му, е за негово добро. Казано е, че всичко, което се случва в живота на човека, ще се превърне на добро. Обикновеният камък ще се превърне на скъпоценен. Казано е още: „Ще залича греховете ви и няма да ги спомена.“ Да пеем тая песен и да благодарим за всичко! (90, с. 129)

Апостол Петър е казал: „Вие сте Синове Божи.“ Ако днес някой каже, че е Син Божий, всички го осъждат, дето смее да се нарича Син Божий. Така е казано в Писанието не само за едного, но за всички. В този смисъл аз бих желал всички да бъдете Синове Божи, т.е. Синове на Божията Любов, на Божията Мъдрост, на Божията Истина. Аз бих желал всички да бъдете носители на новото учение и дето минете, да изтриете сълзите на хората, да ги освободите от всякакви болести, от сиромашия, от недъзи, от страдания. И тъй, бъдете Синове на Бога, синове на Любовта! (60, с. 108)

ЙОАН БОГОСЛОВ

Какво трябва да научите от Йоана? Неговото Евангелие е проникнато с такива идеи, каквито другите ученици не са изнесли. Йоан е писал в мистичен дух. Като говори за „небесни неща“, Христос е подразбирал великите мистерии на слънцето. Има един стих в Евангелието, който още не е опитан. Христос казва: „Ако думите Ми пребъдват във вас и ако вие пребъдвате в Мене, Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас, и Аз ще ви се изявя.“ Чрез молитвата Христос е влизал в разговор с невидимия свят, с всички йерархии в него, с Бога. (150, с. 22)

Ще прочета първа глава от Евангелието на Йоана. Йоан е евангелист на мекотата. Без мекота никакъв градеж не може да стане. Само меките неща се поддават на възпитание и самовъзпитание. Изпейте песента „Имаше човек“ . (94, с. 198)

Йоан е олицетворение на двете най-силни качества на ученика: Любов към Бога и послушание на вътрешния глас, послушание към Учителя. (121, с. 44)

ЙОАН И ПЕТЪР

Като четете Писанието, спирате се върху евангелист Йоан, върху ап. Петър и ги изучавате. Каква е разликата между двамата? Петър е голям националист, а Йоан – свободомислещ – човек на Любовта. (94, с. 201)

Йоан е ученик на Любовта, затова евангелието му ще наречем „Евангелие на най-високия връх“. Йоан е емблема на Любовта, а Петър – емблема на старото учение. Той е камъкът. (40, с. 104)

Като държа беседите си и после ги чета, виждам, че окръжаващата среда е оказала влияние на човека. Всяка среда оказва влияние на човека... Всяко нещо се изявява при специални условия. Четете, например, посланията, без да знаете при какви условия са писани. Йоан е писал при едни условия, Петър – при други условия. Стариият Завет е писан при едни условия, а Новият Завет – при съвършено други условия. Всеки ден си носи специфични условия и специфични блага. Всеки, според разбирането си, ще използва благата и условията на деня. Казвате, че всичко зависи от Любовта. Да, но Любовта трябва да се изяви. Ще обичаш себе си и ближния си, ако обичаш Бога. Можеш да обичаш хората, ако си изпълнил Божията воля. Любовта подразбира изпълнение на Божия закон. Без Божията Любов законът не може да се изпълни. Без Божията Мъдрост законът не може да се изпълни. И без Божията Истина законът не може да се изпълни. Изявяването на живота произлиза от Божията Любов, от Божията Мъдрост и от Божията Истина. Те трябва да бъдат в нас. Когато Йоан говори за вярата, надеждата и любовта, той

има предвид Божията Любов, защото тя разрешава най-мъчните задачи. Истината иде да оформи нещата, да им придаде красив вид. Любовта работи отвътре. Нейните дела са невидими. Като дойде знанието, човек вижда какво е направила Любовта за него. Детето разбира ли какво прави майка му за него? То вижда, че тя го къпе, облича, храни, носи на ръце, но защо прави това, то не знае. Един ден, когато порасне и придобие знание, то ще разбере защо майка му се е грижила за него, защо го е носила на ръце. (69, с. 172)

Вие, които ме слушате тук, едно време така слушахте Христа. Верующите водеха народа подир Него и всички бяха готови да Го направят цар. Учениците казваха: „Няма като нашия Учител, Син Божий е.“ Като Го хванаха римските войници, всички се разбягаха, остана само един от най-верните Му ученици. Но когато го попитаха познава ли Исуса, каза: „Не Го познавам, мене не ме интересува Неговото учение.“ Един, който минаваше за възлюбен ученик, остави дрехата си и побегна гол. И ние, съвременните хора, като Йоан сме готови дрехата си да оставим и да кажем: „Загазихме я, не ни трябваше нищо.“ (49, с. 104)

ЙОАН И ЛЮБОВТА

Ще прочета 10. глава от Евангелието на Йоана, който минавал за носител на Любовта. Когато Любовта го срещна за пръв път и го постави на изпит, той избяга, като остави дрехата си. Йоан е един от апостолите, който е живял най-дълго време на Земята. Защо остана дълго време на Земята? За да си изработи дрехата, която остави в чужди ръце. През целия си живот той се занимаваше с богинята Венера, изучаваше я. В прочетената глава Христос казва: „Който е дошъл на земята без любов, той е крадец и разбойник. Който е дошъл с любов, той е пастир на овце.“ Който носи Любовта в себе си, той има живот. Той иде да раздава живота, а не да го отнима. „Крадецът не иде, освен да открадне, да погуби и да заколи.“ Когато четат Библията, някои казват, че там се говори само за минали работи. Има едно минало, което никога не умира. Има едно минало, което умира. От последното можете да се поучавате, но то не може да роди нищо ново. (47, с. 317)

В Евангелието на Йоана е казано: „Крадецът не иде, освен да открадне, погуби и заколи.“ Под „крадеца“ той подразбира физическия свят. Там има ядене и пиене, там има кражба. В духовния свят няма, не стават кражби. Дето има кражба, там е физическият свят. Тя тук става. (67, с. 42)

Йоан, ученикът на Любовта, казва: „Ако първо не любиш брата си, т.е. ближния си, когото виждаш, как ще любиш Бога, Когото не виждаш?“ И евангелистите поддържат това твърдение. Според мен то е вярно 50% и невярно 50%. Например, не е вярно, че първо ще любиш ближния си, а

после Бога. Безверниците, за да възстановят своето вътрешно равновесие, започват първо с любовта към ближния. Йоан, като разглежда света като грешно състояние, намира, че хората на безверието трябва да започнат от любовта към ближния. И тъй, естественото състояние на човека е да започне с любовта си към Бога. Така е в новия живот. Така проповядва новото учение... Отдалечаването от Бога води към лишения, страдания, мъчнотии, нещастия, болести и смърт. (99, с. 166)

Бог търси начин, чрез който да засегне човешките души, да възприемат Любовта вътрешно. Всички души не могат еднакво и едновременно да възприемат Любовта. – „Като отидем в онзи свят, тогава ще живеем според Любовта.“ – Не, ако вие на този свят не можете да живеете според Любовта, на онзи свят още повече не можете да я приложите. Ако на този свят не обичате ближните си както трябва, на онзи свят още повече не можете да ги обичате. – „Защо?“ – Защото Любовта не се прекъсва. Тя се проявява на Земята, но продължава и на онзи свят. Там ще видите всички противоречия, които сте имали на Земята, и ще разберете къде сте сгрешили, защо някого сте обичали повече, а някого – по-малко. Казва се, че Христос обичал Йоана повече от другите Си ученици. Защо го обичал повече? Защото съзнанието му било по-будно, по-отворено. Той повече разбирал и повече прилагал. Следователно, колкото повече е отворено съзнанието на човека, толкова повече ще бъде обичан; колкото по-затворено е съзнанието му, толкова по-малко ще бъде обичан. Колкото вода да излеете върху един камък, той не може да я използва. Полеете ли чернозема с вода, той ще я използва рационално. Когато не разбират Любовта, хората се дразнят, смущават се, вълнуват си. Това е живот на безлюбие. В Любовта няма смущения, няма безпокойствия, няма гняв. (36, с. 160)

Щом има грях, това показва, че има закон, който държи човека отговорен за всичко, което върши. Ако нямаше закон, и грях нямаше да има. Казват, че някой момък или мома са сгрешили. В какво седи грехът на момъка, който обича една мома? Грехът му седи само в това, че той обича една мома, която нищо не му дава. Той я обича с единствена цел да вземе нещо от нея. Това са човешки разбирания. Ако този момък обичаше момата безкористно, и тя щеше да го обича. Невъзможно е да обичаш някого и той да не те обича – това е закон. И в Писанието е казано, че Христос обичал Йоана. Защо? Защото Йоан обичал Христа. Никой не може да задържи Любовта в себе си. Някой обича някого, но щом последният не постъпи както трябва, той казва: „Любовта ми към този човек охладя.“ Може ли Любовта да охлаждава? Човешката любов охлаждава, но Божествената – никога. Казано е в Писанието: „Любовта ви ще охладее.“ Това значи: докато човек не се научи да обича, любовта му всякога ще охлаждава. (36, с. 50)

„ОТКРОВЕНИЕ“ -ТО НА ЙОАН

Йоан казва, че когато видял всичко, което му се открило, паднал на земята. Това показва, че земният живот не може да издържи на вибрациите на чистия и възвишен духовен живот. Трябваше да се яви Христос да положи ръката Си върху него, да го вдигне от земята и да му каже: „Не бой се, Аз съм жив!“ Всеки човек трябва да падне като мъртъв, да мине през това, което Йоан е преживял. Докато не паднете мъртви като Йоана, докато вашето лично Аз, т.е. вашият егоизъм не умре, вие никога не можете да кажете като Христа „Аз съм жив“ . Всичко лично, всякакъв егоизъм трябва да падне на земята мъртъв – не да изчезне, но да се подчини на Божественото, да се впрегне като вол, да служи за развитието на бъдещата култура. Цели 8000 години сме служили на егоизма – достатъчно е царувал той. Сега трябва да го сменим. С цял свят сме скарани само за егоизма. (35, с. 271)

Мнозина четат Библията, говорят за Бога, но малцина познават Любовта, Мъдростта и Истината. Може ли да каже някой, че е чел и чете Словото Божие, ако не се е запознал с Любовта, Мъдростта и Истината? За него Словото Божие е затворена книга. Дълго време плакал Йоан, като видял пред себе си книга, затворена със 7 печата. Той не могъл да отвори книгата, но ако би я отворил, не би могъл да чете. Да отвориш една книга, това значи словото в нея да оживее; редовете, думите и буквите да се размърдат, да излезе нещо от четенето. Най-послед дошъл един ангел при Йоан и казал: „Има един, който може да отвори книгата и да размърда редовете ѝ.“ – „Кой е той?“ – „Това е агнето, агнецът Божи – Любовта.“ Агнецът Божи е огънят, който излиза от Любовта. Той отваря книгата, размърдва словото и чете. (96, с. 180)

Човек не знае какво крие в себе си. Той е затворено богатство, затворен извор; свещ, турена под шиник. Той е запечатана книга. Велико съдържание има тази книга в себе си, но като седяла дълго време отворена, тя се е изцапала малко. И днес човек се страхува да отвори книгата на своя живот, да прочете писаното в нея и да се поучи. Отворете книгите на вашата душа, на вашия дух, на вашия ум и на вашето сърце, и ги прочетете! Те са най-хубавите книги, които трябва да четете. Новото, което днес ви казвам, е да прочетете тия четири книги, в които е описан целия ви живот, от създаването ви досега. По-хубави книги от тях не съществуват. Досега сте чели много книги (оригинални и преводни) но всички се нуждаят от корекция. Четете книгите на вашата душа, на вашия дух, на вашия ум и на вашето сърце – да видите какво Бог е писал в тях. Те представят истинския оригинал на нещата. Каквото друго и да четете, вие ще се объркате. От всичко четено задържайте в себе си само онова, което е вярно с оригинала. В „Откровение“ -то се говори за една книга, затворена със 7 печата. Йоан казва, че нямало кой да отвори тази книга. Най-послед се явило едно агне, което разпечатало тази книга. Днес

тази книга е отворена и всеки е свободен да чете от нея. Тази книга е пред вас и вие трябва да я четете. Коя е тази книга? – Тя е книгата на вашата душа, на вашия дух, на вашия ум и на вашето сърце. (70, с. 204)

Думите, които ще взема, се намират в пета глава на „Откровение“ -то. Аз я наричам „запечатаната книга със седем печата“ . „Запечатана книга със седем печата“ преведено – това е омега на цялото битие. Начало е животът, а „Откровение“ -то е омега – край. Начало и край на нещата. Всичките нещастия всякога се дължат на края на нещата. Трагедията на живота всякога е в края, не в началото...

... „Агнето“ , освен Божията Мъдрост, означава и Любовта в света. Любовта е в сила да отвори запечатаната със седем печата книга. Докато хората не възприемат Любовта еднакво в общия живот, докато не възприемат Любовта като един вътрешен импулс, тази книга ще бъде запечатана. Които я възприемат, ще бъдат свободни; които не я възприемат, всякога ще страдат. И богати да са – пак ще осиромашеят, а когато възприемат учението на Любовта, и сиромаси да са – богати ще станат. (50, с. 67 и 95)

Когато Йоан беше в Патмос и се пренесе на небето, видя чудно видение и взе перо да пише, но Духът му каза: „Спри тази работа, не пиши, не казвай това, което си видял!“ И наистина не се знае какво е видял Йоан. Ще ви представя тази истина в друг образ, в друга светлина, за да разберете защо Йоан не е трябвало да описва това видение. Представете си една майка, която приготвя пелени за своето детенце, което още не се е родило. Тя няма търпение да дочака времето, когато ще се роди детенцето ѝ, за да види дали тия пелени ще му приличат. Купува от пазара една кукла и я повива в пелените. Какво означава това? Всъщност тя увила ли е своето дете в тия пелени? – Не. Тогава, докато майката още не е родила детенцето си, нека държи тия пелени сгънати, да не повива куклите в тях. Да изкажеш Божествени, свещени мисли на хора, които не ги разбират, значи да увиваш мъртвите кукли в плени. Някой казва: „Отвън хора чакат да им се каже нещо. Кажете им нещо!“ Казвам: оставете тези работи, не е време сега да се дават светите работи на тия, които не ги разбират. Тия хора там са мъртви кукли. Това дете го няма още! Този, който ще дойде при тебе, или този, когото трябва да родиш и да увиеш в тези пелени, ще носи една основна черта в себе си. Каква ще бъде тази черта? – В този човек ще говори Божественото. Той ще бъде като ученик, който казва на учителя си: „Учителю, опитай ме! Каквото ми кажеш, ще изпълня!“ И наистина, каквото му кажеш, изпълнява. Този е човекът, на когото ще говориш Истината. (131, с. 96)

Христос разреши един важен въпрос, като каза: „Моето царство не е от този свят.“ Е, какво е това царство, на какво е основано? – Това царство има само една врата. Сега някои могат да ми възразят, че Йоан казал, какво това царство имало 4 врати. Йоан е прав, но аз казвам: това

царство има само една врата, през която хората излизат и влизат. Само една врата има за това царство! Може да има и друга врата, но тя е за ангелите – през нея те слизат и възлизат към Бога. Аз мога да обясня думите на Йоана защо това царство има 4 врати, но ние не можем да влезем през тези 4 врати; за нас има само една врата, през която можем да влезем в Царството Божие. И Христос казва: „Само роденият от Дух и вода може да влезе в Царството Божие“, т.е. в туй будическо поле, в туй будическо тяло. В туй будическо тяло царува Любовта. Следователно на мой език преведено, Христос казва тъй: всеки човек, който не е роден от Любов и Мъдрост, не може да влезе в Царството Божие. Този човек, който се роди по този начин – от вода и Дух – майка му няма да живее отвън. Неговата майка ще живее вътре в него. И неговият баща ще живее вътре в него. Следователно той ще бъде сам роден. Той няма да има никакви външни заблуждения. Ще го питат хората: „Къде е майка ти?“ – „У мене.“ – „Къде е баща ти?“ – „У мене.“ – Хората ще кажат: „Как тъй? Нашите майки и бащи са отвън, те се раждат и умират.“ – „Може, но моите майка и баща не се раждат, ни умират.“ (104, с. 82)

Ще ви прочета 21. глава от „Откровение“ -то. 21-та глава има връзка с 21-та година. „Израил“ – значи всички синове на човечеството. 12-те порти са за цялата раса. От изток трите порти са за жълтата раса, откъм север трите порти – за бялата раса, откъм юг трите порти – за червената раса, и откъм запад трите порти – за черната раса...

... И този Йерусалим, който вече слиза, това са новите тела, в които хората ще бъдат облечени. Символично казано! Всеки ден ще снемате, ще събличате тези стари дрехи, тези дрипели. Ще гледате колкото може по-скоро да се съблечете, да се облечете в новите дрехи и душата ви ще бъде в новия Йерусалим. (10, с. 112 и 114)

Исайя казва: „Понеже, ето, нови небеса създавам и нова земя.“ В този стих Исайя говори за създаването на бъдещия свят. Йоан пък в „Откровение“ -то казва: „И видях ново небе и нова земя.“ Значи той говори за създаването на света като свършен факт. Небето и земята са два полюса, които представляват великото в света. С тези два полюса започват всички алхимици. Ако човек не разбира великите закони на небето и на земята, той не може да бъде алхимик...

... Новото небе и новата земя, които се създават сега, се отнасят до човека. Под думата „небе“ разбираме красивото, разумното начало в човека. В Божествения свят са вложени опитностите на всички вселени, които са съществували някога и които ще съществуват за в бъдеще. Който иска да види учени хора, той трябва да отиде в Божествения свят, т.е. в света на новото небе. И за новото небе има велик ден, когато и то се променява, облича се в нови дрехи. Другите светове се променят и изменят, а новото небе (т.е. Божественото небе) се само проявява. Живо е това небе! Праговете на новото небе мислят по-правилно от

най-видните философи на Земята! Прозорците на новото небе съчиняват по-хубави стихотворения от тези на нашите най-добри поети. Дърветата на Божествения свят с шумоленето на своите листа произвеждат по-хубава музика от тази на най-видните съвременни музиканти...

... „И видях ново небе и нова земя.“ Небето подразбира човешкия дух, който трябва да се проявява в свобода и полет нагоре; земята подразбира човешката душа, която трябва да расте в знание и мъдрост. (27, с. 148-159)

МАТЕЙ

„И като минаваше Иисус оттам, видя одного человека, че седеше на митарницата, Матей на име. И рече му: „Дойди след Мене!“ И той стана и отиде след Него“ (Мат. 9:9)...

Митарят разбра вътрешния смисъл на живота, затова напусна митарницата и тръгна след Христа... Питам: кое е накарало митаря да напусне своята митарница? Ако един чиновник си позволи да напусне митарницата без разрешение, веднага ще го питат: „Кой ти даде право да напушаш работата си без знанието на началството си?“ Най-малко месец преди напускане на работата си трябва да съобщи това на началника си. Иначе ще го държат отговорен. Митарят, без никакво обяснение, напуца митарницата и тръгна след Христа. Кое го накарало да постъпи така? Понеже вие мълчите, аз ще извикам една от сегашните моми да даде отговор на въпроса. Ако я питате защо напусна митарницата и тръгна след своя възлюбен, тя ще каже: „Обичам го!“ – Ето разрешението на въпроса. Ако искате, отречете това разрешение. Според мене тази любов струва повече от всички митарници в света. Момата казва: „Щом имам любов в душата си, никаква митарница не може да ме задържи.“ Когато хората се натъкват на любовта, те започват да спорят трябва ли да се жертват за нея. Любовта на сегашните хора не може да издържи изпита си – всякога пропада. Днес, в края на века, всички мъже и жени ще държат изпит за любовта си. Ако ме питате защо съществуват толкова противоречия, казвам: противоречията се дължат на неиздържания изпит на Любовта. Назначена е вече комисия да ви изпита. Бъдещата Любов ще се различава коренно от сегашната. Новата Любов ще се отличава с две съществени качества: благо на одного ще бъде благо за всички; благо за всички е благо и за одного. И сега казват така, но на думи. Дойде ли до приложение, работата не излиза така...

„И отиде след Него.“ Кой? – Митарят. Той напусна преходните, привидни форми и отиде след Христа...

... „Дойди след Мене!“ Тук не става въпрос за физическия човек. Тоя апел не се отправя към него. Спрягали ли сте глагола „отивам, ида“

? „И отиде след Него.“ Тоя стих се отнася само до човек, който може да мисли. Само оня може да възприема Божественото учение, който има възвишени мисли; неговият ум е добре развит, способен за право мислене. Оня, който не мисли право, живее само в чувствения свят, т.е. в света на чувствата. Като знаете това, работете върху ума си, да се развивате правилно. Не се занимавайте с дребнавостите на живота... „И отиде след Него.“ Де отиде? – Да се учи. Митарят разбрал, че всичко в света е предвидено, че животът на човека е осигурен, и казал: „Не искам повече да мисля за осигуряване. Толкова години вече се лутам в тая митарница. Ще отида след Христа да се уча.“ Напуснал митарницата и отишъл да се учи...

... Митарят имаше привилегията да бъде поканен от Христа, да тръгне след Него, и той отговаря на тая покана. Това е едно от изключенията в битието. Христос започна от митаря, от човека, който е прекарал живота си в безсмислие и на когото шишето е абсолютно празно. Христос му каза: „Дойди след Мене!“ И митарят тръгна след Христа. Той беше смел и решителен човек, без никакво съмнение и колебание. Умен човек беше той! За да бъдеш митар, трябва да си умен човек. Митарят не се лъже. Той е изучавал древната математика и знае какво дава и какво взима. Значи Христос повика един умен човек, с голяма житейска опитност, който разбира слабостите на хората, както и доброто, което носят в себе си. Който иска да тръгне след Христа, трябва да носи опитностите на живота в себе си, да бъде умен, смел и решителен, пред нищо да не се колебае... Животът на сегашните хора не е абсолютно Божествен. По форма и съдържание е Божествен, а по проява е човешки. Казано е в Писанието: „Образът на тоя свят прехожда.“ Защо? Защото Отец не го е насадил. Казано е: „Всяко дърво, което Отец ми не е насадил, ще се изкорени.“ Значи човешкият свят ще се изкорени, а Божественият ще остане. „И отиде след Него.“ Митарят разбра, че човешкият свят отхожда, и напусна митарницата по-рано, за да разбере и научи вътрешния смисъл на живота. Това значи да разбере човек, че е осигурен. Едно се иска от вас: да обичате братята и сестрите си...

... „Дойди след Мене!“ Сега аз говоря принципално за митаря като единичен и като колективен живот. Тоя митар е живял преди 2000 години, но живее и днес. Много от вас се намират в голямо противоречие, страхуват се от живота, не знаят как да го прекарат. Добре ще го прекарате! – „Тогава защо страдаме?“ – Защото не прилагате законите на Любовта, Мъдростта и Истината. Хората страдат, защото не познават Господа. Срещна някого и го питам: познаваш ли Господа? – „Не Го познавам“ . Казвам: ако човек не познава Господа, от Когото получава всички блага, какво може да очаква от своя подобен?...

... Митарят е човек, който се занимава с математиката на Мъдростта и на Любовта, приложил е тия знания за своя полза, както и за полза

на своите ближни. Веднъж решил да изпълнява Божията воля, той бил готов да тръгне след Христа. Питам: когато Христос мине край вашата митарница, ще намери ли там вашия митар? Ако не го намери, всичко е свършено с митарницата. Митарят казва: „Не искам да служа на митарницата без закони. Ще тръгна след Христа.“ Казвам: докато седите на митарницата и взимате повече мита, отколкото трябва, вашата работа е пропаднала. Кажете и вие като митаря: „Не искам вече да служа на такава митарница! Не искам да изпълнявам вълчите закони! Отивам да служа на Христовия закон, дето отношенията на взимания и давания са хармонични.“ Тогава Христос му каза: „Дойди след Мене!“ И той отиде след Него...

... Казано е в Писанието: „Будни бъдете, защото не знаете в кой час или в кой ден ще дойде Бог.“ Това е оня тържествен час, в който Христос ще мине край твоята митарница и ще каже: „Дойди след Мене!“ Ще бъде ли съзнанието ти будно, или ще кажеш: „Господи, почакай малко, имам да уредя някои сметки с митарницата“ ? Извика ли те Господ, веднага тръгни след Него. Никакво уреждане на сметките, никакво чакане! Веднага ще ликвидираш с всички сметки, моментално ще решиш въпроса. Никаква философия! Че така било писано, че иначе било писано... Писаното ще се тълкува от нашата будна душа. Само тя познава Истината. Това означава стихът: „Всички ще бъдем научени от Господа.“ Няма да се учите от хората, но от Господа. И аз няма да ви уча, но искам да ви освободя от всички заблуждения, които са вложени във вашите умове. От неправдата помен няма да остане. От старите вярвания също помен няма да остане...

... Казвате: „Не е дошло още време за прилагане на Христовото учение.“ – За когото е дошло времето, да го приложи. За когото още не е дошло време, да чака... „Тръгни след Мене!“ С готовността си да следва Христа митарят даде отличен пример на човечеството...

... Днес Христос минава край вашата митарница и извиква: „Матей!“ Кой е Матей? Първозваният ли? Щом чуете думата „Матей“ , кажете: „Ида, Господи!“ Когато мъжът чуе, че Господ го вика, да каже: „Ида, Господи!“ Ако жената чуе, че я викат, да каже: „Ида, Господи!“ – „Какво ще каже Христос?“ – И на двамата ще каже: „Върнете се у дома си да приложите Моето учение.“ Той ще извика и дъщерята, и сина и ще им каже: „Върнете се у дома да приложите Моето учение. Като приложите това учение, говорете навсякъде за него – в обществото, в семейството. То ще подобри живота на всички хора.“ – „Матей!“ Де си, Матей? Жив ли си? Не се чува още гласът ти. Аз виждам, че у някои той Матей се е пробудил от сън, трие очите си. У други е станал вече и започнал да работи. Още днес Матей трябва да възкръсне. Това е великото учение на Христа. Както е хубав денят днес, това ви очаква в бъдеще. Ако приемете Любовта и Мъдростта и ги приложите, от днес нататък животът ви

ще бъде такъв, какъвто е денят, на който сега се радвате. Всичко ще бъде тъй ясно и свежо. Не заличавайте стария си живот, но заличете своите стари и криви разбирания и недоразумения. Зачистете старите си смущения и безпокойства и напишете върху тях: „Матей, напусни митарницата и тръгни след Мене! – Ида, Господи!“ Това е новият надпис, който трябва да си поставите. Като дойде някой и прочете надписа, ще каже: „Матей не е тук. Той е свършил работата със своята митарница.“ И тъй, ще отидете след Христа, ще се върнете и ще донесете новото учение. Тогава Христос ще заговори чрез хиляди и милиони уста и ще бъде слава и хвала навсякъде. Хората ще се познаят като братя и сестри. Това е бъдещото учение. „Матей!“ (91, с. 258-277)

„Дойди след Мене!“ (Мат.9:9) – Няма по-силно изречение, по-силна идея в живота от тази, да отидеш след някого. Няма по-голямо щастие за човека от това, да разбере смисъла, скрит в идеята „ела“ или „дойди след мене!“ Думите „ела, дойди“ имат дълбок вътрешен смисъл. Те представят ключа на живота... Христос каза на Матей: „Ела след Мене!“ Матей стана и отиде след Христа. Ако Христос каже днес на някого същите думи, той ще Го запита: „Де отиваш?“ Той ще иска да знае де отива Христос, за да си помисли може ли да Го последва. Когато Христос ви покани след Себе Си, вие не трябва да срещнете нито един човек на пътя си, който да ви запита де отивате. Всички хора от миналото трябва да останат зад вас, а пред вас да стоят само праведни. И които вие настигнете, също няма да ги питате къде отиват. Нито вас ще питат къде отивате, нито вие ще питате. Когато настигнете, той сам ще ви каже: „Аз зная, че вие отивате там, дето и аз отивам.“ Това ще бъде насърчение и за двамата. Щом сте тръгнали в този път, вървете напред! Връщане да няма!...

... Днес Христос отправя към всички Своя зов: „Ела след Мене!“ От този ден у вас ще потече нов живот, нови разбирания. Които разберат тези думи, те ще се зарадват; които не ги разберат, те ще се уплашат и ще изпаднат в положението на онзи ученик от времето на Христа, който казал: „Учителю, позволи ми да отида да погребва баща си.“ Христос му отговорил: „Остави мъртвите да погребват умрелите си. Ти ела след Мене!“ Това е проповядвал Христос. Който разбере учението Му, той ще придобие вечния живот... Сега аз не искам да засягам вашето верую. Който се засяга, той е от старото верую. Човекът на новото верую разбира Христа, разбира думите Му „ела след Мене!“ и тръгва подир Него. Сега мислете върху думите: „Ела след Мене!“ Нека днешният ден да създаде у вас нова епоха, живот на ново, вътрешно разбиране. Нека този ден събуди у вас всички благородни подтици, благородни и красиви стремежи...

... „Ела след Мене!“ До кого е отправил Христос този зов? Христос е отправил този зов до всички ония, на които са разместени главите, очите, краката. Той отправил този зов до всички ония, които имат нещо изкълчено в себе си. Ако срещне някой човек, на когото кракът

е изместен, Христос ще му каже: „Ела след Мене!“ – „Защо?“ – „За да изправя крака ти!“ – „Че как ще го изправиш? От ред поколения някои от нашия род обичаха да накуцват.“ – „Ела след Мене!“ Куцият тръгва след Христа и не забелязва как кракът му се изправя. Следователно който тръгне след Христа, той ще се изправи, ще намести своите вътрешни и външни удове, които от векове още са разместени. Какво по-красиво, по-велико от това за човека? И тъй, за да дойде до красивото в живота, човек трябва да има една мярка за нещата. Тя е абсолютна мярка, с която той ще създаде своето бъдеще. Тази мярка се крие в Христовото учение, в Неговите велики принципи, както и в думите: „Ела след Мене!“ Изучаваш ли някаква наука, спомни си думите: „Ела след Мене!“ Изучаваш ли философия, музика, поезия, изкуство – спомни си думите: „Ела след Мене!“ Любиш ли, спомни си думите: „Ела след Мене!“ Човешкият живот трябва да върви по стъпките на Божественото, за да може животът да се осмисли. Човекът може да осмисли живота си, когато дойде до положение да цени душата... Сега желая на всички душата ви да похлопа на вашата врата и да каже: „Ела след мене!“ Казвате: „Какво ще стане с нас, ако отидем след нея и тя ни върне пак назад?“ Не мислете за това. Не се съмнявайте в душата си! Покани ли ви, идете след нея и не се смущавайте. Смисълът на живота е при нея, а не при сърцето и ума ви, които са изложени на постоянни промени. Когато кажат на растението „ела след мене“, това значи да влезе в почвата да расте и да се развива. Когато кажат на рибата „ела след мене“, това значи да влезе във водата, дето са условията на нейния живот. Когато кажат на птицата „ела след мене“, това значи да я пуснат във въздуха, свободно да хвърчи. Когато кажат на човека „ела след мене“, това значи да го поставят в света на неговата душа, дето той може правилно да мисли и да чувства. Който живее в душата си, само той може да мисли. Без душа човек живее в свят на илюзии, на заблуждения. С душа човек живее в действителността, в пълнотата на живота...

... „Ела след Мене!“ Кой може да тръгне след Христа? След Христа може да тръгне само онзи, който е разбрал думите Му. Може да разбере думите на Христа само онзи, на когото умът е на място. Умът пък е на място само на онзи, на когото душата е дошла в него. Този човек разбира дълбокия смисъл на думите „ела след мене“. Иначе човек без душа ще разбере тези думи буквално и ще изпадне в заблуждение. Като изтрезнее, ще каже: „Сляп бях, но сега виждам.“ Който е разбрал думите на Христа, той е щастлив човек, той е намерил Истината. (65, с. 183-211)

ТОМА

Културата на сегашните хора се отличава с голяма критика и съмнение. Те казват, че за да бъде философ, човек трябва да бъде критик, да подлага всяко нещо на опит. Някои проверяват нещата и вярват в

тях, но какво ще кажат онези, които проверяват и не вярват? Те пипат нещата и пак не признават, че са реални. В Евангелието се говори за неверни Тома, че след като видял възкресението на Христа, пак не повярвал. Трябвало да си тури ръката между ребрата на Христа, да напипа отворената дупка и тогава да повярва. Като не разбира Божествените закони, човек всякога може да бъде излъган. Лъжата е сянка на Истината. Както сянката е признак за съществуването на даден предмет, така и лъжата е признак за съществуването на Истината. Съмнението пък е признак за съществуването на някаква реалност. Съмнение без причина не може да съществува. Отричането на Бога показва, че Той съществува. Не можеш да отричаш нещо, което не съществува. Следователно човек отрича само онова, което съществува. На какво се дължи отричането? – На недостатъчната светлина. През деня човек вижда дърветата, камъните, изворите, но вечер не ги вижда. При това положение човек може да ги отрича, може и да признава съществуването им. Обаче това не показва, че те не съществуват. Тъй щото когато някой поддържа мисълта, че Бог не съществува, това показва, че неговото слънце е залязло. След 12 часа слънцето ще изгрее и вие ще измените убежденията си. Преди 12 часа сте отричали всичко, а след 12 часа казвате, че Бог съществува, душа съществува, задгробен живот съществува и т.н. (30, с. 94)

Ако всяко семенце се остави в хамбара и не се посади в почвата, да даде плод, то остава ценност без съдържание. Казвам: всеки трябва да прави опити в това направление, да укрепи вярата си. Христос се яви на някои от учениците Си без да Го очакват. Обаче един от тях, наречен Тома, не повярва и каза: „Докато сам не видя Христа и не пипна раната Му, няма да повярвам в Неговото възкресение.“ И затова Христос каза: „Блажени, които повярваха без да Ме видят.“ Това значи: „Блажени са онези, които не Ме заставиха насила да дойда.“ За невярващите Христос беше заставен да се яви насила, а не по закона на Любовта. Като видя Христа, Тома пак не повярва, но Христос му каза: „Бръкни с ръка в реброто Ми, за да повярваш.“ Неверието на Тома се дължи на обстоятелството, че той беше затрупан отгоре с много тор и Христос трябваше да изхвърли голяма част от този тор, за да могат светлината и топлината да му подействат. Когато се освободи от излишния товар, той каза: „Господи, благодаря Ти, че ми помогна да видя светлина, да изляза на белия свят.“ (82, с. 67)

ОПИТЪТ НА ТОМА

Желая на всички да бъдете реалисти като Тома пред Христа – да искате да опитате реалността, но като я опитате, да бъдете готови да направите всичко за великото дело. (7, с. 123)

Учениците на Христа казаха: „Видяхме Господа.“ Тома рече: „Ако не видя на ръцете язвите от гвоздеите и не вложа ръката си в ребрата

Му, няма да повярвам.“ Значи Тома е реален философ. Той вярва само в това, което вижда и пипа с ръцете си; той вярва само в това, което може да провери с ума си. С това Тома искаше да каже, че има основание да се съмнява в думите на Петра, който три пъти се отрече от Христа! „Как може да се вярва на такъв човек? Той ще ме убеждава, че видял Господа.“ Ако е за Йоана, ученикът на Любовта, като го хванаха за дрехата, той я остави и избяга. Той пък ще ми говори за Любовта! И днес, когото хванат в името на Христа, ще иска да се изхлузи, да се оправдае. Какъв смисъл има да проповядваш една религия, от която сам отстъпваш? Ние не проповядваме такава религия. Ние проповядваме една религия, една философия, една мъдрост, едно Божествено учение, основано на опит в трите свята – физическия, духовния и Божествения. Опитът не се отнася само до пипането. Има разни опити. (106, с. 152)

Когато Христос се яви на учениците Си, те се уплашили и казвали: „Това да не е сянка?“ – „Опитайте Ме“ – казваше Той. Пулс имаше в Него. Вие казвате: „Като неверни Тома ще бъдем.“ – Аз харесвам Тома. Вие казвате: „Не трябва да изкушаваме Господа.“ – Не, понякога трябва да турим пръстите си в тялото Му. Някои казват: „Докато не туря пръста си в раната Му, тъй, да опитам, не искам да се самозаблуждавам.“ – Не с този физически пръст, а с духовния пръст да опитаме раните на Христа, да влезем във връзка с Него, да преживеем Неговия минал живот. Някой казва: „Аз искам да позная Христа.“ – „Можеш да Ме познаеш“ – казва Христос. Добре – и Той ти даде такава голямо нещастие, страдание, че се запали къщата ти от двете страни. Преди 2000 години Христос пострада и днес казва на страдащите: „Ето, това съм Аз, в тебе съм сега, това Аз преживях, разбра ли? Страданията – това е първата фаза на посвещение.“ Но вие казвате: „Не, искам другояче, искам да видя Твоето възкресение!“ Не, най-първо ще опиташ страданията Му и после, след като ги минеш успешно, ще дойдеш до възкресението – до великата Любов. тогава ще Го познаем, сърцето ни ще се отвори и ще кажем: „Заслужава си човек да живее в Божията Любов и да служи на Господа.“ И в живота ще бъдете, като че живеете в Царството Божие... Като минете от първата стъпка към втората, ще дойдете да видите Христа в такава първична фаза. Но това всякога не става. На Земята има само три случая, дето човек може да види Христа, облечен в плъг. Ще се яви Христос, ще те хване за ръката и ще ти каже: „Попипай Ме, това съм Аз!“ Но не всякога може да се види това! На физическото поле има само три случая да се види Христос, а на другите полета има повече случаи. Ако ги използвате разумно, всеки от вас ще има възможност да Го види. Някой казва: „Аз искам да Го видя.“ Да, но има нужда от жертви. Докато вие не се научите да жертвате най-хубавите си мисли, най-хубавите си чувства, най-хубавите си желания, не може да видите Христа. (10, с. 276)

Сега някои поддържат туй учение: тия хора сега не се обичат, но като се оженят, ще се обикнат, ще дойде любовта. Това е една измама!

Ти, за да намериш реалността, трябва да се докоснеш до нея, да туриш пръста си в нея. И когато дойде един от учениците на Христа, казва Му: „Аз не вярвам!“ Казва му Христос: „Ела, тури си пръста тук, в тази рана, и опитай тази реалност. Блажен, който не види и не опита, но повярва.“ Днес думите Христови са малко изопачени. Някои искат да ни убедят, че и без да видим Христа, ние пак можем да бъдем истински християни. Не, не – това е лъжливо учение! Аз поддържам едно учение: човек, който не може да види Христа, нищо не може да стане от него. Някои казват: „Вяра трябва!“ Не, не, това е глупава вяра. Човек трябва да види, но не такова виждане – да видиш от любопитство, да видиш само. Това не е виждане! „Виждане“ – аз подразбирам, да видиш своя приятел. Сърцето ти трябва да затрепти, когато видиш своя приятел. Умът ти трябва да светне, когато видиш лицето на своя приятел. И не само да го видиш, но има ред въпроси, по които ще се разговаряш с твоя приятел. Обикновените хора не могат да ти бъдат приятели, само умните хора могат да ти бъдат приятели. Само светия със светия може да бъдат приятели. Приятел може да ти бъде само разумният човек! Разумността – това е едно качество на един светия. А приятелството е качество само на един разумен човек. Приятелство ли е това, когато един човек не може да ти помогне в нужда? (38, с. 83)

ТОМА И НИЕ

Нашият Отец ни даде да възприемем Истината чрез Христа и като осъзнаем този закон, ние никога няма да допуснем у нас съмнението, което много лесно бихме могли да предадем на някой наш брат и да го спънем в развитието му. Вярата не е еднакво развита у всички нас и това се дължи на нашето минало, затова се иска време, за да може тя да се развие. Вярата има свои елементи у нас, които се развиват постепенно. Казано е: „Отивам да ви приготвя място и когато се върна, ще ви взема.“ Значи Христос ни извежда от подсъзнанието в съзнанието; от обикновеното съзнание в истинското. На вас сега е нужно това, което беше нужно на учениците, а именно – да знаете къде е отишъл Христос – същото, което искаше Тома, който имаше положително отношение... Сега настъпва една епоха – най-важната в историята на човечеството – и ние не трябва да загубим един от най-добрите случаи, които ни се предоставят. (150, с. 89)

Младите хора живеят по-близо до Бога, а старите хора живеят по-далеч от Бога. Малкото дете вярва всичко, каквото му се каже, а старият човек е философ, той казва: „Ти не ме учи, аз съм минал през това, опитал съм го.“ Детето вярва всичко, а старият казва: „Донесете ми книгата да прочета!“ Той проверява всяко нещо. Той е като неверния Тома. Всички стари хора са все томовци. Той казва: „Аз да пипна, че тогава да се уверя!“ Старите казват: „Ние сме стари хора, умни хора –

да пишем малко, да се уверим. Ние, старите, умните хора, няма да се оставим така да ни лъжат, да ни заблуждават!“ А, старите хора не могли да се лъжат! Те именно се лъжат най-много. За пример, някой стар умен човек има две дъщери, моми за женене. Дойде някой момък и той се излъже – продаде дъщеря си, отгоре на това даде и 40-50 хиляди лева, за да я бие този момък по три пъти на ден. Ти, като стар и умен човек, защо даде дъщеря си да я бият по три пъти на ден, а отгоре на това даде и 40-50 хиляди лева зестра? (83, с. 126)

(По-горе Учителят разказва притчата за свещта, която дълги години може да свети, но мъжът и жената трябвало да употребяват само една и съща свещ – бел. Р.Ив.) Една свещ е дал Господ и на мъжа, и на жената, един светилник. Сега между мъже и жени има борба в света. Светилникът е един, но ако жените вземат светилника и отидат в своята стая, мъжът остава на тъмно. Ако мъжете вземат светилника и отидат в своята стая, жените остават на тъмно. И досега този светилник е ходил ту в стаята на мъжа, ту в стаята на жената – и когато този светилник е при мъжете, те са въодушевени, те са културни, драскат ли, драскат; а когато жените го вземат – те пишат, и те са културни. Но в бъдеще мъжете и жените ще си турят тази свещ на една маса и в една стая заедно ще пишат и ще четат, каквото са писали. Следователно Христос е слязъл на земята и казал на Тома и на жена му: „Тури си пръста в ръцете Ми, тури си ръката в ребрата Ми и не бъди неверен, но верен!“ Тома имал и жена, защото Христос мъж без жена и жена без мъж не приема. Понеже викнал Тома, казва му: „Тури си пръста! Ти вярваш ли?“ – „Вярвам“ . Бъдете сигурни, че само една свещ има, тя е запалена от Божията Любов. Няма друга запалена свещ! Следователно всички вие, мои братя, трябва да запалите тази свещ с великата Божествена Любов, но да е близо до вас тази свещ. И мъже, и жени трябва да четете тази свещена книга, но трябва да я четете само при свещ, запалена чрез Любовта, и тогава ще я разберете – дълбокият смисъл на всяка една дума ще се разцъфти, тъй както всяко житно зрънце и както всяко едно цвете. И тогава ще видите този красив свят. Към тези мъже и жени се обръща Христос и казва: „Елате, вие, невярващи!“ Казвам и на вас сега: днес Христос ви приканва, мъже и жени, нали искате да служите на Христовото учение, т.е. да снемете ръката от кръста и да изцерите жената, и след това пак да ви приковат. Да турите пръста си в ръцете Му и да ви пита: „Отсега нататък готов ли си да живееш по Любов със своята възлюбена?“ – „Готов съм, Господи.“ – „Извикай и жена си, нека дойде твоята възлюбена, тури си пръста в Моето сърце; ти готова ли си отсега нататък да живееш в тази велика Божия Любов?“ – „Готова съм.“ – „Бъдете благословени от Мене, идете и проповядвайте това ново учение и носете тази свещ, за да могат всички чрез нея да дойдат до истинското познание на Божията Любов!“

Тома три години вървеше с Христа. В познаването на Христа имаше нови фази. Тома познаваше Христа, но не познаваше този Христос

на Любовта. Когато Го позна, той каза: „Господ мой, Бог мой!“ Не да познаваме историческия Христос, но да познаваме този Христос, Който сега се проявява, Христос на великата Любов, която действа вътре в нас, вътре в света. Това не е един упрек – да кажем, че не познаваме Христа, но Христос като Любов малцина Го познават. Следователно туй е необходимо – да познаем този Христос като Любов и да имаме смелостта на Тома, да си турим пръста в ръцете Му и ръката в ребрата Му, и да кажем: „Господ мой, Бог мой!“ (127, с. 235 и 239)

ЮДА

Юда Искаротски имал практичен ум. (134, с. 172)

Когато Истината внесè своите проекции в човешката душа, човек става силен като Христа – може да жертва живота си за другите, за цялото човечество. Щом Истината оттегли проекцията си от човешката душа, ние имаме един тип като Юда, който върши престъпления и после отива да се самоубива. Значи имаме два типа в света: Юда, който търсеше своята слава и мислеше само за себе си, и Христос, Който търсеше славата на Онзи, Който Го е проводил. И двамата умряха. Христос умря по-рано, но възкръсна. Юда умря по-после, но не можа да възкръсне. И единият се размножи, и другият се размножи. Последователите на Юда днес не са малко. Казвате: „А, последователи на Юда!“ Ами че последователи са! Навсякъде има последователи на Юда. Следователно между тези два принципа, които виждаме в учението на Юда и в учението на Христа, има една велика борба, която ние трябва да завършим. Някои казват: „Е, какво ще се говори за учението на Юда?“ Нека се запитаме свободни ли сме от влиянията, от недъзите на Юда? Когато бръкнеш в кесията на някого, когато отнемеш живота му, имането му; когато го обезчестиш, когато отнемеш всичкото му целомъдрие – това не е ли учението на Юда? Когато внесеш онези велики дълбоки качества в душата на човека; когато внесеш онова чувство на самопожертване, на себеотрицание в живота на човека (да бъде той готов да жертва здраве, сили и живот за другите), не е ли това учението на Христа? ... Аз говоря сега за духовните хора. Ние трябва да се отърсим от учението на Юда, от туй криво разбиране. Какво представлява Юда? Той е само един символ – който говори за себе си, търси своята слава. И тъй, всички ние, за да се разберем като хора, като братя, трябва да турим принципа, учението на Юда долу на опашката; а принципа, учението на Христа (Божественото в нас) трябва да турим на първо място, трябва да го поощряваме. (83, с. 318)

И Господ му рече: „Стани и иди на улицата, която се нарича Права, и попитай в дома на Юда (тук става дума за друг Юда – бел. Р.Ив.) за някого си на име Савел.“ Юда означава човек, който обича да се слави.

Тя е лоша дума. Често думите се изопачават. Например, едно време думата „йезуит“ означавала последовател на Христа, но днес тази дума е изопачена. (35, с. 81)

ПРЕСТЪПЛЕНИЕТО НА ЮДА

Съвременното духовенство казва: „Ние не сме в състояние да оправим света. Учителите – те са виновни за младежта, те са безбожници, не ги научиха на бащината им вяра.“ Ако питате учителите, те ще кажат: „Родителите са виновни, обществото е такова.“ Ако питате обществото, то ще хвърли вината другиму. Всички слагат прегрешенията един на друг и всички са все чисти и праведни. Казват: „Природата е такава, Господ е създал такъв света.“ Всичко слагат на Бога. Господ казва: „И Христос, като дойде едно време, и Него осъдиха, заковаха Го на кръста.“ Неговите ученици мислеха, че Той е много силен. И Юда, който Го предаде, казваше: „Аз ще Го предам, за да се прояви Неговата слава.“ Той мислеше, че като Го предаде, с един замах Христос ще се освободи. Обаче видя, че Той бил слаб и умря като другите хора. Като Го разпнаха, той съжаляваше. Какво мислеше Юда? Той мислеше, че Христос е много силен, ще стане цар да управлява света, а Юда ще стане Негов пръв министър. Но като видя, че нищо не може да стане от това, което очакваше, той се самоуби. (38, с. 108)

Някой от вас иска да знае причината, защо Юда предаде Христа. Много просто! Защо продавате скъпоценния камък? – Защото струва скъпо. Юда знаеше, че Христос е скъпоценен камък, и Го продаде. Ако синът ви намери два пръстена вкъщи, единият струва сто лева, а другият – сто хиляди, кой от двата ще предпочете? – Разбира се, че ще вземе втория. Синът е умен – знае, че като продаде втория пръстен, ще може с тия пари да отиде в странство да учи. Юда беше умен човек, касиер, разбираше цената на парите. Той знаеше, че Христос струва скъпо, и като Го продаде, ще се ощастливи. Но евреите го излъгаха. Той продаде Христа само за 30 сребърника – много евтино. Юда си казваше: „Веднъж дойде щастието в ръцете ми и го изпуснах!“ Той горчиво съжаляваше за това. Най-после Юда се обеси от скръб, че продаде Учителя си толкова евтино. Той трябваше да бъде честен, да каже на Христа: „Учителю, вместо да те продам за 30 сребърника, по-добре Ти сам се откупи.“ Христос беше богат, можеше сам да се откупи. (134, с. 193)

В пътя на изправяне на своята мисъл хората се натъкват на различни теории. За един и същ въпрос те изнасят няколко теории. За пример, често се повдига въпросът защо Юда предаде Христос и трябваше ли да Го предаде. Някои казват, че ако Юда не беше предал Христа, светът нямаше да се спаси. Други поддържат обратното: ако Юда не беше предал Христа, светът щеше да бъде спасен. Трябва ли да се вършат престъпления, за да се спаси светът? Ако евреите бяха приели Христовото

учение, те щяха да го разпространят по целия свят и светът днес щеше да бъде оправен. (47, с. 151)

ЮДА И НИЕ

Съвременните християни четат Евангелието и се възмущават от Юда като предател на Христа. Те се възмущават от Юда, а вършат същото. По няколко пъти на ден човек предава Божественото в себе си; по няколко пъти на ден той петни душата си; по няколко пъти на ден той върши престъпления по отношение на своя ум, на своето сърце и на своята воля. Какво по-страшно предателство може да съществува от това? Ако младата мома напуща баща си и майка си за един момък, когото не познава, който след една година е готов да я напусне – не върши ли престъпление? Ако ученикът напуща училището за едно малко удоволствие, не върши ли престъпление? Ако религиозният напуща убежденията си за някаква завидна служба, не върши ли престъпление? Животът се изявява отвътре навън, а не отвън навътре. Следователно вътрешна чистота се иска от ученика, а не външна. Щом вътрешно е чист, той и външно ще бъде чист. (147, с. 158)

Колко ученици имал Христос? – Дванадесет. Казваш: „Да бях и аз един от учениците на Христа! Щях да бъда или Матей, или Лука, или Марк, или Йоан и светът щеше да ме познава. Името ми щеше да бъде известно на всички.“ – Да, но можеше да бъдеш и Юда. Тогава имаше един Юда, а сега има милиони. Щом се увеличил броят на другите ученици, с тях заедно се увеличил броят и на Юда. Изчислете с какъв процент се увеличил броят на другите ученици, за да намерите пропорционално на него и броя на увеличилите се Юда. Днес има 500 милиона християни. Разделете числото на 12, да видите по колко милиона християни се падат на всеки ученик. – На всеки ученик се падат по 40 милиона християни. – Значи в сегашния християнски свят има 40 милиона предатели. – Защо е така? – На тоя въпрос вие сами ще си отговорите. Някой напуснал жена си, а ти питаш защо я напуснал. – Така, напуснал я, въпросът е свършен – свършен факт! – „Защо е така?“ – Така е, нищо повече. Който е напуснал жена си, трябва сам да си отговори защо постъпил така. Това не е дълбок философски въпрос. Мъжът изгъдил жена си, защото друга се наместила на нейното място. Защо жената изгъдила мъжа си? Защото друг се наместил на неговото място. Ето цялата философия! (91, с. 297)

Казвате: „Защо не мога да постигна желанията си?“ – Не си ти единствен, който не си постигнал желанията си. Ще дойде ден, когато ще ги постигнеш. Не се лъжете да мислите, че ще постигнете всичките си желания и ще бъдете щастливи. Сега е време за работа. Като свършите работата си, тогава ще бъдете щастливи. Като страдате и се радвате, вие

работите. Който иска преждевременно да бъде щастлив, ще изгуби и това, което има. Христос казва на Петра: „Докато петелът пропее, три пъти ще се откажеш от Мене.“ Не само Петър се отказа от Христа. Отказа се и Юда, като Го продаде за 30 сребърника. И останалите ученици се разбягаха. В края на краищата и Петър, и Юда се разкаяха. Юда даже се обеси. И днес много християни се отказват от Христа. Те казват: „Не искаме вече да следваме Христовото учение.“ – Това е животът на Юда. Да, но след това и за тях ще дойдат нещастията. Ще дойде ден, когато и те, като учениците на Христа, ще се разкаят. До това време се изисква от всички работа върху себе си. Впрегнете дарбите и способностите си на работа и каквото направите, Бог ще го превърне на добро. (122, с. 227)

Най-хубавата целувка в живота на човека е мисълта. Сегашните хора се срамуват от целувките, защото те не се дават правилно. Само онзи човек има право да целува, който се храни добре, който мисли и чувства правилно, който диша правилно. Ако стомахът, дробовете и мозъкът на човека не функционират правилно, той не трябва да целува. Да целуваш някого, това значи да внесеш в него живот, светли мисли и възвишени чувства. Такава целувка не може да се забрани нито в този, нито в онзи живот. Ето, и Юда целуна Христа, но тази целувка Го предаде. Христос го запита: „С целувка ли предаваш Сина человечески?“ Като се заговори за Юда, хората започват да го обвиняват, че той предал Христа. Питам: ако човек се отрича от Истината в себе си и я продава, не е ли той Юда – един от учениците, които не са разбрали смисъла на живота? Следователно, дойдете ли до Истината, до Мъдростта и до Любовта, бъдете крепки, устойчиви. Никакво колебание по отношение на Любовта, Мъдростта и Истината! (70, с. 90)

Има опасност за човека да изгуби своите скъпоценни мисли, чувства и постъпки. Изгуби ли ги, той ще се почувства като в пустиня. Човек трябва да пази това, което природата му е дала. Христос казва: „Всичко, което Отец Ми даде, опазих.“ Той изгуби само един от учениците Си – Юда. Юда беше лъжлив ученик. За да се изгълни законът, Христос не можа да му помогне, не можа да го опази. Следователно всеки човек има в себе си по един лъжлив ученик като Юда, когото неизбежно ще изгуби. В човека Юда представя всяко негово лъжливо чувство, лъжлива мисъл и лъжлива постъпка. Обаче Любовта изисква от хората да бъдат съвършени във всяко отношение. (70, с. 64)

Казва му Иисус: „Коего правиш, прави го по-скоро“ (Йоан, 13:27). Това значи: което правиш, направи го разумно, защото ще носиш последствията на своята постъпка. Когато излезе Юда, Иисус каза: „Сега се прослави Син человечески и Бог се прослави в Него“ (31. стих). Христос каза Юда да отиде в света да носи Любовта и светлината на Бога, но той не послуша, а отиде и Го предаде. Сега и на вас казвам да не ходите по пътя на Юда, но да отидете в света да проповядвате Божията

Любов и светлина. Не изпълните ли Неговите думи, Той сам ще направи това. Тогава върху вас ще дойдат страдания, както дойдоха върху Юда. Като не можа да издържи на големите страдания, Юда сам тури край на живота си. (47, с. 164)

Как е възможно човек, който обича отечеството си, да се продаде за някакви пари, били те даже и няколко милиона? Причината може да е друга. Казват, че Юда е предал Христос за 33 сребърника. Това не е още всичко, важно е коя причина го е заставила да Го предаде. Причината за това предателство е много по-дълбока. Когато си обясним истинската причина, ние няма да съдим никого: благодарете на този Юда, който изпълни тази незавидна роля на предателство. Ако Христос не беше разпнат на кръста, нямаше да дойде и спасението на човечеството. Ще кажете: „Ето един човек, който не говори логически.“ Аз ще ви обясня защо мисля така. Ако посадя едно житно зърно в земята, не съм ли за него Юда? За това зърно временно аз съм предател, но същевременно съм и негов спасител. Как би могло да се развива и размножава зрънцето, ако не бъде посадено? Така че трябва нещата да се обсъждат умно, сериозно и да няма осъждане. В сегашните вестници има само нападки и критика. Това не е наука. Трябва винаги да се проучват истинските мотиви на нещата, на събитията и тогава да се произнасяме. И когато искаме да оправим човечеството, трябва да разбираме законите, които управляват човешката душа. Някои ме питат: „Мислиш ли, че като говориш толкова много, ще оправещ света?“ Казвам им, че нямам даже такава цел, но само давам банкет на гостите си. Който от вас е гладен, жаден, той ще дойде при мене, ще му дам един банкет – ще се нахрани и ще си отиде, накъдето иска. (125, с. 168)

НИКОДИМ

Докато не приеме новото в себе си, човек няма да влезе в Царството Божие. Тази мисъл Христос е изказал пред Никодим със следните думи: „Ако човек не се роди изново, не може да влезе в Царството Божие.“ Като не разбрал дълбокия смисъл на новораждането, Никодим запитал Христос как е възможно стар човек отново да влезе в утробата на майка си. Христос му отговорил: „Ти си учител Израилев и не знаеш ли това?“ Никодим не разбирал как може човек да се роди отново, защото имал преграда за Божественото благо. Христос му казал, че за да разбере смисъла на думите, които му говори, той трябва да махне преградата, която сам е поставил. – „Може ли сам да я премахне?“ – Това, което човек сам е съградил, сам може да го събори. Човек сам може да оправи своя живот. Никой друг не е в състояние да оправи неговия живот. Бог внася живота и благата в човека, но човек сам може да изправи онова, което е изопачил. От Бога е животът, знанието, светлината, свободата, но от човека зависи приложението на това, което му се дава. Да живее човек,

това значи да съзнава откъде идва животът. Да има светлина на ума си, това значи да знае откъде идва тази светлина и да не поставя преграда на пътя ѝ, да се ползват и другите от нея. Да бъде човек свободен, това значи да съзнава откъде идва свободата и да не ограничава свободата на другите хора. И тъй, махнете преградите, които сте поставили на пътя на Божествените блага, и пуснете Божествения живот да тече през вас. Той ще ви очисти от греховете, ще махне всички пречки, които са спъвали развитието ви, и вие ще тръгнете напред. Божественият живот ще тече през вас и никога няма да изгича. Това, което тече и не изгича; което гори и не изгаря, е вечно. Вечният живот е Божествен. В този живот няма никакво прекъсване. Животът, който се прекъсва, е човешки. (62, с. 180)

Сега ще ви дам един малък опит за една седмица: всяка сутрин и вечер четете трета глава от Евангелието на Йоана, от 1-13. стих включително, като размишлявате върху разговора, който се е водил между Христа и Никодима. Като размишлявате, постарайте се да възстановите разговора не само както е написан, но и с ония подробности, които не са изнесени, а се четат между редовете. Като размишлявате върху тези стихове, в ума ви ще изпъкнат нови образи, нови мисли и идеи. Никодим е седял при Христа с часове, през което време се е водил дълъг разговор. Ако бихте могли да възпроизведете поне една стотна част от тази беседа, щяхте да придобиете много нещо. Ако съзнанието ви е будно, ще можете да се свържете с миналото и лесно ще произведете разговора на Христа с Никодима. Ако не успеете да произведете този разговор, все пак ще придобиете нещо. Колкото и да е несполучлив опитът, не се обезсърчавайте. Който е живял във времето на Христа, той ще може да се върне в миналото и ще възстанови целия разговор. Ако не е живял по това време, съзнанието му ще бъде затворено и нищо няма да си спомни. Като размишлявате сутрин и вечер по десет минути върху тези стихове, в душата ви ще настане мир, вътрешно спокойствие. (109, с. 88)

Христос казваше на учениците Си: „За да влезете в Царството Божие, вие трябва да се родите изново.“ И когато Никодим запитва: „Може ли стар човек да влезе в утробата на майка си и да се роди изново?“, Христос му отговори, че стар човек не може да влезе в утробата на Божествената си майка, докато не стане малко дете; че старият човек, старият свят трябва да си замине и че онзи, който иска да влезе в Царството Божие, който иска да служи на Бога, който иска да Го люби, трябва да стане като малко дете; че Царството Божие е за малките деца. Това е великото спасение, великото новорождение за всички. Любовта е център на човешкия дух, извор на живота. Да любим, значи да сме намерили онзи извор, който постоянно извира в нас. (8, с. 116)

Христос е дошъл на Земята да ни приготви да посрещнем без страх този момент. Най-първо трябва да разберем кой живот ни води към спасението, след туй трябва да минем през друг процес, за което Той

казва: „Ако не се родиш свише, няма да видиш Царството Божие.“ И на Никодима е казал, че ако не се роди от вода и дух, не може да влезе в Царството Божие. Значи има две раждания, но не прераждания, защото прераждането подразбира всеки процес на пресекването. Прераждането е закон на дисхармонията – в света да се преродиш, то значи да почнеш изново работата, която си напуснал... Законът на новото раждане подразбира да изгълни човек волята Божия. И не е мъчно да я изгълните. Мъчнотията лежи винаги в дълбоките причини на неразбиране на живота. (124, с. 69)

Астралният свят е тук, на земята. Раят е в причинния свят над нас, или там е причинният свят, или светът на светлините. Като се нагорещи един предмет, формата му не се вижда, но тя не е изгубена. Левият път е пътят на инволюцията. Десният път е пътят на еволюцията. Широкият път е пътят на кармата. Спасението е път на еволюцията. Стъпките са: обръщение, покаяние, спасение, възраждане. Новорождение – то е живот в причинния свят. Там грешки не се правят вече. Например, там е живял Никодим. (2, с. 104)

Защо идат страданията, защо хората трябва да страдат? – За да се научат да любят. Който люби, той трябва да страда. Който никога не е страдал, той не знае какво нещо е Любов. Любовта се проявява само чрез страданията. Страданието е почва, върху която Любовта расте. Страданието е условие, за да се прояви радостта. Радостта е плод на страданието. Колкото повече е страдал човек, толкова по-сладки плодове ще има. Който не е страдал, той не може да има плодове. Плодовете на реалното и на идеалното израснаха от страданията на Христа. Христовите страдания донесоха новата култура на човечеството. Големи са били страданията на Христа! Кръв е излизила от Неговите пори. Това показва, че Той е разрешавал трудни задачи. И най-после трябваше да Го разпнат на кръст. Когато не обичаме някого, ние го приковаваме реално на кръста, а когато не мислим добре за него, ние го приковаваме идеално на кръста. Значи съществуват два вида приковаване на кръста: реално (когато не обичаме някого); идеално (когато не мислим добре за него). Сега аз желая на всички да слезете от реалния и от идеалния си кръст! Никой не може да слезе сам от кръста си. Все трябва да дойде Никодим, да ви свали от кръста, да ви завие в плащаница и да ви постави в гроба. След това два ангела трябва да слязат от небето и да ви извадят от пещерата на вашия живот. Страданията съдържат една добра страна, която всякога трябва да се има предвид. Страданията носят в себе си велики Божии благословения за онези, които искат да се запознаят с реалното и с идеалното в живота. Страданията са временни. (70, с. 85)

В Стария Завет Господ казва: „Опитайте Ме!“ Как? – Първият опит, който можете да направите, е да вървите съобразно великия закон. Когато Христос беше на кръста, каза: „Такава е волята Божия. Отче, на

Тебе предавам духа Си.“ Защо страда Христос? – За да се изпълни волята Божия. Когато беше в Гетсиманската градина, Той каза: „Отче, ако е възможно, нека ме отмине тази чаша! Ако Твоята воля не е такава, аз съм готов заради Любовта да понеса всички страдания.“ Това се отнася до всички. Дойдат ли страдания, ще кажете: „Отче, ако е възможно, нека ме отмине тази чаша!“ Ако не може, ще се молите и ще кажете: „Такава е волята Божия!“ Ако отгоре изменят, чашата ще ви отмине. Казвате: „Ами после?“ – Ще ви разпнат, като ви забият най-много четири гвоздеа – повече не може. – „Ами после какво ще стане?“ – Ще ви кажат да се отковете сам. И Христос се откова сам. Как се откова? Като излезе от тялото Си и отиде при Никодима. Кой поиска тялото на Христа? – Йосиф Ариматейски. Христос не искаше да остави тялото си на Земята. То беше живо. Той сам отиде да откове гвоздеите от тялото Си и го възкреси. Вие казвате: „Дали Христос мисли заради мене?“ – Ако Христос промисли за Своето тяло, като извади гвоздеите от него, сне го от кръста, тури го в гроба, отдето ангели го вдигнаха; трябва ли да питате какво ще стане с вас? Ако вървите по Божия път, няма да останете заковани на кръста. Ще ви снемат оттам и ще ви турят в гроба. И в гроба няма да останете – ще дойдат ангели да ви вдигнат. Сега казвате: „Веднъж да се освободим от това тяло!“ – Не, ти ще бъдеш доблестен човек, герой ще бъдеш – да завършиш своята еволюция. Тялото е храм Божий. То е най-голямото богатство, което имате. Ти ще хванеш за гушата онези разбойници, които искат да те оберат, и ще си вземеш от тях всичко, до стотинка. Какво направи Авраам с ония разбойници, които обраха Лота и му задигнаха имането? – Той ги настигна и взе назад всичко, което разбойниците бяха ограбили. (62, с. 401)

Най-първо, като ученици, ви трябва смирение и пълен мир на душата – спокойствие и мир. В Писанието се казва: „Мирът Господен!“ Този мир трябва да се добие. Мирът може да се добие, само като се образуват прями връзки между Бога и вас. Тази пряма връзка ще ви даде такъв импулс, както никоя друга сила в света не е в състояние да ви даде. Тя няма да ви лиши от нищо. С такава една връзка може да заемете в света най-долното положение, може да се намирате в най-лошите условия – освен че няма да ви спъва нищо и никой, но туй, Божественото, ще превърне всички тия елементи, ще изважда соковете от тях и ще се намирате при по-благоприятни условия в живота, ще бъдете по-силни. Това е Божественото! Сега виждам, че във вашите умове пак се ражда същият въпрос: „Как може да стане всичко това?“ Христос казва: „Ако се не родите изново, няма да влезете в Царството Божие.“ Никодим Го запитва: „Как е възможно старият човек, проявеният човек, да се роди изново?“ Христос не разбира стар човек на години, но онзи, който има знания, който има мъдрост. Ще ви го изтълкувам по друг начин. Казва Никодим: „Онзи, който е придобил знания, който е завършил своите науки, подобава ли да се върне, да започне пак от а,б?“ Христос казва:

„Той трябва да се върне, да започне от а,б, да започне от вода и Дух.“ Водата – това е новият живот, истинският живот – Божественият живот. Духът – това е разумният, Божественият живот, в който трябва да се облече човешката душа. Това е една фаза, минаване от един живот в друг (тъй го нарича Писанието) – значи минаване от живота, който носи смърт, към живота, който носи вечен живот – да минеш от безумното към разумното. Защото дете има разумност, няма грях. Само безумният може да греши. Умният човек не може да греши и всеки от вас, който по някой път греши, той е бил в състояние на умопомрачение. (67, с. 159)

МАРТА И МАРИЯ

Върху Марта и Мария много се е говорило. Те представят два принципа в човешката душа – активния и пасивния. В Марта и Мария ние имаме две жени, два характера противоположни, две състояния начовешкото сърце: едното състояние е тихо, спокойно, безмълвно, ум, отправен към един вечен принцип, крепящ се на една вечна основа; а другото състояние е като на морските вълни, като на малките клончета на дърветата – постоянен кипеж, постоянно клагушкане. Христос обаче посочва на Марта кое е същественото, като ѝ казва: „Ти се мълвиш за неща, които не са съществени, които са извън действителността, но Мария избра нещо по-съществено.“ Мнозина от вас спадат към тия два характера – някоя е Марта, друга – Мария. Мариите са изобщо благородни жени. Те са добри, имат отлично телосложение, лице красиво, поглед мек, чело симетрично, нос правилен, а по сърце те са меки, нежни, отзивчиви към страданията на хората, готови да помагат. „Мария“ на еврейски значи солена вода. Мария всякога посолява света – благодарение на нея той не се разваля, не се кисва, не гине и когато вие имате марииния принцип у вас, вашето сърце не се разлага. „Марта“ излиза от „мара“, което значи горчив, кисел, буен; тъй че този горчив принцип у вас постоянно се люти, гневи, недоволен е, и това той го прави не от зла мисъл, но защото е един принцип много активен, който, откъдето мине – иска отворен път. Ако е Марта, ще видите, че сутрин, като стане вкъщи, всички слуги са на крак, вик, крясък; вдигне ли метлата, всички бягат на половин километър; тя казва: „Всичко тук трябва да бъде в ред и порядък.“ Тази Марта е и в черкви, и в училища, и в съдилища – навсякъде я има. Тя е необходима, но не давайте преимущество нито на нея, нито на другата; нито на единия, нито на другия принцип. С тези два принципа ще свържа други два принципа, които формулирам така: принцип на висшето и принцип на низшето. Принципът, който се олицетворява в Мария, представя висшето, което показва как да служим на Бога, как да сме в хармония с висшите същества, светиите, ангелите, които знаят повече от нас, знаят да се подчиняват – ще седнем тихо и спокойно при нозете

на Учителя да се учим. Ще кажете: „Колко са учители?“ – Един е той, един Учител аз познавам...

... Да си представим, че всичко в света е само от Марти – задигнали метли, вдигнали прах, викове, – каква музика ще бъде то? Вярвам, че къщите щяха да бъдат добре наредени, щеше да има мебели хубави, хубави дрехи, всичко щеше да бъде в ред и порядък, щяхме да имаме прекрасни форми, но живот не щеше да има. Обратно, ако бяха само Марии, тогава всичко щеше да бъде сол, но ако нямаше Марти, какво щеше да се осолява? Тази Мария има отношение към нещо друго, към някакъв друг принцип, към някаква друга основа. Висшият принцип – Мария, ни показва пътя, по който трябва да служим на Бога индивидуално. В това служене ще намерим смисъла на нашия живот, и то доколкото разбираме вътрешния смисъл на нашата душа, ще разбираме и другите същества, които живеят около нас. Щом научим първия, висшия принцип – да се подчиняваме на Бога, тогава ще научим и другия принцип – да подчиняваме всички низши елементи – да подчиним низшия принцип у човека. И когато съвременната наука твърди, че иска да подчини природата, аз подразбирам, че тя иска да подчини Марта, която вдига толкова шум. Трябва да се научим да бъдем добри господари. Онзи, който не се е научил да се подчинява, да слугува на Бога, не може да бъде господар и всеки от вас, който иска да бъде господар, най-първо трябва да се научи да бъде слуга, слуга на Бога, да се подчинява; да научи този висш закон – да седне, както Мария, при нозете на Христа. И казва Христос: „Тази добра част на Мария няма да ѝ се вземе“ ...

... Аз бих желал в даден случай и вие да направите това. Не да посветите целия си живот на това, защото Христос, като похвалява Мария, иска да ни каже: „Аз не искам да Ми дадете всичкото си време, а само това, което не знаете как да употребите, па колкото и малко да е това време! А другото време, през което сте заети – свободни сте, вършете си своите длъжности в живота.“ Великото учение ни най-малко не подразбира да оставим другите си длъжности в живота; но онзи час, който е определен за Мария, трябва да го дадем...

... Някои казват: „Да възпитаем света, хората.“ В този смисъл аз не вярвам във възпитанието, защото всички хора са индивидуални клетки на Божествения организъм, на Божественото тяло, та всеки отделно трябва да възпита сам себе си. Аз не мога да ви заповядвам – то би значило да светотатствувам – да лъжа Бога. Аз не искам да заповядвам. Защо? Защото тези хора са Господни – нямам право да заповядвам и да злоупотребявам с чуждите неща; имам право да бъда господар само на моите мисли и желания – на тях мога да заповядвам, но на всичко, което е извън мене, ще трябва да слугувам. Така и вие трябва да правите. Тогава ние ще слезем към низшите елементи – към неразумното. Какво казва Библията в първата глава? Бог създаде небето в първия ден, а после земята. Небето – разбирам Мария, а земята – Марта.

Земята била неустроена, значи кисела. Учените хора казват, че когато тази Марта се явила, около нея имало буря, ураган, огън, издигане на пара, и тогава Бог казал на Марта: „Марто, Марто, много шум вдигаш, прогресът не е там; Мария избра добрата част – погледни нагоре!“ Земята, Марта, погледнала нагоре и започнала да се върти около себе си и около Слънцето. Така се образувал живот около нея, образували се много същества и най-после – човекът. Като свършил Господ работата Си, казал: „Всичко около Марта е добре.“ И стана ден първи, а след това дойде ден втори до седми. Сега някои от вас са Марта – вдигат шум, от сърцето и от ума им излизат пламъци. Няма Марта езера, ни реки, и великият Учител казва: „Марто, Марто, не се смущавай, само едно е необходимо – погледни нагоре, което ще ти даде смисъл.“ Когато и вие повдигнете погледа си, веднага вашият дух ще почне да се движи правилно около своя център, а вие ще намерите смисъла на живота. Да имаш смисъл в живота, то значи да имаш център, около който да се движиш, който център всеки ден да изпраща необходимото и нужното зарад теб. И тъй, Бог е създал едновременно в нас и Мария, и Марта – те са двата полюса на човешката душа. Аз бих могъл да ви обясня някога вътрешния смисъл на тези два принципа, които действат в света. Но от многото казано знанието, когато се натрупа и не се прилага, образува известни утайки и хората почват да се смущават кое да вършат...

... Мария – това е небето, Марта – земята. Мария – това е висшето в сърцето, Марта – низшето в сърцето. Мария – то е висшето в ума, теософите го наричат висш манас; Марта – то е низшият манас, и т.н... Христос – Той е висшият Дух, висшият принцип... Омразата и любовта постоянно работят в света, а вие имате толкова лошо мнение за омразата, за завистта. Те са змии, гущери, но приятни в някои случаи. Какъв би бил светът без гущери, змии, мушички и т.н.? Покажете такъв свят! Де е вашият по-добър? Не, тъй, както е направен този свят, е велик по своите замисли, велик по своите изражения. А това, от което се постоянно оплаквате, то е Марта – неустроената земя; този шум, който постоянно вилнее в нас, той именно нарушава тази хармония. Дух Божий трябва да слезе и да си каже думата. И тъй, Духът е слязъл и заповядва. Той работи. Имайте вяра непреодолима в този велик принцип, който живее в Мария; имайте вяра и в принципа, който живее в Марта; имайте вяра в Христа, защото Христос, Който седи върху тях, ги съединява. Съединете и вие тези три – вашия дух, вашата Мария и вашата Марта, и започнете новата година с това...

... Не бойте се, бъдете винаги при вашия велик Учител, за да може да разрешите въпроса на живота. Много сложни задачи имате в живота – възпитание на децата, отношения на мъжа и жената един към други, отношения към обществото, отношения към човечеството. Много задължения имате. Как ще ги завършите? Някои мислят, че като станат християни, нямат задължения. Не, тъкмо обратното – християнинът

има повече и трябва да изпълни много добре своите задължения. И когато завършва деня, трябва да усеща велико спокойствие, че е свършил онова, което е трябвало да свърши, а което не е направил, да го тури в програмата си за другия ден. Един ден ще бъдете Марта, друг ден – Мария, а когато бъдете при нозете на вашия Учител, тогава нека и Марта, и Мария, всички да утихнат, за един час всичко да утихне. Там е учението и мисълта, които Христос прокарва. Научете се да служите на Висшето, за да бъдете господари на низшето. (124, с. 201-217)

„Мария избра добрата част“ (Лука 10:42). Мария – тая дума означава солена вода. Христос в един стих казва: „Ако солта обезсолее, с какво ще се осоли?“ Солта е потребна в живота. „Мария избра добрата част.“ Знаете ли коя е тя? Аз ще ви оставя да мислите и после ще ви говоря за това. Когато сестра ѝ се оплаква, че не ѝ помага, Христос ѝ отговори, че за много работи се грижи, а едно е необходимо – именно което Мария избра. Стова искаше да ѝ каже, че хората с хиляди години са се занимавали все с тия работи и нищо не са придобили... Сега именно трябва да работите и да си образувате тяло, с което ще живеете в астралния свят. Мария именно избра добрата част – тя прие Христа в сърцето си. (143, с. 92-93)

МАРИЯ МАГДАЛИНА

Магдалина – това е пробуждане на човешкото съзнание – когато човек е живял в греха и се събужда, решава да живее по Бога. И всеки може да бъде Магдалина. В момента, когато ние съзнаем, че сме живели в греха, и се обърнем да живеем по Бога – това е Магдалина. Във всинца ви има една Магдалина, която се пробужда: тя търси, има съзнание за Божественото. (127, с. 181)

„Ти целование Ми не даде, а тя, откак съм влязъл, не е престанала да целува нозете Ми“ (Лука 7:45). Това е един епизод (тъй го наричам аз) или един инцидент, или една случка, станала още преди 2000 години с една от най-големите грешници и развратници, които светът познава. Разврат от любов, разврат по любов, защото има разврат и без любов. Сега аз се пренасям 2000 години назад. Тази жена се приближила до един от най-великите Човеци, Който някога е слизал на Земята; най-чистият Човек, Който някога се е явявал на Земята; най-възвишената Душа, Която някога е посещавала този свят; най-великият Дух, Който някога е озарявал човешката мисъл... Влиза тази жена (нахална ще я наречете) безочлива, съвсем безочлива, за да се приближи до най-чистия човек. Представете си каква смелост, какво нахалство, какво дебелоочие имала тя! По-безочлива жена от нея не познавам! Употребявам съвременния език. Ще кажете: „Бива, бива, но такова нахалство!“ Но ето че това велико нахалство е хронизирано в Евангелието и служи като един отличен пример. Знаете ли какво е казвала тази жена, като е целувала нозете на

Христа? Сега ще ви обясня. Тя е казвала: „Господи, заради Тебе извърших всичките тези престъпления, като Те търсих. Тук мислех, че си Ти, там мислех, че си Ти – всички престъпления съм направила все заради Тебе. Това го направих не от зла воля, но няхах у себе си тази мъдрост да Те познавам, а сега – сега вече Те намерих.“ Аз представям тази жена като един идеал на Любовта – пък и не се церемони да изказва Любовта си пред цял свят. Тя казва: „Да става, каквото ще. Аз съм оцапана вече – да говорят, каквото искат – ще целувам публично, пет пари не давам за мнението на хората!“ Сега, защо целувката се счита понякога за незаконна? Аз имам тук едно математическо разрешение на целувката, изразено в геометрична форма – какво означава тя по правилата на висшата, трансцендентална математика. Буквата „Ц“ означава произхода на целувката. Буквата „Ц“ представлява един квадрат, който по-напред е бил затворен (понеже всички престъпления, всички борби в света стават все в ограничено място, което квадратът обема), т.е. във всяка жива твар, която се ограничи в каквато форма и да е, се явява желание да се освободи, а желанието за свобода произвежда престъпление. Следователно целувката е един пряк начин да се освободим от злото. Тъй че целувката е права линия, която се туря отдолу на квадрата и образува буквата Ц. Това в природата се нарича цъфтене. Следователно онзи, който иска в природата правилно да се освободи от злото, от ограничението, което е над него, непременно трябва да махне горната, затворената линия, за да възприеме слънчевите лъчи – трябва да бъде отворен квадратът! В природата трябва да има цъфтене. И у хората цъфтенето съвпада с целуването. Когато целунем някого, ние му казваме: „Пътят на твоето спасение е да цъфнеш!“ – това означава целувката. Кой трябва да целува? Ние казваме, че слънчевите лъчи целуват цветето. Не, онзи, който е дошъл вкъщи, него целуват. Като дойде някой гост вкъщи, стопанинът на къщата ще го целуне. Ако си стопанин, ти, дъщеря ти, синът ти ще се изредите да го целувате. Ако целува гостът, това не е правилно. Следователно мога да ви кажа, че Христос беше на гости у тази жена. Тя беше наела стая в къщата на Симона, който даваше банкет на Христа, и когато Той дойде, тя непрестанно Го целуваше. Тя постъпи според законите на природата, по закона на цъфтенето, за да покаже, че спасението е там. Значи тя отвори душата си, тя отвори сърцето, ума и духа си, за да възприеме тези Божествени лъчи – превърна се в едно цвете. Христос казва: „Понеже постъпи така умно, прощават ѝ се всички грехове, които е направила в миналото“ ...

... И така целувката, според нейния произход, е начинът, по който ние можем да се спасим от злото, което съществува сега в света. Какво нещо е устата? Долната устна означава Любовта (силите, които съзидат) – те имат един произход; а горната устна означава Мъдростта. Любовта и Мъдростта в Божествения свят съставят основата, върху която живеят всички живи, велики същества. Следователно, когато целувам някого,

това означава, че аз се ангажирам да служа на тази велика Мъдрост и Любов, които съставляват Божествения свят, и да живея съобразно тях. И така, на онзи, който ви целува, вие сте му гост. За да целунете някого, Господ трябва да е в него. Това е истинската целувка. Вътре в Христа кой живееше? – Сам Бог. Тази жена разбираше закона – тя целуваше Христа, а не Той нея. Следователно ние можем да целуваме само Божественото. Някой казва: „Защо не ме целуваш?“ – В тебе живее ли Господ, в тебе ли е? Ако не е в тебе, аз не бива да цапам устата си. Единственото същество, което може да целунеш и което може да донесе твоето спасение, е само светлината...

... Христос се обръща към Симона и му казва: „Ти целование Ми не даде.“ Този Симон е бил един културен човек като нас, съвременните. Като видял, че тази жена целува нозете на Христа, той си казал: „Този човек минава за пророк, за Учител, който всичко знае; чист и свят е, а тук от толкова време една жена му целува краката – не знае ли Той каква е тя? Аз да бях на Негово място, десет пъти досега щях да я изпъдя!“ И тогава Христос се обръща към него: „Симоне, имам да ти кажа нещо.“ А той казва: „Учителю, речи!“ – „Някой си заемодавец имаше двама длъжници – единият му бе дължен 500 динари, а другият – 50.“ Числото 5 е, което преобладава тук. Едното число означава духовния човек, а другото – светския, плътския човек; единият, който разбира нещата само вечно, а другият – който разбира нещата временно...

... Някой казва: „Аз искам да бъда пръв.“ Питам: знаеш ли науката да отваряш квадрата, знаеш ли науката да целуваш? – „А, колко съм ги целувал!“ – Ти, като онази грешница, знаеш ли да целуваш нозете на Христа, на най-великия човек, т.е. твоята уста занимавала ли се е с есенцията и субстанцията на Божествената Любов, на Божествената Мъдрост? Вкусвал ли си ги като плод? Защото като се вкусят Любовта и Мъдростта, това е тъй приятно, както когато вземеш един плод и кажеш: „А-а, колко е хубав!“ Това е субстанцията на тези основи, върху които почива Божественият свят. И затова Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето, и който Ме яде, ще има вечен живот.“ Как? – С устата си...

... И тъй, който целува, трябва да бъде на мястото на тази грешница, а когато го целуват, трябва да бъде на мястото на Христа...

... Тук имате една жена, която е отритната от цял свят и търси спасение. Тя е жената, която се дави и се хваща за Христа, и казва: „Само Ти, Господи, само Твоята Любов, само Твоята Мъдрост може да ме избави от туй положение, в което съм изпаднала.“ ... Целувката винаги произвежда един преврат или за добро, или за зло. Ако сте целунали Христа, непременно ще свети лицето ви; но направили ли сте една грешка в целувката – винаги ще ходите наведени като тази грешница. Ще казвате: „Няма за мене смисъл в живота.“ Тогава, какъв е цярът? – Ще дойдете при Христа. Вие можете да намерите Христа и

днес. Вземете Евангелието, пренесете се 2000 години назад или идете 2000 години напред – вие ще намерите и ще целунете Христа. И няма живо същество, което да се постави в положението на тази жена и на което Христос да не се изяви. Тогава Христос ще каже: „Прощават ти се греховете и сега започва новото ти развитие.“

... И тъй, две неща са потребни – смирение, като на тази жена – да познаем заблужденията си. Тази жена е познала, че пътят (по който е вървяла), животът (който е водила), знанията (който е имала) – всичко туй дало най-лоши резултати. И след всичко това тя казва: „Господи, всичко туй сега изменям!“ Аз зная, че тази жена, като индивид, тя не е една. Тази жена е изменила своя живот, после тя е станала една отлична работница на Христовото дело. Тя е изменила съвършено живота си. Нейният живот се измени от целувката. Следователно, ако и в нас влезе тази Божествена светлина и ние възприемем тази светлина и я целуваме, тя ще произведе всички тия добри резултати... И тази жена предпочете да целуне прашните крака на Христа, а не чистите на онзи буржоа (защото Христос ходеше със сандали от кожа и без чорапи, с боси крака – Неговите крака бяха прашни). Та тази жена не целуна краката на Симона, а на Христа. Тя казва: „Господи, и Ти си пращен и нечист, и аз. Аз ще Ти измия краката, а Ти – моето сърце.“ И Христос ѝ отговорил: „Жено, речено-свършено“ ...

... Аз съм за онази въгрешна целувка на Любовта, на нашите сродни души. Някои питат: „Как да намерим сродните си души?“ Това е най-лесната работа! По-лесна работа от тази няма. Това и най-малките деца ще ви кажат!... Първото нещо: като дойде Христос в дома ви, ще измиете краката Му с вашите уста, а това (преведено на ваш език) значи: ще Му служите с Мъдрост и Любов, ще носите Неговото Слово без никаква примес – това е целувката. Ако така можете да служите на Христа, Той ще ви каже: „Прощават ви се греховете и вашите имена се записват в небето пред ангелите, и в бъдеще вие ще станете граждани на това велико царство.“ ... И тъй, ние можем да дадем тази целувка на Христа, понеже Христос е навсякъде, в цялата природа. Навсякъде е Христос! И ние можем да му дадем тази целувка; щом я дадем, ще цъфнем, ще завържем и ще станем силни. Моите думи са малко символични, но истинността им е отвътре. Всяка мисъл, всяка целувка трябва да бъде пропита с Любов и като целунете, да не съжالياвате, а да знаете, че сте извършили един дълг, дали сте нещо от себе си. И тогава ще чуете този глас на Христа: „Прощават ви се греховете!“ (126, с. 265-284)

Христос казва: „Ти целование Ми не даде, а тази грешница, откак съм дошъл, не е престанала да целува нозете Ми.“ Когато грешницата целува нозете на Бога, греховете ѝ се прощават. Защо? Защото е целувала с Любов. Всяка целувка, дадена с Любов, не е физическа. Тази целувка представлява духовен процес, т.е. процес на човешкия дух, на човешката душа, на човешкия ум и на човешкото сърце. (145, с. 123)

Питам: само този ли е начинът, по който можеш да живееш? Мислиш ли, че само този начин съществува в природата, по който може да живееш за образуването на семейство? Не, съществува и друг начин, много по-възвишен и благороден, за който вие даже не сте сънували. Съществуват отношения много по-възвишени, по-благородни, отколкото сега в света. И в една нова култура, ако ние не изменим своите бъдещи възгледи, ние ще имаме едно общество построено и злото ще се ражда още вкъщи. Защото онази жена, която подозира своя мъж – психологически къде е опасността? – Тия престъпления тя ги всажда в месцето, в умовете на своите деца. Онзи баща, който подозира своята жена в престъпление, той всажда всичко туй в ума, заразява ума си, дома си. Ние се заразяваме едни-други. Влезли сте в обществото, имате задни цели – ние се заразяваме едни-други. Та казвам: Бог изисква от нас да бъдем като Него. Че имаме в Евангелието онзи пример: когато дойде онази, голямата грешница и започна да целува нозете Христови, онзи философски гледа и си мисли: „Този е пророк, Той е свят човек, но как Му е приятно да Му целуват нозете жените?“ Христос се обръща към него и казва: „Аз дойдох в къщата ти, но ти не Ми даде вода да си измия краката според обичая, не Ме целуна. На тази грешница греховете ѝ се прощават. Тя целува, за да ѝ се простят греховете. Каквото тя направи, ще се похвалява нейната постъпка, пък твоята постъпка ще каже: „Горко на този фарисей!“ Та казвам: ако вие подозирате, не сте ли вие в положението на онзи фарисей, който подозира Христа, че една млада жена Му целува краката? Питам тогава: де е вашето благородство? Тогава Той ще се обърне, ще каже: „Аз дойдох в къщата ти, ти целование не Ми даде и вода за краката Ми не даде, а тя целува и нейните грехове се прощават.“ Казвам сега: всяка жена, която влезе в един дом, трябва да желае щастието на този дом. Всеки мъж, който влезе в един дом, трябва да желае щастието на този дом, да бъде предвидлив. Всеки ученик, който влезе в един клас, трябва да желае щастието на този клас. И всеки учител, който влезе в това училище, трябва да желае щастието на това училище. Това трябва да бъде вътрешен импулс. Вие всички остарявате по единствената причина – да се освободите от вашата глупава ревност, от вашето глупаво подозрение, да се освободите от вашето глупаво безверие и безбожие. И за да се подмладите сега в света, трябва да имате нови идеи. При тия разбирания другояче не може. (25, с. 132)

ЛАЗАР (Братът на Марта и Мария)

ЧОВЕКЪТ НА ЧЕТВЪРТТО ПОСВЕЩЕНИЕ

„Лазаре, излез въл!“ С тия думи Христос възкреси Лазаря, защото той беше единственият човек по това време в Израиля, който беше

минал четвъртото посвещение. В прочетената глава се казва, че Лазар имал две сестри – Марта и Мария. Казва се, че Христос обичал Марта и сестра ѝ Мария, и Лазаря. Умна била Марта, макар че под името „Марта“ се разбира човек, който се занимава с физически, с домашни работи. Христос обича умни, а не глупави хора. Когато чу Христовите думи „Лазаре, излез вѐн!“ , Лазар веднага излезе от гроба, т.е. върна се от онзи свят. Лазар беше тръгнал по работа за другия свят, но когато Христос го извика, той веднага се върна и каза: „Господи, какво искаш? Каквото ми заповядаш, ще направя. Ако трябва известно време още да остана на Земята, ще изпълня волята Ти.“ Кой човек, след като е тръгнал за небето, като чуе гласа на Бога, Който му повелява да остане на работа на земята, би останал? (140, с. 152)

Кой и какъв беше Лазар? Защо Христос отиде именно при гроба на Лазаря, а не отиде на други гробове да вика мъртвите да излязат вѐн? По това време в Израил имаше само един човек, който, след като умря, още можеше да чува и да разбира какво му се говори отвѐн. Този човек беше Лазар. В цялата еврейска история, от времето на Авраама до идването на Христа, само един евреин имаше способността и след смъртта си да чува и да разбира какво му се говори. Това състояние окултистите наричат „четвърто посвещение“ . Когато Христос дойде на Земята, Той искаше да провери този закон, затова отиде при гроба на Лазаря и извика: „Лазаре, излез вѐн!“ И действително, в отговор на тези думи Лазар излезе от гроба. Които не разбират този закон, ще кажат, че тази работа била нагласена. Как я нагласили? Христос казал на Лазаря да се престори на умрял, да преседи в гроба четири дена и когато Той дойде и го извика, да излезе вѐн. С това те ще убедят хората, че Христос може да възкресява мъртви. По този начин именно съвременните хора обясняват чудесата. Ако разсъждавате така, тогава всички философски и научни твърдения могат да се поставят на подобна критика. Някой астроном погледнал през своя телескоп и видял нещо на Слънцето. Веднага всички вестници пишат, че еди-кой си учен след ред изчисления доказал, че на Слънцето ставали някакви промени. Всички хора вярват в твърденията на този учен. Обаче не се минава много време, дохожда втори учен, който опровергава първия и дава някакви нови изчисления. Хората и на него вярват. След този учен идва трети, който опровергава втория. На кого да вярват хората? Не, това още не е истинска наука. От хиляди години насам хората все за Слънцето говорят, изнасят ред научни теории, но нито една от тях не е дала още положителни данни – какво е Слънцето, има ли живот на него или няма. Някои учени казват, че на Слънцето има огън. Ако в огнището на някоя къща има огън, какво показва това? – Живот има в тази къща. Щом огънят на огнището изгасне, и животът в тази къща изчезва. Учените пък казват точно обратното: понеже на Слънцето има огън, според тях живот на Слънцето отсъства, т.е. там няма живот. Учените твърдят още, че Венера била обвита с много гъста

материя, с гъста атмосфера. При това всички виждат, че тази планета издава ярка светлина. Питам: как е възможно една планета като Венера да бъде обвита с такава гъста атмосфера, а да издава толкова голяма светлина? Отде иде тази светлина на Венера? Значи твърдението на тия учени не може да се приеме за истинно. Казвам: има известни проблеми, които тепърва трябва да се проучват. Ако съвременните учени и досега още не знаят в какво състояние се намират Слънцето, планетите, дори и самата Земя, на която живеят, каква е тази наука? (140, с. 147)

Когато Христос беше на Земята, искаше да провери закона на четвъртото посвещение, затова извика Лазара, защото само той беше минал това посвещение. Той чу думите на Христа и излезе от гроба, върна се от онзи свят и каза: „Каквото ми заповядаш, Господи, ще изпълня!“ Това, което Христос е говорил, се пази. Един ден Неговите слова ще се възпроизвеждат. В природата нищо не се губи. Не само ще се чуят проповедите Му, но и ще се вижда всичко, което е станало. Христос е говорил много, но много малко е записано в Евангелието. (150, с. 22)

Когато влезе в гроба, кесията на Лазаря беше пълна. Когато изпразни кесията си, Христос дойде пред гроба му и каза: „Излез въл!“ Това значи: няма ядене и пиене, няма вече слава и почести от хората. Лазар трябваше да се освободи от всички връзки, от всички недъзи и заблуждения и да излезе въл. Следователно, докато не се освободите от всички суеверия, от всички научни и религиозни заблуждения, вие не можете да излезете от гроба. Казвате: „Виновни ли сме за своите слабости и недъзи, които по наследство носим от своите майки и бащи?“ – Ако дядо ти и прадядо ти преди четири поколения са пили, трябва ли ти днес да станеш пияница и да се оправдаваш с наследствеността? Човек може да изправи своите лоши наследствени черти, както може и да разработи добрите наследствени черти. Той трябва да знае по какъв начин да работи за изправяне на лошите наследени черти и по какъв начин да разработва добрите. Това, което окултизмът нарича „четвърто посвещение“, не е нищо друго освен задача на човека да намери начин за изправяне на своите лоши черти, унаследени от неговите родители и прародители. И на светиите е дадена задачата не да спасят хората, но да ги освободят от лошите им наследствени черти и да ги направят щастливи и безсмъртни. Същия принцип поддържаше и Христос, като казваше: „Който вярва в Мене, той ще придобие живот вечен.“ За вас е важно да се освободите от своите лоши черти и да чуete вътрешния глас, който ви казва: „Излез въл!“ (140, с. 163)

Езикът на разумния човек коренно се различава от този на неразумния. Дойде някой неразумен при вас и казва: „Знаеш ли колко много те обичам?“ Може ли разумен човек да говори така? Разумният никога не говори за Любовта. Той знае, че Бог е Любов. Само онзи може да каже, че обича, който постъпва спрямо хората така, както и спрямо

себе си. Когато правите добро на себе си, говорите ли си предварително какво ще направите? Пристъпвате към доброто и нищо повече... Значи дойде ли някой ваш приятел на гости в дома ви, вие го поканвате да седне и започнете да му услужвате. Тази е идеалната Любов. Такава беше и Любовта на Христа към Лазаря. Христос каза: „Лазаре, излез вън!“ С тези думи Христос искаше да каже на Лазаря, че е готов да му услужи. С какво да му услужи? – Като му върна живота. Лазар пък мина през четвъртото посвещение, след което беше абсолютно готов да се подчини на Божествения глас. Ако не беше се подчинил на този глас, Лазар и досега щеше да лежи в гроба. Днес Христос стои пред вашите гробове и казва: „Излезте вън!“ Този въпрос стои пред вас и вие сами трябва да го решите. Ако питате този-онзи какво трябва да правите (да излезете или не), вие ще останете в гроба, ще пропуснете благоприятните моменти в живота. Когато чу гласа на Христа, Лазар не запитва защо трябва да излезе, как да излезе и т.н. Той разбра смисъла на тия думи и веднага излезе от гроба. Този е човекът на четвъртото посвещение. Когато Павел, който беше в първото си посвещение, чу гласа на Христа, запитва: „Кой си ти, дете ме гониш?“ Христос го бутна от коня и му отговори: „Аз съм Христос, Когото ти гониш!“ И след като стана от земята, Павел разбра какво трябва да прави. Лазар обаче не запитва Христа „Кой си Ти“, но веднага каза: „Какво ще заповядаш, Господи?“ – „Излез вън!“ И той веднага излезе. Лазар слушаше, разбираше гласа и изпълняваше всичко, каквото му казваше. Гласът му казваше: „Иди!“ – и той отиваше; „Ела!“ – и той дохождаше. Ще кажете, че това е военна дисциплина. Не, който обича и когото обичат, разбират какво нещо е Любов и са готови всичко да изпълняват. Те доброволно дават място на Бога да се прояви в тях. (140, с. 165)

СИЛАТА НА СЛОВOTO

Значението и силата на езика е изразено в следната българска гатанка: „Кости няма, кости троши.“ Наистина езикът няма съзнателен живот в себе си, но е в състояние да отнеме живота и да даде живот. Христос каза само три думи на Лазар и той излезе вън от гроба. На какво се дължи силата на изказаните думи от Христос? На тяхната музикалност. Не можете ли и вие, като Христос, да си кажете три думи и да възкръснете? Кажете и вие на вашия Лазар: „Лазаре, излез вън!“ Ако Лазар излезе от гроба, езикът ви е музикален. Помнете: езикът е ключът на човешкото спасение. От него зависи да бъде човек осъден или да бъде оправдан. (116, с. 175)

Силата на човека е в това, в което той вярва. Това, в което човек вярва през целия си живот и не се разколебава, е Божественото в него. Този е единственият капитал, който човек има в себе си и с който всякога може да разполага. В това се заключава неговото спасение.

Казвам: на тази почва именно един ден Бог ще застане и ще каже: „Лазаре, излез вън! Понеже на малкото си бил доволен, влез с него в благоволения на своя господар!“ Аз съм за онова малко, за което се казва в Писанието, че то било едно малко камъче под езика. Езикът представя Словото Божие. На това малко камъче било написано името на човека. Това малко камъче е Божественото, което е скрито в човека като малък зародиш, който очаква своето развитие. От него ще излезе съзнанието на бъдещия човек, който ще се нарече Син Божий, Син на Мъдростта. „Лазаре, излез вън!“ Сега и на вас казвам: като ви турят в гроба, при големите мъчности, при неразрешените задачи, кажете си: „Ще дойде Христос и при мене и ще ми каже като на Лазаря: „Излез вън!“ В това седи силата на хората с високо съзнание. Съвременните религии, съвременните вярвания на хората са приготовления за вечното, което ще дойде като наследство, на което всички ще бъдат Синове Божии. Ако някой казва, че е Син Божий, а не чува гласа на Бога, какво показва това? Щастлив е онзи, на когото Бог е проговорил; нещастен е онзи, на когото не е проговорил... Онзи, в когото Божественото е събудено, представя запалена от Бога свещ, която постоянно гори и се разгорява. Първоначално Той е вложил в човека дихание на живот, т.е. Божественото начало, което поради непослушание е затрупал с материя и в края на краищата заровил в гроба. Старите идеи и вярвания умъртвяват Божественото в човека и го заравят в гроба. Най-после Божественото трябва да чуе гласа на Христа и да излезе от гроба. Значи Бог, в Своето динамическо проявление, иде днес да спаси човечеството, да реализира неговото възкресение. Божественото, вложено в човека, трябва вечно да живее, защото светът не е създаден за човека на материята, но за духовното в него... Давайте цена на Божественото и не казвайте, че Бог говори само на този или онзи. Вещност Бог говори само на Себе Си, т.е. само на Божественото. Като видя невежеството на хората, Бог ги остави да ходят сами в своите пътища, но като поумняха, Той започна да им говори чрез Своя Син, Когото изпрати на Земята да ги спаси, да им покаже правия път и правия начин на живеене. Значи Бог първо е говорил на хората чрез духовете, после – чрез ангелите, след това – чрез Сина, а най-после и Той сам ще им проговори. Знаете ли какво ще стане, когато Бог проговори на хората? Казано е в Писанието, че когато Бог проговори на хората, цялата земя ще изгори, а те ще се превърнат в прах и дим. Това значи: всичко непостоянно, всичко променчиво ще изгори, а мислите и чувствата на човека ще се видоизменят. Под свършване или изгаряне на света се разбира ликвидиране с всички криви мисли, с всички измами и заблуждения. Ще изгори всичко нереално, а ще остане само истинското, реалното. Тогава всички ще разберат, че са братя, а Бог – техен Баща. Тогава всички ще разберат, че Земята е създадена за доброто на живите същества, а вселената – за научни изследвания. Онези, в които Божественото е събудено, още днес могат да живеят по този начин. (140, с. 171-173)

Христос каза: „Лазаре, излез вън!“ Какво е искал да каже Христос с думите „излез вън“? Само на съзнателния човек, който мисли и разбира, може да се каже „излез вън!“ Безпредметно е да кажете на камъка да се махне от мястото си. Безпредметно е да кажете на дървото да се отстрани от пътя ви. (140, с. 144)

Докато не бяха съгрешили, Адам и Ева живееха в рая. Щом съгрешиха, Бог ги изпъди от рая, като им каза: „Излезте вън!“ Какво спечелиха, като излязоха от рая? Те се изложиха на големи страдания и смърт. Христос каза на Лазаря: „Лазаре, излез вън!“ Той каза на Лазаря същите думи, каквито Бог каза на Адам и Ева. Думите са същите, но смисълът им е противоположен. Думите, които Бог каза на първите човеци, означават излизане от живота; а тия, които Христос каза на Лазаря, означават влизане или въвеждане в живота. Лазар беше съзнателен човек – той мислеше, разбираше, чувстваше всичко и само чакаше някой да му каже да стане и да излезе вън. Той беше жив, затова сполучи, придоби живота. Законът за сполуките в живота има две страни – от човека зависи коя от двете страни ще хване. Мнозина изискват от живота или природата всичко. Те очакват всичко наготово. Други пък работят, правят усилия и по този начин предразполагат природата да им даде това, което са заслужили. Първите седят на едно място, нищо не работят, никакви усилия не правят, а след това се чудят защо нещата не стават тъй, както ги желаят. Те постъпват според разбиранията на турците, които казват: „Ако е късмет, при краката ми да дойде!“ Правило е всеки сам да се стреми да постигне своите копнежи и идеали. Христос каза на Лазаря: „Лазаре, излез вън!“ След това Той застана пред гроба и следеше какво ще направи Лазар. Трябваше ли Лазар да чака да дойдат хора, да го дигнат за ръцете и краката и така да го изнесат вън? Ако очакваше на хората, Лазар и до днес щеше да лежи в гроба. Сега и вие се намирате при неблагоприятни условия в гроба. Сега и вие се намирате при неблагоприятни условия в живота и Христос казва: „Излезте вън!“ Трябва ли, след като чуете тия думи, да кажете: „Господи, извади ме от гроба, извади ме от неблагоприятните условия на моя живот“? Кой извади Лазаря от гроба? – Той сам излезе. Други го туриха в гроба, но той сам излезе вън. Значи други ще ви поставят в мъчнотиите, а вие сами трябва да излезете от тях. Ако очаквате на онзи, който ви е поставил в мъчнотиите, той сам да дойде да ви извади от тях, дълго време ще чакате. Чуete ли гласа на Христа, Който ви казва да излезете вън, веднага излезте, момент не губете след Неговите думи! Христос каза на Лазаря да излезе вън и той сам излезе. (140, с. 146)

Често вие изговаряте тия думи „Отец, Син и Свети Дух“, но какъв смисъл имат тия думи за вас? Те ще имат смисъл за вас, само когато могат да произведат известен ефект. Когато държите една кибритена клечка, никога не може да опитате нейната сила, ако не умееете да я запалите; само когато я запалите, можете да усетите нейната сила. И

възкресението ще бъде предмет, неизвестен за вас, ако вие не запалите тази дума като кибрита – да произведе във вашия ум и във вашето сърце светлина, или ако не я посееете като семе – да изникне, да видите плода ѝ. Доста е в живота на човека да има две или само една такава дума, която да разбере както трябва, и той ще стане гений; когато разбере две такива думи – човек става светия; разбере ли три – той ще стане едно с Исуса Христа. Тъй във всеки език, който говорим, има думи, които, като ги разберем, добиват за нас магичен смисъл. Мойсей, когато дигна своя жезъл при Червеното море, изрече една дума и то се раздели. И Христос, когато бе пред гроба на Лазара и дигна очи нагоре, каза само една дума: „Лазаре, излез от гроба!“ И в началото Господ рече само една дума, и светът стана...

... Христос възкръсна – Той показа пътя, по който трябва да минем – през процеса на раждането... Във вашия ум се зароди една мисъл: докато родите, колко страдания тя ще ви причини. Но да не мислите, че страданията са лош признак – както майката, така и вие трябва да дадете нещо от себе си на вашата рожба – трябва да дадете живот и сила на някоя благородна мисъл, и най-после, трябва да имате смелостта да отвалите камъка, да не седите като съвременните философи и да питате и разсъждавате дали може да възкръсне Христос, или не... Настанал е последен час, всинца трябва да възкръснем и ще възкръснем! И при туй възкресение трябва да се запитаме не дали Христос е възкръснал, а дали е приближило нашето време да възкръснем – ето въпроса. Питат дали Христос е лежал три дена в гроба. Вие от 8000 години лежите все в този гроб и не е ли достатъчно това време? Достатъчно е! И този ангел отгоре е зов Христов, че Второто пришествие иде. Как ще ви намери Христос? Ако камъкът на вашия гроб е затворен, как ще каже Христос: „Лазаре, излез въл“ ? Вашите ближни и приятели трябва да ви направят тази услуга – да отвалят камъка от гроба ви, и тогава Христос ще каже: „Станете!“ – И ще възкръснете. На всички, които ме слушате тази сутрин, аз отвалям вашите надгробни камъни. Христос иде... Той ще застане пред вашите отворени гробове и ще каже: „Излезте въл!“ (124, с. 56 и 72)

Вие не сте умирали, да знаете какво нещо е смъртта. Сега хората казват: „Човек, докато се движи – живее, а като престане да се движи, той умира.“ Чудна логика! Тогава всички железници, които се движат по линиите, живи ли са? В човека действително има движение, но има външен и вътрешен живот. Ако един човек престане да се движи външно (физически), а се движи вътрешно, тогава какво ще кажете? Съвременните учени не признават това. Те казват: „Като спре сърцето на някой човек, той умира.“ Да, сърцето му е спряло, но който знае как да го подвижи, той ще може да събуди отново живота. Вземете един спрял часовник. Вземете го някой човек в ръката си, бутне го тук-там с игла, но не върви. Защо не върви? Този човек не знае как да го бутне. Но я го дайте на някой майстор – той ще знае как да го бутне. Тъй е и с човешкото

сърце – има лекари, които знаят как да го бутнат. Щом го бутнат, и то тръгва. И Христос срещна една майка, на която детето беше умряло. Той бутна сърцето му и то оздравя. Христос отиде при гроба на умрелия Лазар и му каза само една дума: „Лазаре, стани!“ Лазар тръгна. Сърцето на този човек тръгна само от една дума. Учените ще кажат, че Лазар не бил умрял, но заспал летаргически сън. Хубаво, този човек е лежал три дни в гроба. Но ако Христос може да направи да тръгне сърцето на човек, който е лежал цяла година в гроба, какво ще кажете тогава? —Е, и то е летаргически сън. Сегашните хора са смешни в своите възражения. Ние, съвременните хора, не вярваме в това, което трябва да вярваме, а вярваме в това, в което не трябва да вярваме. Ние вярваме, че от едно малко семенце или от една малка клетка може да се развие цял живот на някое по-висше или по-низше същество изобщо, а не вярваме, че в природата съществува един закон на висша интелигентност, един закон на висша разумност, който управлява всичко в света. От разумното разумно се ражда. От живота живот се ражда. И всякога проявеният живот седи над непроявения. Има една интелигентност, която надминава нашата интелигентност. (104, с. 57)

Да се върнем към Лазара, когото Христос възкреси. Де отиде Лазар след излизането си от гроба? Той се върна в своя дом, дето беше и Христос, да слуша Божието Слово. Когато влезе в Божествения свят, човек разбира колко работа предстои на младите и на старите. Наум не му е дохождало това, което Бог дава на човека. Ако не проникне в тоя свят, той живее като обикновен човек и казва: „Прекарах и днешния ден.“ Прекара и тоя ден, но не можа да използваш благото, което Бог изпраща всеки ден. И тоя ден мина неизползван. (134, с. 170)

Истинска наука е онази, която, като жизнения еликсир, продължава живота на хората. Ако науката може да превърне 120-годишния старец в млад момък, това е истинска наука. Смисълът и силата на тази наука се крие в думите, които Христос е казал на Лазаря. Тези думи са в състояние да превърнат стогодишния старец в млад момък. И когато питат де е старият човек, младият момък ще каже: „Старият замина за странство, а вместо него останах аз да продължа неговата работа.“ Една мисъл трябва да остане у вас: не се съмнявайте в Божественото, което работи в душите ви! Който не се съмнява в Божественото начало в себе си, той е напълно нормален, здрав човек. Божественото именно ще заговори на душите ви с глас, какъвто никога не сте слушали. За да разберете този глас, вие трябва да бъдете вътрешно подготвени. Този глас няма да развива научни теории, но направо ще ви каже: „Излез вън!“ (140, с. 168)

Ако всичко, което хората вършат и говорят, е проникнато от Божествената Любов, болните около тях лесно ще оздравяват, неразположените ще придобиват разположение. Това може да не стане изведнъж, но постепенно. „Лазаре, излез вън!“ Когато Лазар чу

Христовите думи, той веднага отговори: „Чувам, Господи!“ Христос продължи по-нататък: „Махнете превръзките му!“ Това значи: освободете го от мъчноотиите на живота! И тъй, първо човек трябва да повярва в себе си, в гласа, който отвътре му говори. Някой заболява и вика лекар да му помогне. Лекарят казва: „След 24 часа ти ще заминеш за онзи свят.“ Ако повярва в думите на лекаря, той наистина ще замине. Но в такъв случай в човека винаги заговаря вътрешният глас, който казва: „Ти ще оздравееш!“ Повярвайте на този глас! Казвате: „Какво трябва да правя?“ – Стани от леглото си и излез вън! Преди години в Америка станало такова чудо. Една жена, американка, боледувала цели 12 години. Лекарите, които я гледали през това време, се произнесли, че тя няма да оздравее и завинаги ще остане инвалид. Един ден в ръцете на тази жена попаднала една книга, наскоро излязла от печат, за силата на внушението и лекуване чрез внушение, и тя внимателно я прочела. Скоро след това тя чула в себе си тих глас да ѝ говори: „Стани от леглото си!“ Тя веднага станала и се почувствала здрава. С тази жена станало същото, каквото и с Лазаря. С всички хора може да се случи същото, но те трябва да се освободят от ония съмнения, подозрения, недоверия, които днес пълнят умовете и сърцата им. Като чуят вътрешния глас да им говори, те казват: „Дали Господ ни говори, или така ни се струва?“ Гласът на Господа не мяза на никой друг глас – нито на майка ти, нито на баща ти, нито на приятеля ти. Който чуе гласа на Бога в себе си, той изпитва свещен трепет в душата си; този трепет му дава подтик, импулс да върви напред. Подчини се на този подтик! Той е като пламъка на кибритената клечка, която е в сила да разгори и най-дебелите дърва. От малката клечка кибрит се произвежда цял пожар. Такова нещо е Божественият глас. От малка искра той създава цял пожар. Всички велики, учени и идейни хора са слушали в себе си този глас и са се подчинявали на него. Откритията на учените, на великите хора не се дължат на тях. Всяко откритие не е нищо друго освен Божествена идея, която е проникнала в ума на някой учен и той я е възприел и изнесъл на света. Заслугата на този учен се заключава само в това, че той е насочил мисълта си в дадено направление и оттам е получил нужната светлина. (140, с. 161)

ЛАЗАР И НИЕ

Вяра се изисква от хората... Онези врагове, за които Христос е казал, че трябва да ги любим, са наши добри приятели. Кой може да повярва в това? Едва ли ще се намери един човек, който може да повярва на думите ми. Ако се намери такъв, той непременно ще бъде Лазар. Това не значи, че нямате вяра, но вие още не сте дошли до онази фаза, когато както и да ви посрещне онзи, който ви обича, да не се съблазните. Вярата на съвременните хора почива повече на материална почва. (140, с. 159)

Като слушат да се говори за възкресението на Лазара, мнозина се запитват какво общо има между тях и заспалия преди 2000 години Лазар?

Общото се заключава в това, че у всеки човек има по един заспал Лазар, който очаква да дойде Христос при него да го събуди. Всеки човек има и по две сестри в себе си – Марта и Мария. Казва се в Евангелието, че Исус обичал Марта и сестра ѝ Мария, и Лазара. Марта все мълвеше и се суетеше за външни работи и беше недоволна от сестра си, че не ѝ помага. Но Христос ѝ каза, че се суети за непотребни неща, а Мария избра добрата част. Значи Марта представя физическата, материалната страна на човека, а Мария – духовната страна. И тъй, в човека има три съзнания, т.е. три страни на съзнанието – първата е заинтересувана от физическата, от материалната страна на живота. Втората е заинтересувана от духовната страна на живота, а третата представя заспалия човек, който от нищо не се интересува. Той очаква да дойде при него Исус да го събуди и след това да се прояви истинският му живот. (36, с. 184)

Съвременните хора са дошли до едно велико противоречие, до един конфликт със самите себе си. Те се сблъскват в своите собствени вярвания, в своите възгледи. Молиш се на Бога по един начин, но Той не те слуша; молиш се по друг начин – пак не те слуша; молиш се по трети начин – пак никакъв отговор. Най-после казваш: „Не искам повече да се моля!“ Кога се приема молитвата на човека? Когато се прави с Любов. Щом няма Любов, молитвата му не се приема. Най-прекрасната молитва е тази, която е изпълнена с Любов. С думи тя не се предава. Молитва без Любов е суха формула. Когато Христос видя умрелия Лазар, Той се обърна към Господа с думите: „Господи, всякога си Ме слушал, послушай Ме и сега заради вярата на Своя народ.“ Каго обърна очите Си нагоре, Той каза: „Лазаре, излез вън!“ После се обърна към учениците Си и каза: „Махнете този камък!“ Кой е този камък? – Той представя вашето учение, вашето богатство, вашето обществено положение. Надгробният камък – това сте вие, вашите деца и вашите приятели. Когато Бог дойде при вас, ще каже: „Вдигнете този камък! Той не ви е потребен.“ Кога ще се махне този камък? – Когато дойде Любовта и светлината. (45, с. 72)

Христос казва: „Както Ме е Отец научил, така живея.“ С други думи казано: както Ме е Отец научил, така говоря, така живея и така постъпвам. Когато беше при умрелия Лазар, Христос се обърна към Отца Си с думите: „Отче, всякога си Ме слушал. Послушай Ме и в този час.“ След това Той се обърна към гроба на Лазар и каза: „Лазаре, излез вън!“ Правете и вие опити, да видите каква е силата на любовта ви. Каго четете Евангелието, вие си казвате: „Добре щеше да бъде, ако и ние сме живели във времето на Христа, да бяхме Негови съвременници.“ Какво щяхте да направите, ако бяхте съвременници на Христос? – Щяхте да бъдете като евреите. Какво направиха евреите с Христа? – Те Го биха, а след това Го разпнаха. Те казаха: „Това учение не може да се приложи.“ Трябваше да минат още 2000 години след Христа, за да се убедят хората, че Христовото учение може да се приложи. Дошло е време вече да излезем от областта на доброто и злото и да влезем в областта на Любовта. Това всеки може

да направи. Защо да не влезете в закона на Любовта и да живеете, както трябва? Влезете ли в Любовта, светът ще се отвори пред вас. Любовта уми човека. (14, с. 186)

„Да ида да го събудя.“ Кого е събудил Христос? – Лазара. Това е станало преди 2000 години. Обаче и днес – 2000 години след Христа, хората още спят. Когато се говори за Истината, хората още не могат да я разберат – не искат да я приемат, докато не се убедят напълно дали е съгласна със сегашните религии, със сегашния строй на държавите, със сегашните научни теории и т.н. Когато природата или Бог говори на човека, той не взема предвид ничие мнение – нито на държавата, нито на учените хора. Когато Истината се изявява, тя не взема предвид мнението на хората. Христос казва: „Да ида да го събудя.“ Кой човек може да ви събуди? – Който ви обича.

Марта, Мария и Лазар представляват ума, сърцето и волята на човека. Тези три принципа, съединени в едно, представляват човека. Следователно когато умът, сърцето и волята на човека работят едновременно, той може да бъде събуден. Когато се казва, че Христос отиде да събуди Лазара, има се предвид съвършеният човек. Само съвършеният човек може да събужда заспалите. От примера със събуждането на Лазара виждаме, че всеки човек трябва вътрешно да се събуди. Това събуждане трябва да стане тихо, незабелязано, да не произведе никаква вътрешна тревога в човека. Събуди ли се веднъж, в каквото положение и да е, на каквато и работа да е, човек всякога ще се проявява като отличен работник. „Да ида да го събудя.“ Това събуждане се отнася не само до Лазара, но до всички души. Днес всички хора живеят в изключителна епоха, която ще се ознаменува с пробуждане на човешката душа. Това пробуждане няма да стане нито в горите, нито в манастирите, както някога е било, но при условие да служи човек на Бога в Дух и Истина.

Събуждането не става само веднъж. Събуждането е непрерывен процес. Ако не всеки час, поне всеки ден човек трябва да се събужда. Има хора, които трябва много пъти да ги събуждат, за да се събудят. Ако при десетократно събуждане не се събудят, оставят ги да спят колкото искат. Христос отива при всички души да ги събуди. При някои Христос иде за първи път, при други – за втори път, при трети – за трети път. Най-опасното събуждане е, когато Христос дойде за четвърти път. Мине ли четвъртото събуждане, по-нататък работите се нареждат добре. Пожелайте и вие да дойде Исус при вас да събуди вашия заспал Лазар. Когато правите добро на някого, вие събуждате този човек. Тогава ще дойде някой при вас и ще каже, както Мария каза на Исуса: „Господи, смърди вече, защото е четиридневен.“ И четиридневен да е, дигнете камъка от гроба му и с висок глас извикайте: „Лазаре, излез въвн!“ Правете добро на ближните си, събуждайте ги, не се колебайте...

... За някои Христос е дошъл вече и хлопа на вратата на техния гроб. За други още много време ще мине, докато дойде да хлопа на гроба

им. Това зависи от степента на тяхното развитие. Който е чул гласа на Христа, той е вече вън от гроба. Един ден, когато човек чуе гласа на Божественото в себе си, той ще излезе вън и ще придобие живота, както Лазар го придоби. Ако при днешните трудни условия, ако при днешната криза, която минават, хората чуят гласа на Бога и излязат вън – те ще се освободят от всички терзания и смущения. „Лазаре, излез вън!“ Сега и на вас казвам: като ви турят в гроба – при големите мъчнотии, кажете си: „Ще дойде Христос и при мене и ще ми каже, както на Лазара: „Излез вън!“ В това седи силата на хората с високо съзнание. (155)

Какъв е смисълът на живота – да живее човек или да умре? Чудни са религиозните хора, които казват: „Да умрем за Христа!“ Те искат да умрат за Христа, а Той казва: „Да отидем при Лазара да го събудим, защото той не е умрял.“ Христос възвърна Лазара към живот, а религиозните мислят, че трябва да умрат за Христа. Това е буквално разбиране на нещата. Всъщност идеята е да живеем за Христа! Мнозина не разбират тая идея, защото живеят на дърво без корен. (45, с. 105)

Сега вие сте още в гроба, като Лазара, и минавате през голямо посвещение. Христос застава пред гроба и ви пита: „Ще се откажете ли от вашите бели и черни лъжи?“ Вие сте в гроба заради стария живот, за лъжата. И Лазар трябваше да се откаже от стария живот, за да възкръсне. Докато е в стария живот и старите си разбирания, човек е в гроба, т.е. в областта на смъртта. Иде новото в света! То ще се роди чрез Божествената Любов. Да бъдем носители на Божията Любов – това се иска от нас. Кажи си: „Искам да бъда като Бога. Искам да бъда истинолюбив.“ (134, с. 149)

Желая ви да видите Христа през гробовете си и да чуете Неговия глас: „Лазаре, излез вън!“ Махнете саваните си настрана. Бъдете свободни и идете по домовете си! Гробът е място на лъжата. И Христа туриха в гроба, но още на третия ден Той излезе от тая търговска борса. Аз наричам гроба дяволска борса. Всеки ще мине през тая борса, но не оставайте там, да играете с дявола. Христос казва: „Да ида да го събудя“ (Йоан 11:11). „Аз съм възкресение и живот. Който вярва в Мене, и да умре, ще оживее“ (25. стих). (134, с. 152)

ЗАКХЕЙ

И светията може да бъде изложен на изпитания. Но във всяко едно изпитание има нещо, една задача, която човек трябва да разреши. Един умен баща дал своята тояга на сина си и казал: „Синко, докато държиш тази тояга в ръцете си, всичко можеш да спечелиш. Тази тояга да пазиш като очите си!“ Синът носил тоягата, но не му вървяло и той

осиромашал, че му останала само тоягата; и няколко пъти мислел да я зареже или продаде, но за една тояга колко ще му дадат? От баща му му е дадена. Един ден го напада един бик и той, за да се спаси от бика, счупил тоягата, но се избавил. На две счупил тоягата и казал: „Отиде всичкото щастие!“ Обаче като разгледал счупената тояга, видял, че тя била пълна със злато и си казал: „Защо бикът не дойде малко по-рано, защо толкоз късно дойде?“ Казвам: вие носите една тояга, вие носите вашето щастие и трябва да дойде някое голямо нещастие, за да се счупи тоягата, за да видите, че има нещо голямо скрито в нея. Сега някой може да каже: „Да бих имал такава тояга!“ Всички носите такава тояга. Само че трябва да дойде бикът, да счупите тоягата. Казва се в Евангелието на Лука, че Закхей искал много да види Исуса и понеже имало много народ в Йерихон, а той бил нисък, затова се покачил на една черница, за да Го види. „И като дойде до това място, Исус му рече: „Закхее, слез скоро, защото днес трябва да остана в твоята къща!“ И прибърза Закхей, та слезе, и прие Го с радост“ (Лука 19:6). Когато ние приемем великото в света – Бога, Той по който и да е начин ще ни се изяви. Добрите хора в света – това са проводници или образи на туй велико Същество. Когато ние говорим за Бога, някой път тази идея ни се вижда смешна. Казваме: „Какво нещо е Бог?“ Хората всякога са склонни да почитат туй, което прилича на тях. (50, с. 294)

Казано е в Писанието, че Бог се противи на горделивите, а на смирените дава благодат. За да се ползва от благодатта на Господа, човек трябва да има готовността на Закхея да раздаде всичкото си имане, да изправи грешките си и когото е огорчил, с когото е имал някакво недоразумение, да го изправи. (31, с. 39)

ПИЛАТ

Какво спечели Пилат с осъждането на Христа? – Прослави се. Ако не беше осъдил Христа, досега името му щеше да бъде забравено. А днес, като се чете Евангелието, постоянно се споменава името на Пилата. Културен човек беше Пилат. С едно измиване на ръцете си той искаше да мине за невинен, да се освободи от всякаква отговорност. Ако има някаква грешка в това дело, той я стовари върху гърба на евреите. С измиването на ръцете си Пилат искаше да каже, че като римлянин той не поема нищо на съвестта си. Когато става въпрос за Пилат, всеки казва, че е лесно да измие ръцете си, да махне от съвестта си всякаква отговорност. Питам: кой човек не е постъпвал поне веднъж в живота си като Пилат? Щом извърши някакво престъпление или направи някаква погрешка, човек измива ръцете си и се отказва от всякаква отговорност. Той започва да търси виновници за погрешката си във от себе си и казва: „Майка ми беше нервна жена, баща ми беше сприхав, те предадоха своите

качества на мене, вследствие на което не можах да се владея и стреших.“ Това са разсъждения на Пилат... Кой са били подбудителните причини, които заставиха Пилат да осъди Христа? Сам Пилат каза, че има власт да разпне Христа, има власт и да Го освободи. Въпреки тази изповед Пилат не може да се противопостави на желанието на евреите. Те му казаха, че ако освободи Христа, той се обявява против кесаря. Пилат се уплаши и отстъпи. Като се намери пред дилемата кого от двамата да предпочете – кесаря или Христа, Пилат веднага реши въпроса. Той не искаше да изложи своя личен интерес на риск, затова предаде Христа на евреите, да се разправят с Него, както те намерят за добре. Христос каза на Пилат да постъпи според властта, която му е дадена отгоре. Пилат се замисли и отговори: „Имам власт да те пусна, но ако постъпя така, ще изчезна като Пилат. Ако те осъдя, името ми ще стане знаменито.“ ... Съденето на Христа се започна преди 2000 години, но още не е завършено. И до днес още Христос стои пред съвременния Пилат, да Го осъдят. От Пилат на миналото Христос се освободи, но от сегашния Пилат още не е свободен. Христос се освободи от старите римски вериги, но от съвременните вериги не е свободен. Христос се освободи от Пилата, от Ирода, от Кайафа, от първосвещениците и от книжниците на миналото, но от съвременните съдии, от първосвещениците на 20. век още не е свободен. Много от сегашните християни се намират в положението на ап. Петър, който искаше да умре заедно с Христа, но скоро след това се отрече три пъти от Него. Други пък се намират в положението на евангелист Йоан, любимия ученик на Христос, когото щом хванаха за дрехата, остави я в ръцете на онези, които го преследваха, и избяга. Останалите ученици на Христа, въвн от 12-те, се разпръснаха по различни посоки, кой дето очите му виждаха. 12-те ученици на Христос представят 12 вида убеждения, религии, които се пръснаха по света. Христос, обаче, остана сам със Своего верую. В какво се заключава веруюто на Христа? – В Любовта, в геройството Му, в умението Му да страда и накрая да излезе победител. Христос смело понесе Своя кръст, за което Го увенчаха като победител...

Ще дойде ден, когато Пилат ще бъде изправен на съд пред Христа. И Христос може да му каже, както едно време Пилат Му е казал, но Любовта никога не отмъщава. Христос ще му каже: „Имам власт да те разпна, но имам власт и да те пусна. Аз ще постъпя според властта, която Ми е дадена отгоре. Бъди свободен!“ Пилат ще се освободи от позорния стълб, но от Любовта, от Христовото учение няма да се освободи... Голяма част от човечеството са дошли до положението на Пилата, но за да не направят същата грешка, те трябва да дадат място на Христа в себе си, да приемат Неговата светлина. Пилат не може ли да приложи към Христа властта, която му е дадена от Бога? Той можеше да направи всичко, за да не осъди Христа. Ще възразите, че ако Христос не беше разпнат, човечеството не би могло да се спаси. Това беше един от начините за спасяване на човечеството, и то най-слабият. Хиляди

начини има, чрез които Бог може да спаси света. Ще кажете, че Пилат е бил лош човек, затова осъдил Христа на смърт. Много пилатовци има и днес в света. Колко хора, колко семейства са изпъдени от къщите си благодарение на правото на собствениците на тия къщи! Без да мислят много, тия собственици влизат в правата си и пъдят навън, всред зима, бедни и нещастни хора. Щом има право и власт, човек може да ги приложи, но от отговорността на делата си няма да се освободи. Човек носи отговорност за всяка своя постъпка. (34, с. 27)

Който следва Христос, той ще мине през Неговия път. Какво очакват християните? Мнозина мислят, че като християни, очакват ги златни венци, корони. Венците и короните не са за този свят. Когато заведоха Христос при Пилат, последният Му каза: „Знаеш ли, че аз имам власт да те пусна, имам власт и да Те разпна?“ Христос призна този факт и отговори: „Ти не би имал власт над Мене, ако не бе ти дадена отгоре.“ Питам: кой от вас няма да бъде разпнат? На кого от вас Пилат няма да каже, че има власт да го разпне, но има власт и да го пусне? И вас ви очаква същата съдба, каквато имаше Христос. Следователно приемоте участта си доброволно, както Христос прие Своята. (14, с. 173)

Тук в прочетения стих (Марк, 15:15) се говори за един управник – Пилат – човек с високо обществено положение, съобразителен, с тънък ум, като на римлянин, който, за да угоди на народа си, предал Христа в ръцете им. Той казва: „Аз искам да направя една услуга на юдейския цар, да Го пусна, но народът не иска.“ Не, за да има благоволение на своя народ и за да му угоди, Пилат им пусна Варава; а Исуса, като Го би, предаде Го на разпятие. Питам: защо Пилат искаше да угоди на народа и защо предаде Христа на разпятие? Защо еврейските първосвещеници въстанаха против Исуса? При това вие казвате, че в света има един велик Божествен закон, че Господ царува навсякъде. Ако Господ е велик и царува навсякъде, как тъй допуща да стават в Неговото царство такива аномалности? – Така щях да разсъждавам, ако защитавах една материалистическа теория... Питам: защо Господ не се намеси в работите на Пилата? – Господ не обича да се меси в хорските работи. Той казва: „Работата на Пилата е да угоди на народа и да предаде Исус на разпятие, а Моя работа е да Го възкреся, да Му дам живот, да Го направя знатен и да Го покажа за един образец – как трябва да се живее за в бъдеще.“ Вие сте чели Евангелието, знаете приблизително за колко време се свърши тази процедура на съдене. Близо три дни се продължаваше тази процедура на съдене, на разкарване на Христа при кесаря, при Пилата; примиряваха се, докато най-после трябваше да заколят Христа като една кокошка, да послужи за едно угощение – нищо повече. Значи при цялата тази процедура Пилат трябваше да угоди на народа. Не е лошо човек да угажда. Угаждането само по себе си е добро, но кому трябва да угаждаме? Ако ти угаждаш на себе си, ще умреш; ако угаждаш на ближните си, ще умреш; ако угаждаш на Бога, ще живееш. Когато човек

иска да угоди на Бога, той не може да се надее на хората; да каже, че „аз, като живея за Бога, ще имам благоволенieto и на хората“ . Не, онзи, който е зает с тази велика мисъл – нему не идва наум да се занимава с дребнавостите в живота!...

... И тъй, от Пилата ще научим две отрицателни качества: да не угаждаме като него на хората и да не предаваме Христа да Го разпъват. А какво трябва да правим? – Ще вземем положителната страна от действията на Пилата: ще угаждаме на Бога. И наместо да предаваме Христа да Го разпъват, ще Го предадем на Неговите приятели, на Неговите апостоли, които Го обичат. Когато Пилат питаше: „Искате ли да ви пусна Исуса?“ , то значи, че той имаше свобода да стори това нещо – в негова власт беше да пусне Христа. Казвам: дайте свобода на вашия дух! Писанието казва: „Не запечатвайте Духа, оставете Го да работи!“ Във всякой човек работи Божественото и ако вие дадете надмощие на човешкото, на животинското, на неразумното във вас, последствията на този живот са лоши, катастрофални. И онези, които са възприели Истината, които са влезли в този път, трябва да бъдат смели, да вървят напред, за да достигнат съвършенството, целта на вашия живот. Съвършенството е за истинските ученици...

... И затова ние не трябва да казваме: „Колко жесток е бил Пилат!“ Пилат беше човек като всички хора – със слабости. И най-благочестивите християни някой път проявяват такива слабости... Пилат, който предаде Христа на разпятие, нямаше глава. Нему ще турим Божията глава, та като дойде втори път, няма да разпъва Христа. (83, с. 117-133)

Онзи, великият Учител на Любовта, не може да бъде разпнат! Разпнат беше човекът, а Онзи, великият Учител, Който беше затворен в тази черупка, казваше: „Имам власт да положа живота Си, но имам власт и да взема живота Си. Мога да направя това, което Аз искам.“ И Той казва на Пилата: „Аз съм, Който разполагам със Себе Си! Аз ти заповядвам да Ме разпнеш! И после пак Аз ще заповядам да Ме възкресят!“ Туй подразбира Христовата мисъл „имам власт“ . Казва още на Пилата: „Ще Ме разпнеш – такъв е законът!“ (83, с. 277)

Казва Му Пилат: „Що е истина?“ Ние няма да определяме какво нещо е Истината, защото всяко нещо, което се определя, не е Истина. Това, което не може да се определи, то е Истина. Това, което не може да се обгърне, то е Истина. Това, което не може да се постигне, то е Истина. Това, което ни дава пълно щастие изведнъж, то е Истина. Това, което съживява човека, то е Истина. Изобщо Истината може да се определи като права насока в живота. (51, с. 3)

СТЕФАН

Истината прави хората всякога свободни. Ония, които умират за другите, правят хората свободни. Ако не беше умрял Стефан, не щеше да се роди Павел. Когато умря Стефан, духът му се всели в Павла и тогава двамата започнаха да работят заедно за Господа. Стефан научи Павла да страда, да изтърпи три пъти по 39 тояги. Павел за това търпение е знаменит. И знаете ли защо са били 39 тояги? $3+9=12$; числото 12 е законът за закръгляване еволюцията на всичките дни от човешкия живот. И когато бият така на Земята, в другия живот няма вече да го бият. Ако питате защо биха Христа, Той ще ви отговори: „Аз страдах, за да сте свободни вие.“ Когато тук, на Земята, те удари някой, една нишка, която те държи вързан с твоята зла съдба, се скъсва. Ето защо каза Христос: „Ако те ударят от едната страна, обърни и другата.“ (124, с. 195)

В прочетената глава (Деян. гл. 7) в лицето на мъченика Стефан виждаме герой, когото убиват с камъни, но той прощава, като се обръща към Бога с думите: „Господи, прости им – те не знаят какво правят.“ Стефан разбираше смисъла на страданието. Той гледаше на страданието като на скъпоценност. Ако хвърлят камък върху някой обикновен човек, той ще каже: „Убиха ме! Мене ли намериха да убиват с камъни?“ Някога ще ви бият с малки камъни, а някога – с големи. С каквито камъни да ви бият, вие трябва да имате предвид философията на страданията и геройски да понесете всичко. Когато влизате в някоя градина с плодове, вие откъсвате най-голямата, най-зрялата и красива ябълка и казвате: „Отлична е тази ябълка!“ Защо не постъпвате по същия начин и когато ви замерят с някой голям камък? Вземете този камък в ръката си, стиснете го, превърнете го в скъпоценен и го дайте на онзи, който ви е ударил с него. По този начин вие ще победите. Как постъпвате днес, когато някой ви удари с камък? Навеждате се, взимате камъка и го хвърляте върху неприятеля си. И той се навежда, взима още един камък и ви удря с него. Така се започва престрелка, хвърляне на камъни от двете страни, както децата си играят с топки. (21, с. 35)

Този Бог гледа еднакво към всички хора. Следователно всяко насилие, което се върши от когото и да е, не е угодно на Бога. И ако Той търпи, това не е от слабост. Той търпи всички насилия, но и всичко пише. Има Божии служители, има Царство Божие! Досега всички хора са мислили, че Божествената светлина може да се спре. Не, Божествената светлина не може да се спре. Ап. Павел съизволявал в убиването на Стефана, но когато Стефан умря, той накара Павла да работи за него, да му свърши работата. Когато биха ап. Павла пет пъти, той каза: „Братя, с големи страдания ще влезем в Царството Божие.“ Питаха го: „Хубаво ли е да те бият?“ - „Не, много е лошо!“ - „Тогава още един път не съизволявай в убиването на своите братя!“ Той разправяше какви страдания е прекарал по морето между лъжливите братя. Да, светът е пълен с лъжливи братя. (104, с. 212)

ПАВЕЛ

Като се говори за ап. Павел, виждаме едно интересно съчетание на прояви в неговия характер. Той е човек на ума, високо интелигентен, а същевременно краен фанатик. Фанатизмът му достигал дотам, че той бил готов да преследва всеки, който не вярва като него. Затова той гонел християните по това време и ги предавал на първосвещениците... Павел, който бил толкова ревнив за своята отеческа вяра, който искал да я наложи на всички, той именно бил избран от Бога за разпространител на Неговото Слово. Бог се явил в Дамаск на Анания, ученик на Христа, и му казал: „Иди на улицата, наречена Права, и попитай за някого си на име Савел. Иди, защото създ избран Ми е той, да носи името Ми пред народи и царе, и пред синовете Израилеви. Защото Аз ще му покажа все, що има да пострада за името Ми.“ Питате защо е необходимо страданието? – То е първият фактор, който поставя мислите, желанията и действията на човека на тяхното място... Павел нанасяше страдания на другите, но Бог каза: „Аз ще нанеса тези страдания на него, ще му покажа все, що има да пострада за името Ми“ ... Да пострадаш за Божието име – това е идейното в твоя живот. Който не може да пострада за своите идеи, той не разбира смисъла на живота. Който мисли, че сам може да нареди земния си живот, той не знае, че този живот се нарежда на друго място...

Ап. Павел отиваше да бие Христовите последователи, но Господ заповяда него да бъдат удариха му три пъти по 39 и след това той написа много хубаво послание, в което казваше: „Братя, не си отмъщавайте!“ По-напред казваше: „Огън, страдания за тях!“ Като го биха, той казваше: „Братя, не си отмъщавайте! Казано е, че отмъщението е Божие, но вие живеете в Любов!“ Той разбра страданието и след това написа за Любовта в 13. глава от Първото послание към Коринтяните: „Любовта дълго търпи, благосклонна е, не завижда, не безобразства, не търси своето си.“ Дойдоха му нови мисли. Но кога дойдоха? Колко страдания мина ап. Павел, докато дойдат тия нови мисли! Сега вие, стари и млади, всички ще минете през страдания. Не си правете илюзии, че ще ги избегнете. Някои казват: „Да дойдем при вас.“ – Добре, елате между нас, но като дойдете, ще страдате, и ние ще ви научим как да понасяте страданията. Казват: „Каква е разликата между нас и вас?“ – Няма разлика, само че ние знаем защо страдаме, а вие не знаете. Ние понасяме страданията съзнателно и с радост. Като знаем, че законът е неизбежен, не може да се освободим от него. Като сме дошли на Земята, ние знаем, че ще дойдат страданията...

И действително, ап. Павел изпълни всички обещания, геройски издържа всички страдания. Той се научи да страда по всички правила. И после каза: „Пътя опазих, а сега вече ми остава венецът на живота – онова великото, дълбоко разбиране на живота.“ (99, с. 62-79)

Казвате: ап. Павел е проповядвал някога в миналото Христовото учение. Не, той не е проповядвал само в миналото; той проповядва и сега. Ние не гледаме на Христа и на Неговото учение като на минало нещо; ние не гледаме на Христа и на учението Му като на нещо, което ще дойде в бъдеще; ние гледаме на Христа и на Неговото учение като на вечно настояще. Казвате за някого: „Този човек се мисли за нещо по-горе от Христа.“ Така може да мисли само този, който живее в закона на самосъзнанието. Ръката не може да се отдели от тялото и да каже, че тя седи по-високо от него. Всички трябва да знаете, че съставлявате едно цяло, в което всеки заема своето определено място. Ние знаем кое място в Цялото заема Христос, кое – ап. Павел, кое – Буда, кое – Шекспир, кое – Бетховен, и т.н. (27, с. 14)

Днес много християни искат да бъдат като ап. Павел. Каквото и да правят, те не могат да бъдат като него. Ап. Павел е живял преди 2000 години; ти живееш 2000 години след него. Как ще го постигнеш? Как ще бъдеш като него? В две хиляди години той е работил, повдигнал се е, отишъл е далеч в развитието си – не може лесно да се достигне. На времето си той е писал послания. Сега пише други послания, в нов дух. Днес той пише ново откровение. Следователно не се стремете да бъдете като ап. Павел. Бъдете такива, каквито Бог ви е създал. Изявявайте това, което е вложено във вашия ум. Певецът, надарен с дарба да пее, ще пее; поетът ще пише; ученият ще наблюдава природата и ще я изучава; жената домакиня ще готви. И това не е лошо! Готварството е изкуство. И природата готви. Какви хубави, сладки плодове готви тя! (90, с. 35)

Съвременните хора имат два завета: Стария Завет и Новия Завет. Старият завет е учението на Мойсея, а Новият Завет – учението на Христа. Хората дохождат до заключението, че това, което е казал някога Бог, след време се изменя. Значи това не е абсолютната истина. Но според ап. Павел Бог изменил първия Завет, заменил го с Новия според развитието на тогавашните хора. За да научат закона на жертвата, старозаветниците трябвало да принасят жертви. Новият Завет изключва жертвоприношението. Какво е отношението на тия два Завета един към друг? Старият Завет е за децата, а Новият – за възрастните. Сега иде Господ в света да донесе трети Завет на хората. – „Чудно, даже трети Завет!“ – Да, трети Завет ще има. Той ще бъде Завет за прославянето на Синовете Божии. С този Завет ще дойде в света Любовта и хората ще изучават великата наука как трябва да живеят по Любов. Днес, когато казвам на хората, че иде третият Завет в света, те отговарят: „Това е еретическо учение.“ Ние казваме: това неразбиране е в реда на нещата! (106, с. 44)

Ако един напреднал в духовно отношение човек, какъвто беше ап. Павел (който имаше наука, опитност, преживявания, видения), можа да каже в края на живота си, че се страхува да не изгуби това, което е

придобил, туй показва, че има възможност човек да изгуби всичко. Кога може човек да изгуби придобитото? Когато не спазва великите закони на живота и на природата. (148, с. 67)

... Казва ап. Павел, който е бил окултист, ученик на тази велика школа, ученик на Христа; който е бил обучен във всичките правила на Христовото учение и е разбирал дълбокия вътрешен смисъл... (126, с. 74)

Ако нямаш вътрешна светлина, каквото и да говориш, всичко е напразно. Може да цитирате много стихове от Библията и от Евангелието, но ако те не внесат необходимата светлина във вас, нищо не са. Един стих е разбран и разумно приложен, ако внесе във вас вътрешна светлина и мир. Този стих е оживял във вас. Ще цитирате какво е казал Христос, Павел и др. Де са те днес? Ще кажете, че са горе – някъде на небето. Не, те са на Земята, работят между хората. Някой обърнал работите си, оплел се, не може да си помогне. Достатъчно е да произнесе един стих с желание да го разбере, за да дойде Христос да му помогне. Той ще внесе светлина в ума му и ще оправи работите му. Който е получил тази светлина, той е намерил вече своя Учител. (99, с. 196)

ХРИСТОС И АПОСТОЛ ПАВЕЛ

Сега може да си зададете въпроса: „Защо трябва да живеем?“ На този въпрос окултната наука отговаря така: ние още не изживяваме нашия истински живот, но когато го изживяваме, ние ще живеем, за да се изяви Божественото съвършенство. Следователно, когато всички същества достигнат до своя краен предел на развитие, всичката творческа енергия във вселената се разкачва, всичко туй се повръща в Бога и тогава се заражда нова вселена, за да се прояви Божественото съвършенство в нова форма. Следователно всички ние сме слепи*, за да се прояви Божественото вътре в нас, а не човешкото. И когато ние се отклоняваме от този закон, всякога идват наказания, страдания. Туй, великото, Божественото, чака, търпи – да кажем хиляда, две хиляди години, и след две хиляди години за всички същества, които не са изпълнили великия закон на Божественото съвършенство, идва тъй нареченото мъздовъздаение. Туй е правилното схващане на въпроса защо живеем. Ап. Павел казва: „Аз не живея, но Христос живее в мене.“ То значи: аз не живея за себе си, но живея, за да се прояви в мене Божественото. Следователно писатели, философи, музиканти, художници – всички работят, за да се прояви в тях Божественото съвършенство. (26, с. 111)

Интелигентността на човека е написана на много места по неговото лице, но трябва да разбирате написаното. Като погледнете лицето на гениалния писател, поет, музикант, вие веднага можете да кажете каква ще бъде неговата музика, каква ще бъде неговата поезия. Това

може да познае само онзи, който разбира писаното върху човешкото лице. Сократ, за пример, нямаше красив, правилен нос. С този нос той създаде философия, но не можа да стане поет и музикант. В него нямаше музика и поезия. Обаче Сократ имаше един ученик, Платон, който беше музикален. След отравянето на Сократа Платон продължи неговата работа. В Платона живееше Сократ и по този начин взаимно се допълваха, образуваха нещо хармонично. В едно тяло живееха и двамата, но Сократ беше невидим. Те заедно създадоха философията на Платона. Такова общение между душите имаме и след възкресението на Христа. Често Христовият Дух влизаше в Павла и тогава Павел пишеше посланията. Платон никъде не е казал, че Сократ живее в него, но Павел казваше: „Не живея сега аз, но Христос живее в мене.“ На това именно се дължи силата на Павла. Ще кажете, че Христос не е бил учен. Четете посланията на Павла, да видите какво дълбоко разбиране е имал Той за живота. Съвременните материалисти не приемат съжителството на душите, защото те признават съществуването само на ума, на сърцето, донякъде и на духа, а душата свършено отричат. (65, с. 226)

Любовта повдига и облагородява човека. Всичко, което желае да постигне, става с помощта на Любовта. Сам човек нищо не може да постигне. Хиляди същества работят чрез неговия ум и неговото сърце. Те му нашепват какво трябва да направи и как да го направи. Да остане на него сам да направи нещо – ще излезе цяла каша. Следователно слушайте какво ви се говори отвън, но разчитайте на онова, което отвътре ви се тълкува. Ако не разбираш всичко, не трябва да се обезсърчаваш. Павел прие Христовото учение, без да го разбираше напълно. Когато гонеше християните, Христос го срещна възседнал на кон и му каза: „Савле, защо Ме гониш? Ако мислиш, че с коня, който си възседнал, т.е. с човешкия ум, можеш да оправиш света, ти си на крив път.“ Павел видя голяма светлина и падна от коня си, след което стана ревностен последовател на Христа. Той отиде да проповядва Любовта даже между езичниците. Той написа най-хубавото послание за Любовта в 13. глава от I Послание към Коринтяните. Никой друг не е писал толкова хубаво за Любовта, както Павел. В това отношение той имаше голямо прозрение. И тъй, любете Бога във всички хора. Дето и да Го видите, възлюбете Го. Това е мъчна работа, но възможна. (23, с. 203)

Сегашните хора описват Бога недостъпен, че седи някъде в небето на един трон. Това е тяхно мнение. Аз бих предпочел мнението на ап. Павла, който казва: „Живеем и се движим вътре в Бога.“ Аз бих предпочел онова тълкуване на Христа, дето казва: „В дома на Отца много жилища има за всинца ви.“ Неговата мисъл е още по-широка. За всеки едного от вас има място при Господа, дето може да живее. Следователно ние можем да преобразим сегашния живот. (131, с. 205)

Всеки, който е влязъл в Божествения свят и се е опитал да направи

зло на някого, той веднага се е намерил на Земята, между ония хора, които обичат да правят зло. Христос слезе на Земята да научи хората именно на този закон. Той им доказа, че макар да е слязъл на Земята, пак живее в Божествения свят, където никой не може да Му причини зло. Когато Савел гонеше Христа, Христос го свали от коня и му каза: „Знай, че като правиш зло на другите, ти сам правиш зло на себе си.“ Като падна на земята и ослепя, Савел започна да мисли върху думите на Христос, обърна се към Него и каза: „Всичко считам за измет, само да позная Тебе, Единаго, Истиннаго Бога, Исуса Христа.“ От този момент той се нарече Павел, прие Христовото учение и започна да проповядва. Наистина няма по-велико нещо за човека от това, да познае Христос – да разбере, че не може да прави зло, но и на него не могат да правят зло. Осъзнае ли това, той е свободен, щастлив човек. Такива са всички хора, които прилагат законите на Божествения свят. (139, с. 183)

Силният, умният човек, който разбира законите, съзнателно предизвиква лошите хора да изкажат всичко, което крият дълбоко в себе си, и по този начин ги обезоръжава. Забележете, когато лошият човек се разгневи, той започва да говори всичко, каквото му дойде на ума, и като мине известно време, поолекне му малко и тогава казва: „Стига вече! Казах си всичко, което бях събрал от толкова време в себе си.“ Този закон се потвърждава навсякъде в живота. Ако имате някой неприятел, който говори лоши думи по ваш адрес, ще дойде ден, когато ще ви стане най-добър приятел. Обаче той непременно трябва да изхвърли всички ония снаряди, които е приготвил срещу вас. Такъв пример имаме в Писанието за ап. Павла, който отначало е гонил Христа и Неговите последователи. Един ден Христос го срещна на пътя, бутна го от коня му и той ослепя. Оттогава ап. Павел стана най-добрия приятел на Христа. Той беше учен човек, но същевременно и голям фанатик, готов беше докрай да се бори за своите убеждения. Преди да срещне Христа, Павел имаше високо мнение за себе си; но като Го срещна, той казваше: „Всичко считам за измет пред това да позная Господа Исуса Христа.“ Той искаше да познае Христа, да познае великата Божия Любов. Христос внесе в него новия живот. Следователно всеки трябва да падне от коня си, да ослепее, за да познае Христа. С възгледите, които имат съвременните хора, не може да се познае Христа. Поради техните възгледи, опасно е да им се говори за новото, за великото в света. (82, с. 82)

Този, който плюе, той си създава карма. Вие не знаете какви са последствията от плюенето. Ако минеш през мястото, дето е плюл един разбойник или прокажен, и ти ще се заразиш от тях... Аз не казвам да се страхувате от това, но да се ограждате. Като не можеш да се ограждаш, ти плюеш на своята душа. Плюй всякога в кърпа, която сам ще переш... Христос, като срещна Павла, попита го: „Савле, защо ме гониш?“ Цял разговор имало между тях, но не е даден. Христос му каза: „Не е този пътят, по който ще получиш благодатта на Бога. Ти мислиш, че като

гониш и убиваш другите, ще бъдеш угоден на Бога. Ти вървиш по крив път и никога кракът ти няма да стъпи в Царството Божие.“ Павел попита: „Кой си Ти, Господи?“ – „Аз не съм от онези, които учат хората да престъпват законите. Аз дойдох да науча хората как да живеят.“ – „Какво трябва да правя?“ – „Стани, ще ти кажа какво трябва да правиш. Няма вече да плюеш по земята, т.е. няма да убиваш праведника, който върви по Бога.“ (69, с. 232)

„Бивайте подражатели на Бога като чада възлюбени.“ Тази е най-важната мисъл, която трябва да задържите в ума си. В какво трябва да бъдете подражатели? – В Любов. Ходете в Любов, както Христос ни възлюби и предаде Себе Си за нас принос и жертва Богу, като благовонен аромат. Ап. Павел казва: „Бивайте подражатели на Бога!“ Как е възможно да подражаваш на нещо, което никога не си виждал? Защото, казано е, че „Бога никой никога не е виждал.“ – Тази е права мисъл. „Бивайте подражатели на Бога“ е друга права мисъл. Значи умният прилага нещата без да ги разбира. Като ги приложи, тогава ги разбира... И тъй, бивайте подражатели на Бога! Подражайте на Бога, без да сте Го видели. И на Мойсея Бог каза, че не може да види лицето Му, но ще види само малка част от Него. Следователно подражайте на Бога в Неговите качества. Бог е благоутробен, милостив, съжалява бедните, сирачетата, страдащите и всякога е готов да им помага. Той помага на всички, които Го призовават. „Бивайте подражатели на Бога!“ (146, с. 36)

Когато си постави за идеал познаването на Бога, човек става свободен. И тъй, първо се проявява Любовта, която носи живота. После иде Мъдростта, която носи знание и светлина. Трета се проявява Истината, която създава в човека велик подтик към свободата. С този импулс човек може да преодолее всички препятствия в своя път. Това подразбира преминаване в нова фаза на живот, но не свършване на живота. И в бъдеще, когато отново дойде на земята, човек ще знае вече върху какви основи трябва да постави живота си, за да бъде приятен, да се радват всички хора по лицето на Земята. Когато разбере живота, тогава човек ще каже: „Всичко считам за измет, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога.“ Така е казал ап. Павел, когато е бил в общочовешкото съзнание. После той е слязъл в общественото, в народното съзнание и казал: „Искам да умра за народа си, искам да го спася.“ – Христос не можа да го спаси, че той ще го спаси. После ап. Павел казва: „Аз, който проповядвам Христа, боя се да не бъда отхвърлен.“ Значи той почувствал, че еврейският народ ще бъде отхвърлен. Не можеш да спасиш един народ, докато не го обикнеш. Ап. Павел не можа да проникне в дълбочините на своя народ и след като го опита, отказа се от мисълта си да го спаси. Той каза: „Отдалечавам се вече от вас и отивам при езичниците.“ Щом се отърси от връзките на своя народ, той се избави. (148, с. 212)

Що се отнася до спасението, и философите не знаят как може да

се спаси човек и кой може да бъде спасен. Само Бог спасява хората. Павел, който проповядваше на хората, казваше: „Страхувам се да не бъда отхвърлен.“ Откъде дойде тази мисъл у него? Той имаше желание да бъде като Христос, да спасява хората, но като видя, че този товар не е по силите му, каза: „Гръбнакът ми може да се пречупи.“ Той съзна, че желанието му не е право, и се убоя да не бъде отхвърлен. (116, с. 31)

Павел казва: „Сгодих се за Христа.“ Сгодяването подразбира приготвяне за раждане на новото съзнание. Това значи, че ще влезете в пътя на новото съзнание. Така ще се превърне самосъзнанието в свръхсъзнание. Новото съзнание ще превърне скърбите в радости, а нещастieto – в щастие. Там е спасението. Това означава идването на Христа в човека. Христос не може да живее у нас, ако ние нямаме ново съзнание. При старото съзнание Христос остава неразбран за нас. Той казва: „Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище у вас.“ Новото жилище подразбира ново съзнание. Новото тяло е новото съзнание, с което ще се облече човек. То представя живота на безсмъртието. Това е новата задача, която ви предстои да разрешите. За да се разреши, нужно е да работите върху себе си. (93, с. 203)

„Казва ѝ Иисус: „Иди и повикай мъжа си и дойди тук!“ (Йоан, 4:16 – бел. Р.Ив.). Ап. Павел казва: „Аз ви сгодих за един мъж.“ За кого говори той? – За Христа. Ако под думата „мъж“ разбирате Христа, тогава как ще разберете тази мисъл в нейната дълбочина? Вие трябва да разбирате възвишеното и благородното, което ап. Павел е внесъл в тези думи. Разбирате ли смисъла на тия думи, те са в сила да повдигнат душата на човека. (107, с. 70)

„Не можете да работите на Бога и на Мамона.“ Човек не може да работи едновременно и на себе си, и на Бога. Това е немислимо! Щом работиш за Бога, за Бога ще работиш. Работиш ли за себе си, ще знаеш, че за себе си работиш. Вие не можете да примирите тия две положения в живота си. Някой казва: „Нали трябва да живеем за себе си?“ – Ние ще живеем за Бога, а Бог ще живее за нас. Такъв е великият закон на битието. Когато ап. Павел премина в новозаветния живот, той научи този закон и каза: „Сега вече не живея аз, но Христос. Аз умрях, а Христос живее в мен.“ Питам: как е възможно умрял човек да говори? Павел казва, че той вече не живее, а въпреки това говори. Под думата „смърт“ Павел не разбира изгубването на съзнанието в човека, но той подразбира, че в даден момент човек се самоотрича от себе си и живее за Бога, като казва: „Господи, ще живея само заради Тебе!“ Лошо ли е човек да живее за Бога? Да живее човек за Бога, това е едно от най-красивите състояния на човешката душа. Да живее човек за Бога, това още е частичен живот, а да живее в Бога и за Бога – това е целокупният живот, в който той минава живота на всички същества. (112, с. 134)

Ап. Петър казва: „Ти си Син на Бога живаго.“ Тогава Христос, като

влезе в нас, ние трябва да вземем Неговия образ. Ап. Павел казва на едно място: „На мъки съм, докато се преобрази Христос в мене.“ Сега човек може да напусне обществото, може да раздаде имането си, може да направи хиляди добрини, но с това няма да разреши въпросите. Ако обаче той възприеме Божията Мъдрост и ако, най-после, в дълбочината на душата си възприеме Божията Истина, той съществено е разрешил въпросите, подготвил се е за тези дълбоки истини. (59, с. 133)

Павел казва: „Едно време познавах Христа, но сега другояче Го познавам.“ Ако познавахте Христа като Любов, знаете ли какво щеше да стане с вас? – Веднага щяхте да се трансформирате, всичките ви недостатъци щяха да изчезнат, вашите лица – да се изменят, да приемете образ и подобие на Бога и ще се чудите как сте могли да живеете в неведение и невежество.

Питате: „Защо ни се говори толкова много за Христа?“ Що е Христос? Той е проявената Божия Любов, която хората не познават. И Павел казва за себе си: „Днес познавам Христа другояче, не както по-рано го познавах.“ Значи всеки ден човек прибавя по нещо към познаването на Бога и Христа. (99, с. 139 и 160)

Питам: де ще бъдете след 100-200 години? Клетките на тялото ви ще бъдат пръснати в пространството и костите ви ще лежат в някой гроб. Човек не е в костите си. Смешно е, като изгори къщата на човека, да го търсите в нея. Човек е във тялото си. Тялото е малка къщичка, дадена за временно използване. Докато човек е на Земята, душата му обитава от време на време в тази къщичка. В бъдеще човешкото тяло ще е по-съвършено. Когато пожелае, то ще може да става невидимо. Той ще става въздухообразен, воден – според желанията си. И тогава, щом реши да отиде на слънцето, веднага ще литне там. Сега човек вдига главата си, гледа към слънцето, но не знае какво има там. Знанието на сегашните хора е относително. Иде ново знание, нова култура в света. Павел я нарича култура на Синовете Божии. Аз я наричам култура на Божията Любов, Мъдрост и Истина. Тя ще научи хората как трябва да живеят. Учените ще работят във всички области на науката, изкуствата и музиката. Те ще дойдат до превръщане на материята от едно състояние в друго. Както виждате, предстои ни сериозна работа и учене. Много усилия, много занимание е нужно на човека, докато разбере това, което е проповядвал Христос. (99, с. 122)

За посланието на апостол Павла на гръцки има за неопределителния член цели дисертации – защо Павел туря неопределителния член и защо някъде определителния член. „Защо апостол Павел е казал тъй?“ Казвам: Павел, когато е писал, не е мислил за членове, той искал да изкаже една велика идея, а членовете са дошли без да мисли. Сега седят и казват: „Какво ли е имал в ума си Павел да тури този, а не онзи член“, и като намерят, казват: „Колко учен богослов!“ – „Защо Павел

туря неопределителния член?“ – Аз казвам, че разговарям с апостол Павел, но той ни най-малко не е мислил за тия членове, апостол Павел казва друго нещо: „Много работи, които аз писах, не са изнесени, моите писания са осакатени; всичко не е изнесено.“ Аз питам и Христа. Някои ме обвиняват, че не се отнасям благочестиво към Христа – аз не се отнасям „благочестиво“, но имам любов към Христа, обичам Го – какво повече от това? Казвам Му: „Някои хора казват, това си казал, еди-какво си казал“, а Той ми отговаря: „Аз толкова много работи говорих, Моето учение не е изнесено, съществени неща са изхвърлени, всичко туй е окастрено и остават само семките на учението Ми.“ И съвременната църква е съградена само върху семките на Христовото учение. Него Го няма там, Любовта я няма там, в църквата я няма. (127, с. 310)

Павел казва, че той решил да не знае нищо друго освен Христа разпет. Той употребява тая дума в малко по-друго значение. Когато човек разпъгне в себе си всички ония низши прояви на своето естество и ограничи всички низши чувства, низши желания, низши действия, и даде ход на всичко възвишено и благородно в най-висок смисъл – това е да познаем Христа разпятаго. А според мен това значи да турим Любовта в нейната нова форма, както сега се е появила, като един нов, велик закон в живота, който иде да изправи всички недъзи на хората. Досега Любовта е съществувала в аптеките, в църквите, в манастирите като панацея и хората са я взимали на малки хапчета само когато ги е болял коремът, туряли са я като едно лекарство на краката, при някои малки болести се е прилагала. Но досега хората не са приложили Любовта. Казват: „Тази Любов е неприложима.“ (127, с. 241)

Павел казва: „Реших да не зная нищо друго освен Христа разпет.“ А на нов език казано, това значи: той решил да знае само великия закон на Любовта, който внася всичко вътре в човешката душа. Защото Христос представлява този велик закон на Любовта. Само онзи, който е пълен с Божествена Любов, той може да бъде разпет. Вашият идеал е да се жертвате. Само богатият може да се жертва. И Павел казва на друго място: „Този, Който беше богат горе, реши да осиромашее и слезе между нас да вземе човешки образ, за да помогне на Своите братя чрез онази Любов, която имаше – да им даде тази Любов, да ги свърже с Бога, т.е. с Любовта.“ И Христос спасява хората само по този начин, като ги свързва с Любовта...

... „Решил бях – казва Павел – между вас“ (между кои? – между вас, които се карате, вие, които враждувате, които спорите и всеки един от вас иска да бъде пръв), „решил бях нищо друго да не слушам, да не зная вашите спорове, а само едно искам да зная – само Христа разпет, само Любовта искам да зная.“ (127, с. 250-253)

И Павел казва: „През много страдания ще минем, докато влезем в Царството Божие и получим Божията благодат.“ Той научи това от своя лична опитност и от живота на Христа, Който дойде на Земята между

богоизбрания народ – еврейския, но евреите не Го признаха. Техни пророци предсказаха идването на Христа като техен Месия, обаче те Го разпнаха. Като следствие на своята погрешка и до днес още те носят страдания. – „Какво трябваше да направят?“ – Да приемат учението на Христа. Той ги учеше да живеят правилно, но и това не приеха. Кое то се казва за евреите, се отнася и до всички народи. Всеки народ трябва да приеме учението на Христа, което носи обществена, политическа и духовна култура, която почива на закона на Любовта. Под „Любов“ не разбираме физическите преживявания, настроения и чувства, но нещо високо, което надминава възможностите на физическия човек. Само онзи люби, който е надрасъл физическите условия, който е господар на себе си. Никой от съвременните езици не може да предаде съдържанието и смисъла на Божията Любов. (20, с. 180)

Ако обичаш някого, ти ще станеш едно с него, няма да бъдеш обект за него. Станеш ли обект, ти го излагаш на изкушение. Неща, които се виждат и пипат, се покваряват. Човек сам се покваря. В старо време обвиняваха християнското общество, че правело оргии. Да, във времето на Нерона римското общество правеше оргии, но християнството изключва външната, физическа любов. Християнството изключва предметната любов, понеже тя не може да бъде постоянна. Дайте ми вие пример от историята, дете двама души, от каквото и да е положение да са били, които да са имали материална връзка и до 100 години да са живели тъй непрерывно добре, без да са си казали една горчива дума. Даже между Христовите ученици имаше голяма бъркотия, понеже в тях се яви известен обект. Павел стана обект за езичниците, Петър – за евреите, и тогава стана едно спречкване, докато най-после Павел каза: „Аз не съм за вас обект, нито Петър, нито Аполос.“ Така постъпват и днес – на всяко учение ще турят по един обект, за да го опетнят. Божественото учение не може да бъде обектно! То не е учение на обекта. Християнството не е учение на Христа, то е Божествено учение. Аз мисля, че ако християните не носеха кръстове по себе си, ако в църквите не държаха Христа на кръста, светът щеше да бъде по-добър, хората щяха по-малко да се заблуждават. Днес хората се заблуждават много. Някой човек види кръст, целуне го, а пред него седи един беден – него не целува. Ако е за целувка, аз бих предпочел да целуна един жив кръст, отколкото един златен в църквата. Питам: какво ви ползва този кръст в църквата? Кръстът – това е Божествената светлина, Божествената Любов на невидимия, на онзи, неосезаемия живот, който влиза в нас и ни дава веселие и подем. Някой казва: „Аз искам да видя Бога.“ Вие можете да Го видите, но не и да Го хванете. Ти можеш да слушаш Божествения глас. Той ще ти каже така: „Еди-къде си, на еди-коя си улица ще видиш една бедна жена, ще отидеш при нея и ще ѝ занесеш два чувала брашно, дрехи, хляб. Тя и децата ѝ от два дни са гладни, викат към Мен, затова ти изпълни Моята воля и сърцето Ми ще се изпълни с радост.“ Ти казваш: „Чакай, Господи, да

Те видя Кой си!“ Когато ап. Павел падна от коня си, той чул глас, но видя ли Господа, видя ли Христа? – Не, той видя само светлина. А сега ще ни представят Христа с малка брадичка, със сини очички, с тънки вежди, както другите хора. Искат да ни убедят, че това е разпнатият Христос. Никакъв разпнат Христос не е това! Онзи – великият Учител на Любовта, не може да бъде разпнат! Разпнат беше човекът, а Онзи – великият Учител, Който беше затворен в тази черупка, казваше: „Имам власт да положа душата Си, имам власт да положа живота Си, но имам власт и да взема живота Си.“ (83, с. 276)

„ЩЕ СЕ ПОХВАЛЯ...“

Всеки човек ще се ползва от благата на живота според степента на развитието си. Искаш да имаш благата на светията. Можеш ли да носиш неговите страдания? Ап. Павел казва: „Ще се похваля със страданията си.“ Можеш ли и ти, като него, да носиш страданията си с радост? Мнозина искат да имат благодатта на Христа. Могат ли да понесат кръста на Христа? Христос мина през такива страдания, каквито обикновеният човек не може да си представи. Необикновен човек беше Христос, затова мина през големи страдания и напрежения. От голямото напрежение кръв излизаше от порите Му, но Той издържа. При такова страдание сърцето на обикновения човек би се пръснало... Който разбира през какви страдания е минал Христос, не може да каже за себе си, че страда. Никой смъртен не е страдал като Христа. (22, с. 77)

Ние под думата „Христос“ разбираме Онзи велик Божествен Дух, Който е слязъл отгоре, за да покаже разумния живот на човечеството. Този Дух сега не е скрит. С тази материя и сила, която съдържа в Себе Си, Той е проникнал и обгърнал всички клетки на човешкия организъм. Той действа вътре в нас и приготвя пътя ни. Когато ние сме в тихо, спокойно настроение на Духа, тази звезда проговаря вътре в нас. Ние още не разбираме езика на Духа. Разумният, Божественият Дух говори на наш език и казва: „Пътят, по който вървиш, няма да те изведе на добър край.“ – „Ама какво трябва да се прави?“ Този Дух, като срещна Савла, каза му: „Савле, пътят, по който си тръгнал, не е добър.“ – „Кой си Ти, Господи?“ – „Аз съм Иисус със звездата; човекът, Който донесох новото Божествено учение. Ти си тръгнал по един път на насилие. Трябва да се върнеш назад и да пожертваш своя живот за благото на своите братя.“ И той каза: „Слушам, Господи, какво искаш от мене?“ – „Иди сега при Ананий и той ще те осведоми.“ Той отиде, започна живота на Христа и каза: „Ще се похваля с кръста Христов.“ Друго е подразбирал Павел под тия думи. Той искал да каже: „Ще се похваля с разумното Слово на Христа, ще се похваля с Духа Христов, Който носи светлина за човечеството, светлина в нашия живот.“ Значи светлина ни трябва в живота! (83, с. 374)

Често между религиозните хора се повдига въпросът за кръста – какво нещо е кръстът и трябва ли да се почита? Да се повдига този въпрос, това значи да не се разбира. Кръстът символизира вярата, котвата – надеждата, а сърцето – Любовта. Който има вяра, той носи кръста в себе си. Кръстът разрешава мъчнотиите в живота. Кръстът подтиква човека към придобиване на знание, на мъдрост. Хората се страхуват от кръста, защото го свързват със страданието. Те не знаят, че страданието е свят, област, която няма нищо общо с кръста. Страданието отваря пътя на човека към Божествената мъдрост, към познаване тайните на живота и на природата. В този смисъл страданието носи велики блага на човека. На земята страданията са временни... Трябва ли да се носи кръст? Като наблюдавам хората, виждам, че те носят не един, а много кръстове. Човек може да носи много кръстове; важно е, обаче, да има вяра. Кръстът е символ на вярата, която човек има в себе си. Следователно всеки човек е жив кръст. Като не разбира това, той казва, че кръстът не трябва да се почита. Значи той въстава против себе си! Той сам цапа кръста и той сам го чисти. Като не живее добре – цапа го; като живее добре – чисти го. Кръстът е в самия човек. Той не е вън от него. Човек е, който вярва, който се надява и който люби. Съвременните хора трябва да се различават от тия на миналото, от езическите времена. Днес те не са деца, както са били някога. Те са порасли малко, вследствие на което и разбиранията им трябва да се различават от тия на миналите епохи. Тъй щото, дойдете ли до въпроса за кръста, вие трябва да разбирате и външния, и вътрешния му смисъл. Външно той символизира вярата, а вътрешно – мъдростта. Вътрешното разбиране на кръста обхваща разбиранията на всички хора, на всички народности. Кръстът е потребен навсякъде в живота. Ап. Павел казва: „Ще се похваля с кръста Христов.“ Който разбира смисъла на този кръст, той трябва да обича Христа. Който разбира кръста, той трябва да има мек, чист език, като чистата планинска вода, като първия лъч на светлината. Хората спорят върху кръста, защото разбират своя кръст – човешкия, от който произтичат недоразумения в живота. Има и друг един кръст – Божествен кръст. Греховете, престъпленията, кривите разбирания на хората – това е човешкият кръст, от който те трябва да се освободят. Когато човекът се стреми към богатство, към сила, за да господства на другите, с това той си създава кръст, с който мъчно може да се справи. По този начин човек сам се разпъва и страда. За този кръст е казано в Писанието: „Проклет е онзи, който виси на кръст, направен от дърво!“ Когато не се обичат, хората сами си създават кръста, на който се разпъват. При това всички говорят за любов. Щом се обичат, къде е любовта, вярата и надеждата им? Христос казва: „Който вдигне кръста си и Ме последва, той може да се нарече Мой ученик.“ Като ученици вие трябва да работите върху себе си, за да се освободите от кръста, който дяволът е турил на гърба ви. Като не мислите правилно, вие считате, че този кръст е турен от Бога, и се хвалите с него. Така и убиецът се хвали

със своя кръст. Като убие някого, скрива ножа си и казва: „Юнак съм! Победих неприятеля си със своя кръст.“ Наистина и ножът е кръст, но дяволски. Докато ярва в своя нож, човек носи кръста, който дяволът е турил на гърба му. Освободете се от този кръст и приемоте Христовия. За този кръст Христос е казал: „Моето бреме е леко.“ (70, с. 143)

Ап. Павел казва: „Ще се похваля със своята немощ.“ Той не се хвали със силата си, а със своята немощ. Под „немощ“ се разбира външно безсилие, а вътрешна сила. Външно водата е немощна, но в нея се крие мощна сила. И въздухът външно е немощен, но като се използва вътрешната му сила, той прави чудеса. И светлината не вдига никакъв шум, но сила се крие в нея. В този смисъл слабото е най-силно. Това подразбират думите на Павла: „Ще се похваля със своята немощ.“ То значи: ще се похваля с това, което отвън е слабо, а вътрешно – силно. Ще се похваля с това, което отначало започва със слабото, а свършва със силното. Животът започва с най-слабото, а свършва с най-силното. Смъртта започва с най-силното, а свършва с най-слабото. (45, с. 107)

„Ще се похваля със своята слабост“ - казва ап. Павел. После казва: „Аз съм слаб да правя престъпления.“ Но той беше силен – с кои ходеше той да гони Христа? И после казва: „Ще се похваля със своята немощ.“ Никой не е такъв, какъвто трябва да е. Той трябва да бъде силен в доброто, слаб в правене на престъпления. Ап. Павел казва: „Божията сила се показва в нас, когато престанем да правим престъпления.“ И когато престанем да правим престъпления, Бог се проявява във всичката Си сила в нас. А когато сме силни и правим престъпления, Бог казва: „Правете вие престъпления, а Аз ще нося последствията.“ Как ще се подобри животът ви? Отвътре туй ще стане. И когато стане, вие ще виждате Христос във всеки един човек. Като дойде този Христос вътре във вас, вие във всеки един човек ще виждате Неговия образ. (92, с. 82)

Каква е задачата на ученика? Ако говорим за ученика на светските училища, неговата задача е да свърши училището, да придобие знания, да заеме висока служба, да стане виден човек. Ако говорим за ученика на Божественото училище, задачата му е да стане силен човек, да се справя лесно с мъчнотиите и изпитанията си. Казано е, че силата на човека се познава във време на мъчнотии и изпитания. Ап. Павел казва „когато съм слаб, тогава съм силен.“ Какво означават тези думи? – Когато човек е слаб за човешкото, тогава е силен за Божественото. Значи силата на човека се крие в Божественото начало. (16, с. 5)

Успехът на човека зависи от изпълнение на волята Божия. Дали човек правилно изпълнява волята Божия, виждаме от резултатите на неговия живот. Той трябва да бъде здрав, красив, силен. Не е ли придобил тези качества, той не е живял правилно, не е работил добре. Които не са придобили тези качества, за оправдание цитират стиха, в който ап. Павел казва: „Мога да се похваля със своята немощ.“ Като говори

за своята немощ, ап. Павел има предвид своята слабост в правене на престъпления. „Аз рекох: богове сте!“ Това значи: във всеки човек са вложени условия и възможности да бъде божество, да се нарече Син Божий. Това е смисълът на живота. Докато дойде до положението на Син Божий, човек (бил той мъж или жена) не е още истински мъж или истинска жена. Сегашната жена е слугиня на истинската, на онази, която наричаме дева. Сегашният мъж е слуга на истинския, на светлия и разумен мъж. Иде ден, когато на Земята ще дойдат девата – чистата възвишена душа, и светлият разумен мъж. Днес, когато жената се жени, тя търси слуга, да ѝ помага в живота. Мъжът пък търси слугиня, която да му помага във всекидневния живот. В сегашната женитба мъжът и жената търсят голямо, сенчесто дърво, да се подслонят под него. Такива са разбиранията им. Обаче един ден тия разбирания ще се изменят и човек ще оправдае стиха, в който е казано: „И създаде Бог човека по образ и подобие Свое.“ Съвременните хора трябва да дойдат до онзи първичен порядък, който съществува в Божествения свят. (34, с. 139)

Ако ние влезем в една йерархия на същества от по-висока култура, които са завършили своя земен живот, с какво ще се похвалят те? Павел казва: „Аз ще се похваля с Господа, няма да се похваля със сина си, с дъщеря си.“ Да се похваля с Господа, това е мощно! Да се похваля с всички добри хора на земята, а не с един човек. Една майка, като види своето дете, трябва да вижда в неговото лице милиони деца и да се радва на всички. Радва ли се само на своето дете, тя не разбира смисъла на живота, тя се смуцава. Утре ако умре това нейно дете, тя ще каже: „Господи, защо така жестоко ми нарани сърцето, защо ми отне детето?“ Да се не смуцава сърцето ви! Къде беше до вчера твоята дъщеря? Къде беше ти, преди да те роди майка ти?... В едно събрание, каквото е това, ние трябва да проектираме нашия ум, нашето сърце към всички онези, на които сърцата трептят; да обърнем умовете си към онзи велик Господ, Който е дал на всички живот; да се обърнем към всички онези братя, които са завършили своето развитие, които изпращат Любовта си към нас и мислят за нас. Та с тези същества трябва да се свържем. С тях ще се похвалим, с множеството, а не с единството. И тук, на земята, и там горе, на небето, на всички слънчеви системи, както и на нашата слънчева система, навсякъде мислят за нас. (59, с. 70)

ДУХОВНОТО ТЯЛО И ВЪЗКРЕСЕНИЕТО

Днес всички хора говорят за подобряване на своя организъм, на своето тяло. Прави са те, защото тялото не е нищо друго, освен организирана материя. Организирането на тази материя се постига с ред усилия, със съзнателна и непреривна работа от страна на човека. Ап. Павел казва: „Има тяло естествено, има тяло духовно.“ Естественото тяло е неорганизираното, неоформеното още тяло, в което съзнанието

не взима участие. Духовното тяло е организираното тяло, в което съзнанието на човека взима участие и го прави буден за всичко онова, което го заобикаля. Такъв човек се радва и на радостите, и на скърбите, които невидимият свят му изпраща. Той се радва и на благата, и на лишенията, в които е поставен. (148, с. 127)

... И наистина, нещастни са бездомните жени. Човек без дом е човек без характер. Тялото е една къща на човешката душа в духовния живот. По същия закон, като при жената, душата трябва да влезе в тялото и да го устрои. Някои искат да се освободят от тялото си и казват: „Кога ще се освободя от тялото си?“ Има тела, от които човек може да се освободи. Това са онези нездравословни влажни изби без прозорци, в които хората хващат ревматизъм. Като излизаме от тях, това не значи, че трябва да излизаме и от здравословните къщи. Павел на едно място в Писанието казва: „Има дом неръкотворен.“ (19, с. 22)

Няма по-страшно нещо за човека от това, да съгради къща, която утре ще се събори върху него, ще го затрупа и след това няма да има кой да му помогне. В този смисъл именно смъртта е страшна за човека. За грешния смъртта е страшна, защото къщата му се събаря, преди още той да е излязъл от нея. За праведния обаче не е така – той излиза от къщата си, преди тя да се е съборила. За нашата къща, т.е. за нашето тяло, ап. Павел казва: „Нашето тяло е дом ръкотворен, но има дом неръкотворен, в който трябва да живеем.“ Това трябва да стане още приживе. Който разбира смисъла на този стих, той ще знае, че щастието на човека не е на земята. Няма човек на земята, който може да се нарече щастлив. Всички хора са търсили и търсят щастието на земята, но и днес не са го намерили. Елементите на щастието са на земята, но самото щастие, като нещо цяло, не съществува на земята. Земята е рудница, в която човек е изпратен като рудокопач, да извади от нея някои благородни метали, скъпоценни елементи и съкровища и да ги занесе на определеното за тях място. (82, с. 76)

Павел казва: „Има тяло естествено, има и тяло духовно.“ Под „естествено тяло“ се разбира физическото тяло, което е тясно свързано с духовното, затова трябва да се пази връзката между тях, т.е. да не се разваля. Колкото е по-тясна връзката помежду им, толкова по-здрав е човек, физически и духовно. Физически здрав е този, на когото нервната система е в пълна изправност. Нервите в човешкия организъм се уподобяват на струните на даден инструмент. Добре запазен е инструментът, когато попадне в ръцете на майстор музикант. (20, с. 177)

Когато говорим за Любовта, за Мъдростта, за Истината, за Правдата, за Добродетелта, ние подразбираме Вечното Начало – космическото съзнание, което обхваща всичко в себе си и към което всеки трябва да се стреми. Само в неговите условия нашето тяло ще се оформи и пресъздаде. Ап. Павел казва: „Сега имаме плътско тяло, но когато

дойде космическото съзнание, ще се създаде духовното ни тяло.“ Каква разлика има между плътското и духовното тяло? Плътското тяло умира, а духовното не умира; плътското тяло страда, а духовното не страда; противоречията в живота съществуват за плътското тяло, а за духовното тяло няма никакви противоречия. Духовното тяло живее във вечна радост, в разбиране дълбокия смисъл на живота. То живее във вечния живот. (27, с. 13)

„И тъй, с ума си слугувам на Божия закон, а с плътта си – на греховния закон“ (Римл. 7:25). Павел, един от великите апостоли на християнството, признава, че служил на два закона. Единият закон е преходен (установен от хората), а другият закон е вечен (установен от Бога). Закон съществува само там, дето живеят разумни същества. В това отношение законът може да се изпълнява само от разумни същества с висока култура. Разумността на тия същества бива различна по степен. Колкото моралът на хората е по-висок, толкова и разумността им е по-голяма. (27, с. 30)

Човек живее, докато душата го посещава; прекъсне ли се връзката между душата и човека, последният заминава за другия свят. Това заминаване наричаме смърт. Ап. Павел е казал, че ако тялото (т.е. временното жилище на човека) се разруши, той ще живее във вечното жилище, където душата пребивава. Докато дойдете до вечното жилище, ще живеете на Земята в тленното си тяло, чрез което ще изучавате законите, по които умът, сърцето и волята работят. (73, с. 117)

Ап. Павел казва: „Ние няма да умрем, но ще се изменим.“ Кога ще стане това? Когато Божественото начало влезе в човека, т.е. когато лъчите на Любовта проникнат цялото му тяло. Те ще го преустроят и организират. Като се организират силите на човешкия организъм, човек знае как да постъпва. Той разполага със знание, което всякога може да прилага. Не са ли организирани силите на човека, и да има знания, той не може да ги прилага. Той говори за Божията Любов, а прилага човешката. Човекът на новото, т.е. организираният човек, никога не преувеличава, нито намалява нещата. Той ги представя в истинската им форма. (116, с. 113)

И ап. Павел говори за зачеването на новия човек. Лошо е, че едва се е заченал, и хората искат да го задушат. Щом проявиш благородното и възвишеното в себе си, всички казват: „Защо си станал толкова глупав? Откажи се от благородството!“ Ти започваш да се смущаваш. Не се смущавай! Дай път на благородното и възвишеното в себе си. Ако искаш да познаеш Бога, дай условия на новия човек в тебе да израсте и да се развие. Защо се съмняваш в Бога? Аз се чудя на съмнението и подозрението на съвременните хора... Който мисли право и съзнанието му е будно, нищо не може да го изненада в живота. (106, с. 127)

„Да се облечете с новия човек“ (Еф. 4:24). Кой е новият човек? – Христос. Сегашните християни говорят за Христа, но нямат връзка с Него, нямат връзка с новия човек в себе си. За да се облекат с новия човек, трябва да имат връзка с Него. Само така ще се създадат условия да дойде Христос у тях. Може да прекарате целия си живот в църква, в палене на кандила и свещи, в четене и тълкуване на Библията, но ако нямате връзка с новия човек, няма да се домогнете до великата Истина, за която душата копнее...

... Когато хората се облекат в новия човек, храмът им ще се обнови и те ще престанат да се делят. Мнозина казват, че Духът ги е посетил, че имат Божието благословение, че радост и любов пълнят сърцата им, но виждам, че те се самоизлъгват. Те са още сектанти. Посетил ги е Духът, а правят разлика между хората – делят се на религиозни (православни) и светски...

... Ап. Павел казва: „Да се облечете в новия човек, създаден по образа Божий, в правда, истина и святост.“ Като знаят това, християните не трябва да си правят илюзии – да мислят, че лесно ще придобият правдата, истината и светостта. Първо, трябва да се преобразят – коренно да изменят живота си според Божествените закони. На Земята животът трябва да се приложи по земному, а в Божествения свят – по Божественому. Ако искате да приложите Христовото учение в живота си, да станете силни – търсете първо грешките в себе си, в своето сърце, в своя ум и в своята воля. Само така ще придобиете правдата, истината и светостта и ще влезете в новия живот. Той пресъздава, възражда всичко. (91, с. 285)

Сега иде нова епоха на Земята, през която всички хора ще бъдат подложени на Божествен огън. Всички хора, без изключение – и по плът, и по дух, ще минат през този огън, за да се пречистят. Всички неблагородни метали ще се разтопят, всички отровни утайки и наслоявания, които те са оставили в кръвта на човека, ще се преработят и човек ще се повдигне на по-високо стъпало от това, на което се намира днес. За това време именно говори и ап. Павел, като казва: „Всички ние няма да умрем, но ще се изменим, ще се преобразим.“ Само по този начин човек може да влезе в новия живот. Той ще бъде вече чист и свят. Това състояние наричат „новораждане“. Ето защо всички хора трябва да бъдат готови за Божествения огън. Няма да мине дълго време и този огън ще дойде. Той ще трансформира света и ще донесе нов морал. Всички стари форми, всички отживели, изтъркани неща трябва да отстъпят на новите и красиви форми. (63, с. 177)

Христос казва, че за онези, които се сподобят с възкресението, се изисква велика наука. Хората на възкресението са смели, решителни. Смел човек е онзи, който влиза в парахода и преминава океана в най-голямата буря. Отвън вълните удрят парахода, но вътре е тихо и

спокойно. Смелият човек се приближава към равновесието на живота. В такова положение беше ап. Павел, когато пътуваше с параход (кораб – бел. ред.) по морето. Параходът се разрушаваше, а той даваше храна на пътниците, като ги заставяше да си хапнат, да подкрепят силите си, защото ще стигнат до брега. И вие трябва да вярвате, че параходът, с който пътувате по Божествения океан, ще стигне благополучно до брега. Всички ще бъдете спасени, а параходът само ще стане жертва. Кой е този параход? Човешкото тяло. Следователно, каквото и да правите, само тялото ви ще стане жертва. Каквито учени капацитети да дойдат, каквито теории да измислят, нищо не могат да направят: тялото трябва да се пожертва за повдигане на душата. И тъй, бъдещият обект, към който хората ще се стремят, е възкресението. Ако всички мъже и жени се стремят към възкресението, ще се свържат с вечната Любов, а с тази Любов мъчнотиите в живота се разрешават поне 50% по-лесно, отколкото без нея. (129, с. 8)

Какви са вярванията на сегашните религиозни хора? Едни вярват, че ще възкръснат със старите си тела, а други – по друг начин. Казвам: в бъдеще ще имате други лица, а не като сегашните. В бъдеще ще имате и други тела. Тогава с кои тела ще възкръснете? Физическите ще останат на земята. Значи с други тела ще възкръснете. Казано е: „Ние няма да умрем, но ще се изменим.“ Като се освободите от временната обвивка на тялото, тогава ще проникнете в красотата на духа и на душата, на ума и на сърцето и ще разберете какво представя човекът. (91, с. 274)

Затова иде днес Христос на Земята! Затова Бог праща великия, мощния Си Дух, да подигне съзнателните души! Не сте само вие, на които Христос е говорил; Христос е говорил още на хиляди души. И сега Той ги посещава и им казва: „Време е вече!“ Вие казвате: „Дошло ли е времето?“ – Дошло е вече, няма време да се чака. Времето за възкресение е дошло! И да видим кой от вас ще възкръсне пръв. Отсега вече очаквайте, да видим кой ще възкръсне пръв. Да видим днес кой ще възкръсне, утре кой ще възкръсне. Очаквайте възкресението тъй, както бубите очакват излизането от пашкула. Казвате: „Ама дали ще излезем такива, каквито сме сега?“ Не, съвсем други ще бъдете. И ап. Павел казва: „Не живея вече аз, но Христос живее в мене.“ (104, с. 355)

Вие излизали ли сте от тялото си, да знаете как се излиза? Ап. Павел казва за себе си, че бил пренесен някъде; на кое небе е бил – не знае, но бил вън от тялото си и чул и видял неща, които не може да изкаже. Значи той има особена опитност, за която може да говори. (69, с. 30)

Ап. Павел казва: „Око не е видяло и ухо не е чуло това, което Бог е приготвил за тези, които Го любя.“ Значи за всеки човек са определени блага, които ще дойдат на своето време. За да получи тия блага, той трябва да приложи любовта си. Че ще има мъчнотии – това е неизбежно. Без мъчнотии човек не може да живее. Мъчнотиите са пробният камък

за човека. За да придобие едно благо на Любовта, човек трябва да мине през 99 страдания. Ако намери човек, който не е минал през 99 страдания, Любовта ще го стопи, нищо няма да остане от него. Срещне ли човек, който е минал през 99 страдания, Любовта ще ги съедини в едно и ще образува от тях вечното благо на живота. Ако спазвате законите на Любовта, тя ще преобрази всички ваши недоразумения, страдания, мъчнотии и ще ги превърне във вечен капитал за вас. Радвайте се, че иде Любовта, която ще ви освободи от сегашните непоносими условия на живота. Само Божията Любов е в сила да освободи човека от смъртта – най-големият враг в света. (47, с. 396)

Казано е: „Роденото от плътта плът е, роденото от духа – дух е.“ Ако живеем по плът – ще умрем, ако живеем по дух – ще придобием вечния живот. Вечният живот, новият живот включва всичко в себе си. Всички религии водят до вратата на космическото съзнание. Всички вярвания, с които досега сме били облечени, ще останат настрана. Казано е в Писанието: „Ние няма да умрем, но ще се изменим.“ Това подразбира, че като влезем в космическото съзнание, ще се облечем с нови дрехи, ще се изменим. Новите дрехи представлят новите разбирания, новите вярвания, с които нашето сърце, нашият ум и нашият дух ще се облекат. Щом се облечем с тия нови дрехи, тогава ще бъдем братя в пълния смисъл на думата и ще се познаем. Можеш да имаш брат само в живота на космическото съзнание...

... Щом вярвате в Отца си, и Той ще живее във вас. Всеки, който живее в космическото съзнание, само той може да разбере какво значи да имаш съприкосновение с Бога. Най-малкото докосване до съзнанието на Бога донася такава радост за душата, за която Павел казва: „Щастието, което ни очаква за в бъдеще, не може да се сравни с богатствата на целия свят.“ Само по този начин животът ни ще бъде песен и музика. Мисълта ни ще бъде като Божията мисъл, чувствата ни – като Божиите чувства, действията ни – като действията на Бога. Вземем ли перото, от него ще се изливат велики, свещени мисли и който прочете написаното, ще каже: „Благословена да бъде ръката, която е написала тези слова! Благословена да бъде устата, която е изрекла тези слова!“ Питам: този живот няма ли смисъл? (27, с. 26-27)

В едно от Посланията си Павел казва: „С плътта си служи на греховния свят, а с духа си – на закона на Любовта. Кой ще ме избави от това положение?“ Няма кой да го избави. Ще служи и на плътта си, и на духа си: на плътта си чрез греховния закон, а на духа си – чрез закона на Любовта. Щом имаш плът, ще ядеш, ще спиш, ще работиш с нея на физическия свят. Щом имаш дух, ще работиш с него в духовния и в Божествения свят – в света на Любовта. – „Не искам да служа на плътта!“ – Щом не искаш да служиш на плътта, ще умреш. За да не умреш, ще ѝ служиш. Някой човек не обича дадено лице, нищо не иска да взима от

него. Като огладнее, ще не ще, ще вземе, каквото му дава. Ако му даде един хляб, той взима нож и стърже кората на хляба, където го е пипал онзи, когото той не обича. Останалото яде – няма какво да прави! Ако не яде, ще умре. Доброволно или насила, човек служи на плътта си. Без нея няма условия за проявяване на човека. Физическият свят е свят на материята, т.е. на възплътнените форми. (145, с. 120)

Една задача е дадена на всички хора: да изменят, да преустроят телата си. Павел казва: „Ние няма да умрем, но ще се изменим.“ Да мислите, че ще се измените след смъртта си – това е криво разбиране. Човек трябва всеки ден да умира и всеки ден да възкръсва. Докато не дойде до състояние на вечен живот, човек постоянно ще умира и ще възкръсва. Вечният живот подразбира състояние, при което човек живее съзнателно при всички условия – благоприятни и неблагоприятни. Когато страда, човек умира; когато се радва – възкръсва. Страданието ограничава човека, а радостта го освобождава. Един ден, когато се издигне над радостите и страданията, човек нито ще умира, нито ще възкръсва. (55, с. 188)

Възкресението подразбира нов, Божествен живот. В този смисъл човек може да възкръсва по няколко пъти на ден. Достатъчно е да се откаже от едно свое заблуждение, за да възкръсне нещо в него. Възкресението подразбира освобождаване. То няма нищо общо с гроба на човека. Кой човек е излязъл от гроба жив и възкръснал? Това не е било и няма да бъде. Обаче човек е подложен на постоянни промени. Затова и Павел казва: „Ние няма да умрем, но ще се изменим.“ Това е било и всякога ще бъде. Сегашният човек не е това, което е бил в миналото, нито ще остане такъв в бъдеще. Човек се изменя по ум, сърце и воля; той изменя и своите разбираня, своя начин на живот. (20, с. 119)

ВЯРАТА

Вярвайте и ще получите. Ще ви се даде според вярата. Докато не ослепее, човек не може да прогледне. Павел ослепя, за да прогледне. (150, с. 69)

Сега всички трябва да се стремите към онази абсолютна, положителна вяра, в която се съединяват надеждата и Любовта. Ап. Павел е поставил тия три добродетели да действат едновременно – дете е вярата, там са надеждата и Любовта; дете е надеждата, там са вярата и Любовта; дете е Любовта, там са вярата и надеждата. Те трябва да действат едновременно. В миналото те са действали отделно, но са нямали големи постижения. Днес те трябва да действат едновременно, ако искате да имате резултат. Вярата действа във физическия свят, надеждата – в духовния, а Любовта – в Божествения. (140, с. 64)

Ап. Павел казва: „Не от делата на закона човек ще се спаси, а от вярата.“ Значи, когато хората разберат Божиите закони, тогава ще се спасят. Тогава светът ще се оправи и ще стане място на по-възвишена култура. При сегашните разбирания не е така. Не е въпрос да се вземат думите на Павла буквално. „Чрез вяра и дела“ – това са две школи. Вярата дава всичко, тя не е мъртва, но жива. Трябва да знаеш законите на ума. Живата вяра е свързана с ума. Пипнеш един камък и казваш, че е мъртъв. Ако знаеш законите, от камъка можеш да изкараш хляб, вода. Гледаш, че камъкът е покрит с мъх. Отде дойде този мъх? Твърдото съзнание – камъкът – как изкара мъха? Значи и той е разумен. В него се крие една малка фабрика, която произвежда мъх. Знание е нужно за това! (99, с. 273)

Вие казвате: „Ние може да вярваме един на друг.“ Как? Хората пренасят вярата в областта на чувствата и любовта, а ние пренасяме вярата в друг един свят, ние я взимаме в друг смисъл. Вярата не е любов. Вярата е закон на ума, на знанието. И ап. Павел искал да докаже, че пътят на Мъдростта е път на спасението. Чрез Мъдростта хората се спасяват, чрез Любовта хората добиват живот, а чрез Истината се освобождават. (83, с. 206)

Казвам: ние, хората на новото учение, трябва да се отличаваме не със своята религиозност, не със своята наука, не със своята сила, не със своята доброта, но със своята Любов. Този е естественият път. Като добием тази най-малка величина, ние ще имаме вече особена култура, в която ще се влее Новият Живот. Ние сме минавали по много други пътища, но сега ще минем по новия път – по пътя на Любовта. Започнете ли с Любовта, никой от вас повече не може да се колебае. На хиляди парченца да ви режат, никакво съмнение и колебание няма да дойде у вас. Не само това, но като ви режат, ще пеете. Ще бъдете като Йоан Хус, който пя, като го туриха на огъня. Вие казвате: „Какво ще бъде нашето верую?“ – Веруюто на Йоан Хуса – като гориш, да пееш. – „Какво ще бъде нашето верую?“ – Веруюто на апостолите, които, след като ги биха, върнаха се с радост, че били удостоени с честта да ги бият заради Господа. – „Какво ще бъде нашето верую?“ – Веруюто на ап. Павла, който след разбиване на кораба, с който пътуваше, остана заедно с пътниците на един остров, дето накладоха огън, а той насърчаваше всички със своята проповед. – „Какво ще бъде нашето верую?“ – Законът на Любовта. И тъй, Любовта трябва да бъде импулс у всинца ни. Само по този начин можем да получим от Божествения свят нещо по-хубаво. Само чрез Любовта ние можем да внесем в своя ум, в своето сърце, в своята душа и в своя дух по-големи богатства, отколкото сега събираме. (112, с. 364)

Любовта не се търси. Като изгрее слънцето, ние търсим ли го? Питам ви сега: търсите ли слънцето? Няма какво да го търсите. Щом излезе туй слънце, то ще ви обгърне със своята топлина и светлина.

Сега вие по буквата ще ме разберете: „Тогава не търсете никого!“ Ще кажете: „И аз няма да търся никого!“ А у българите думата „търся“ има две значения: търсиш някого по посока и изтърсваш някоя дреха и само прах вдигаш. Та вие, като търсите, само прах вдигате. Това е за онзи, който е ученик – какви трябва да бъдат неговите отношения. После, Павел дава един стих: „Който стои, да гледа да не падне.“ А в какво седи падането на човека? – Ти си тръгнал по новия път на Любовта – да живееш с Господа, и ще дойде някой и ще ти каже: „Слушай, ти нали знаеш, че съботата трябва да се празнува?“ И ще ти турнат съботата. Друг ще ти каже: „В този път, докато не се кръстим с вода, не може!“ – „Хубаво, хайде да дойде кръщението с вода.“ – Тия са въпросите, които нямат нищо общо с ученичеството. На ученика не му трябва никаква събота, на ученика не му трябва никакво кръщение. Кръщението е за некръстените! Като ученик той ще върви право в целта. Бог е Любов, а Любовта включва всичко. Любовта сама по себе си включва всичко, тя е изпълнение на всички закон. Срещнете ли Любовта, вие няма да се спъвате – всички закон имате. (67, с. 112)

ЛЮБОВТА

Да обичаш онзи, който е пълен с Любов, това е едно; а да обичаш онзи, който няма любов в себе си, който е в пустиня – това са две противоречиви положения. Първото всеки може да го направи, а второто малцина могат да го направят. Хиляди и милиони мъже има, които биха се оженили за най-красивата мома, за най-богатата – всички биха дали кандидатурата си за нея. Но колко мъже има в света, които биха се оженили за една жена, която е заразена от проказа? Колко от тях биха свързали своята съдба с нея? Това са единици. И ап. Павел казва: „Едва ли ще се намери праведен да умре заради праведен.“ А Христос умря заради нас, които сме грешници. (126, с. 194)

Слушайте Бога, ако искате работите ви да вървят добре. Тогава и Любовта ще дойде у вас. Щом Любовта ви посети, очите ви ще се отворят и ще придобиете истинската наука. Тогава всички хора ще се разберат. Ап. Павел е казал: „Сега отчасти знаем, но когато дойде Любовта, тогава ще гледаме лице с лице.“ Това значи: който има Любовта в себе си, той разполага с всичкото знание на света. (86, с. 98)

Без Любов нищо не се ражда. Любовта подтиква човешката душа към движение и творчество. Да се говори за Любов, това не значи, че имаме предвид човешката любов, която води към разочарования. Ние говорим за Любовта, за която ап. Павел казва: „Отчасти знаем, отчасти пророкуваме, но когато дойде съвършеното – това, което е отчасти, ще се прекрати.“ Съвършеното е Любовта. Абсолютната, Божествена Истина се изявява чрез съвършеното знание, чрез Любовта. (20, с. 72)

Христос казва: „Аз и Отец Ми едно сме.“ Отец е великата Любов. Павел казва: „Бог е Любов.“ Следователно, когато казваме, че Христос е с нас, ние разбираме Божията Любов. Когато се оплакваме от живота, разбираме, че Божията Любов не е с нас. Любовта не е физическо нещо, което може да се изгуби. Когато казвате, че сте изгубили любовта си, това подразбира, че връзката между вас и Любовта е прекъсната. Тази връзка отново може да се направи, да се възстанови, но само чрез правата мисъл. (112, с. 198)

„Но с истинство в Любовта да порастем по всичко в Него, Който е главата, Христос“ (Еф. 4:15). Тази Любов Павел подразбира чисто духовната, която не се мени, в която няма поляризиране на обич и омраза. В духовния свят Любовта се проявява само с привличане. А любов, която има привличане и отблъскване, вие я познавате. (61, с. 160)

Едно от качествата на Любовта е това, че тя никога не отпада. Човекът на Любовта не може да каже, че едно време имал повече Любов, а сега по-малко. Когато някой казва, че любовта отпада, той трябва да има предвид онези временни настроения в живота, които хората неправилно наричат любов. Ап. Павел, който беше окултист, казваше: „От всички добродетели най-велика е Любовта.“ Следователно, ако Любовта отпада, на какво ще уповаваме в живота? Казано е при това, че Бог е Любов. Когато търсим Божията Любов, ние трябва да изучаваме нейните закони. Някой казва: „Слаб човек съм аз!“ – Само ти не си слаб, целият свят е слаб, понеже не е готов още да приеме Любовта в себе си. Само Любовта прави човека силен. (108, с. 79)

„Любовта никога не отпада“ (I Кор. 13:8)... Същественото качество на Любовта е, че в нея не става никаква промяна. Единствената сила, която не губи равновесието си, е Любовта. Единствената сила, която разрешава противоречията и внася мир и хармония в живота, е Любовта. Противоречията, злините в областта на Любовта се превръщат в симфония... „Защото отчасти знаем и отчасти пророкуваме“ (9. стих). Пророчество без Любов не е истинско. Говор без Любов не е истински. Всяко нещо, направено без Любов, няма съдържание и смисъл. За такава неща се казва, че е мед, що звънти, и кимвал, що дрънка... „А сега остават тези трите – вяра, надежда, Любов; но най-голяма от тях е Любовта“ (13. стих). Павел написа най-хубавата глава за Любовта, но не беше човек на Любовта. Първоначално той поддържаше стария закон, поради което гонеше християните. Той се запитваше: „Как смеят те да нарушават Мойсеевия закон?“ Обаче, като разбра смисъла на Любовта, той каза: „Всичко считам за измет, за да придобия Любовта.“ Като не разбират смисъла на Любовта във всичките ѝ прояви, хората я делят на низша и висша. Любовта е единна и неделима. Тя е сила, която поглъща всичко: и чувствата, и мислите, и постъпките. Турена на едното блюдо

на везните, тя се уравнивява с всички сили на света. Има ли нещо лошо в това, което е силно? Има ли нещо лошо във водопада, който бучи отдалеч? Лошото е в неразбирането на нещата. Разумният може да използва енергията, която се развива в бушуващата вода. (23, с. 297)

Питам: в какво седи новото учение? Основата на новото учение, това е великата Божия Любов, великата Божия Мъдрост и великата Божия Истина – живата Любов, живата Мъдрост и живата Истина, всадени и проявени в сърцата, в умовете, в душите, в духовете ни. Следователно, ако ти си човек от новото учение, тогава аз казвам: плодът на Духа, на туй, Великото, е Любов, радост, мир, дълготърпение, благодост, милосърдие, вяра, кротост, въздържание и много други. Павел не ги изброил точно – той турил като качества на Духа 9 категории, но всяка категория съдържа още по три качества, та стават всичко 27. Сумата на цифрите $2+7=9$. Питам тогава: кои са другите две качества, които влизат в категорията на Любовта? Вие мислете за другите категории, аз няма да се спирам върху тях. (104, с. 304)

На земята азотът задушава, пречи на живота и на горението, но в духовния свят има голямо значение. Там той не позволява на злото да се шири. Щом срещне на пътя си злото, лошите мисли и желания – веднага ги задушава. Който иска да се справи с азота на земята, трябва да има Любов. Само Любовта и доброто парализират свойствата на азота. Първоначално ап. Павел се оплаквал, че въпреки желанието си да прави добро не успява. Защо? Азотът му пречатствал. Обаче, когато възприел Божията Любов, никаква сила не могла да му се противопостави. Той казва: „Нищо не е в състояние да ме отдели от Христа, от Неговата Любов.“ (23, с. 267)

... Кажете ми, знаете ли някъде из България поне една такава фамилия, каквато ви описвам? Такъв е образът на този дом, членовете на който четат книгата на Любовта. Ако има някъде такъв дом, той ще бъде първото чудо в света, първата запалена свещ. Като ви говоря тия неща, вие ще кажете: „Това са мечти само, това са илюзии.“ – Не, аз не описвам даже хилядната част от самата реалност. Ап. Павел, като видял този дом, тази религия, казал: „Нито око не е виждало, нито ухо е чувало, нито наум е идвало онова, което Бог е приготвил за онези, които Го любя.“ И затова Той казва: „Отсега нататък не искам вече аз да живея, но нека в мене живее Онзи, Който носи Любовта.“ Казвам: аз не искам да напуцате света. Не, вие ще минете през този свят, но герои трябва да бъдете. Това изисква небето от вас. Турете в ума си мисълта, че и най-голям страхливец да сте, може да станете смел и решителен. (112, с. 398)

Това, от което се нуждае всеки човек, е да внесе в себе си абсолютна чистота, красота и хармония. Само така човек може да бъде здрав. И само при такива условия Бог може да работи в човека. Чистота, красота

и хармония са сили, чрез които Бог се проявява. Когато мислите и чувствата на човека са чисти, хармонични и красиви, Духът Божий слиза в човека да работи. Само така човек се повдига и влиза в общение с Бога. Това общение Павел е изказал с думите: „Око не е видяло и ухо не е чуло това, което Бог е определил за онези, които изпълняват Неговата воля и Го обичат.“ Какво ще бъде тогава отношението между Бога и човешката душа, мъчно може да си представите. Защо? – Съзнанието на човека още не е издигнато. Един ден, когато съзнанието му се пробуди, той ще разбере това висше съзнание, за което Павел говори. Някога само за момент човек надзърта във висшия свят и вижда колко велико и славно е да бъдеш във връзка с Бога. (64, с. 218)

Досега се е проповядвало на хората, че без вяра не може да се угоди на Бога. Значи вярата се е поставяла като основа на живота. Новото учение, обаче, казва: приложете Любовта за основа на своя живот! Христовото учение е учение на Любовта. Ап. Павел казва: „Три велики добродетели има – вяра, надежда и любов, но от трите най-голяма е Любовта.“ В придобиване на вярата човек различава доброто от злото и започва да живее разумно. В придобиване на Любовта човек реализира Божиите блага. Любещият човек е подобен на плодно дърво, което е вързало и плодовете му са узрели. Това дърво е дървото на живота, от което всички се хранят. Докато не започне да се храни от плодовете на Любовта, човек никога няма да възкръсне. Затова е казано, че Любовта е сила, която възкресява. Христос казва: „Аз съм вратата на кошарата.“ Който влезе през тази врата, той ще разбере Любовта. Вън от тази врата Любовта остава неразбрана. „Ще влезе, ще излезе и паша ще намери.“ Наистина, когато влезе и излезе през вратата на Любовта, човек ще намери изобилието на живота. Казано е, че Любовта изпъжда навън всякакъв страх. Докато Любовта не е посетила човека, той се страхува. Щом се страхува, той е в закона на вярата. Досега вярата е възпитавала човека. Тя го е научила да различава доброто от злото. Съвременната култура се дължи на вярата. Когато изведе евреите от Египет, Мойсей им даде няколко закони, които те не можаха напълно да разберат и приложат. Първият и най-силен закон, който се запечата дълбоко в умовете и сърцата им, беше следният: „Да възлюбиш Господа, Бога твоего, с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила, и ближния си като себе си.“ И Христос постави тия два закона за основа на Своето учение. Сега, приложете тия закони в живота си. От вярата си не се отказвайте, но турете я да служи на Любовта. Вяра, надежда и любов са три сили в човека, които взаимно си услужват. Ап. Павел казва: „От трите най-голяма е Любовта.“ Аз уподобявам Любовта на човешкото тяло. Тяло и Любов са едно и също нещо. Вярата представя ръцете на човека, а надеждата – неговите крака. Главата пък символизира Духа. Човек живее в тялото си, т.е. в Любовта, без да я познава. С вярата, т.е. с ръцете си, работи. С надеждата, т.е. с краката си,

се движи напред, мести се от едно положение в друго. Хората мислят, че сърцето е място на Любовта. Не, сърцето е само едно от жилищата на Любовта. Много жилища има тя, но чрез цялото тяло Любовта служи на всички страдащи, на всички бедни и угнетени, на всички, които се обръщат към нея. Казано е за тялото, че е храм Божий. Защо? Защото в него живее Любовта. Съществената мисъл, която трябва да остане в ума ви, е следната: чрез Любовта човек може да постигне всичко, което желае. Любовта е в състояние да реализира всички желания на човека. Без Любов човек нищо не може да постигне. Вярата и надеждата са удове на Любовта. Когато Любовта действа в човека, вярата и надеждата се съединяват и трите заедно образуват едно цяло. (70, с. 154)

МЪЖЕТЕ И ЖЕНИТЕ

Павел казва: „Нито мъж без жена може в Христа, нито жена без мъж.“ Идеята, която Павел е вложил в този стих, е много по-различна от тази, която хората разбират. Един момък среща приятеля си с една красива мома, хванали се под ръка и нежно разговарят. Той поглежда към тях, въздъхва и си казва: „Да бих имал и аз такава мома, и моят живот щеше да има друг смисъл.“ Този момък търси смисъла на живота в женитбата, но той е на крив път. Какво се разбира под „женитба“ в широк смисъл на думата? – Свързване на душата със своя велик идеал. Мисълта, която Павел е вложил в цитирания стих, е следната: нито животът може да се прояви без ум, нито умът може да се прояви без живот. Това показва, че животът и умът не са две различни същности, независими една от друга. В този смисъл истинската женитба се заключава в създаване на тясна връзка между ума и живота като велика целокупност. Това обяснение се отнася до онези хора, на които съзнанието е пробудено. Онези, на които съзнанието не е пробудено, правят разлика между ума и живота, между мъжа и жената и ги разглеждат като отделни части, без никаква връзка. И тогава, съберат се мъж и жена да живеят заедно, но веднага се скарват, явяват се спорове и недоразумения между тях. Ние не отричаме женитбата, защото за мнозина тя е такава радост, каквата е радостта на децата, които си играят с кукли. Ние сме против неестествените положения в живота, каквито са гордостта и запичането на съзнанието, защото те лишават човека от възможността да расте и да се развива правилно. (16, с. 50)

Ние вървим по един правилен път и няма да се мине много, ще влезем в пътя на Божествената еволюция, затуй аз ви подканвам да изпълните този закон – да намерите ближния си. Намерите ли своята ближна, сродна душа и обичате ли я, както себе си, ще бъдете в Божествения път. Като намерите тая душа, няма да я целувате, няма да я барате и пипате, а само отдалеч ще я гледате. Ще кажете: „Да, но аз искам да си я постисна малко.“ Щом речеш да я постиснеш, пропада всичко.

Това, което може да се гали, пипа, целува – то се разваля. Целувките, стисканията са едно предаване. Когато обичаме някого, ние повече взимаме, отколкото даваме. Постиснем някого: „А-а, аз те обичам!“ Но чрез това ние взимаме... Това са лъжливи понятия за Любовта. Има нещо по-хубаво от прегръдките, има нещо по-хубаво от целувките, има нещо по-хубаво от гладенето, от сегашното виждане, разбирате ли? И когато казвам, че едно малко преживяване, едно мигновено виждане на Бога струва повече от хиляди животи, това подразбирам аз. И когато видиш и познаеш тази душа, за която Христос казва да я познаеш и да я възлюбиш, ти ще почувстваш в себе си голяма сила – не само в тялото си, но ще почувстваш такава сила, каквато никога не си чувствал; ще изпиташ такава едно проясняване на ума, че изведнъж ще започнеш да виждаш много далеч, отгатък Млечния път. Да видиш Бога, то е много нещо!

... Всеки от вас ще намери своята сродна душа и като дойдете при мене, ще ви кажа: радвам се, че Бог е влязъл във вас! И ще влезете с радост в Божия храм, и само тогава можете да славословите Бога. Как ще Го славословим? – Само чрез закона на тази велика Любов, която може да прозре във вашите души... Туй чувство искам да видя пробудено у вас, но непременно трябва да видите своята сродна душа от небето. Павел изказва тази мисъл, само че малко по-другояче. Той казва: „Нито жена без мъж, нито мъж без жена.“ С това той подразбира, че двата сегашни принципа – мъж и жена – трябва да се слоят в една душа и тази душа да намери другата сродна своя душа. Само тогава Христос ще бъде третият между тях... И аз бих желал да ви срещна втори път не по един, а по двама – вие и вашата сродна душа, вашият ближен. Нея да намерите! И тъй, Христос казва: „Да възлюбиш ближния си като себе си!“ (126, с. 259-264)

Казано е в Писанието: „Нито мъж без жена, нито жена без мъж.“ Тези неща не трябва да се разбират буквално, но трябва да ги разглеждате в техния вътрешен смисъл, като символи. Едно се изисква от вас – да бъдете помежду си братя и сестри. Всеки трябва да дойде до положението, като произнесе думата „брат“ или „сестра“, да се замисли дълбоко в себе си и в ума му да възникнат най-възвишени и благородни мисли, а в душата му да затрепти Божественото. (82, с. 232)

Потърсете и намерете Христа. А вие ще Го намерите в себе си. Под думите „в себе си“ говорих ви какво трябва да разбирате. Първо трябва да намерите Христа, но трябва да знаете, че Той няма да дойде у вас във вид на мъж или жена. Павел казва: „Нито мъж без жена, нито жена без мъж могат.“ Мъжът трябва да намери своята жена, а жената – своя мъж, сиреч душата трябва да намери своя дух, а духът – своята душа; умът трябва да намери своето сърце, а сърцето – своя Божествен дух. Туй са задачи, които трябва да разрешите по практически начин. (8, с. 10)

Когато двама души се съединят в името на Любовта, Бог е третият, Който присъства между тях. Христос казва: „Където са двама или трима, събрани в Моето име, там съм и Аз.“ ... Думите „Мое име“ се заместват с думите „Моята Любов“ . И двата израза са верни. Име има само в Любовта. Без Любов нещата нямат име, те са безименни. И безсмъртието се дължи на същия закон. Където е Любовта, там е и безсмъртието. Вие искате да влезете в Царството Божие, да придобиете вечния живот. Как ще го придобиете? – Чрез положително знание и абсолютна чистота. Който се е домогнал до основния закон на Любовта, той е придобил вече това знание и тази чистота. Казано е: „Нито мъж без жена, нито жена без мъж.“ Това подразбира: нито ум без сърце, нито сърце без ум. Умът и сърцето са два полюса на едно цяло. Мнозина искат да знаят какви ще бъдат в другото си прераждане – мъже или жени. Казвам: ако ти днес на физическия свят си мъж, в причинния свят си жена. И обратно: ако на физическия свят си жена, в причинния свят си мъж. Следователно не е само външната форма, която определя човека като мъж или жена. Това показва, че няма чисти типове мъже или жени. Ако в едно отношение сте мъж, в друго отношение сте жена. Четири допирни точки, четири свята оказват влияние върху човека – физическият, астралният, умственият и причинният. Ето защо не е достатъчна само формата на човека на физическия свят, за да се определи той като мъж или жена. Някоя жена казва: „Искам да бъда мъж!“ – Ти си мъж в астралния свят – какво искаш повече? Мъжът пък казва: „Аз не искам да бъда жена.“ – Искаш или не, на астралния свят ти си жена. Значи мъжът и жената са полюси, без които не може да се работи. Съвременните хора се заблуждават от формите на тия полюси на земята. Обаче тия форми днес са изродени, те не са нито истински мъже, нито истински жени. Какъв образ на мъж или жена може да представлява съвременният човек, който от преди 8000 години е претърпял голямо падение и се е отдалечил от Бога? И полът на съвременните хора е изопачен... Днес нито мъжът е истински мъж, нито жената е истинска жена. Ако е въпрос за мъж или жена, друго определение може да се даде за тях. Мъжът представлява Мъдростта, а жената – Любовта. Но понеже съвременният живот на хората представлява голяма сцена, на която се играе една велика драма, то мъжът и жената се явяват там главните актьори. Те играят ролята на мъж и на жена, но далеч са още от първообраза на мъжа и на жената, каквито някога Бог ги е създал, по образ и подобие Свое. Днес всички хора са актьори – представят това, което не са. (108, с. 101-102)

Соломон казва: „Да се весели в живота си с жената, която е възлюбил.“ Коя е тази жена? – Сърцето. Значи жената е сърцето в човека, а мъжът – умът. Затова именно е казано: „Нито жена без мъж, нито мъж без жена.“ С други думи казано, нито сърце без ум, нито ум без сърце. Като говорим за жени и за мъже в грубата, т.е. физическата им страна, ние ги разглеждаме като животни, които не са дошли още до онази

висока степен на развитие, да мислят право. Дойде ли до това положение, човек се съзнава като душа и започва да търси своята сродна душа. Той търси и Христос като колективен Дух, т.е. като сбор от разумни души, излезли от Бога. (145, с. 132)

Ще прочета 5. глава от Посланието към ефесяните... Тази глава от „Послание“ -то за мнозина е неразбрана. Някой ще каже: „Защо жената трябва да се покорява на мъжа и да се бои от него?“ Питам: от какво се бои човек? Човек се бои от това, което не разбира. Всяка опасност в живота произтича от това, което човек не знае и не разбира, а не от това, което знае и разбира... В Посланието към ефесяните се говори за отношенията между мъжа и жената, въз основа на което аз ще направя едно сравнение какво представлява мъжът и какво – жената. Слънцето, което грее отгоре и дава условия на зрънцето да расте, е мъжът. Следователно зрънцето трябва да се бои да не се лиши от светлината, да престане да расте. Близко ли е слънцето до зрънцето? – Такива трябва да бъдат отношенията на мъжа към жената. Каквато е любовта на слънцето към зрънцето и на зрънцето към слънцето, такава трябва да бъде любовта на мъжа към жената и обратно. Така е в природата. В живота обаче жената взема един мъж, натовари го с ред ангажименти и от ден на ден си омръзват един на друг, стават нетърпими. Жената казва: „Омръзна ми този човек, не искам повече да го гледам!“ След всичко това тя ще го накара да ѝ свърши някаква работа. И мъжът има същите отношения към жената. Това не е нито мъж, нито жена. И тъй, каквото е отношението на израстващото зрънце към слънцето, такава е отношението на човешката душа към Божествения Дух. Човешката душа трябва да изпитва страх и трепет към Божия Дух, защото животът, растенето ѝ зависи от Него...

... Новото определение за мъжа и жената е като зрънцето, което расте, и слънцето, което го огрява. Това показва, че те трябва да бъдат един за друг винаги желани. Яви ли се най-малкото нежелание един към друг, всичко между тях изчезва. Това вече не е нито мъж, нито жена. Когато мъжът види жената, тя трябва да му причини радост. Когато жената види мъжа, и той трябва да ѝ причини радост. Когато човек види слънцето, той се радва, понеже има отношение към него. Когато отношенията на хората към слънцето са правилни, и временните им отношения към другите същества ще бъдат правилни. Когато някой се жени, това е временно положение. Мъжът за жената и жената за мъжа е залъгалка, каквато е куклата за малкото момиченце и кончето – за малкото момченце. Букварът е залъгалка за напредналия ученик. Яденето е залъгалка за хората на Земята. То е временен процес. Зад яденето стои нещо по-велико – храненето, което ще дойде по-късно. Всички съвременни хора се приготвят за великото, което иде...

... Ап. Павел казва: „Тази тайна е велика, но аз говоря това за Христа и за църквата. Тъй и всеки един от вас да люби жена си, както обича себе си, а жената да се бои от мъжа си“ (Еф. 5:32-33). Под думата

„Христос“ се разбира една велика идея, Божественото начало в човека, което спасява, носи светлина. Първо човек се нуждае от светлина в ума, от чистота в сърцето и от благородни пориви и постъпки... Кой е този в човека, който се бои? – Жената се бои. Кой люби? – Мъжът люби. Самият ти кой си? Ти си роденото дете от този, който люби, и от тази, която се бои. Детето мисли и чувства. Значи Любовта е проява на бащата, на мъжа. Страхът е проява на майката, на жената. Човек още не е видял своята истинска майка и своя истински баща. Види ли ги, сърцето му ще трепне. Бои се, страхува се само онова, което има в себе си Божествено начало, т.е. благоприятни условия за растене. Страх, който няма в себе си условия за растене, не е страх. То е бягане, упражнение. В страха са вложени три неща: Божествено начало, Божествени условия за растене и възможност слънцето да го огрява, да му влияе. Страхът в човека произлиза от това, да не спре по някакъв начин вътрешният процес на растене. Този страх е потребен като импулс в живота. Ученикът се страхува да не изгуби условията да разбере урока, който учителят му е преподавал. Страхът поддържа отношенията към Божественото начало. Затова е казано: „Покорявайте се един другиму в страх Божий“ (Еф. 5:21). „Вие, жените, покорявайте се на мъжете си като на Господа, защото мъжът е глава на жената, както и Христос е глава на църквата, и Той е спасител на тялото“ (Еф. 5:22-23).

За да се разберат тези стихове, вие трябва да се освободите от буквата на нещата. Освободете ума и сърцето си от всички странични, временни разбирания. Ако дъното на една река е кално, тинесто, а вие искате да влезете вътре, за да я изучите, водата ще се размъти и вие нищо няма да научите. Затова казвам: не газии река, чието дъно е кално. Влезеш ли в такава река, ще се окаляш, ще размътиш водата и нищо няма да научиш. Какво нещо е жената и какво – мъжът, какви са отношенията помежду им – това са ред философски разисквания. Обаче този социален въпрос и до днес още не е разрешен. Жената е вода, която тече. Сега хората искат със закон да направят жената чиста. Ако дъното на реката е кално, жената непременно ще се изцапа. Границите, бреговете на реката представляват мъжа, който здраво е прегърнал жена си и казва: „Тук ще седиш! На друго място, при друг мъж няма да ходиш.“ За да бъде жената чиста, мъжът трябва да гледа дъното на реката всякога да бъде чисто. Задачата на жената е да си направи малък наклон, да има силно течение, за да може да се чисти от утайките на бреговете. Следователно калта иде от мъжа – от бреговете, които често се ронят. По този начин мъжът изпитва жена си може ли да чисти калта, която той прави. Ако може да чисти калта, тя е работна, трудолюбива жена. Ако не може да я чисти, тя е мързелива жена, вследствие на което водата ѝ ще бъде мътна, нечиста. И тъй, жената е вода, която всякога трябва да тече, да бъде чиста. Мъжът е граница, брегове. Обаче това е материално схващане за мъжа и жената. По-възвишено, духовно сравнение за мъжа и жената

са двата образа – слънцето и семенцето, което пониква и расте. В този смисъл отношението между мъжа и жената представлява отношение между човешката душа и Божествения Дух. Ако си нещастен, в реката си. Ако се страхуваш – семенце на полето си. (146, с. 27-33)

Който е влязъл в Божествената школа, трябва да бъде готов на всички жертви – той ще мине през много изпитания и ако ги издържи, ще влезе в новата епоха – епохата на Любовта. Казано е: „Който издържи докрай, той ще бъде спасен.“ През много сита, едри или ситни, ще мине ученикът, докато се изпита. Любовта изпитва хората. Тя никого не съди, не критикува, но дава възможност на човека сам да се познае и да разбере има ли любов и как я проявява. Няма човек на Земята, който да не бъде изпитан. Затова именно идат страданията и изпитанията. Блажени са тези, които издържат изпитите си! За тях е казано в Писанието, че те нито се женят, нито за мъж отиват. (135, с. 144)

Запитаха Христос: „Трябва ли човек да се жени, или неженен да остане?“ Ап. Павел говори за отношението на човека към църквата. В това той разбира отношението между човешкия дух и душа. Ето едно правилно съчетание, правилна женитба. Правилно разбиране е нужно на човека. Женитбата е сериозен въпрос. Ако не разбираш предназначението на очите си, в тебе ще се роди едно противоречие, едно изкушение. Ако не разбираш предназначението на ушите си, в тебе ще се роди друго противоречие. Ако не разбираш предназначението на устата, на езика си, няма да можеш да говориш правилно. (66, с. 43)

Аз говоря за оная частна собственост, срещу която и вие самите протестирате. Например, мъжът счита жена си своя частна собственост, жената счита мъжа си частна собственост. Те трябва да се жертват един за друг, без да се владеят, без да се считат частна собственост. Това не значи мъжът да напусне жена си или жената да напусне мъжа си. Връзката между жената и мъжа трябва да бъде вътрешна, да почива на закона на Любовта, в която няма измяна. Павел казва: „Който е вързан, да не се развързва, и който е развързан, да не се връзва.“ ... Не казвам мъжът да напусне жена си, нито жената – мъжа си, но да определите отношенията си един към друг. (35, с. 253)

... Отивате в трета църква – там разглеждат стиха, върху който е говорил ап. Павел – защо мъжете носят къси, а жените – дълги коси. Той е казал: „Мъж, който носи дълга коса, той е безчестен. Жена, която има къса коса, тя е безчестна.“ Мъжът трябва да носи къса коса, а жената – дълга. Природата не обича еднообразието. Късите коси съдържат електричество, а дългите – магнетизъм. По този начин между мъжа и жената ще става правилна обмяна на силите, които те съдържат. Ако мъжът и жената носят дълги коси, между тях не може да става правилна обмяна. Затова именно Павел казва, че жените трябва да носят дълги коси, а мъжете – къси. Този въпрос се решава от психофизиологически

причини, а не от модата. Ако се разглежда този въпрос буквално, защо рисуват Христа с дълга коса? Пророците с къси коси ли ходеха? Светиите с къси коси ли бяха? Много от тях не се подчиняваха на правилото, че мъжете трябва да носят къси коси. Мъжът и жената са принципи, те не са само форми. Щом е така, този въпрос трябва да се разглежда принципно, а не по форма. Главният въпрос, обаче, седи в следното: къси коси ли трябва да носим или дълги? Човек може да носи и дълги, и къси коси. Който иска да развива ума си, при известни условия той може да носи къси коси. Има периоди в живота на човека, когато той трябва да носи къса коса; има периоди в живота му, когато той трябва да носи дълга коса. Това нещо особено много се спазва у българите...(117, с. 180)

АПОСТОЛ ПАВЕЛ И СТРАДАНИЯТА

Бог никога не се изменя, Той е винаги един и същ. Някой път казвате, че Бог бил такъв, друг път – друг. Това са схващания на различни автори. От това, което е казал ап. Павел, той е изнасилвил някои Божествени мисли. Та и всички вие изнасилвате Божието. Казвате: „Ап. Павел казал така.“ – На ап. Павел му говорил някой дух, на този дух говорил друг, по-висш дух. Знаете ли през колко среди е минала тази мисъл, докато дойде при нас? За да разберете тази мисъл тъй, както е предадена, трябва да я схванете от този първи дух. Не че Павел не е знаел тези неща. Не, той е преживял много работи и като му ударили 7 по 77, започнал да пише много хубаво и казал: „Братя, със страдания ще влезем в Царството Божие.“ Мнозина от вас казвате: „С Любов ще влезем в Царството Божие.“ Като ви ударят 7 по 77, казвате: „Със страдания се влиза в Царството Божие.“ Казвате: „Ап. Павел бил много глупав.“ Не, много умен е бил той. И тъй, за да добием здраве, първото нещо е да дойдем до основния закон, който Бог е вложил във физическия свят, защото и физическият свят си има добрата страна. Материята в първоначалното си състояние е била от Божествена субстанция, но след като се отделила, тя вече днес не е такава, каквато е била тогава. Та ние ще се върнем към този именно физически свят, който е бил чист, кристален, и в това тяло няма да има вече излишъци, няма да мирише, в него смъртта и животът постоянно ще се уравновесяват, ще има постоянни промени. Затова трябва да си създадем чисто тяло, в което Духът да живее. Затова ап. Павел казва: „Ако това тяло се разруши, имаме дом, който сега градим и в който бъдещото тяло ще влезе да живее.“ То ще бъде по-добро от това, което сега имаме. (67, с. 43)

Аз спазвам следните правила: като направя една грешка, гледам да я изправам, за да не я направят други след мене. И обратно – като направя едно добро, пожелавам и другите да направят същото добро. И на вас казвам: изправайте грешките си, за да не ги правят и другите. Правете добро, за да го правят и другите. Само по този начин може да

има прогрес в живота. Сега вие ще ми цитирате стихове от Евангелието, какво казал Христос, какво казал ап. Павел. Аз зная какво е казал Христос; зная какво е казал и Павел. След като му удариха пет пъти по 39 тояги, той каза: „Братя, с големи мъки ще влезем в Царството Божие.“ Трябваше да го бият, за да измени някои от своите разбирания. Не е лесно да измените старите си възгледи. Като вървите по новия път, старите ще се подмладят, а младите няма да остаряват. Глупавите ще поумнеят, а умните няма да оглупяват. Така ще стане за онези, които следват новото учение. Те ще се развеселят. Веселието показва, че сте излезли от Господа, а радостта – че се връщате при Него. – „Право ли е това?“ – Опитай го и сам кажи! За да познаеш кои неща са прави и кои не са, опитай ги! В живота на Земята, обаче, няма абсолютно прави неща. Например, правото за богатия не е право за сиромаха...(69, с. 352)

Често съвременните хора задават въпроса: „Не можа ли Христос да не страда?“ – Аз не се занимавам с този въпрос, защото зная, че Онзи, Който е създал света, е предвидил всичко. Той наредил нещата разумно. Следователно страданията на Христа са разумни и на място. Който намира, че не е могло да се избегнат страданията на Христа, нека той направи опит, да създаде нов свят, според неговите разбирания. Ако наблюдавате вашия вътрешен свят, ще видите, че и там е предвидено да страда Христос. Когато грешите, Христос страда във вас. Ап. Павел казва, че Христос е разпнат втори път. Какво значи това? Това подразбира, че докато грешат, хората все още продължават да разпъват Христа в себе си. Хората се възмушават от евреите, че преди 2000 години разпнали Христа, но въпреки това те и до днес още продължават да Го разпъват в себе си. Някои пък се съмняват наистина ли Христос е бил разпнат. За да се освободи от съмнението в себе си, човек трябва правилно да мисли. (21, с. 37)

За всяка душа ще дойдат благоприятни условия. Под думата „благоприятни условия“ разбирам условия на безсмъртие, да може човек да се движи, според както е определено във великия план на живота. Всички добри и велики хора, всички светии са имали тази опитност. Някой се препоръчва за християнин, но като му дойде известно страдание, казва: „Аз не вярвам вече в Бога.“ Значи, докато имал Божието благословение, което се изливало в блага и придобивки, той вярвал в Бога. Щом го сполетяло някакво страдание, не вярва вече. Действително страданията се носят мъчно, но когато Любовта посети човека, той лесно носи. За този именно момент Павел казва: „Никакви страдания, никакви мъчнотии не са в сила да ни отдалечат от Любовта Христова.“ Любов, която се губи пред страдания и мъчнотии, не е истинска Любов. Истинската Любов пред нищо не отстъпва. (82, с. 140)

Всяко страдание, за което сме съзнали, че носи някакво велико благо в живота ни, има смисъл. Затова Павел казва: „Днешните ни страдания не могат да се сравнят с онези велики блага, които ще дойдат за в бъдеще.“

Един ден, когато хората съзнаят какво са донесли страданията им, те ще кажат (като Павла): „Добре ми стана, че се наскърбих!“ (85, с. 132)

Казвате: накъде да се молим – на изток или на запад? Човек може да се моли навсякъде. Ако дойде някой да ви бие и обърне главата ви на изток, накъде ще се молите? На изток ще се молите. Ако обърне главата ви на запад, на север или на юг, ще се молите в тази посока, накъдето е главата ви. От която посока иде страданието, на тази посока ще се молите. Благодарете, че страданието е дошло. То е първият признак, че Благословената Ръка работи върху човека да го изправи. За онзи, който разбира законите, страданието е велико благословение. В сравнение с това, което Любовта носи, страданието е кратковременно. Казва се, че ап. Павел е проникнал до седмото небе и от това, което е видял там, казва: „Око не е видяло и ухо не е чуло това, което Бог е приготвил за онези, които Го любят.“ Това значи: око не е видяло и ухо не е чуло това, което е приготвено за онези, които са минали през страданията и влизат в Любовта. Мнозина се оплакват от страданията, обезсърчават се, отпадат духом. Защо? Защото друго нещо са очаквали. И Христовите ученици очакваха Христос да стане цар, а те да заемат видни обществени служби, но не излезе така. Като разбраха, че първо ще дойдат страданията, а после благословието, много от тях избягаха. Днес светът се нуждае от силни хора. Преди 2000 години учениците на Христа се разпръснаха, но ако и днес бягат, срам е за тях. (144, с. 76)

Стремете се към Любовта като условие за живота. Мнозина се страхуват от нея. Те мислят, че Любовта носи страдания. Дали живеете с Любов или без Любов, страданията са неизбежни. За предпочитане е тогава да живееш с Любов, макар и да имаш страдания. И ап. Павел мислеше, че като проповядва Христовото учение, ще мине без страдания. Като го биха няколко пъти, разбра, че се е заблуждавал, и казваше: „Братя, за да влезем в Царството Божие, ще минем през големи страдания.“ Сега и аз казвам: който иска да придобие Любовта на Христа, ще мине по Неговия път. Всеки ще мине през смъртта и през живота, да опита всички ограничения и страдания. След това ще каже като Павла: „Око не е видяло и ухо не е чуло това, което Бог е приготвил за онези, които Го любят.“ Зад всяко страдание се крие Божията Любов. Няма страдание в света, което в бъдеще Бог да не превърне в благо. Всички грешници, които приличат на черни въглени, ще станат в бъдеще диаманти, които царете ще носят на короните си. (23, с. 378)

ТРЪНЪТ НА АП. ПАВЕЛ

Ап. Павел казва: „Заради любовта си към Бога станахме посмешиче на хората и на ангелите.“ Лошо ли беше положението на ап. Павел? Мъчнотията му се заключаваше само в това, че той живееше и на

физическия, и в духовния свят, вследствие на което изпадаше в противоречия. За пример, той често се молил да го освободи Бог от тръна, който се намирал в плътта му, но Господ му отговарял: „Достатъчна ти е благодатта, която имаш.“ Какво представя трънът за човека? – Всеки недостатък, всяка липса в човека е трън в неговата плът. Ако няма пари, ако няма здраве, ако няма знание, ако паметта на човека е слаба – това са разни видове тръни. Добре е човек да има силна памет, но да помни само доброто. Помни ли и злото, нека благодари на Бога, че паметта му е слаба. Да има човек трън в плътта си, който постоянно да го безпокои, това значи да се пробуди съзнанието му, да започне добре да разбира нещата. (130, с. 185)

И когато Павел се е оплакал, че имал трън в плътта си, Господ му казал: „Доста ти е Моята благодат. С него може повече да работиш.“ И Павел казва: „Да не би да се възгордея, този трън ми е оставен да разсъждавам правилно.“ И сам Павел съзнал тази необходимост. (126, с. 86)

Всички ония мисли, чувства, желания и действия, които нямат нищо общо с нашия живот, щом влязат в организма на душата, причиняват болезнено състояние. Вие всички трябва да се стремите да намерите един начин да се освободите от тях. Да не говорите „няма нищо“ . Не, има нещо. Ако кракът ви понаболява, ще намерите тръна. Оттук-оттам, ще го извадите. И апостол Павел имаше един трън, но той казваше, че този трън му бил полезен – спирачка бил той в живота му. Този трън му е служил за спирачка, понеже Павел имаше да слиза надолу. Господ му казва: „Тази спирачка ти трябва, достатъчна ти е Моята благодат. Сега не мога да ти отнема спирачката, но слез долу и когато вземеш да се изкачваш, ще ти я отнема.“ Този трън не може да се отнема, но щом слезеш до дъното и поемеш нагоре, Господ ще ти отмахне спирачката, защото за нагоре няма нужда от спирачка. Сега някои от вас имат страдания, слизат надолу – имат спирачка. И ако ме питате: „Докога ще продължават страданията?“ , ще ви отговоря: дотогава ще имате тия страдания, докато слезете до дъното; а щом поемете нагоре, всички страдания ще почнат да се премахват и като излезеш на върха, нагоре – страдания няма да има. (10, с. 287)

Ти като дадеш в себе си свобода на Бога, и Той в Себе Си ще ти даде свобода. За да дадеш свобода на Бога, трябва да Го обичаш. Значи да имаш пълно доверие в Него. (А вие мислите, че като Му дадете пълна власт, ще ви дойде някоя бяла на главата.) Това е първото правило. Като дойде Бог, не трябва да се тревожиш. Преди няколко дни ме пита един: „Според това правило, като дадеш свобода отвътре, може да дойде дяволът и да почне да те притеснява, какво ще правиш с дявола?“ Казвам: щом дадеш свобода на Бога, Той ще те управлява, а Той е всемоушен. Тогава кой дявол може да те притеснява? Кой е дяволът? Дяволът е същество,

което ограничава, притеснява Бога отвътре и затова Бог притеснява дявола отвън. Ще кажеш: „Господи, Ти създаде този дявол, кажи му да излезе.“ И тогава, когато дойде дяволът да те притеснява, Господ ще го стисне отвънка. Знаете ли как Бог стиска? Като стискаше дяволът ап. Павел, онзи трън в петата какво беше? Три пъти се моли Павел на Господа и пак му каза Господ: „Достатъчна ти е Моята благост.“ Бог искаше да каже: „Ти няма какво да се безпокоиш с твоите трънчета.“ Ти дай свобода на Господа и ти, като му дадеш свобода, Той казва: „Аз ще се разправам с твоите трънаци.“ Ап. Павел беше много голям патриот, ходеше да гони християните. Казва Господ тогава: „Когато ти си слаб, Аз съм силен и когато ти си силен, Аз съм слаб.“ Сега туй е правилото. Вътре Бог да бъде силен, отвънка ти да бъдеш силен. Защото, ако отвънка си силен, отвътре ще бъдеш слаб. Или, казано другояче, Христос казва: „Отец пребъдва в Мене и Аз пребъдвам в Отца.“ Ако Бог пребъдва в мене, Бог ще бъде силен в мене. И ако аз пребъдвам в Бога, аз ще бъда силен в Бога. (92, с. 48)

Апостол Павел се моли на Господа, плака, като казваше: „Господи, доста са моите тръне.“ Най-послед, за да му покаже Господ, че този трън му е необходим, прати го в третото небе, на училище, да чуе тази музика и като се върна, той каза: „Око не е видяло и ухо не е чуло онова, което Бог е приготвил за онези, които Го любят. И сега вече не живея в седмата глава, а в осмата.“ Сега аз бих желал всички, като Павла, да отидете на небето. (106, с. 220)

АПОСТОЛ ПАВЕЛ И НЕБЕСАТА

В Писанието се казва: „Направяй тъй, както си видял.“ Павел, който трябваше да организира християнската църква, биде заведен в третото небе и по това, което видя там, започна да учи хората. (9, с. 106)

Сегашните християни искат да видят Христа. Те не знаят, че Христос е връзката между Бога и нас. Това е Любовта, вътрешна, невидима връзка. Като придобил тази връзка, Павел казал: „Сега познавам Христа повече, отколкото по-рано.“ И аз искам от вас да прибавите нещо ново към това, което имате сега, а именно – да възстановите връзката си с Бога. Направите ли веднъж тази връзка, вие ще пристъпите към новото. И тогава всички недоразумения, които сте имали досега, сами по себе си ще изчезнат...

... Първоначално Павел беше горделив, но като позна Христа, мина през големи страдания. След като му удариха 5 пъти по 39 тояги, той каза: „Виждам, че с големи страдания ще вляза в царството Божие.“ Тогава той се смири и се свърза с Бялото Братство. Казва се, че той се възнесъл до седмото небе. „Де е това небе? Ние не го виждаме. Ако е горе някъде, не можем да го видим.“ Това небе е тук. Павел казва: „С тялото си ли

бях, или без него, не зная, но видях и чух неща, които око не е видяло и ухо не е чуло.“ Казвате: „Кой ще ни избави от това смъртно тяло?“ Най-после Павел казва: „Сега съм във венеца на живота си.“ И тогава Павел беше във вериги, но не се страхуваше вече. (99, с. 266-269)

Вие още не сте прекарвали големи изпитания. За пример вие не сте имали изпитанията на Христа. Някои от вас имали ли сте изпитанията на апостола Павла? Удариха му 5 пъти по 39. И след като му удариха 5 пъти по 39, той каза: „Братя, с голяма скръб ще влезем в Царството Божие.“ Тия страдания трябва да ги минем до седмата глава. Той беше във вашето положение, като вас разсъждаваше, но след като му удариха 5 по 39, той влезе в осмата глава и тогава разбра какви отношения имат страданията към човека, измени тона си и каза: „Има изходен път в живота и днешните страдания не са в състояние да ни изменят в Любовта Христова.“ И казва тогава той: „Не зная в тялото си ли бях, или извън тялото си бях, но заведоха ме на едно място, няма да ви кажа къде; но видях и чух неща, които не мога да ви ги изкажа.“ Къде е ходил? – В Бялото Братство. Това той го нарича третото небе, бъдещата култура, и казва: „Това, което видях и чух там, не мога да го изкажа.“ За днешните страдания той казва: „Образът на външния свят минава и вие се обновявате, но докато дойде тази бъдеща култура, докато дойде Йоан, ще бъдат тия страдания.“ Йоан описва сегашното положение в Откровението, пише за онзи, новия град Йерусалим. Туй не е нещо фантастично, но нещо реално, което не се изменя. И при тия условия вие, като ученици, ще продължавате да се учите. Не мислете, че в туй Бяло Братство ще се учите само 5-10-15 години, но се изисква 1-2-3-5 и повече живота. Това е хубаво – има какво да се учи! И колкото повече време има да се учите, толкова по-добре. (67, с. 164)

Човек се намира на по-високо или по-ниско стъпало на развитие в зависимост от степента на развитие на неговото съзнание. Ако живее в простото съзнание, той не се отличава много от животните. Ако живее в самосъзнанието, той влиза в областта на греха, в областта на смъртта. Щом се натъкне на тази област, той иска да излезе от нея, да мине в безсмъртието, в свободата. Някои хора са влезли вече в космическото съзнание. Например, ап. Павел казва, че се е пренесъл на третото небе. Третото небе подразбира пробуждане на космическото съзнание на човека. Много светии, много велики хора са живели в това съзнание. Например, Христос, Буда, Сведенборг и други някои са познавали живота и условията на това съзнание. Когато се пробуди космическото съзнание в човека, той изпитва необикновена радост, която никой не може да му отнеме. Докато човек не влезе в това съзнание, неговата радост ту ще се явява, ту ще изчезва – днес ще е радостен, утре ще е скръбен. Задачата на Христос беше да научи хората да живеят правилно, да съдейства за пробуждане на космическото им съзнание. Христовото учение внесе в света нова наука, която цели да приготви пътя за проявяване на това

ново съзнание в хората. Старите пророци наричали това съзнание „новото слънце“, а Христос се произнасял за него с думите: „И ще вляе Духа Си.“ На съвременен език това подразбира: ние трябва да съзнаваме, че космосът е жив, съставя нещо цяло и се интересува от нас дотолкова, доколкото ние се интересуваме от него. Той е цялото, ние сме неговите части. Казвам: когато човек влезе в космическото съзнание, това не значи още, че той е добил и разбрал всичко. И там има степени на разбиране, но все пак той има по-голяма светлина за нещата и ще може отчасти поне да се освободи от мъчнотиите и несгодите на своя живот. Обаче за това се изисква школа, методи за приложение. Тъй както сте сега, каквото и да ви се разкрие, каквито знания и да ви се дадат, те ще останат непрiloжени. (86, с. 41)

Събирате само, а малко сеете. Но не в другите хора, а в себе си да сеете, във вашите градини. Павел, като ходи по третото небе, допусна се на един дявол да го изкушава. Той отишъл с Христа на небето, а на връщане бил толкова красив, че един дявол се влюбил в него и се оженил за него. Човек, който е в плътта, ходи към небето и към земята. Три пъти се моли Павел да се освободи от този дявол, но не е можал. Вземете поука в себе си да се борите с дявола, който е във вас. Той не може лесно да излезе, но вътре във вас се борете, да го победите... Христа трябва да Го създадете във вас. Той започва да се образува в душата, както детето се зачева в утробата. Може да Го пометнете, например, кога се разгневите, а туй зачеване става много рядко. Като дойде Христа във вас, и ангелите ще дойдат; като родите Христа, небето взема грижа за вас и вие ще бъдете в безопасност. Павел в седма глава (II Кор.) е на мъки, а в осма глава Христос се роди в него. Вашият стремеж е да родите Христа. Трябва да се научите на търпение, да сте смели, решителни, да сте готови да се жертвувате. Майка, която е страхлива, не може да ражда. Дяволът само гледа да убие във вас Христа, щом заченете. За Христос да сте готови на всички жертви! Като се роди Христос във вас, вие ще станете граждани на небето и ще помагате на Господа. Най-голямото нещастие е на човека, който не ражда. Раждането е в душата ви. (113, с. 19-20)

Обръща се пророкът и казва: „О, да би раздрал Ти небесата, да слезеш!“ Небесата в този смисъл показват онзи разумен живот, да се изяви Божественото в нас. Павел казва, че завесата, зад която са стоели тези мистерии скрити, се раздрала. Значи тези мистерии са станали явни на човечеството. По-рано Любовта, при слизането на човечеството, не е била тъй силно проявена, както сега – не е имало такава Любов. Но понеже днес ние сме на дъното, в най-големите противоречия на живота, в най-големите страдания, затова и тази Любов се проявява по-усилено. Бог спрямо нас сега употребява по-големи усилия да ни помогне, отколкото в по-раншни времена. Той ни е чакал, докато сме се хлъзгали, и сега изпраща всички помощници да превързват тези счупени крака. Сега някои от вас излизат от болницата. Надолу вече няма слизане.

Като сте паднали, сега ще поемете пътя на вашето възлизане към Бога. Пътят на слизането е пътят на Мъдростта, а пътят на възлизането е пътят на Любовта. Затова новата фаза, новата еволюция – това е фазата на Любовта. Пътят на Мъдростта е свършен. Той ще бъде в помощ на Любовта. по-рано е било обратното, затуй трябва да турите на първо място Божията Любов като принцип и да се подчините на всички нейни внушения и пориви във вашата душа, и да изгладите по възможност всички противоречия, които се създават умствено между вашите братя и вас самите. (10, с. 176)

„Един Господ, едно кръщение, един Бог и Отец на всеите, Който е над всички, чрез всички и във всички нас“ (Еф. 4). Павел казва: „Това правих, защото слушах, изпълнявах мислите на Този един Господ, Който ми говореше за една вяра, вяра – по отношение на ума.“ Едно кръщение – то значи да изпълняваш, да пренасяш всички скърби и мъчнотии с благодарност. Не е кръщение това, да те потопят в котела. Кръщението е изпит, през който трябва да минеш. Павел казва: „Всякога, когато Учителят ме изпитваше, аз пренасях добре, т.е. добре отговарях, защото добре проучвах уроците си.“ Под „един Бог“ се разбира мястото, условията, които са били дадени на Павла от Бога, защото Павел казва: „В един Бог живеем и се движим“, т.е. в едно училище се учим.

„А всекиму от нас се даде благодат по мярката на Христовото даруване.“ Павел казва: „Аз използвах тази Божия благодат.“ Благодатта се състои в това, че във време на нужда по-напреднали духове, наречени ангели, слизат да ви окрилят, да ви помогнат, да ви осветлят по известен въпрос. Това осветление може да стане по различни начини. То може да дойде чрез някакъв сън, по внушение на някаква мисъл, като спите и като станете сутрин, да чувствате една ясна мисъл. Помощта не дохожда всякога чрез говорене. Има три начина, по които може да се говори: говорене отвън, говорене отвътре и говорене отгоре, т.е. да се говори на тялото, на сърцето и на ума. Някой казва: „Да ядем, обедът е готов“ – това е говорене на тялото. Е, добре, аз казвам: „Да се обичаме!“ – това е говорене на сърцето. Това говорене не го разбираме тъй съществено, както когато ядем, защото за яденето вие имате опитност. Помислете как ще разберете обичта. Като ви кажа: „Да познаваме Христа“ – това е вече говорене на ума. Как ще познаем Христа? Обяснете ми, като българи, как обичате и познавате Христа? У нас аз зная как е това, но ме интересува за България... Христос, като е бил на Земята, изпълнил е всичко и казва: „Аз победих света.“ Другата победа – над плътта, Той е оставил за вас. Има три неща, които спъват живота, а именно: плътта, светът и дяволът. Най-опасен противник е плътта. Тя е връзката между човека и света и светът е връзката между плътта и дявола. Христос, като е победил света, е скъсал съединителната връзка между плътта и дявола. Имаш дъщеря, която кореспондира със своя любовник, но майката скъсва този телеграф и кореспонденцията се е прекъснала. Така

Христос е прекъснал връзката между плътта и дявола и той няма място у вас, освен ако го поканите. Павел казва: „Аз ходих по този път и там нашата борба беше голяма.“ Под „всички небеса“ се разбира появяването на Бога в целокупността на човешкия живот. (61, с. 157)

Всички хора са призвани на Земята да работят, затова те трябва да мислят за живота, а не за смъртта. Павел казва: „Ние няма да умрем, но ще се изменим.“ Същевременно Христос казва: „Ако житното зърно не падне на земята и не умре, то няма да даде плод.“ Това значи: човек трябва да умре за нещо, за да оживее за друго. Само по този начин той ще разбере вътрешната връзка в живота, той ще разбере още, че между съзнанието, самосъзнанието и космическото съзнание има връзка, която съдейства за пренасяне на светлината от духовния свят, от едното към другото съзнание. Когато искаме да разберем хората, ще влезем в самосъзнанието; когато искаме да разберем животните, ще влезем в обикновеното съзнание; когато искаме да разберем растенията и минералите, ще влезем в Божественото съзнание. За всичко това обаче се изискват посредници, жици – както при радиото... Нашата земя ще претърпи голямо вътрешно преустройство. Това и в Писанието е казано: „Бог създава нова земя и ново небе.“ Всичко, което сега виждаме на земята, ще изгори, ще се претопи и от него ще се създаде нов свят. Павел казва какви трябва да бъдем ние, когато тази земя се претопи. За това обаче от съвременните хора се изисква едно верую, основано на великата Божия Любов, Мъдрост и Истина, които действат сега в света. (27, с. 57)

АПОСТОЛ ПАВЕЛ И НИЕ

Не казвайте, че Бог не съществува! Питам: как можете да Го отречете? Той изпълва цялото пространство. Вашият живот, както и животът на всички народи, се дължи само на Него. Бог не е нито българин, нито от друга някоя нация, нито пък някаква религия може да Го определи. За Него не са необходими никакви религии. Ние за Бога сме познати дотолкова, доколкото изпълняваме Неговия закон. Понеже Бог е същество на абсолютната свобода и разумност, вие имате с Него толкова допирни точки, доколкото се интересувате от Него, от тази разумност, от тази свобода, от Неговата Любов, която служи като общ подтик на цялото човечество. При това положение всякога ще имате Неговото съдействие. И тогава достатъчно е да изпратите в света само една добра мисъл, за да ви повдигне. Повдигането на хората понякога зависи от мислите, които Бог изпраща към тях. Когато някой човек е съвсем загазил и е непоправим в себе си, тогава Бог му изпраща една мисъл, която го повдига. Тогава с този човек може да стане същото, каквото стана с ап. Павел, който гонеше християните. Но Бог го срещна, свали го от коня и тогава той рече: „Кой си Ти, Господи?“ – „Аз съм Този,

Който беше в Христа, не отивай да Го гониш! Ти трябва да вземеш друг път в живота си.“ И Павел се подчини. Оттам насетне Павел стана познат на всички. Ако той вървеше в „правия път“, никой нямаше да го знае. Така стана знаменит. Той казва: „Аз умрях, а в мене сега живее Христос. У мене умря онова, злобното, и заживя Христос. И сега всичко считам за измет освен да позная Христа, да позная Божествената Любов, която издига хората от сегашното им положение.“ Мисълта, която искам да ви оставя и върху която трябва да работите, е – да не се безпокоите за живота си, който имате. Всеки от вас трябва да се радва в това положение, в което се намира...(49, с. 223)

Ще кажете, че трябва да осигурите бъдещето си. Оставете бъдещето настрана! То се определя от настоящето. Каквото е настоящето, такова е и бъдещето. Осигуряването е стар метод. – „Какво ще стане с човека?“ – Това, което никога не е очаквал. Апостол Павел казва: „Око не е видяло ухо и не е чуло това, което Бог е приготвил за онези, които Го любя.“ Следователно задачата на човека не се заключава в неговото осигуряване, но в свързването му с Бога. Като обикне Бога, човек се свързва с Него и си осигурява такова светло бъдеще, каквото никога не е предполагал. Като знаете това, не се безпокойте за непотребни неща. – „Какво ще стане с нас?“ – Каквото стана с Христос, това ще стане и с вас. Каквото стана с апостолите, това ще стане и с вас. Христос мина през големи страдания и после възкръсна. Ап. Павел беше голям оптимист. Той мислеше, че лесно ще влезе в Царството Божие, но като го биха няколко пъти, каза: „Братя, с големи страдания ще влезем в Царството Божие.“ Ако във времето на Павел беше мъчно влизането в Царството Божие, в нашето време е още по-мъчно. Сегашният век носи по-големи мъчности и страдания на човечеството. Ние сме в края на века, когато старото отминава времето си и отстъпва на Новото. Това време носи големи, но велики страдания. Човек се пробужда, отправя погледа си нагоре, към възвишения свят, където е сигурността и щастието, което търси. (116, с. 101)

Бог изисква от нас служители... Не че Бог сам не може да оправи света, но Той опитва нашите умове, ние какво можем да направим. Той сам може да оправи света, но иска и ние да вземем участие в делото Му, за да получим дял. И в посланието ап. Павел казва, че ние сме съработници с Бога. И в това е величието на Бога, че Той ни допуска да вземем дял в туй велико дело. А какво по-велико дело от това, да опитаме Божията Любов? Аз зная, че много от вас имат опитности от любовта, но питам ви, задържали ли сте я за дълго време? Аз виждам, че някои могат да задържат любовта за 1-2 минути или за 1-2 секунди, или най-много половин час и след това любовта изчезва. (83, с. 173)

Всички велики хора, които сега съществуват, това са един подтик на Божия Дух. Бог е, Който иска да внесе Любовта, Мъдростта и Истината,

това е Неговият Дух. Ние трябва да бъдем велики работници. Някои казват: „Скромни да бъдем.“ Не, велики работници! Някои цитират думите на Павла: „Велики работници да бъдем!“ Но не такива, каквито по времето на Павла. Сега да бъдем велики по Любов, велики по Мъдрост, велики по Истина, велики по смирение, велики по кротост, по въздържание, велики по безкористие, велики, велики! И ще имате благословието на Този, на Когото думите никога не се изменят. (37, с. 83)

Ап. Павел казва: „Всичко считам за измет, за да позная Господа Исуса Христа.“ Мнозина казват, че имат такава опитност. Не е достатъчно само веднъж да си изпитал стремеж към познаване на Христос. Този стремеж трябва да бъде постоянен. Който търси Бога, трябва да Го търси отвътре, а не отвън, по механически начин. Търсите ли великото в света, не трябва да се безпокоите. Ако се безпокоите, няма да Го намерите. Някой иска да се покаже добър, справедлив, любящ и т.н. Щом пожелае да се покаже такъв, той изгубва и това, което има. Човек е само проводник на Любовта, но не е Любов. Ето защо, радвайте се, че Бог се проявява чрез вас. Радвайте се, когато можете да помогнете на ближния си от Любов, без да мислите, че Любовта е ваша. Казано е в Писанието: „Бог е Любов.“ (116, с. 160)

Сега, като говоря за Бога, аз разбирам Бога като едно възвишено начало, не само външно от нас, нито само вътрешно, но и външно, и вътрешно начало, с Което всички ние сме едно. Идеалът у нас е това висше съзнание, което казва, че у хората има нещо Божествено. И когато някой човек ви обича, той не е човекът, но той е Бог в него, Който ви обича. Когато някой жертва нещо за тебе, това не е човекът, но той е Бог в неговата форма, Който ти се усмихва отвън. Той се усмихне малко и пак си заминете. Срещнеш друг човек, пак ти направи добро и пак си заминете. И всички те питат: „Познаваш ли го?“ Никой от вас не си и задавал въпроса: какво да отговори, когато Господ го пита: „Познаваш ли Ме?“ Вие казвате: „Не зная!“ Когато Христос запита ап. Павел „Познаваш ли Ме?“ , той каза: „Кой си Ти, Господи?“ Христос му каза: „Аз съм Този, Който бях в Исуса, Който беше в Христа.“ И след това ап. Павел каза: „Всичко считам за измет, освен да позная Онзи, Който беше в Исуса, Който беше в Христа.“ Оттам насетне ап. Павел имаше сила. Ап. Павел изигра своята роля, и много добре я изигра! Сега вие ще изиграете вашата роля. Аз нищо не казвам, но питам: как вие ще завършите вашата роля? Ако останете само като Савел, нищо няма да придобиете, но ако станете Павел, тогава ще придобиете сила. Ако Савел не беше паднал от коня си и не беше питал: „Кой си Ти, Господи?“ , никой нямаше да знае името му, но като падна от коня, всички го узнаха и тогава той стана апостол Павел. Днес ап. Павел е един от най-видните апостоли и всеки чете неговите послания. На всички онези хора, които имат съзнание като на ап. Павел, имената им ще бъдат записани не само в сегашната история, но в историята на вечността или в историята на онзи живот,

който има толкова познания, които никога не се забравят. Имената им ще бъдат записани в историята на съвършените души, където няма никакво забравяне. (49, с. 85)

Какво представят болшевиците? Те са бирници на Бога. Дали вие ги признавате или не, това е друг въпрос. Аз гледам на въпросите другояче и зная, че всичко ще стане така, както трябва. Ето, и Павел беше един от правоверните, но убеждението му се измени. Той отиваше от Йерусалим за Дамаск – един културен център, и падна от коня си. Тогавашните християни бяха болшевици, които застрашаваха старата култура, за това ги гонеха и преследваха, да ги накажат. Срећна го Христос и го запита: „Савле, защо Ме гониш? Защо гониш Моите хора?“ Савел запита: „Какво искаш от мене, Господи?“ Казвате: „Тогавя всички да станем болшевици“ . – Ако всички можете да възприемете болшевизма на равностранния триъгълник, в който обичта, любовта и духът крепят нещата, станете болшевици. Но болшевизъм, който убива хората, не е истински, това е революционерство.

Савел е бил голям консерватор. И до днес още вие сте от партията на Савла. Мнозина отивате в Дамаск, но половината от вас още по пътя ще паднат от коня си и ще ослепеят. Павел отиваше от Йерусалим за Дамаск, полето на мъдростта. Той не отиваше за Йерусалим, дето Христос опита любовта на хората. Всеки човек се е качил на своя кон и отива за Дамаск, но ще падне от него, ще напусне своите стари възгледи и ще възприеме новите възгледи. Чрез тях ще се домогне до мъдростта и хармонията в света. Не става ли същото и в природата? Окапват старите листа и нови се явяват. Така старото се обновява и освобождава от противоречията на живота...

Савел е човек, който постоянно се пълни и изпразва, като месечината. Буквата „С“ означава закон на промените. Тя реже като нож, като трион. Когато режете лозето с трион, то започва да сълзи. Ако името ви започва с буквата „С“, нека се смени тая буква с „П“. Изобщо, ако работите ви не вървят добре, променете името си: от двусрично, направете го трисрично или четирирично. По-добре е да увеличавате сричките на имената си, отколкото да ги съкращавате.

Днес всички хора сме като Павла, без коне. И Павел пита какво трябва да се прави. Всички трябва да отидем в Дамаск – мястото на разумността, на растенето. Дамаск е равностранен триъгълник, т.е. закон на равновесие. Тук силите действат еднакво. Вие, които ме слушате, трябва да имате почитание към всичко в света. Старите корени нека изгният и от тях да се образуват нови корени, нови листа, цветове и плодове. (35, с. 76-80)

... Давайте място в себе си на най-малките подтици. В тях е скрит Божественият импулс. Ако давате място на големите подтици, те ще

ви завлекат. Ще кажете, че искате да придобиете Любовта на Христа. Откажете се от това грандиозно желание. Колцина от вас познават Христа? Кой от вас се е разговарял с Него? Вие нямате даже опитността на Павла. Само в едно отношение имате неговата опитност, а именно: всички сте гонили Христа в себе си, паднали сте от коня и сте ослепели... Човек, на когото сърцето не се е запалило от Любов, не познава Бога. И в Писанието е казано, че докато сърцето на човека не е запалено и не гори като свещ, той няма вътрешно познаване на Бога и на Христа. Аз не искам да кажа, че вие абсолютно не познавате Бога и Христа. Познавате Ги, но отчасти. (122, с. 128)

Вие ще бъдете зрители на тази нова култура, на туй Божествено благо и ще разберете, че вътре във вас, във вашите сърца, във вашите умове, във вашите души има нещо ново – туй, за което не сте сънували. И Павел казва: „Има нещо, за което не сте нито помисляли, нито сънували.“ И онова, което Бог ви е приготвил, то е скрито във вашите души. (38, с. 121)

Ап. Павел казва на едно място „надпреварвайте се да си отдавате почит един на другото“ . Как? За да се надпреварвате, трябва да стане една промяна в съзнанието ви. Трябва да има одного, от когото да се научите. Ако майката не ни научи, отде ще дойде това знание? И този закон е верен: съзнанието се разширява от съзнание. Ако вашето съзнание не дойде в контакт с друго съзнание, не може да се разшири. Ако един ум не дойде в съотношение с Божествения ум, не може да се разшири. (67, с. 97)

В Школата ще ви дадат следните задачи: в продължение на цяла година да не помислите нищо лошо, да не отправите към никого едно лошо чувство и да не извършите нито едно лошо действие. Отношенията ви през цялата година да бъдат най-благородни, да почиват на взаимно уважение и почитание. Ап. Павел е казал: „Надпреварвайте се в отдаване почит един на друг.“ По този начин вие ще поставите здрава основа в живота си за разрешаване на задачите си правилно, чрез висшата математика. Няма мъчнотия в живота, която ученикът да не може да реши. (43, с.128)

Павел, който гонеше последователите на Христа, след време стана вярващ, един от великите апостоли – приятел на Христа. Онези, които не гонеха Христа, не станаха християни. Ако и вие имате неприятели, отнасяйте се с тях, както Христос – със Своите неприятели. Той запита Савла: „Защо Ме гониш? Какво имаш против Мене?“ Веднъж сте тръгнали в новото учение, ще знаете, че то е великият закон на Любовта. Досега Любовта е действала механически, а сега действа органически. Значи, необходима е органическата Любов. (69, с. 241)

... Същото се отнася и за вас: като ви ударят, не само че не трябва да отвръщате, но не трябва даже да забележите, че са ви ударили.

Светията даже не забелязал, че го ударили – не мръднал нито един мускул на лицето си. Ако можете да понесете изпитанията си в живота като светията, на когото ударили две плесници, вие ще разберете и Божествените закони. Той даже не счел за нужно да си повдигне очите. Защо? – Христос живее в него. Затова и вие не търсете Христа отвън, но вътре във вас. Ако някой път видите Христа отвън, това е отражение само, в огледалото Го виждате. Писанието казва: „Бога никоой никога не е виждал.“ Ап. Павел казва: „Сега ние знаем Христа не тъй, както едно време, когато е бил на Земята.“ Когато Христос се явил на Павла, той паднал от коня си. Трябва да има един Ананий, който да отвори вашите очи. Сега Христос, Бог ви се изявява отвътре. И радвайте се, че Божието присъствие е такова. Някой казва: „Защо не мога да видя Христа?“ Не бързайте, ще дойде време да Го видите. Не трябва да Го видите преждевременно. Всички неща трябва да стават на своето време. Тъй както Бог сега ни се открива, това е най-добрият начин. Ще слушаме Неговия глас, който говори тихо и мълком вътре в нашето съзнание. И най-малкото, което ни се казва отвътре, трябва да го изпълним. (131, с. 123)

Изучавайте кабалата, геометрията и математиката, за да разберете отношението, което съществува между доброто и злото. Само така ще дойдете до положение да гледате на тях като на две мощни сили, без които човечеството не може да се развива. – „Как да си обясним защо злото работи успоредно с доброто?“ – Няма защо да си обяснявате това. – „Как да ги примирим?“ – Няма защо да ги примирявате. Едно се иска от вас: да се ползвате от доброто и злото като две разумни сили. Христос казва „Не се противи на злото!“ Павел казва: „Побеждавай злото чрез добро!“ Да победиш злото, това не значи да се бориш с него. Ако се бориш със злото и победиш себе си, какво си придобил? Злото е в човека, преплетено е в него. И ако победи себе си, той ще се самоунищожи. Ако в кошница с яйца е влязла една змия, какво ще направиш? – „Ще убия змията.“ – Ще я убиеш, но ще счупиш всичките яйца, т.е. ще унищожиш възможностите на своя живот. Змията е човешкият интелект, свързан с неговите чувства. Благодарение на интелекта и чувствата ти се развиваш и ставаш истински човек. Това са философски твърдения, които имат приложение в живота. Съвременните хора имат криво разбиране за злото. Ето защо, за да разберат смисъла му, нека приемат в себе си мисълта: „Всичко, каквото Бог е направил, е добро.“ Че имало бедни хора на земята, това не е зло. Бедните хора са почитани от Бога. (1, с. 239)

Пазете душата си, за да не влезе в нея някакво горчиво чувство. Кой е коренът на всички злини? Коренът на всички злини е сребролюбието; коренът на всички злини е тщеславието; коренът на всички злини е съмнението; коренът на всички злини е гневът; коренът на всички злини е безверието. Ап. Павел казва: „Коренът на всички злини е сребролюбието.“ Луната е свързана със среброто. Много хора обичат да наблюдават месечината, но тя събужда злото в душата на човека.

Защо ап. Павел казва, че коренът на злото е сребролюбието, а не любовта към желязото, например, или към златото? Освен това той казва, че двоеумният човек е непостоянен във всичките си пътища. В това отношение луната е символ на двоеумния човек. Луната е много непостоянна в своите проявления. Тя е причина за големи пертурбации в природата. Много хора са удавени от приливите и отливите, които стават в моретата. Тези приливи и отливи се дължат на влиянието на луната. Тя влияе и върху много хора, наречени лунатици, някои от които са пострадали в тези особени състояния. При все това мнозина казват: „Красива е луната!“ Тя е красива само за умните хора.

И тъй, човек не трябва да бъде като луната двуличен, двоеумен. Едно лице, един ум трябва да има той! Бъдете с едно лице като слънцето, което дава светлина и топлина даром на всички! Луната постоянно се мени – ту се пълни, ту се празни. Като се напълни, тя представя нещо подобно на слънцето, но скоро след това започва да намалява, докато се изгуби съвършено и казва: „Сега нищо не давам!“ Не се минава много време, и тя отново показва част от своето лице във вид на сърп. Учените хора се ползват от промените на луната за определяне на времето, а времето пък определя течението на живота. Добрият живот на човека се определя от слънцето, а лошият живот – от луната. В невидимия свят има една книга за всеки човек, в която се отбелязва положението на луната (когато човек греши) и положението на слънцето (когато човек върши добро). По звездите пък се определя как човек може да направи някое изключително добро. Всяка звезда служи като символ на това специално добро, което човек може да направи в своя живот. Коренът на злините е сребролюбието, т.е. коренът на злините е двоеумният човек, който е непостоянен в своите пътища. Оттук казвам: който иска да прогресира като ученик и да придобие повече знания, той трябва абсолютно да се освободи от лъжата. (138, с. 10-12)

... Има още по-велика музика, Божествената музика. Щом чуеш тази музика, всичко забравяш и като се върнеш вкъщи, ще кажеш на жена си: „С мене всичко е свършено, отсега нагатак ще служа на Господа.“ Ап. Павел се моли на Господа, плака, като казваше: „Господи, доста са моите гръне...“ Най-после, за да му покаже Господ, че този грън му е необходим, прати го в третото небе на училище – да чуе тази музика, и като се върна, той каза: „Око не е видяло и ухо не е чуло онова, което Бог е приготвил за онези, които Го любят. И сега вече не живея в седмата глава, но в осмата.“ Сега аз бих желал всички, като Павла, да отидете на небето. Ще кажете: „Може ли?“ – Всеки един от вас може да отиде на небето. Христос е готов да ви вземе на небето да присъствате там на концерта и като се върнете, да говорите като Павла. Но на вас това ви се вижда невъзможно. Вие казвате: „Сериозно ли говориш? Не знаеш ли, че ние не можем да отидем там? После, ние не сме готови.“ – Как, от 2000 години не сте готови за един концерт? – „Ние сме големи грешници.“ – Това е

измама на Черната ложа. Никакви грешници! Ние любим Бога – нищо повече! Да не ви забавляват с това, че сме грешници. (106, с. 220)

Истинският пророк трябва да предсказва бъдещето – но доброто, което иде. Той трябва да предскаже, например, че се създава нов континент, в който хората пак ще живеят. Значи те няма да умрат, но ще преминат от един свят в друг. Друг пророк трябва да предскаже, например, че някой параход ще потъне, ще претърпи катастрофа, но всички пътници ще бъдат спасени, друг параход ще им дойде на помощ. Такива предсказания имат ли смисъл? – Имат смисъл, разбира се, защото всички хора от потъващия параход, които са били спасени, или пък всички хора, които са се преселили в новия континент, са живи свидетели на пророчествата и ще кажат: „Така предсказаха еди-кой си пророци и така стана.“ Иначе ако пророкът предскаже, например, че цяла Европа ще загине или че еди-кой си параход ще потъне и неговото пророчество се сбъдне, кой ще остане да свидетелства, че думите на пророка са истински и верни? Според неговите предсказания няма да остане жив човек на земята! Щом е така, и думите му ще останат непроверени. Когато ап. Павел пътувал с един кораб по Средиземно море, той предсказал, че този параход ще се разбие и ще потъне, но всички пътници ще бъдат спасени. И така излязло. Явила се буря, която разбила кораба, но пътниците били спасени. Тази случка е описана в „Деянията на Апостолите“ . Ако всички пътници в този кораб бяха потънали, кой щеше да разправя пророчеството на ап. Павла? Сега и вие, като предсказвате, пазете следното правило: гледайте всички пътници от потъващия кораб да стъпят благополучно на острова на спасението, за да разправят после за вашето предсказание. (117, с. 78)

Първото нещо, от което ученикът се нуждае, то е да има един красноречив проповедник в себе си, в когото умът, сърцето и волята му да се захласват. Няма по-велика поезия, по-любвеобилна реч от тази, която излиза от Духа. Павел казва: „Ние няма да умрем, но ще се изменим.“ Това значи: всеки трябва да се прояви такъв, какъвто Бог го е създал, да даде свобода на красноречивия проповедник в себе си да се прояви така, че и той да бъде доволен, и вие да бъдете доволни. Този проповедник е Духът, Който говори всякога, но само онзи го чува, който е отворил ума, сърцето и волята си за Него. (135, с. 167)

Ако ти сам не работиш върху себе си, други ще работят върху тебе; ако ти сам не се присадиш, други ще те присадят; ако ти сам не ядеш, други ще ядат заради тебе; ако ти сам не учиш, ще станеш предметно обучение за други. Всички същества в света, от най-малките до най-големите, имат свое предназначение. На всички хора сега предстои да извършат по една работа за Бялото Братство, т.е. за идване Царството Божие на Земята. Ап. Павел казва: „Горко ми, ако не проповядвам!“ Това подразбира: ако човек не оре и не сее, гладен ще ходи; ако не си

шие дрехи и обуща, гол и бос ще ходи; ако не си съгради къща, ще бъде изложен на всички природни стихии. Човек трябва да си съгради една къща за физическия свят, друга – за умствения, и трета – за духовния свят. Щом си е съградил жилище за всички светове, той ще се избави от страданията, които могат да го сполетят. (100, с. 189)

Ще се стремите всички да бъдете силни. Когато ап. Павел казва: „Аз се хваля със своята немощ“, то значи да бъдете немощни в злото, но силни в доброто. Като хванеш нещо, да го направиш. Силни да бъдем, значи да контролираме всички свои клетки, да направляваме всички свои мускули във всеки момент. Изящност във всичко трябва да имате. (10, с. 204)

Тази сутрин, като теглихте жребие, направихте една погрешка. Тази погрешка седи в следното: когато един от апостолите стана изменник и предател на Христа, изгуби своето апостолство. Апостолите се събраха, теглиха жребие кой да го замести и избраха Матия. А след туй Господ имаше и други кандидати. Апостолите си избраха кандидата Матия, а Господ избра Павел. Кой от двамата свърши по-голяма работа? – Павел. Щом имате две мнения и теглите чопа, 50% е вярно. Чопът ви не може да разреши въпроса. Вие ще теглите сега всички, за да разрешите една мъчнотия, но тя е 50% разрешена. Тогава мислите ли, че в тегленето на чопа всички са попаднали на мястото си? Значи работата, която вие сами можехте да направите, вие я възложихте на Господа, и ето, Той пак я разреши. (10, с. 149)

Според мен истински философ, писател или поет е този, който сам представлява написана книга. Не представлявате ли вие написана книга (от която хората, като четат, да се учат), всичко друго, което на хартия сте написали, след вашето заминаване от този свят ще остане на Земята, дете след години ще изчезне, ще се заличи. Това, което човек пише, трябва да бъде написано вътре в него, че като отиде на онзи свят, ангелите да дойдат при него, да отворят написаната книга и да четат от нея. Питам: колцина от вас сте такава написана книга? Ап. Павел казва, че е написан свидетел. Че не сте написани книги – не е грях, но идеалът ви трябва да се свежда към това, всеки да бъде написана книга. В тази книга трябва да са писали най-великите духове, ангели, светии, които са минали през вас. Щом сте написана книга, от нея можете да правите колкото искате съчетания. В нея ще намерите и проза, и поезия; и музика, и изкуство – всичко, каквото пожелаете. Така трябва да разбирате нещата – и млади, и стари. В това седи великата философия на живота. (117, с. 186)

Сега вие имате една чешма в двора си, останала от дядо ви и баба ви, и казвате: „Свещена е тази чешма!“ Не е свещена тя. Човешките работи не са свещени. Свещени неща са само тия, които излизат от Бога и в които няма нито измяна, нито промяна. Свещени неща са тези, които Бог сега създава. Старите неща, които някога са били свети, а днес вече

са износени, развалени, не могат да бъдат свети. Днес всички религиозни хора се хвалят с Христовия кръст. Питам: този кръст спаси ли света? И ап. Павел е писал много велики, свещени неща, но де са те днес? Някои от тях изнесоха пред света, а повечето скриха. Един ден ние ще извадим всичко онова, което Христос, както и ап. Павел, са писали. Много от апостолските послания са скрити, но някога те ще излязат налице. В Бога всичко е записано. Той държи сметка за него. Тези послания, които са скрити, ще се дадат някога на разумните, на готовите ученици. Как ще им се дадат? – Във време на сън. Някоя вечер ще им дадат да прочетат тези послания и на сугринта, като се събудят, те ще си спомнят цели пасажии от прочетеното през нощта и ще го възпроизведат. Който е готов за тази работа, той ще може да чете и самите послания. (117, с. 189)

„Но вие не сте така познали Христа“ (Еф. 4:20). Христовото учение е учение на живота, разбиране на основните закони не тъй, както са на небето, а както се развиват на земята. Ако познавате Христа, то като се разгневите, като сте недоволни нещо, трябва веднага да се поляризирате и да дойдете в спокойствие. Ако повърхнината на морето се вълнува, то не значи, че и дълбочината му се вълнува. Като познаем Христа, ще имаме тази сила да не се вълнуваме и ще заповядваме на себе си. Вие искате да заповядвате на сили, които са в природата. Не, заповядайте на сили, които са вътре у вас. Не можеш да заповядваш на нещата, докато не знаеш езика им. Докато не научиш езика на едно животно, не може да го разбираш. Като кажете на коня „дий“, той тръгва. Ние трябва да научим езика на тези живи сили вътре у нас, та като кажем на сърцето си да кротува, и то да кротува. Като кажем на ума си да мирува, и той да те чуе.

„Да се съблечете от вехтия човек, според по-предишното си поведение, който тлее в прелъстителните похоти; и да се подновявате в духа на вашия ум. И да се облечете в новия човек, създадения по образа на Бога в правда и в святост на истината“ (Еф. 4:22-24). „Вехтият човек“ – това са всички лъжливи навици, мисли и желания, които от миналото са вложени у вас и сега се проявяват. Тези стари навици представляват вехта дреха, която е надупчена и вятърът влиза в нея. Духът е съединителната сила между ума и душата. „Да се подновявате“ значи да си тургате всеки ден по малко масло. Духът е сила, която превръща работата в гориво, а умът я използва. Новият човек трябва да бъде създаден по образа на Бога в правда, светост и Истина. В правда – по отношение на тялото; в светост – по отношение на душата; в Истина – по отношение на ума. Затова отхвърлете лъжата, която е качество на ума (негов недостатък), и всякога с ближните си говорете само истината. Всички спорове между близките стават само заради лъжата, заблуждаваме се един-друг...

... Работата ви през този месец ще се състои в това: да намерите главните основни мисли, които Павел е вложил в това послание. Ще

намерите мислите, които се отнасят до тялото, душата и духа. Опитайте да намерите метод, чрез който да приложите това учение в живота си. Предметът е обширен, затова отчасти да има приложение – достатъчно е. Не мислете, че искам изведнъж да станете учени. Главно е упражнението да се разбере в даден момент. Намерете връзката между посланието към ефесяните и Притчите. Друго нещо, което ще спазвате, то е да задържате езика си, да не говорите много. Обсъждайте всичко, което ще говорите. Възбудени сте, не говорете. Говорете само същественото, контролирайте езика и речта си. Да няма скърцане на кола, да няма преплитане краката на коня. Господарят, който кара колата, да не е със замаяна глава. Третото упражнение, което ще вършите поне един път на ден, то е следното: ще седнете хубаво на един стол или прави ще стоите, ще отворите прозореца, ще оставите временно раницата си, за да имате добро разположение. Затворете дясната си ноздра и с лявата ще поемате въздух, като броите до десет. Ще затворите и лявата ноздра и при двете затворени ноздри ще задържите въздуха в дробовите си, като броите пак до десет мислено. След това ще отворите дясната си ноздра и от нея ще изпуснете въздуха, като броите пак до десет. После затваряте лявата ноздра, а с дясната поемате въздуха. Направете същото, както и в първия случай. Това упражнение ще направите десет пъти едно след друго или два пъти по пет, като поемането на въздуха се редува ту с лявата, ту с дясната ноздра. Преди упражнението ще отворите Светото Писание при Посланието към ефесяните, ще прочитате всеки ден по десет стиха, като започнете от първата глава, и ще пожелаете да разберете основните мисли на тези стихове, и най-главната да се влее у вас. (61, с. 162-164)

Павел казва: „Да не се женят“ , и добавя защо. Не трябва да се женят, понеже хората не разбират закона. Мъжът ще обича жена си – ще забрави Господа. На ученика не му се позволява да забрави Господа. Никога! А който обича Господа, той трябва да обича всички хора заради Господа и трябва да ги търпи всички. Тъй както Господ, така трябва да бъдете и вие. И сега можете да направите първия опит, ако във вас има туй геройство. Втори път аз ще открия на учениците една велика тайна. Тайна – в какво? Туй е малка примамка, та и тези, другите, да искат да станат ученици. И ние искаме да станат, може. Ето какво ще бъде: хванат те да те бият – ти станеш невидим. Хванат те – изчезнеш. Затворят те – не може, навсякъде си свободен! Качиш се в трена, дойде кондукторът: „Билет!“ – ти станеш невидим. По железниците навсякъде без билет ще ходиш. Който те хване – изчезваш. Ядеш в гостилницата, пари нямаш, дойде келнерът – изчезнеш. И тогава ще почнат всички да говорят за необикновения човек в града. Това е една привилегия за вас. Освен че няма да платите, но и друго има – когато купите плат, щом изчезнете, търговецът ще намери четири пъти повече пари, отколкото струва на него платът. На тезгяха ще ги намери. В гостилницата, след като сте яли и сте изчезнали, те ще намерят четири пъти повече пари,

отколкото им струва яденето. Навсякъде по четири пъти повече ще платите, отколкото струва, и ще изчезнете. Кесията ви ще бъде пълна. Сега ще кажете: „Струва си да бъде човек ученик!“ И тази тайна ще дам само на кои? Сега много кандидати ще се явят. Хубаво! Това е то заплатата на ученика, след като получи заслужените „10“ . И като разбере тази енергия, която излиза от слънцето, тогава ще му се открие тайната, тогава ще му кажа: „Освобождаваш се!“ Най-първо страдания, а после благословение. Затова казва и Павел: „Ще се похвалим и ние повече в своите страдания, отколкото в радостите си.“ И: „Отсега нататък разбираме смисъла на живота“ – казва ап. Павел в осма глава „Към римляните“ . В седма глава той говори как са го били: „Три пъти ме биха по 39 по задницата.“ Били са го, а после, като влиза в осма глава казва: „Слава Богу, благодарим за това велико благословение, че като бъдем невидими, плащаме по четири пъти повече. Не по плът, но по дух; и ставаме видими и невидими.“ И отиваше да разпространява учението. Павел всичко правеше. „Сега разбирам“ - казва Павел. Аз говоря нещо проверено. Някои няма да се съгласят. Прави са. ПравOVERните са прави, и аз съм прав. Те са прави в миналото, аз съм прав в настоящето, а всички ще бъдем прави в бъдещето... И затуй се казва в Писанието: „В последния ден праведните ще бъдат грабнати и вдигнати във въздуха да видят Господа.“ То е ден, когато ще бъдете невидими. Да бъдете герои, доволни. Да бъдете необикновени хора, талантливи в първа степен – и в Мъдростта, и в Любовта, и в Истината – във всичките си проявления, във всичкия си живот. Това е, което изисква Христос от Своите ученици. Необикновени да бъдете! Няма да напускате света, докато не ви дадем туй изкуство – да бъдете видими и невидими. И никому не се позволява да напуска света. Ще седите тук. Щом ви дадем тази тайна, тогава сте свободни от закона. И ще имате изкуството, и като влезете в новия закон, ще кажете: „Аз зная, аз любя, аз уча, Истината е с мен, аз познавам всички мои братя, зная всичко, нищо не ме смущава сега.“ (126, с. 92)

АНАНИЙ

След като се срещна с Ананий, Савел измени своя стар възглед и прогледа. Една от добрите черти на Ананий е, че той повярва на Господа. Следователно дойде ли в ума ви една светла мисъл, не казвайте, че сте заблудени, че това е някаква философия, но вярвайте в тая мисъл и я приемерте...

И рече му Господ: „Ананий, иди при човека, който се моли.“ „Ананий“ означава човек, който разбира Бога... И Господ му рече: „Стани и иди на улицата, която се нарича Права, и попитай в дома на Юда за някого си на име Савел.“ „Юда“ означава човек, който обича да се слави. Тя е лоша дума. Често думите се изопачават. Например, едно време думата „йезуит“ означавала последовател на Христа, но днес тая дума е

изопачена. Ананий се обръща към Господа с думите: „Чух за тоя човек от мнозина, че е сторил много злини на Твоите светии в Йерусалим.“ А Господ му рече: „Иди, защото създ избран Ми е той, да носи Моето име пред народи и царе, и пред синовете Израилеви“ ...

Днес ви желая на повечето от вас да отидете при Савла, както Ананий отиде. Всеки от вас има по един Савел в себе си. Като ме слушате, някои от вас казват: „Защо Учителят е събрал тия хора да им говори? Какво особено ще им каже?“ Казвам: Савле, слез от коня си. На теософите казвам: трябва да ослепеете, за да станете истински теософи. На християните казвам: трябва да изгубите каменното си сърце, за да станете истински християни. Който не е изгубил сърцето си, той не е станал християнин. Ако не можеш да послужиш на своя ближен със сърцето си, за да почувства нещо, и с очите си, да види нещо – никакъв християнин не си. Следователно искаш ли да си теософ, трябва да ослепееш; искаш ли да си християнин, трябва да дадеш сърцето си в жертва...

Желая ви да бъдете Ананиевци – хора на новата мисъл; да ви говори Господ, а вие да говорите истината. Трябва да имате Любовта на Ананий, който отиде при Савел. Той положи ръцете си върху главата му и Савел прогледна. Трябва да измените вашия Савел, поне първата буква от името му от „С“ да я направите на „П“ . Християнството се отличава от всички теософски учения по това, че то дава методи за общение на човека с Бога. И теософията, и окултизмът дават методи, но те се различават от тия, които християнството дава. Отвлечените науки са едни и същи, но се различават само по методите си. Като говоря за теософия, окултизъм или християнство, разбирам методи за придобиване на известни данни...

Господ рече на Анания: „Иди при Савла, който живее на улицата, наречена Права.“ Правата улица е Христос. „Дамаск“ е новата култура, която иде вече; а Ананий е носител на тая култура. „Савел“ – това са большевиците. Те имат идеи, но нямат методи. В идейно отношение те са прави, но методите им са криви. Едно трябва да пазят: да не се отклонят от идеите си. Ако не се отклонят, ще свършат добра работа в света. Ако идеите им са Божествени, не трябва да се противопоставяме на техните идеи. Трябва да гледаме широко на нещата. Аз разглеждам большевизма идейно и го наричам религия на труда. Българите имат нужда от Савел, който стана Павел. Българите имат нужда и от Ананий, за да изчезне слепотата в тях. (35, с. 77-88)

Ако Бог ви каже да отидете при някой прокажен, вие ще се уплашите и няма да извършите възложената ви работа. Христос излекува много прокажени, защото имаше Любов в Себе Си. Той не се страхуваше от зараза. Ето, на Анания се каза да отиде при Савла, да отвори очите му. Ананий изпълни волята Божия. Той отиде при Савла, положи ръцете си

върху главата му и Савел прогледа. След отварянето на очите му Савел отиде да проповядва. Ананий не се уплаши от това, че трябва да отиде при Савла, един от върлите гонители на Христа. Христос каза на 12-те Си ученици къде да ходят и какво да правят. Той им каза, че болни трябва да изцеляват, гладни да хранят, мъртви да възкресяват и навсякъде да разправят, че е наближило идването на Царството Божие на земята. Сега, ако ви се каже да направите нещо за Господа, готови ли сте? Бъдете готови всякога да изпълнявате волята Божия, защото ще слушате гласа Му не само сега, но и в бъдеще. На този или на онзи свят, вие всякога ще бъдете с Него. Никой не може да ви освободи от погледа на Бога. Той следи живота на всеки човек и му отдава заслуженото. (70, с. 271)

ХАНАНЕЙКАТА

„И оздравя дъщеря ѝ от онзи час“ (Мат.15:28). За да оздравее дъщерята на тази хананейка, това показва, че тази жена имаше няколко ценни качества. Тя беше разумна жена, в нея нямаше болезнено честолюбие. При това тя имаше голямо смирение, познаваше своето положение и се задоволяваше с най-малкото, което можеше да ѝ се даде... Тази хананейка се приближава при Христа, съзнава, че Той е носител на тази Божествена идея, и Му казва: „Помилуй ме, помогни ми!“ Христос ѝ казал: „Аз не съм пратен до езичниците, а само до израилския народ.“ С това Той иска да каже, че езичниците са глупави, а израилтяните са разумни хора. Значи за езичниците още не е дошло времето. Тя доказва на Христа, че е умна жена, като Му казва: „Да, но Ти знаеш, че и псетата ядат трошиците от трапезата на господаря си.“ Христос познава, че тази жена е умна, и ѝ казва: „Жено, да ти бъде според вярата!“ „И оздравя дъщеря ѝ от онзи час.“ ...

... Да се върнем към стиха, в който Христос казва: „Иди си, дъщеря ти оздравя!“ В живота си ние трябва да спазваме онази велика идея, за която сме дошли. Под тази велика идея аз разбирам човешката душа, която трябва да пазим винаги здрава. Човек, който обича душата си, ще се грижи за нея. Ако тази езичница-хананейка претърпя толкова страдания за своята дъщеря и получи нейното оздравяване, колко повече ние в този свят трябва да претърпим всички страдания, за да може нашата душа да оздравее! И когато душата ни оздравее, всички състояния, които сега съществуват в света, ще се изменят. Сега ние сме весели, но само привременно... Правил ли си опит да видиш какво нещо е твоята душа? Правил ли си опит да се молиш за здравето на тази душа? Тази идея – да се сродим с нашата душа – трябва да проникне в цялото ни същество. Ние и нашата душа, тия две понятия трябва да се слоят. Трябва да се сродим с душата си! Засега те са две различни неща. Без душа ти не можеш да имаш никакъв образ, никаква идея. Без душа ти не можеш да се движиш наникъде – ще бъдеш малка клетка, турена на дъното на океана, и ще

съзнаваш само, че си едно малко, голо съзнание. Ако си с душа, целият свят ще се открие пред тебе. Тази езичница-хананейка представлява именно тази идея, скрита дълбоко в нашата душа. Христос искаше да опита тази жена, доколко душата ѝ живееше в нея, и тя отговори на Христа: „Господи, аз съм готова да заема всичките положения, минала съм през всякакви места.“ И наистина, тя показа на Христа през какви места е минала...

... От тази хананейка ние трябва да научим урока си. Първо трябва да имаме абсолютно смирение в душата си. И после, нека запазим достойнството си, но как? Някой казва: „Аз имам честолубие, достойнство, гордост.“ Нека имам достойнство, нека бъде горд, но това достойнство да не бъде опетнено от нищо. Да бъдеш горд в това, че никога не си казал една лъжа! Да бъдеш горд в това, че никога не си онеправдал някого. Да бъдеш горд в това, че никога не си изнасилил някого. Да бъдеш горд в това, че си заставал всякога към страната на слабите. Но да бъдеш горд в твоето насилие – това не е достойнство... Достойнството седи в това, да служиш на Бога в името на великата Любов... Дъщеря ви трябва да бъде здрава. Вашата душа трябва да бъде здрава! ...

„Идете в дома си!“ – това са думите, които е казал Господ на онези, които са искали по закона на смирението. Къде в дома си? – Не в света, но в онзи палат, във вашата душа. Дъщеря ви сега е здрава – това е резултат. Щом идете дома си, вие ще имате бъдеще. Ако сте болен, ще станете от леглото си; ако сте стар, ще се подмладите; ако сте сиромаш, ще забогатеете; ако сте глупав, ще поумнеете; ако сте писател и не можете да напишете два реда, и се оплаквате, че сте изгубили въодушевлението си, ще се вдъхновите и ще започнете да пишете леко и хубаво... Та като се върнете сега дома си, всички да напишете следните няколко реда: „Аз, Иван Стоянов, за пример, колективно име е то, и домът ми отсега нататък ще живеем в закона на Любовта. В нашия дом отсега нататък ще царува Божията Мъдрост. Божията Истина ще ни дава светлина и ние ще ходим в Неговата свобода засега и през всичките времена. Да бъде името Божие благословено през всичките векове! Амин.“ (104, с. 269-292)

БЕДНИЯТ ЛАЗАР

ЛАЗАР И БОГАТИЯТ

Сега, като говоря за чистотата, не смесвайте външната чистота с вътрешната. Вие трябва добре да разбирате външното и вътрешното естество на човека. Външно човек ще бъде едно, а вътрешно – друго. Външният и вътрешният живот са в пълен контраст помежду си. Има

случаи, когато външно някой човек е беден, нечист, грешен, но вътрешно е богат, чист и праведен. И обратно: друг някой външно е богат и чист, а вътрешно е сиромаш и нечист. Такъв пример имаме в Евангелието, дето се представят два образа в лицето на богатия, който се ползвал с уважението на всички, и бедния Лазар, който живеел при входа на богатия дом, и то болен, покрит с рани, гладен, изоставен от хората. Като минавал покрай Лазара, богатият поглеждал към него с презрение и се запитвал: „Защо ли Бог търпи този грешник на Земята?“ Но какъв бил краят на тия два живота? Лазар умрял и го занесли в рая, в Божествения живот. След него умрял и богатият, но него занесли на мястото на мъчението. Казвам: не се самоизмамвайте от външната обстановка на нещата. Външният живот не е истинският. Любовта не съди нещата само по техния външен изглед. Тя има съвсем друга мярка за нещата. Мнозина се спират върху външния си живот и казват: „Голям грешник съм!“ – Радвам се, че си грешник. Съзнанието ти се е пробудило, ти виждаш своя външен живот и намираш, че си грешен. Невъзможно е човек външно да не се окаля. Докато се движи между хората и им помага, невъзможно е да остане чист. Това е външната страна на живота. Тя не трябва да ви смущава. Щом се окаляте, ще отидете при най-чистия извор на живота да изперете дрехата си, да се измиете, преди още слънцето да е залязло. (147, с. 20)

Добре е човек да бъде богат, но това е само външната страна на Любовта. Той е научил само едната половина на Любовта. При това положение, докато сте на Земята, ще бъдете добре. Щом отидете в другия свят, ще бъдете зле. Казва се, че онези хора, които са грешили на Земята, в онзи свят ще бъдат на вечни мъки. Мъчението на тези души в онзи свят се дължи на обстоятелството, че се лишават от богатата, които са имали на Земята. В Евангелието се говори за богатия, който след смъртта си отишъл в ада на вечни мъки и страдания, а бедният Лазар отишъл в лоното Авраамово, да благува. Богатият бил на големи мъки, понеже на Земята живял само във външната Любов. Щом изгубил условията на тази Любов, той се намерил в тежко положение. Лазар пък изучавал вътрешната Любов и живеел в нея, поради което в оня свят бил поставен при добри условия. (36, с. 63)

Казвате: „Да се примирят всички хора, да подобрят живота си.“ Как ще се примирят? Как ще се примириш с онези, които живеят в омраза,насилие, убийства? Ние живеем в братство и равенство, в мир и Любов. Как ще се примирим тогава? Лазар показва, че ако човек от низшата култура, с низши разбирания влезе между хора с висша култура, той не може да живее с тях в братство и равенство. Лазар е човек от висша култура и попадна между хора от низша култура. Цял живот той прекара пред вратата на богатия, който не му даваше трошица от своята трапеза. Умря Лазар и се върна в културата на мира и Любовта. В която държава влезете днес, навсякъде ще видите две различни разбирания – едни поддържат насилие, камшик, затвори, бесилки. Други поддържат

Христовия закон. От 8000 години хората все бесят, колят, но какви са резултатите им? Цялата земя е покрита с гробища. Няма място, което да не е опръскано с човешка кръв или кръв на животно. Земята е толкова нечиста и опетнена! (99, с.6)

Често ме питат: „Като отидем в онзи свят, ще се познаваме ли?“ Вие тук не се познавате, че там ще се познавате! Ако тук се познавате, и там ще се познавате; ако тук не се познавате, и там няма да се познавате. Ако тук сте били добри и разумни, и там ще бъдете същите; ако тук не сте били добри и разумни, и там няма да бъдете такива. Невъзможно е тук да си лош, а там – добър. Богатият познаваше ли бедния Лазар? Те си разменяха по две-три думи: – „Лазаре, как си?“ – „Добре съм, господарю.“ Богатият влизаше вътре, а Лазар оставаше вън. И двамата заминаха за другия свят: Лазар влезе в лоното на Авраама, а богатият остана вън. Той каза: „Отче Аврааме, аз познавам Лазар. Прати го при моите близки да им каже как да живеят.“ – „Познаваш го, но той не може да отиде. Както едно време Лазар не можа да влезе в твоя дом, така и сега не може да влезе. Пропаст има между тебе и него.“ Между добрия и лошия човек не могат да съществуват никакви отношения. Те се разговарят, но не могат да се обичат. Единият ще се мъчи, а другият ще благува – това е закон, който не може да се престъпва. Всеки ще живее според това, което е изработил. (66, с. 35)

... И казват за тях: „Е, на другия свят ще се примирят.“ – Ще чакаме ние на онзи свят да се примирим! Лазар и богатият можаха ли да се примирят? Извика богатият: „Отче Аврааме, помилвай ме! Проводи Лазаря да накваси езика ми с вода, защото съм на мъки в този пламък.“ И представете си какъв гласовит е бил този богаташ, че Авраам го чул от толкова далечно място! Някои питат: „Умрелите имат ли езици?“ Както виждате, този, умрелият, има глас, значи ще има и език. И гърло има, но той е в огън там. Аз взимам нещата тъй, както са. Да не мислят някои, че взимам нещо от себе си. Някои казват: „Може да го изтъкуваме по друг начин.“ – И аз мога да го изтъкувам по друг начин, но казвам истината тъй, както си е, не искам да я изнасилвам. Този, богатият, каза: „Отче Аврааме, изпрати Лазаря да ми накваси гърлото.“ – „Лазар не може да ти благовества по този начин.“ – „Моля ти се, Отче, прати го в бащиния ми дом, защото имам петима братя и на тях да засвидетелства, да не би да дойдат и те на това мъчително място.“ – И там не може да благовества. – „Е, ако това не може, прати Сина да благовества.“ Казва му Авраам: „Имат Мойсей и пророците, тях да слушат.“ А той рече: „Не, Отче Аврааме, ако дойде някой от мъртвите при тях, те ще се покаят.“ Пак му рече: „Ако не слушат Мойсея и пророците, не щат се увери, ако и някой от мъртвите възкръсне.“ (38, с. 201)

Животът на всички хора, които сега страдат, един ден ще се подобри. Всеки човек, който е минал през страданията, ще се облекчи.

Законът е такъв. Мога да ви приведа примери. В притчата за богатия и бедния Лазар богатият човек помолил да изпратят Лазар да му помогне. Авраам не позволил. Не че Авраам не искал, но не трябва да се изменя редът на нещата. Казал: „Лазар толкова време седя пред твоята врата, на тебе не ти дойде наум да го нахраниш. Ти не измени твоя ред на нещата, по същия начин не може и сега да се изменя законът, редът. Както Лазар умря, така и ти си вече мъртъв, но искаш да живееш добре и в ада.“ Авраам му казал: „Ти в ада не можеш да живееш добре, в ада трябва да умреш, за да възкръснеш като Лазар.“ (49, с. 312)

Бъди благодарен на живота, който имаш сега, в този момент, понеже цялата вечност, цялото бъдеще е твое. 60-70 години са възможности. Един ден, като се наситиш на Земята, ти сам ще си заминеш. Ще дойдеш при приятелите си и ще им кажеш: „Аз искам да се върна у дома си!“ Ще им дадеш едно угощение, ще се ръкуваш с тях и ще си излезеш. И втори път няма да се върнеш. Няма да те погребат никъде. Ако разбираш законите, ще раздадеш светлината, топлината и силата си на хората и всичката материя, която имаш; ще се освободиш от този багаж и ще отидеш на небето, освободен от земната светлина, топлина и сила. И ти си свободен! Няма какво да се свързваш със земното. И ще те посрещнат в онзи свят всички ангели, които те обичат, и ще ти дадат друга светлина. Ще те посрещнат тези, които те обичат, и ще ти дадат подаръци. Ще те вземат и ще те занесат в лоното Авраамово, ако си постъпил така, както трябва. Ако пък не си постъпил така, ще отидеш в другото лоно, дето засъхва гърлото. Някой казва: „Как да разбираме?“ Аз го разбирам така: щом постъпваш добре, ти си в лоното Авраамово. А пък някой ден се мъчиш – тогава си в другото лоно, на богатия – засъхва ти гърлото. Когато ти засъхва гърлото, ти си в положението на богатия. И богатият казва: „Отче Аврааме, изпрати Лазара при мене, с пръста си да ми накваси устата! Аз долу на земята не можах да разбера неговата добрина и сега го разбрах. Прати го при мене!“ Казва му се: „Не може да дойде при тебе – ти трябва да дойдеш.“ У този, богатия човек няма смирение, защото не казва: „Отче Аврааме, както едно време Лазар седя при мене, и аз като него ще отида с всичкото си смирение при него.“ А пък сега казва аристократически: „Я го изпрати при мен!“ Аристокрация да няма! Някой казва: „Това християнство ли е? Така ли се обхожда човек?“ Тогава вие играете ролята на този, богатия. Трябва смирение! Богатият, докато е на Земята, има права, но в ада вече той другояче говори. Той играе ролята на Лазара. (68, с. 123)

РАЯТ И АДЪТ

Едни хора трябва да страдат, за да се радват други. Ще кажете, че това е несправедливо. Във великия живот няма неправда. Защо? Защото силите в разумната природа се сменят. Който е страдал, ще се

радва; който се е радвал, ще страда. В притчата на Христа за богатия и Лазара виждаме този закон добре изразен: Лазар страдаше на земята, а на небето се радваше. Обратно – богатият благуваше на земята, а на небето страдаше. Казано е за Лазара, че бил приет в лоното на Авраама, т.е. в рая, а богатият – в ада, т.е. в света на вечното мъчение. В какво се заключава мъчението? – В труд, в занимание с тежки, груби работи, които не ви подхождат. Адът е място на усилена работа. Там не се позволява никакво излежаване, никакъв мързел. И в рая се работи, но с приятност и разположение. (97, с.7)

Защо съществува тъмнината в природата? Ако в съществуването ѝ няма никакъв смисъл, тя не би била допусната. Защо съществуват ад и рай, страдание и радост? Христос дава пример за Лазар и богатия – два диаметрално противоположни живота, които вървят успоредно. Богатият живее в палат, а Лазар няма какво да яде. При това богатият не вярва в Бога и Провидението, а Лазар вярва. Това показва, че адът и раят са едновременно и на небето, и на земята. Някой е способен, има знания, чувства се свободен, разположен. Друг някой е неспособен, няма знания, чувства се унижен, ограничен. Това са положения, в които се намират богатият и Лазар. Обаче, като заминат за онзи свят, положенията им се сменят: богатият отива в ада, а Лазар – в рая. Какво показва това? Това показва, че ако способният и даровит човек не учи, ще изгуби добрите условия на живота и ще отиде в ада; ако онзи, който не е даровит, прави усилия, учи, работи – той подобрява условията си, отива в рая. Като знаете това, развивайте добродетелите си, за да не ги атрофирате. Като упражнявате органите си, колкото и слаби да са, вие ще ги развиете. И тъй, дисонансите в живота са възможности за развиване на човека. Те са необходими. (55, с. 48)

Светлината пише всичко, което Бог е създал. Който не може да чете писаното от светлината, остава невежа. Може ли да чете, той става учен и разбира защо Бог е създал земята, водата, въздуха и светлината. Днес много хора ходят по земята, но не са добри; пият вода, но не са чисти; дишат въздух, но не мислят право; възприемат светлината, но не ходят в правия път. След всичко това те се запитват защо Бог създаде света? Който се осмели да зададе този въпрос, заминава за онзи свят. Там го посрещат по два начина: или като бедния Лазар, когото въведоха в лоното на Авраама да се весели и да се учи защо е създаден в света; или като богатия, когото въведоха в ада – да разбере защо е създаден в света и да изправи живота си. – „Защо трябва да слезе човек в ада?“ – Да опита мъчението. Чрез мъчението и страданието човек намира пътя към доброто. Следователно човек страда, за да влезе в пътя на доброто, да стане чист, да мисли право и да следва правия път – пътя на Любовта. (145, с. 177)

ЛАЗАР И СМЪРТТА

Истината не може да се намери на Земята, тя е несъвместима с нашия живот. И затова всички ония, които са искали да разрешат този въпрос, всякога са идвали до крайния предел – че трябва да умрем, за да намерим Истината. Защо човек трябва да умре, за да намери туй, което търси? Туй е едно крайно разрешение. Всичките хора сега търсят, искат да се спасят на Земята, но всички трябва да се подложат на смърт. Защо? За да намерят Истината – онази Истина, която ще внесе туй, което сега им липсва. Но аз не говоря за смъртта, която сега имат хората. Защото ако тази смърт разрешаваше въпросите, Христос дава примера за двамата души от еврейския народ: притчата за богатия и Лазара, който седеше пред портата на богатия, който ял и пил. Умира Лазар и отива в небето; умира богатият и отива в ада. Единият имал свой рай на Земята и своето мъчение в другия свят; а другият имал своя ад на Земята, а своя рай на небето. Питам: това правило ли е или има и изключения? Ако вие влезете като богатия в другия свят, какво може да бъде положението ви? Не че всички богати ще отидат в пъкъл. Лазар бил в лоното на Авраама. Авраам е бил един богат човек. Той се отличавал с едно качество: беззаветно служене на Бога. Целият му живот, на тоя богат човек, беше изключително посветен да служи на Бога, на туй първоначално Същество. Казва: „Господи, всичко, което имам, е на Твое разположение, Ти можеш да разполагаш с него.“ Виждаме че този, бедният, който се намира в лоното на Авраама, беше приет от него. Сега заключението какво е? Едно нещо виждаме – че един сиромас и един богат са в небето, а в ада виждаме само един богат човек. Небето и адът се отличават по едно качество: че адът е пълен само с богати хора, сиромаси няма там. Учените са все богати. В небето има и богати, и сиромаси – заедно са, но в Любов живеят. Лазар живял и отишъл при Авраама, който казва: „Синко, този наш събрат, богатият, много зло е сторил, но аз сега искам да залича всичките му грехове.“ Лазар беше забравил земните унижения, затова беше в лоното на Авраама да заглади лошото преживяване. А на богатия, когато той му каза „Отче Аврааме“, казва: „Този, който не е изпълнил нашите традиции на Земята, гърлото му засъхва.“ Но той бил реформатор – този, богатият, и искал да изпрати Лазара на Земята при своите близки, да им каже как да живеят. Той им желал доброто. Лазар му казва: „Те имат Мойсея – и да възкръсне някой, пак няма да му повярват.“ Или, казано другояче: не можеш да убедиш в каквато и да е истина един човек, който няма Любов в себе си. Можеш да му снемеш звезди от небето – този човек ще остане със своите възгледи. Работа, започната без Любов, всякога ще бъде безуспешна. Или: не се заемай да убеждаваш човека в нещо, ако няма Любов. (24, с. 68)

На мнозина, които са изгубили Любовта си към Бога, съм разправял: няма нито един човек в света, който като е носил в себе си Любовта

към Бога, да е умрял. Под „смърт“ аз разбирам, когато човек умира и е недоволен, че умира. Някой като умира – умира с радост, а някой като умира, вика: „Помагайте!“ Този човек няма Любов в себе си. Този човек прилича на богатия, в дома на който живял Лазар. Той умира, но отива в мястото на мъчението. Това вече не е живот, то е изтезание. Можете ли да кажете, че ако някой е в затвора, това е живот?... Да лягаш и да ставаш с радост – това аз наричам живот! (49, с. 82)

Впритчата за богатия и бедния Лазар Христос изнася последствията от добрия и лошия живот. Като замина за онзи свят, богатият и там почна да критикува. Веднага му показаха филма на неговия живот, да гледа и да критикува. Там той видя Авраама, бедния Лазар и себе си. Човек остава дотогава с греха, докато вибрациите на неговия организъм се повишат. Грехът – това е морето в света, дето вълните ще те носят, докато се научиш да плуваш. В противен случай ще се удавиш. Как може да се спаси човек? – Като стане птица. Така той ще бъде независим от низшите вибрации, от бурните вълни. Умът и сърцето му трябва също да бъдат свободни от низшите вибрации. Някои мислят, че са изключения, че нямат грешки. Това е заблудение. Даже светиите, които заминават за другия свят, се намират пред една криза в живота. Докато са мислили, че са свършени, щом се намерят в другия свят пред филма на своя минал живот, веднага се обезсърчават. Отвратително нещо е грехът! Като попадне човек в материята на греха, трябва да мине дълго време, докато се очисти. Не е лесно да се освободиш от нечистата постъпка. Аз ви говоря по този въпрос, защото ще се натъкнете на него. (69, с. 342)

Някой казва: „По-добре да умра, да се освободя от мъчнотиите си!“ – И да умреш, пак няма да се освободиш. Ето, бедният Лазар умря и отиде в лоното на Авраама. Богатият умря и отиде в ада. Кой от двамата беше свободен? Богатият запита Авраам защо бедният Лазар е в лоното на Авраама, защо и той не е при него. Авраам отговори: „Лазар през целия си живот страда, а ти яде и пи, за нищо не помисли. Сега Лазар ще яде и пие, а ти ще страдаш.“ – „Тогава прати Лазар да ми накваси устните!“ – Авраам му каза: „Между тебе и него има голяма пропаст, която не може да се мине. Ти трябва да измениш възгледите си, да мислиш по нов начин, за да влезеш във връзка с Лазар.“ Да оставим този въпрос настрана. За да се развивате правилно, вие се нуждаете от ново разбиране, от нова светлина. Христос донесе тази светлина, но малцина я приеха. Той извади човека от областта на самосъзнанието и го насочи към Божественото съзнание, където е радостта. (88, с. 217)

ЛАЗАР И НИЕ

Не трябва да си правите илюзии, че като идете в онзи свят, ще имате същото почитание както тук. Знаете онзи пример с бедния Лазар,

който седял при вратата на богатия. Думите на Христа и Неговите притчи трябва да умеете да ги четете. Един художник трябваше да нарисува портрета на този Лазар, на бедния Лазар, който седял при вратата на богатия. Надали в цялата история на евреите има по-красив образ от този на Лазар, който седял там и търпеливо изчакал смъртта. Един характер на доволство. Той е опитал богатия и богатият човек беше сянка на Лазара; туй богатство, което имаше, не се дължеше на неговото щастие, то се дължеше на щастieto на Лазара. Лазар мислеше: „Докато аз съм на твоята врата, ще ядеш и пиеш. В деня, в който аз те напусна, ти ще бъдеш в пъкъла.“ Докато твоят Лазар – докато твоето хубаво сърце, докато твоят хубав ум, докато твоята хубава воля седят на твоята врата, ти ще ядеш и ще пиеш, ще бъдеш човек; но в деня, в който твоят Лазар те напусне, ти ще бъдеш в пъкъла. Това значи да познавате Истината. Ето какво отношение има тази притча към вас! Сега казвате, че искате постоянно да сте богати. Едно богатство на светлия ум, който при никакви условия да не се колебае, разбирам; едно сърце, което никога да не се разколебава, което никога да не губи своята основа – това разбирам истинско богатство. Най-последно кажете: „Всичко, което знаем, ще приложим за доброто на човека.“ (60, с. 284)

Днес хората страдат, едни на други си причиняват страдания от неразбиране на великите закони на Битието. Докато живеят в старите си разбирания, хората ще бъдат в положението на богатия, който, като замина за другия свят, поиска пак да заповядва на бедния Лазар. Той трябваше да се разкае, да признае погрешката си по отношение на Лазара и да помоли Авраама да му помогне да се просвети, да изправи живота си. Следват ли новите разбирания, вие ще се намерите в положението на Лазара, който след смъртта си отиде в лоното на Авраама. (139, с. 187)

Аз говоря за тези, които мислят само за старите си дрехи. Няма защо да говоря за онези, които имат нови дрехи – те са на прав път. Онези със старите дрехи, питат: „Какво ще бъде положението ни в онзи свят?“ – Ако и там отидете със старите си възгледи, ще бъде същото, както и на Земята. – „Как бедния Лазар го приеха в лоното на Авраама?“ – На Земята той беше външно беден, а вътрешно богат. С години той седеше пред вратата на богатия, но никога не роптаеше. Той не завиждаше на богатия, не се смущаваше от отношението му към него. Той показа пример на търпение и смирение. Това подразбира човек, който не мисли за старите си дрехи. Едни художници рисуват Лазара недоволен от положението си, със сълзи на очи; гледа как богатият минава край него, всякога добре облечен и нахранен. Други художници рисуват Лазара с усмивка на лицето. Той мислено казвал на богатия: „Не забравяй, мисли добре, защото един ден и ти ще се намериш в моето положение.“ На земята Лазар бил предметно учение за богатия, а в другия свят, обратно – богатият бил предметно учение за Лазара. Тих и спокоен седял Лазар пред вратата на богатия и търпеливо понасял

съдбата си. Казвам: ако заставиш своята лоша мисъл, лошо чувство или лоша постъпка да ближат твоите рани и да ги излекуват, ти си като Лазара. Той се справял с кучетата, т.е. със своите низши мисли и чувства. Следователно какъв човек си ти, ако не можеш да заставиш низшето в себе си да лиже твоите рани? Това значи да ти превързват раните и да оздравееш. Съвременните хора трябва да влязат в нова фаза на живота, да се освободят от всички обикновени прояви. Да остане само едно различие – между светлината и тъмнината, доброто и злото, правдата и неправдата, Любовта и омразата. (122, с. 74)

Не мислете, че няма да има слава. Един ден, когато ти завържеш, т.е. когато ти се превърнеш на един плод и отидеш на небето, там ще има похвали. Казва Писанието: „Не търсете слава на земята, но от Бога.“ Не чакайте да ви посрещнат добре на земята, но като отидете на небето, там да ви посрещнат като Лазара. Лазар бил посрещнат от ангелите, те го занесли горе и го предали в обятията на Авраама. Богатият, като умрял, кой го занесе горе, кой го посрещна? – Никой. Някои, като ме слушат, ще кажат: „Това са бабини деветини!“ Да, тези бабини деветини вие ще ги видите. Аз не искам да плаша хората. Аз считам, че е позорно да плашим хората с неща, които не съществуват. Аз говоря за оплодяването на нещата, казвам ви една велика Истина. Тази велика Истина ще отвори сърцата на хората, да се оплодотворят. Не трябва само да твърдим тази Истина, но да се дойде до онази светлина, която ще действа върху тази пъпка, ще я разцъфти и оплодотвори. (38, с. 205)

Ако искате да развивате сърцето си, прилагайте Мъдростта, т.е. законите на боговете. Ако искате да развивате ума си, да бъдете Синове Божии, прилагайте Любовта като основен принцип в живота си. Като работите по този начин, вие неизбежно ще правите погрешки, но това да не ви спъва. Стремещт на човека е важен. – „Готови ли сме за тази работа?“ – Готови или не, вие трябва да прилагате. Не прилагате ли, ангелът на смъртта ще дойде да ви вземе. – „Ще бъдем ли готови за онзи свят?“ – И това няма да ви питат. Готови ли сте или не, ще ви вземат. Като умре човек, тогава се определя мястото му. От мястото, в което се намира, той познава доколко е бил готов. Казва се в Писанието: „Умря бедният Лазар и го занесоха в лоното на Авраама. Умря богатият и го занесоха в мястото на мъчението.“ Значи едни ще отидат при добри условия, а други – при лоши. (130, с. 120)

... След всичко това човек се осмелява да говори за себе си, че е грешен, че нищо не може да направи и т.н. – Ти си грешен човек, без дарби, само защото си се откъснал от Първата причина. Свържеш ли се с Нея, всичко в тебе ще потече, както е текло някога. Тогава ще познаеш себе си, своите дарби и способности, които Бог е вложил в тебе. Който иска да бъде даровит, гениален, той трябва да работи. Така са работили всички велики музиканти и художници, всички велики хора. Всеки

може да бъде гениален. Това е въпрос на време. Гений е всеки човек, който изпълнява волята Божия, дава тласък на цялото човечество. – „В какво отношение?“ – В музика, в поезия, в наука, в изкуство, в религия. Гениален човек е всеки, който понася страданията и мъчнотиите в живота си с радост. Бедният Лазар, който живееше пред вратата на богатия, беше гениален човек. Той поглеждаше към своите рани и не роптаеше. През всичкото време се молеше за богатия, да го просвети Господ. Затова именно Лазар отиде в лоното на Авраама, а богатият – в ада. Големи бяха страданията на Лазара, заради което го възнаградиха. Невежият не може да влезе в лоното на Авраама. Следователно, за да се повдигне, човек трябва да мине през големи страдания. Ако човек разумно понесе страданията, без протести и роптания, големи блага го очакват. Тъй щото, страда или се радва, човек трябва съзнателно да живее, да използва благата и на страданията, и на радостите. Желая ви да имате характера и търпението на Лазара. (130, с. 44)

АРХАНГЕЛ МИХАИЛ

Сега първият помощник на Христа е архангел Михаил, той е активният. Ангелите се сменят на дежурство, което трае няколко века. Във време на пророк Даниил дежурен беше архангел Михаил и пророкът е говорил с него. Сега е Второто пришествие, сега е краят на века. Всички неща, които са писани в 24. глава от Евангелието на Матей и 12. глава от пророк Даниил, се отнасят за сегашните времена. Тия дни на страдания, ако не се съкратят, нито една плът не би се избавила, но заради избраните те ще се съкратят... След тия страдания които се спасят, ще влязат в Царството Божие, където има безкрайна красота. Будни бъдете! От главата на будния и праведния нито косъм няма да падне. Будни бъдете, защото само който издържи докрай на всички страдания, само той ще влезе в Царството Божие и в сегашните най-големи страдания и страхотии избраните трябва да имат вътрешен мир и вътрешна вяра, и вътрешна любов, и да не се обезкуражават, но да работят! В 12. глава на пророк Даниил се говори за второто идване на архангел Михаил и при неговото идване ще дойдат и най-големите страдания, каквито човечеството не помни. Понеже архангел Михаил има слънчево влияние, културата, която ще донесе, ще бъде слънчева. Тогава човекът на доброто ще бъде силен, а човекът на злото – безсилен. След тия страдания много хора ще поумнеят, много общества ще се оправят. Сега борбите на земята са отражение на борбите, които се водят в невидимия свят между Бялата и Черната ложа, но ще победи Бялата ложа – доброто. Тъмните духове ще бъдат вързани и запратени в бездната. Сега човечеството преживява своята най-важна епоха. Радвайте се, че живеете в това време, и вземете участие в изграждането на новото.

Преди архангел Михаил да вземе дежурството, дежурен е бил архангел Гавриил. Архангел Михаил е като колективна Божествена вълна, с голяма армия от ангели. Тая ангелска армия ще се раздели на четири групи, защото има четири вида хора на земята, кръвта на които не е еднаква. Тогава ще се отворят вратите на Царството Божие и който е готов – ще влезе в него, ще влезе в новия живот, и това е възкресението. От живот – към Любовта Божия, от нея – към всичко. С Любов да се работи и да се помага. Никой не може да се издигне и да придобие съвършенство, докато не обича. Сега Бог има велик план и нека винаги да Му благодарим, защото Той е, Който най-много се вслушва и обича съществата, това е Той! (154, с. 10)

Казваш, че човек има пороци. Не, това е лошото влияние на лемурийците. Те са черни духове. Лошото и опасното не е в черния цвят, а в тяхната мисъл. Лемурийците са стигнали до известно развитие, но сърцето им не е обработено. Така се е създал черният цвят у тях, причина за грехопадението. Когато човешкият ум се изопачил, тогава се явили нощта и тъмнината. Тогава се създала черната раса, чрез която човечеството е дошло до най-голямо падение. Човек постепенно се повдига, но не се е освободил напълно от черния цвят. Някога казваш: „Имам черни мисли и черни чувства.“ Те са остатък от лемурийската раса... Днес ви говоря за лемурийците като първа раса на човечеството, която, изостанала в развитието си, продължава и досега да прави пакости на хората. Друг път ще говоря за противоположната на лемурийците раса, която е носителка на Любовта и добродетелите. В който дом влезете сега, все ще намерите по няколко лемурийци, които са в борба с хората. Когато борбата се усили, хората се обръщат към Бога. Лемуриецът излиза със своята черна шпага, а светлият дух – със своята светла шпага. Борбата започва, но в края на краищата светлият дух побеждава. От този момент в дома на човека не остава нито един лемуриец. Ако лемурийците не бягаха от човешките домове, нищо не би останало от съвременната култура. Какво е останало от лемурийската раса? – Нищо не е останало. Де е сега тази раса? – Тя е потънала дълбоко във водите на моретата. Някои от тях успели да се спасят, но и сега още живеят между хората и продължават да им причиняват пакости. И друг път Бог ще съди лемурийците; с други думи казано (на евангелски език), ще им се яви архангел Михаил, който ще се бие със змията. Змейовете – това са лемурийците, пръснати по земята. Да оставим настрана лемурийците. Ние минаваме от една реалност в друга, т.е. от черната раса към светлата, която ръководи човечеството. Възвишените същества идат да помагат на хората, да събудят в тях възвишени и благородни мисли и чувства. Вслушвайте се в техните съвети. Те ще ви изведат на светлия висок връх. Те са носители на великите Божии блага на Земята. Това наричаме ние „грижи на Господа за човешките души“ . Вслушвайте се в съветите на светлите същества. Вслушвайте се и в себе си. Сега е време да ходите

по техните съвети и да бъдете готови на всички жертви – не за онова, което ви спъва, а за онова, което дава простор, сила на вашия дух, на вашата душа, ум и сърце. Те ще направят да бъдете доволни от себе си. (93, с. 171-173)

Едно време Господ поставил Архангел Михаил да взема душите на хората, но той казал: „Ти ми даваш една мъчна служба – всички ще ме намразят, че им вземам душите.“ – „Те няма да знаят, че ти вземаш душите, този въпрос е вече уреден.“ Един ден Господ го изпратил да вземе душата на една бедна вдовица. Като отишъл, той видял две деца, които прегръщали майка си и плачели. Архангелът се смилил над тях и не взел душата на майка им. Върнал се при Господа и му разказал какво направил. „Хубаво си направил“ – казал Бог и го пратил от дъното на океана да вземе едно камъче. Донесъл камъчето, разчупил го, а вътре имало едно живо червейче. Господ казал: „Кой се грижи за това червейче? Затворено е. Ако беше взел душата на тази жена, положението на децата нямаше да се влоши, но щеше десет пъти да се подобри. Сегашното положение е десет пъти по-лошо. Самата майка, след като умре, влиза да живее в своите деца.“ Вие мислите, че вашите близки, които са заминали за другия свят, са изчезнали. Гледам, някой дошъл, плаче за баща си. А аз виждам, че баща му е заедно с него. Той плаче, а в същото време бащата се усмихва. Чудно нещо – плаче, плаче, а после се засмее. Бащата се смее, че синът му нищо не разбира, и казва: „Много ми е добре сега! И той като дойде да работи, много добре ще бъде и на него.“ Аз не искам да се спирам повече върху това. Но същественото искам да остане. Не искам да вярвате, че това е така. Аз искам, когато вярвате в нещо, да сте го проверили. Един ден, като проверите нещата, ще разберете, че в това няма абсолютно никакво изключение. (49, с. 350)

Мнозина казват: „Да се осигурим, да си купим места, дето ще ни закопаят.“ Не се грижете за това! – „Ама искаме да бъдем близко до нашите майки и бащи.“ Казвам: ако търсите вашите майки и бащи, вашите баби и деди по гробищата, вие се самоизлъгвате. Душите на хората не остават на Земята. Архангел Михаил има грижа за това – той ще определи мястото на всяка душа. На вас предстои да се пригответе за този ден, когато архангел Михаил ще дойде, ще похлопа на вратата ви и ще каже: „Излезте, вие, културните хора, от своите стари къщи!“ (107, с. 112)

Ще ви приведа един пример за архангел Михаил, когото Бог поставил на служба да взема душите на хората. Един ден той се обърнал към Бога със следната молба: „Господи, не ме поставяй на тази служба, защото като тръгна да вземам душите на хората, те ще ме намразят. Дай ми по-трудна длъжност, но, моля Те, не ме оставяй на тази!“ Бог му казал: „Ти ще отиваш само там, дето Аз те пращам, и ще видиш, че никой няма да те намрази!“ Като отишъл при първия човек, при когото

Бог го изпратил, архангел Михаил чул хората наоколо да се запитват: „От що умря този човек?“ – „Кон го ритна.“ – „Добре, че аз не съм виновен, да съм свободен от мнението и чувствата на хората!“ Втори път Господ го изпратил да вземе душата на една бедна вдовица, която умираше от злокачествена треска. Като влязъл в дома на вдовицата, той си помислил: „Какво да правя сега тук – нито кон, нито вол е ритнал тази жена. Значи аз трябва да взема душата ѝ!“ Като се обърнал настрана, той видял две малки дечица, които плачели за майка си. Архангел Михаил се съжалил за бедната вдовица и не се решил да вземе душата ѝ. Господ го попитал: „Защо не вземеш душата на тази вдовица?“ – „Какво да правя, Господи? Като видях две малки дечица около нея, съжалих се за тях и не се реших да взема душата ѝ.“ Тогава Господ го изпратил на дъното на океана, като му казал: „Извади оттам един камък и го разчупи!“ Архангел Михаил слязъл на дъното на океана, извадил един камък, разчупил го и в него намерил един червей. Бог го запитал: „Кой се грижи за този червей на дъното на океана?“ И тъй, съвременната статистика показва, че от ония деца, за които родителите полагат много грижи и усилия, хора не стават. И обратно: родители, които уповават на Бога и разчитат на Него във всички случаи на живота си, децата им са станали добри и разумни хора. Някои родители се плашат от живота и казват: „Дано нашите деца не се развалят!“ Това не е прав начин на разсъждение. Когато някоя майка роди дете, тя трябва да се обърне към Бога с молитвата: „Господи, благослови моето дете! Запази го от всички злини и помогни да се развият и разработят всички дарби и способности, които Ти си вложил в неговата душа!“ Родителите не трябва да правят усилия да отклоняват своите деца от правия път, който Бог им е предначертал, или от тяхното органическо развитие. Можете ли да считате, че вашата дъщеря е на прав път, ако например цял ден седи пред огледалото да си прави прически и да си черви устните? Добре е устните на човека да бъдат червени, но те трябва да бъдат естествено червени. (107, с. 87)

ДЯВОЛ

Под думата „дявол“ се разбира същество, съзнанието на което, от сутрин до вечер, е заето само със себе си. (85, с. 24)

Според мене дяволът няма нито рога, нито копита, нито пък е черен. Всеки човек, който защитава своето право в света, той е на страната на дявола. Ти трябва да защитаваш правото на Господа. Трябва да живееш един порядъчен живот. Щом защитаваш живота отвън, неговата форма, ти си вече на крив път. (46, с. 119)

Най-ненаситното и винаги недоволено същество на земята е дяволът. Ако мислите, че ще го задоволите, вие се лъжете. Дяволът е учен, той е маг, философ. Като хване някого, той започва да го учи, предава му своето знание. Щом го направи свой ученик, слага го в

обора си като особен екземпляр и го показва на приятелите си. Седиш в неговия обор, вързан като кон, и гъшкаш: „Защо попаднах в лапите на дявола?“ – Защото търсеше щастие по лек път. Така човек не може да бъде щастлив. Мнозина казват, че не вярват в дявола, но въпреки това попадат в неговата примка. (1, с. 122)

Аз казвам: благодарете на глупавите, защото Господ заради тях държи света. По-умни духове от дяволите в света няма. Влизали ли сте някога в тяхното царство, да видите как живеят? Говорите за човешка интелигентност, но ако слезете при тия паднали духове, ще намерите понятие и за физика, и за химия, и за душевни проявления – много знания да излъжат, да измамят, да направят всичко. Ала техните знания не може да внесат ред и порядък в нещата, защото не почитват върху ония елементи, които могат да циментират живота. Знанията трябва да се циментират чрез Божествената Любов. (124, с. 187)

Когато срещнете дявола, не се хвалете пред него, че имате нови дрехи. Той всякога носи в ръката си кофа с нечиста вода и щом види някой чист, добре облечен човек, залива го с нечиста вода. Срещнете ли дявола, отдалеч още бягайте от него. Казвате: „Какво представя дяволът?“ Дяволът е символ на злото, на изкушението, на отрицателното в живота. За да не правите връзка с дявола, не мислете за него. За каквото мислите, с това се свързвате, това привличате. И когато мразите някого, вие пак се свързвате с него и го привличате към себе си. Вие не обичате злото, но то казва: „Колко време сте живели при мене! Колко време сте ми слугували! Защо днес ме избягвате? Защо сте толкова непризнателни? Забравихте ли, че аз ви научих да разбирате света?“ Така изрежда дяволът своите заслуги по отношение на хората. Той не е невежа, не е прост – той е първокласен философ, благодарение на което изопачва доброто в човека. Щом влезе в него, той разбърква ума, сърцето и волята му, вследствие на което човек вижда света наопаки. Казвате: „Щом е така, защо е създаден дяволът?“ – Не питайте това, но задайте си въпроса защо вие сте създадени. Дяволът е свободен да мисли и да разбира, както иска – за това вие не сте отговорни. Вашата отговорност се отнася до самите вас. Когато дяволът дойде при вас да ви изкушава, вие ще му кажете: „Махни се, Сатана, отгук! Аз мисля, както Бог мисли, и върша Неговата воля.“ Ако не мислите така, страданията едно след друго ще ви следват. Това не значи още, че човек не трябва да изучава живота и на по-ниските от себе си същества. Той има право да прониква в живота на същества, по-низки от себе си, но трябва да бъде внимателен да не падне в техния живот. Защо? Защото този живот не отговаря на неговия и ще му причини големи мъчнотии и страдания, докато излезе от него. (21, с. 16)

Колкото човек е по-прост, речникът му е по-богат с порнографични думи. Колкото е по-възпитан, тия думи намаляват в речника му. За

пример, някой казва: „Какъв дявол си ти!“ Какво има в думата „дявол“? Тя е гръцка дума, какво означава „дявол“? Ако ти каже някой превода на тази дума: „какъв дух си ти“ – какво има, защо те засяга? – „Ами „дявол“ какво означава?“ – „Дявол“ произтича от дева, значи чист. Първоначално думата „дявол“ означава дева, значи чист. Сега турили нечистотия, оцапали думата, направили го нечист. Като кажат „дявол“, разбират лукав. Казват: „цял дявол“ – значи този човек всяко нещо знае как да го направи. Дяволит човек е той. Значи туй е една дума, която първоначално излиза от гръцки език и имала едно значение. Първоначално оттам, отдето излязъл, той е излязъл от чисто място. Дяволът, отдето е излязъл, чист е бил, но като тръгнал по пътя като вода, окалял се. Думата „дявол“ показва туй състояние: като вървяла, не е останала толкова чиста. Дяволът се отдалечил от първия източник. Разбираме един процес на движение. (32, с. 205)

Някои учени поддържат, че температурата на Слънцето е около 35 милиона градуса. Чрез тази температура Слънцето е запазено от всички изненади, които биха могли да го сполетят. То не може да се завладее. Досега са правени много опити да завладеят Слънцето, но всички излезли безрезултатни. Голяма борба има в природата за завладяване на Слънцето. В една легенда се разправя за първия опит, който Луцифер направил, за да завладее Слънцето, но се търколил оттам и паднал на Земята, дето и до днес се намира. (65, с. 54)

Когато Господ създаде света, нямаше религия. Религията се яви в света, когато дойде дяволът. Най-напред хората живееха в Любов и всяко учение, което не се ръководеше от Любовта, не се признаваше за Божествено. Според мене религията е един санаториум – една болница за болни хора е религията. Когато една мома се разочарова от живота и когато момъкът изгуби своята възлюбена, те стават религиозни. Следователно всички религиозни хора са фалирали буржоа, а онези хора, които служат на Бога от Любов – те са хора без религия. (125, с. 111)

Бог е еднакъв и на небето, и на земята. Ако ние не Го познаваме и не можем да Го проявим, Той не е причина за това. Причина сме ние, че не можем да Го възприемем правилно. Когато казвате, че сте лоши хора, вие се намирате в положението на онзи светия, който казвал, че дяволът бил много лош. Дяволът има една добра черта – постоянството. Ти го пъдиш от вратата, а той намира най-малките дупчици и оттам влиза. Като влезе някъде, настани се и започва да работи – от нищо не се стеснява. Той е трудолюбив, никога не се обезсърчава. Той никога не казва за себе си, че върши зло. (70, с. 120)

Някои хора искат да знаят какво нещо е дяволът, искат да опитат силата му. Откажете се от това желание. Не е лесно да се бориш с дявола. Той е най-големият борец в света. Влезете ли в борба с него, ще видите, че той умее да защитава своите права. Някои описват дявола като същество

с рога и опашка. Значи той е животно. Тогава всички животни са дяволи. Знаете, че много животни орат, сеят, вършеят заедно с човека. Тогава и дяволът помага на човека. Щом има рога, ще го подковеш; щом има опашка, ще го хванеш за нея и ще го въртиш, дето искаш. И най-лошото куче да хванеш за опашката и да го развъртиш, отстъпва. То разбира, че не може вече да си играе с човека. Това са мисли за разсъждение. Вие си представяте дявола такъв, какъвто не е. Ако знаехте какво представя той, щяхте да научите много неща от него. И Бога си представяте такъв, какъвто не е, поради което не можете да научите нищо от Него. Не само че нищо не можете да научите, но даже по-лоши ставате. За Бога говорите, а по-лоши ставате. Например, казвате, че Бог е Любов. Обаче щом ви обиди някой, забравяте Божията Любов и започвате да се разпярвате с него. (93, с. 82)

Имаш знания, а не можеш да наредиш живота си; имаш знания, а не можеш да се въздържиш. Какво знание е това? Ако те смущават най-малките неща, учен човек ли си ти? Смущението е външен процес. То е резултат на чуждо съзнание, което се намества в човека. Това чуждо съзнание наричат „дявол“. Той си мисли, че може да бъде като Бога, и със своето голямо мнение за себе си влиза в хората и ги отклонява от правия път. Няма място в човека, дето чуждото съзнание да не може да проникне. То управлява човека, кара го да се моли, да работи повече, отколкото трябва; да учи, да чете, да копае и т.н. Някога става точно обратното. То казва на човека: „Няма защо да се молиш, няма защо да учиш, да четеш, да работиш. Ти си създаден да управляваш и да заповядваш, не може други да ти заповядват.“ Така именно човек започва да се колебае, да се раздвоява, докато дойде в състояние сам себе си да не познава. Павел казва: „Въоръжете се с търпение, докато дойде във вас Христос, т.е. Любовта.“ Тя ще ви покаже вашия истински вътрешен образ. Казано е: „Да се не смущава сърцето ви.“ Въпреки това хората се смущават. Те се страхуват от дявола, т.е. от злото, и го търсят в този-онзи човек. Дяволът няма физически образ. (93, с. 22)

Светът се нуждае от богати хора по ум, по сърце и по душа. Казано е: „Блажени нищите духом.“ Това не значи, че нищият е хилав, беден, слаб. Напротив, той е силен по дух, по съзнание, по разбиране. Казано е още: „Блажени кротките.“ Кроткият не е слаб и мекушав. Той е силен чрез кротостта си и така се налага над злото, над неправдата в света. Кроткият не се хвали, не говори за себе си, но прилага силата си. Дяволът е допуснат в света именно за това – да направи хората силни. Чрез него те опитват силата си. Като излизат от двубой с него, ако той ги повали на земята, те продължават да се тренират, докато най-после го победят и сложат на земята. Когато дяволът започне да се плаши от хората и да бяга от тях, тогава те ще разбират какво значи кротък, нищ, чистосърдечен. (96, с. 204)

Някой ме пита защо се допусна дяволът да ви изкушава. – Ами ти защо го допусна? Ти сам го допусна, а търсиш причината отвън. (69, с. 9)

Изпитът приближава. Всички хора ще бъдат изпитани, да се разбере каква е силата им, каква е любовта им и с какво знание разполагат. Ще излезеш пред изпитната комисия и ще се биеш. Противникът ти ще бъде силен човек. Тук ще се изпита и постоянството ти. Ако се откажеш още след първата борба, ти си от слабите. Не, 99 пъти ще излизаш на борба, докато най-после победиш. Ще излезеш стотния път, ще хванеш противника си, ще го стиснеш и ще кажеш: „Да знаеш кой съм! Да знаеш с кого си имаш работа!“ Желая ви да победите дявола, макар и на стотния път. Като се борите с него, вие черпите от силата му и ставате силни. Дяволът е много енергичен. Той се бори с човека до последни сили, но като види, че е победен, казва: „Научиха изкуството ми!“ Който не се е борил с дявола, той не е развил силата си. Ако сте се борили с него, не съжбялявайте. Който се е борил с дявола и го е победил, той има бъдеще – учен може да стане, богат може да стане. Дяволът е учител на хората. Много неща можете да научите от него. В миналото човек е орал, копал земята сам, с двете си ръце. Дяволът го е научил как да оре и да копае. Той му е казал: „Защо се мъчиш сам? Вземи два вола, впрегни ги, направи си рало и иди да ореш нивата. Вземи четири колела, сложи им по една ос, съедини ги, направи си кола и започни да впрягаш конете, воловете – да ти помагат.“ (14, с. 241)

Най-после човек може да се бори и с дявола. Какво оставя дяволът? Той оставя своята чернота. Като излезе от борбата си с дявола, човек почернява, погрознява и започва да съжбялява, че е влязъл в борба с него. Каквото и да прави, човек трябва да се бори с дявола. Той е голям майстор в борбата. Всички се отвращават от дявола, а въпреки това всеки ден дружат с него. Тук ще го видите да чука чаша за здраве с някои добри хора, там ще го видите, че влязъл в съдружие с някой богат търговец. Всички се радват на веселостта му, на сладкодумието му, на доброжелателството му – не го познават хората. Защо? Защото те си го представят особен, не като човека, вследствие на което попадат в неговите примки. След като създаде ред неприятности, той ще дойде да ви съжбялява, че сте пострадали много, че са ви излъгали, и казва: „Да бях дошъл при вас, нямаше да пострадате така.“ Като разберете един ден, че дяволът ви е създал всички нещастия, вие се връщате пак към старата философия и казвате: „Защо стана така?“ – Защото другояче не можеше да стане. За подобни случаи турците казват: „Или си отваряй очите, или ще ти ги отворят!“ С други думи казано: или разбирай как стават нещата, или ще те накарат да разбереш. (21, с. 31)

Казано е: „Съблазънта неизбежно ще дойде.“ Всеки човек е изложен на съблазън. Все някакво греховно чувство или греховна мисъл ще мине

през вас и ще ви съблазни. Съблазънта се явява в разни форми. Често дяволът се крие под мантията на Любовта, под мантията на Мъдростта и Истината. Де ли е той? Той носи Любовта отпред, невежеството отзад; Истината и свободата отпред, а лъжата и ограничението отзад. Той първо ще ти сложи пълна торба с ечемик, както господарят на своя кон, и като го нахрани, ще го яхне и ще му каже: „Ще вървиш, дете ти заповядвам!“ (69, с. 348)

Седял си до един меланхоличен човек и си възприел неговото неразположение; седял си до човек, който мисли и чувства правилно, и ти ставаш като него – добър, весел. Човек се влияе от окръжаващите. Слабият се поддава лесно на чуждо влияние. Ще кажете, че лошите мисли се дължат на дявола. Възможно е. Първата причина може да е дяволът, но той не е сам. Най-малко 40-50 души са в негова услуга. Той ги изпраща да изследват вярата, надеждата и любовта на човека, да знае с какво ще се справя. После те изучават какво богатство има даден човек, къде е скрито. И след като събере всички данни, тогава той пристъпва към работа. Като разбере, че богатството му е във вярата, ще направи всичко възможно да го обезвери. Ще го убеди да вярва в силата на парите. Щом повярва в парите, ще го качи на висок връх и оттам ще го събори. Ще отнеме богатството му и ще го изостави. Как се познава кога работи дяволът? – Той всякога започва добре и свършва зле. Като те срещне, ще те хвали, ще те ласкае, докато се хванеш на въдицата. После ще ти каже, че по-глупав човек от тебе няма, и ще те остави сам да се освобождаваш. Не се обезсърчавай, но не вярвай на този, който започва добре и свършва зле. Започни отново и знай, че който те хвали и който те кори, е един и същ. Обърни погледа си към онзи, който разбира добре живота. В него е добрият дух. Той казва: „Добър си, но не постъпваш добре; даровит си, но не учиш. Започни отново да работиш и да учиш.“ Сегашните християни се отклонили от своя път поради мисълта, която са им внушили, че дарбите и способностите се дават даром от Господа Исуса Христа. – Всичко ще ти се даде, ако учиш и работиш. Само така можем да придобием съвършенството, за което се говори. Смисълът на живота е в съвършенството. (66, с. 239)

Християнската философия, като практична философия на живота, препоръчва на всички хора да не се произнасят за злото, както и за дявола. Никой няма право, нито власт да съди дявола и да се произнася за него. Кой ти даде право да обвиняваш за всичко дявола? Ако наистина дяволът е толкова лош, защо Бог го допусна в съвета на Синовете Божии? Даже Бог го запита: „Познаваш ли моя раб Йова? Знаеш ли, че няма подобен на него?“ Дяволът отговори: „Аз съм на особено мнение за Йова. Ти си му дал много богатства, осигурил си го. Отнеми всичкото му богатство, тогава ще видиш колко е верен. Дай го на мене, аз да го изпитам. Тогава ще си кажа мнението.“ Така се разговарял Сатаната с Господа. Сега и на вас казвам: не се занимавайте с дявола! Не говорете

лошо за него. Колкото по-лошо говорите за дявола, толкова по-зле за вас. Закон е: за каквото говори човек, това го сполетява. Ако говориш за злото, зло те сполетява; ако говориш за доброто, добро те сполетява. От каквото се страхуваш, това става. Дали вярваш в тоя закон, или не вярваш, не е важно. Някога ще го провериш. Ти желаеш смъртта на някого. Той може да не умре, но друг някой ще умре. Като знаете това, бъдете внимателни в своите мисли и чувства. Искаш да застреляш някого. Защо ще го стреляш? – „Защото не го обичам.“ Обаче по невнимание куршумът попада на друг някой, за когото скърбиш. Също така и мисълта ви рядко попада там, дето я отправяте. Тя отива там, дето не сте очаквали. Казвам: ония, които вървят в Божия път, трябва да изпразнят пушките си. (134, с. 119)

Кое е числото 666? То е кабалистическо число. Нали човек бе създаден в шестия ден? При това 3 по 6 прави 18 – това са трима царе: руският, германският и сега българският. И тримата трябва да отстъпят на Христа, Който иде. Числото 18, както и числото 6, е човешко. Има и друго тълкуване: човекът е трояк – той живее на физическия, астралния и духовния свят. (61, с. 28)

И в Писанието се говори за число, съставено от три шесторки – 666. Като съберем трите шесторки, получаваме числото 18; $1+8=9$. Деветорката показва известни опитности, които човек е придобил като резултат на страданията. Като страда, човек се учи. Щом се заговори за страдания, хората (особено религиозните) се питат защо са допуснати страданията за вярващия. Вярата не е щит против страданията. И вярващият страда, но той носи страданията разумно и лесно се справя с тях. Бог твори всеки момент, следователно истински вярващият трябва да върви неуморно след Божията мисъл, да не изпада в противоречия. Не следва ли Божията мисъл, той отстъпва назад и се спъва. (116, с. 21)

Числото 666 е число на човека, на греха. Това число трябва да се превърне в 999, за да може човек да излезе от греха. (130^a, с. 141)

Човек, който няма Любов в себе си, е всякога зает. Той няма време да покани някого и да го нагости. За онзи, който люби, времето се продължава. Веднъж запитали дявола как е забогатял и отде черпи своето богатство. Той нищо не отговорил. Един ден, поради слабост към един от своите ученици, той се навел близо до ухото му и пошепнал: „Само на тебе ще кажа една истина, но с никого да не я споделяш. Аз забогатях по следния начин: когато някой реши да направи едно добро, аз му нашепвам: „Не бързай, не е време сега!“ Друг намисли да помогне на някого, аз му нашепвам: „Не разсипвай богатството си, никой няма да се погрижи за тебе!“ Искат ли от някого пари назаем, аз му нашепвам: „Кажки, че нямаш!“ В това време аз ги обирам – на този взимам парите, на онзи – хляба, и така трупам богатства. Като видя, че сърцата на хората са затворени, аз отивам при онези, които не са получили нищо от тях,

и им нашепвам да ги хулят, да ги критикуват.“ Сега на вас казвам: не давайте мнението си за неща, които не познавате. Не се поддавайте на външни внушения. Не критикувайте, но първо вие дайте пример как се живее. (90, с. 187)

Едно трябва да знаете: Бог царува и на небето, и на земята. Той управлява и рая, и ада. Следователно Неговата воля абсолютно трябва да се изпълни. Мнозина казват, че сред обществото понякога се явява някакъв голям тартор, когото наричат Луцифер. Никакъв Луцифер не съществува! Луцифер – това са лошите гении на човечеството, които имат за цел да го спъват в развитието му. Те представляват колективно общество от човешки души. Те се различават само по посоката на своето движение. Първите се движат отгоре надолу и си служат с тъмнината. Вторите се движат в обратна посока – отдолу нагоре – и си служат със светлината. (86, с. 132)

Какво представлява съмнението? То е язва, която разяжда всички народи, всички общества – научни и религиозни. Тя разяжда всички домове, отношенията между братя и сестри, между приятели и възлюбени – навсякъде съмнение. За Бога говорят, за Любов говорят, но съмнението е на първо място. Малка причина е нужна да се яви съмнението. Казват, че Антихрист щял да дойде в света. Този антихрист от хиляди години е в сърцата на хората, той управлява света. Кога не е бил Антихрист в света, та сега щял да дойде! Как ще дойде? Със стомна в ръка, която всички хора ще целуват. Антихристът е от памти века в света. Сегашните страдания, войни, кражби, убийства не са ли негово дело? И за нас казват, че хората трябва да се пазят от нас, че сме антихристи. Та съмнението не се дължи на нашата зла воля, то е стар навик. Как ще се явите пред Бога със съмнението? (99, с. 49)

ХРИСТОС И ДЯВОЛЪТ

Вложете вярата в ума си, Любовта в сърцето си, за да познаете Бога като Истина. Щом познаете Бога, ще се освободите от всички стари връзки. И като срещнете своя възлюбен, ще Го познаете. Знаете ли името Му? Не знаете. Казано е в Писанието, че Той ще дойде инкогнито. Той има особен език, не като вашия. Ако знаете Божествения език, ще се разберете с Него. Той има особен знак на челото Си. Само тоя ще Го познае, който има Любов и вяра в себе си. Като Го види, сестрата ще каже: „Този е моят брат!“ Приятелят ще каже: „Този е моят приятел.“ В бъдеще хората ще се познават по тоя знак. Видят ли го, никой не може да ги излъже. Казвате, че дяволът дошъл в света и турил печат на хората. Наистина, само двама поставят печат: Христос и дяволът. По какво се различават тия печати? Качествата на Христовия печат на Любовта са следните: Любов, радост, мир, дълготърпение, кротост, смирение,

благост, милосърдие и въздържание. Печатът на дявола е числото 666. Неговите качества са: прелюбодеяние, плът, чародейство, ревност, кощунство и др. Днес и Христос, и Антихрист поставят печат върху челото на хората. Не се плашете! Видите ли на челото на някой човек печата на Христа – подайте му братски ръката си. Видите ли на челото на някой човек печата на Антихриста, т.е. на дявола – заобиколете го! (91, с. 23)

Съвременните хора казват, че Христовото учение не е приложимо, че човек не може да води чист и свят живот, че не може да бъде като Христос. Значи като Христос не може да живеете, а като дявола – може! Когато казвате, че не можете да живеете добре, не можете да учите; че от вас нищо няма да излезе – това е дяволско внушение. На дявола вярвате, а на Христос не вярвате. Не, приемете Любовта в себе си и започнете да я слушате. Имайте свещен трепет към нея и каквото ви каже тя, изпълнявайте. (116, с. 114)

Ако държите Божиите заповеди и пребъдвате в Любовта Му, вие сте на прав път и каквото пожелаете, можете да го стигнете. Христос работи с думата „мога“, а дяволът – с думите „не мога“. Кажеш ли, че можеш да живееш добре, Христос е с теб. Кажеш ли, че не можеш да живееш добре, Христос е далеч от тебе. – „Грешен човек съм.“ – Кажеш ли някой така, това значи, че волята му е слаба. Грехът, погрешките се крият в човешкото безволие. Дайте права насока на волята си и вие ще се повдигнете. Ако сте сгрешили, ще се очистите. Много вода има в природата, следователно човек всякога може да се мие и чисти. Мъже и жени – всички трябва да се чистят, да съзнаят своето предназначение и да го изпълнят. (30, с. 225)

Мислите ли, че имената на вълка, на змията не отговарят на техните прояви? Ако един мирен и тих по характер човек произнася в продължение на един месец по няколко пъти на ден думата „змия“, непременно ще почувства вибрациите на змията. Сегашните хора често говорят за дявола, за дяволски работи и без да подозират, възприемат неговите вибрации. Хората мислят повече за дявола, отколкото за Бога...

Сега очаквате да дойде Христос на земята, да оправи света. Христос е на земята, между вас и във вас. Аз Го виждам. Казвате: „Какъв е тоя Христос?“ Аз Го виждам, но не такъв, какъвто вие си Го представяте. Вие мислите, че Христос седи отдясно на Отца, с ореол и бяла премяна. Христос е между хората, няма защо да Го очакват да се яви като светкавица между тях. Достатъчно е Христос да ви погледне в очите, за да внесе във вас такъв пламък, който да ви направи герои, да работите за Него. Аз бих желал българите да видят тоя Христос, Който може да внесе Любовта в душите им. Бих желал българите да видят тоя Христос, Който може да внесе Божията мисъл в умовете им, и да престанат да се

интересуват от дявола. Никакъв дявол не съществува! Аз отричам дявола като съществена реалност. Като обикновено същество, като относителна реалност дяволът съществува, но не и като абсолютна реалност. За себе си казвам: аз не се плаша от относителната реалност на нещата. Хора с относителна същност са временни, те нямат голяма стойност. Такова същество е дяволът, от когото хората се страхуват. Светът, който Бог създаде, в началото си е бил относителна реалност, затова се казва, че Бог създаде света от нищо. В тая относителна маса се създадоха условия, за да се прояви истинската, абсолютната реалност. (35, с. 168-170)

Като ученици вие трябва да изучавате закона на различаването, да знаете кой ви говори. Понякога ви говорят отвътре и вие мислите, че някое възвишено същество ви говори. Чувате да ви говори: „Благодари на мене, че те вкарах в пътя. Благодарни на мене за богатството, за знанието, за силата, които придоби. Благодарни на мене, че позна любовта.“ Чувате ли да ви се говори по този начин, знайте, че това не изхожда от някое възвишено същество. Това е гласът на изкушението. А вие знаете, че дяволът изкушава човека. Всичко, което той ви говори, е лъжа. Бог внесе светлина и знание в ума на човека. Той му дава сила и богатство. Той изявява Любовта Си към човека и му дава възможност да я познае. Любовта е абсолютно неизвестна област за дявола. По отношение на Любовта той е първокласен невежа. Каквито престъпления и да направи, дяволът всякога успява да се освободи от отговорност. Единственото престъпление, от отговорността на което той не може да избяга, това е осъждането на Христа. От 2000 години насам го съдят и той търси начин как да се оправдае, как да се защити, но и досега още не е намерил. Престъплението му е толкова голямо, че никакви доводи не могат да го спасят. Който има опитността да е чувал съветите на дявола, той не може да не различава кога кой му говори. Възвишените същества говорят по съвсем друг начин от този на дявола. В думите им няма насилие, нито ограничаване, нито ласки или хвалби. Те даже и съвети не дават. Те следят постъпките на човека и тихо му нашепват: „Това не е добро, коригирай се.“ ... Помнете, че обезсърчаването, недоволството, гневът, тъгата не са ваши. Те имат дяволски произход. Всички отрицателни прояви на човека са дяволски. Доброто, положителното в човека е на Христа. То има Божествен произход. Човек живее едновременно два живота: на дявола и на Христа. Дяволът всеки ден скърца със зъби и си казва: „Свърши се моят живот! Изгубих властта си и днес никой не ме зачита, никой не ме слуша!“ Така и човек говори в себе си: „Свърши се моята работа! Остарях, станах за присмех, никой не ме слуша. Като бях млад, всички ми се радваха, слушаха ме; като остарях, никой не иска да ме знае.“ Щом разсъждавате така, ще знаете, че дяволът във вас се пържи. Слушайте го какво говори и мълчете. Речете ли да го утешавате, да вземете неговата страна, вие сте изгубени. Запитайте го как е изпаднал в това положение. Щом му зададете този въпрос, той ще престане да се

оплаква. Дяволът не обича да разправя историята на своя живот. Едно трябва да знаете: каквото и да ви говори дяволът, каквито съвети и да ви дава, не го слушайте. За да бъде по-убедителен, ще ви каже, че някога и той като вас е бил идеалист, но закъсал. Също така и вие един ден ще закъсате в живота си. Защо е закъсал? Защото не е вървял в правия път. Бъдете будни да различавате неговите думи, защото той ще ви говори и отвън, и отвътре. От вас зависи да му дадете прием в себе си или не. Ако не го пуснете да влезе във вас, той ще седи отвън, ще обикаля и нищо няма да чуе и да разбере. Услужите ли му с вашите слушалки, той може да чува и да разбира. Иначе не му е позволено. Невидимият свят държи отговорен всеки човек, който е дал слушалките си в услуга на дявола. Тази е причината за страданията на хората. Щом чуе някъде нещо, дяволът все ще направи някаква пакост. Като влезе в райската градина, и там направи една пакост – наруши правилата, които съществуваша там. Дяволът извърши едно голямо престъпление – открадна Ева, дъщерята на Адам. За да я спаси от неговите ръце, Адам трябваше да напусне рая. (70, с. 183-186)

„Как да се справяме с недоволството?“ – Недоволството не е ваше. Дяволът е недоволен, а не човекът. Щом влезе в човека, дяволът му предава своето недоволство. Без да знае това, човек приема недоволството на дявола като свое и започва да роптае, да мърмори защо Господ е направил нещата така, а не иначе; защо съществуват страданията и т.н... Човек трябва да има будно съзнание, да разбира откъде идат изпитанията и изкушенията в живота му. Със слизането Си на Земята Христос свали юларите на дявола от главите на хората и ги направи свободни. Щом е така, бъдете будни, да не оставите дявола отново да туря юларите си върху вашите глави. (70, с. 160)

На път с един крак не тръгвай. На нива с една ръка не отивай. При Бога с едно око не ходи. Казвате: „Нали е писано в Евангелието, че ако дясното око те съблазнява, да го извадиш.“ Казвам: окото, което съблазнява човека, е око на дявола. В такъв случай аз бих казал: извади окото на дявола, което те съблазнява, и го хвърли; по-добре е да влезеш с едно око в Царството Божие, отколкото да имаш едно дяволско око. Така че едното око на човека е Божествено, а другото – дяволско. Питам: по какво се познава дяволското око? Дяволското око е всякога недоволено. Сипват някому в чинията ядене. Той погледне в чинията си и казва: „Малко ми е!“ Сипват му втора лъжица. Казвам: първата лъжица струва повече от втората. Втората лъжица е окото на дявола. Колкото са ти сипали първия път, вземи чинията си и благодари. Това е Божественото око, което всякога е доволно. (146, с. 69)

Ако е за обида, няма какво да се обиждате. Вие, които седите пред мене, още не сте истинският човек. Аз виждам пред себе си хора, облечени в дрехи, с определени тегло и форма, но това не е човекът. Аз

имам високо мнение за човека. Във вас се крие нещо велико, което и вие сами не съзнавате. Един ден Божественото в човека ще се прояви и вие ще разберете какво е животът, какво е самият човек. Христос казва: „Отдайте кесаревото кесарю, Божието – Богу.“ Когато отдадете кесаревото кесарю, тогава ще се освободите. Всяка лоша мисъл, всяко лошо желание не са ваши, те са на кесаря – отдайте ги на кесаря. Кой е кесарят в човека? – Дяволът. Казваш: „Днес се разсърдих.“ – Отдаде ли кесаревото кесарю? Отдай кесаревото кесарю! Отдавайте не само кесаревото кесарю, но и Божието Богу. Кесаревото е човешкото. Ние сме длъжни на човешкото. Следователно на всеки човек трябва да отдадем това, което му дължим. Това значи да разбираме смисъла на живота. (35, с. 62)

Клетките на човешкия организъм трябва да се обновяват, да бъдат винаги млади. За да не остарява преждевременно, човек трябва да внимава да не се пресилва с работа. Търпеливият спазва този закон. Той всичко върши с радост, но никога не се претоварва. Той не се обижда. Каквато обидна дума да му се каже, той всякога ще намери нещо добро в нея и ще я използва за своето повдигане. Кажете ли думата „Сатана“ на някого, той веднага ще се обиди. Защо? – Той счита, че тази дума е лоша. Частицата „sat“ означава проява на Божествената сила в света. Когато човек се проявява, едновременно се раждат и доброто, и злото. Когато кажат на някой човек „Сатана“, станал ли е Сатана? Отде произлиза думата „Сатана“? – От Сатанаил. Когато паднал, Сатанаил стана Сатана. Думите Сатанаил, Кришна, Христос са синоними. В написването на тия имена е станало известно преобразуване. (28, с. 166)

Казано е в Писанието, че Сатана изкушавал Христа. Сатаната разбирал добре човека, затова се домогнал до Христа чрез трите пътя на прояви (пътят на волята, пътят на сърцето и пътят на ума – бел. Р. Ив.). Той изпитвал волята, сърцето и ума Му, да види каква устойчивост има в Него. Сатаната каза на Христа: „Ако си Син Божий, превърни тия камъни на хляб.“ Христос му отговори: „Няма защо да изменям естеството на камъните. Казано е, че не само с хляб ще живее човек, но и с всяко слово, което излиза от устата на Бога.“ Разбра Сатаната, че пред него стои човек със силна воля. После изпита сърцето Му, каго каза: „Хвърли се от тоя храм. Нали е казано, че ангели ще Те носят на ръце, няма да Те оставят да се препънеш в камък.“ Той мислеше, че Христос е суеверен човек. Отговори му се: „Махни се отгук, Сатано! Казано е да не изкушаваме Господа.“ Най-последно се изпита и умът Му. Сатаната Му каза: „Виждаш ли всички тия царства? Ако ми се поклониш, Твои ще бъдат.“ Христос му отговори: „Само на Господа можеш да се поклониш и Нему да служиш.“ (22, с. 20)

Започнеш ли някаква работа с Любов, тя непременно ще има успех. Светът може да се обърне с главата надолу, но тази работа ще се свърши благополучно. И бури могат да се явят, и потоп може да стане, но в края

на краищата Любовта ще надвие. Не изпитваха ли и Христа по същия начин? Той беше поставен на кръста, дето сатаната му казваше: „Ти искаше да оправиш света, но не можа. И други преди Тебе се опитаха. Аз исках да Ти дам да управляваш всички светове, само да ми се поклониш, но Ти не се съгласи. Сега ще седиш прикован на кръста и ще Ти покажа кой съм аз: в Твое име ще се вършат престъпления и всичко това Ти ще гледаш.“ Христос въздъхна, дигна очите Си към Бога и каза: „Господи, защо Си Ме оставил?“ Обаче веднага след това погледна към Сатаната и каза: „Сега аз виждам кой си и какво можеш да направиш, но после ти ще видиш кой съм и какво Аз мога да направя.“ И наистина Христос възкръсна и с това показа на хората какво може да направи. Той понесе всички страдания и след това каза: „Даде Ми се всяка власт на небето и на земята. Идете и проповядвайте, Аз ще бъда с вас до скончанието на века!“ Казвам: от страданията на Христа трябва да се извади поука. Всеки ще бъде поставен на позорния стълб и той трябва да устоява. Тогав Сатаната и вас ще пита: „Ти знаеш ли кой съм аз и какво мога да направя?“ Вие ще му отговорите: „Какво можеш да направиш, зная, но и ти ще видиш какво аз мога да направя.“ (71, с. 81)

Христос беше поставен пред няколко изпитания. Последното изпитание беше най-тежко. Сатаната Му каза: „Ти си дошъл да реформиращ моя свят, но ще Ти покажа как ще го реформиращ. Аз ще Те закова на кръста, да видиш какъв е резултатът на Твоето учение.“ И наистина, той закова Христос на кръста. След това хората взеха този кръст и го направиха свещен. Съвременните християни целуват дървения кръст, но не прилагат учението на Христос. Приложение е нужно! Днес всички хора носят кръста, на който Христос е бил разпнат, но приложение на учението Му няма. (14, с. 187)

Щом живееш в самосъзнанието и днес си щастлив, следващия момент очаквай нещастие. Това е неизбежен закон. Това състояние на самосъзнанието е родено под влиянието на същества, които в религията се наричат дявол, Сатана, а в окултизма – адепти на Черната ложа. И Първичната Причина не спря това отклонение, а с присъщата ѝ премъдрост използва това състояние на съзнанието, в което сега се мъчим, и по пътя на мъченията и страданията ние ще излезем от това състояние и ще влезем отново в естествения ход на творческия процес. И Христос дойде на Земята, за да ни освободи от самосъзнанието на греха. Ти съзнаваш, че не те обичат, че си лош, сиромах, беден и пр. Това е самосъзнанието и от него човек страда. Затова най-първо трябва да се освободим от този стар баща – самосъзнанието, което ни свързва с една йерархия от същества, които спъват нашето развитие. В живота на самосъзнанието човек е изложен на промени, на болести и смърт. За да се избави човек от това състояние, трябва да премине в областта на свръхсъзнанието или космичното съзнание, където е нормалната проява на творческия процес на живота. Това състояние източните народи го

наричат нирвана – място на щастието. Това е новото съзнание на човека, в което той не се изгубва като индивидуалност, а, напротив – там познава себе си; там той познава своето знание, мощ, сила и живее в непреривна радост; вижда мировия ред и хармония и разбира смисъла и мястото на всяко нещо. Зад всички противоречия вижда добрата страна, която ще излезе от тях; вижда доброто в неговото вечно проявление. Докато лозунгът на тези, които живеят в самосъзнанието е „човек за човека е вълк“ , то лозунгът на новия човек с космическо съзнание е „човек за човека е брат“ . Тук вече изчезват слуги и господари, бедни и богати, управлявани и управляващи, а всички са служители на природата и всеки се ползва от богатата на живота според нуждите си. (4, с. 55)

Всяка възвишена и благородна мисъл, която прониква в твоя ум; всяко благородно и възвишено чувство, което прониква в твоето сърце, и всяко възвишено и благородно желание, което прониква в твоята душа – това е Христос, Който прониква. Той е един възвишен колективен Дух, един колективен импулс. Туй, дето казваш: „Аз направих това нещо, аз написах това стихотворение“ – това е дяволското в света. Ами че за да напишеш това стихотворение, ти изяде четири кокошки, изпи три кила вино, изяде една хубава баница. Добре, като казваш, че ти си го направил, направи това нещо без кокошките, без виното, без баницата! – „Не мога.“ – Тогава признай това и кажи в себе си: „Аз, кокошките, винцето и баницата написахме това стихотворение!“ Това е учението! Трябва да знаете, че сегашното християнство дължи своя живот на живота на онези хиляди мъченици, които са се пожертвали за благо на другите. А сега хората се спират и казват: „Кой е праведен?“ – Праведни хора са само тези, които са пожертвали своя живот за другите. Това нещо ние трябва да признаем и да не мислим, че сегашният живот, който имаме, е наш. Не, ние дължим своя живот на другите. (104, с. 176)

За умния всичко е добро, за глупавия нищо не е добро. Умният човек и от най-глупавите работи изкарва нещо. Той прилича на онзи художник, който от дадени криви линии, безразборно нахвърляни, изкарва много хубави картини. От едно колелце той ще направи нещо хубаво и интересно. Такова нещо е Божественото в нас. Каквото безобразие да направи дяволът, Божественият Дух преобразява всичко и казва: смисъл има в тия неща! Това е велико изкуство. Като дойде Разпнатият, т.е. Божествената Любов, ще постави всичко в Божествена хармония. (99, с. 101)

Ще кажете: „Как да постъпваме тогава?“ – Ще гледаш да забравиш всякаква обида, защото иначе ще дадеш място на дявола в сърцето ти. А що е дяволът? То е изявление на гнева Божий против всякаква правда. И тъй, като кажеш, че не можеш да простиш, то е, защото дяволът е дошъл в сърцето ти. Казваш: „Христос е дошъл в мене.“ Когато простиш и ти олекне, Христос е дошъл. Утре се разкаеш, казваш: „А, не мога да

му простя.“ – Дяволът е дошъл в тебе. Ти мязаш на онази мома, която харесва едного, защото е добър, хубав, но е недоволна и се колебае, защото няма пари, къща, положение. Другото харесва, но се колебае, понеже има положение, знание, но не е добър. Чуди се кого да избере. Сега дяволът в този свят къщи има, положение, всичко има, а Христос няма нищо. Вие мислите: „Църквите принадлежат на Христа.“ Не се лъжете – всяка църква има епитроп – заключени са те, не е време да се отварят сега. Ще кажат някои: „Поне болниците са на Христа.“ Правдата, според мене, е още на дявола. Някои се оплакват: „Не ни дадоха правото.“ Ще ти отдадат право според дявола. Защото и дяволът си има право. Той казва: „На мене 3-4, на тебе 3-4. Ако не се съгласяваш, хайде навън.“ Това, което става в света, ни най-малко не трябва да ни смуцава. Този умрял, онзи умрял. Ще умират хората, къщи ще изгарят, параходи ще потъват и т.н. Не е това злото, че къщи ще изгарят, че деца ще умират, но злото е в това, че вие не прощавате. Сега, като ви говоря, вие казвате: „Аз съм готов да простя.“ Христос казва: „Не само да простиш, но и да си готов всичко да дадеш.“ А вие какво правите? – „Хайде да се простим!“ – Целунете се, простите се, а на другия ден – виж, че сте се заловили пак за косите. Аз нямам нищо против тези прощавания, но когато дойдете до Божествения свят, не трябва да има никакъв червей, който да ви гложди. (2, с. 56)

Казваме: „Аз плача, скръбна ми е душата“ , но когато кажем: „Господи, прости – аз Ти причиних толкова страдания с нечисти мисли и действия“ , тогава ще дойдем на онзи истински път, който ще ни избави от съвременното зло. И най-сетне трябва да оставим нашия Господ да закрепне в нас. Ние сме Го свързали с въжета и сме Го приковали. Трябва да Го положим и оставим спокоен в гроба и Той тогава ще възкръсне и ще ни освободи. И бъдете уверени в нещо – ония, които спъват пътя Му, то сме ние, хората – дяволите не спъват пътя Господен. (123, с. 9)

БОГ И ДЯВОЛ

Дяволът – това е същество, което е ограничило Бога в себе си и затова Бог го е ограничил отвън. Дай абсолютна свобода на Бога в себе си и тогава пред тебе ще се разкрие един необятен свят. (141, с. 52)

Там, дето Господ влиза, дявол не може да влезе. Дето не е Бог, там е дяволът. Когато някой каже „дявол ме газил“ , аз разбирам какво иска да каже. Ако Господ е в твоето сърце, дяволът не може да те газил. (124, с. 17)

Луцифер някога бе решил да се състезава с Бога, но той и досега не може да се върне на небето. Всяко нещо, извършено против Божията воля, е лишено от благодат и истина. Такова нещо завършва с катастрофа. Тя не иде от това, че Бог е жесток, но защото пътят на тъмнината води

неминуемо до нея. (152, с. 150)

Бог гради, а дяволът разрушава. Свържете се с Онзи, Който гради... И тъй, помнете, че дяволското гърне, в което често бъркате, е пълно с нечистотии. – „Има ли дяволи между хората?“ – Има, те са духове, въплътени в човешка форма. Те са хубаво облечени, заемат различни служби в обществото. – „Как се познава дяволът?“ – Много лесно. Достатъчно е да бръкнеш в гърнето му, за да разбереш с кого си имаш работа. Отгоре в гърнето има нещо сладко, но вътре е пълно с нечистотии. Тази е диагнозата, по която познавате присъствието на дявола... Който живее само за себе си, той служи на злото, т.е. на дявола. Следователно впрегнете дявола на работа. Кажете му, че той има право на гост само три дена – на четвъртия трябва да отиде на работа. (20, с. 70, 160 и 190)

Като ученици вие трябва да прилагате в живота си закона за правилна обмяна между мислите и чувствата си, за да бъдете здрави и бодри, да не изтощавате организма си. Когато човек се натовари повече, отколкото трябва, и не може сам да се разтовари, Писанието го съветва да се обърне към Бога. Бог е единственият, Който знае как да свали големия товар от гърба на човека и да го разтовари. Кой товари човека? – Дяволът, злото го товари. Злото се явява във формата на същество, което обича. Поддадете ли се на това същество, то започва да товари. Злото говори за любовта и товари човека, докато му одере кожата. Виждате ли, че кожата ви се дере, не чакайте последния момент да ви одерат, а веднага идете при Господа и помолете Го да ви разтовари. Отидете ли при Бога, бъдете уверени, че Той ще ви разтовари. Значи две начала работят в света – едното начало товари, а другото – разтоварва. Едното начало наричат Сатана, а другото – Бог. В старо време са ги наричали Ормузд (Христос) и Ариман (Сатана). (139, с. 202)

Нищо не става произволно. Който не познава законите на живота, мисли, че някои неща стават произволно или по волята на дявола. Какво всъщност е дяволът? Той е колективно същество. Милиарди същества образуват едно търговско сдружение с единствената цел да задигат всичко, което харесват, и да го продават. Някои рисуват дявола като човек с волски рога. Кой не си е служил с рогата на дявола? Те представляват чаша, с която може да се пие вода, вино. Който пие вино, не употребява ли рогата на дявола? Когато си неразположен, не си ли свързан с рогата на дявола? Нищо лошо няма в дяволските рога, но важно е как ги употребявате. Възмущавате се от дяволските рога, но без тях не можете да ушиете никаква дреха. Всяка игла е дяволски рог. Случи ли се нещо лошо в живота, всички казват, че дяволът е причина за това. Не е така. Всеки сам е виновен за лошото, което му се случва. Има нещо лошо в дявола, а именно: той може да спъне развитието на човека – да подобри своето положение, а да влошинеговото. Докато не се спъне от дявола, човек не се интересува от него. Той гледа на

дявола като на човек. Щом го спъне, тогава го нарича дявол, демон. Под „дявол“ разбират клеветник, шепотник – това е неговата специалност. Той нашепва на човека различни неща, докато го накара да направи някаква грешка, и после отива при Господа да го клевети; ще представи грешката му по-голяма, отколкото е в действителност. Бог вижда какво прави дяволът, разбира намеренията му, но нищо не казва – само се усмихва. Във всеки човек може да се яви желание, като в дявола, да наклевети своя ближен. Това се дължи на слизането на духа в гъстата материя. Защо е така, не е важно. Това е една отровна област, в която не трябва да влизате. Занимавате ли се с дявола, имате възможност да се отровите. Не трябва да се говори много за дявола. Говориш ли за него, и в теб може да се яви желание да намериш някаква грешка в ближния си и да го наклеветиш. Какво изисква новата философия от човека? – Да служи на Бога. Новата философия е Божествената. Тя подразбира служене на Бога с любов. Страшно е да служиш без любов. Помнете: никога не ограничавайте силите на Любовта и силите на доброто в себе си. Ограничете ли ги, ще се натъкнете на злото в себе си. (132, с. 193)

Мнозина се запитват съществува ли Бог или не. Някои вярват в съществуването Му, други не вярват, но и едните, и другите нямат страх от Бога. Те се страхуват от хора, животни, но не и от Бога. Не е нужно да се страхуват, но трябва да Го зачитат, да се съгласуват с Неговата воля. Пазете се да не изпаднете в положението на клеветника – дявол, който постоянно хулил името Божие, за което го изпъдили от небето. Който се осмелява да хули своя Създател, той следва пътя на този клеветник и сам подписва присъдата си. Не говорете лошо и за хората, за които Бог се грижи като за Свои деца. Изобщо – не се поддавайте на клевети, на критики, на хули, да не изгубите мястото, което ви е определено на небето. (96, с. 100)

Който не е от Сатаната, трябва да служи на човечеството безкористно, от любов към него, и дори да се жертва за него. Щом искате награда или първо място, или да оправите света – не изпълнявате закона за свободата, Духът не е във вас. Трябва да бъдете последни в света, за да бъдете първи пред Бога. Станете ли първи в света, вие сте последни пред Бога. Това е, което аз зная. Не искам човешка слава, предпочитам Бог да мисли добре за мене.

Гъгнивост, завист, омраза, подозрение, лъжа, всички отрицателни неща в света – това е свойствено на дявола. Изхвърлете този стар баща навън и ще бъдете свободни, ще бъдете с Господа, Който е всемъдър, добър, справедлив, съобразителен и любящ, Който прощава и помага на страдащите и бедните. Ако сто пъти съгрешите и се обърнете към Него, Той ще ви прости! Той наказва само дяволите, Той ги е проклетел и е създал за тях голям огън. Тъй че който не иска да бъде свързан с дяволите, трябва да бъде милостив и съобразителен. (124, с. 171 и 173)

Благодарете и на дявола, който ви е ударил две плесници. Не се обезсърчавайте от това, но изучавайте характера му. Той е добър педагог. Покрай лошите методи той си служи и с добри методи. Много работи на земята са все от него създадени: съдилищата са от него създадени; той внесе крамолата в света и раздели хората на прави и криви. На кого щяха да проповядват свещениците, ако нямаха грешници? Той е причина да се раждат деца. Как щяха хората да изправят погрешките си, ако не се раждаха и прераждаха? Дяволът каза на хората: „Бъдете внимателни към мене. Аз създадох професиите, за да има с какво да се занимавате и да учите. Бог се отнася с почитание към мене. Какво остава тогава за вас?“

Казват, че Бог е всемогъщ, но не вярват в силата Му. Като се случи нещо лошо на човека, той веднага се запитва отде дойде дяволът да му създаде тая неприятност. Той не подозира, че Бог си е послужил с дявола да изпита човека. Ако му дойде някаква болест, нека я приеме добре, като гост, да си поговори с нея, да види какво носи тя. И болестта носи някакво благо... Ще кажете, че Бог направи дявола. Бог създаде дявола, но той сам се направи – отклони се от правия път и днес върши всичко, както той намира за добре. (22, с. 33, 43 и 47)

И християните прилагат Божиите закони от страх да не отидат в ада, във вечния огън. – Не, не се страхувайте от ада и от дявола. Той е на мястото си, като социален закон. Дяволът мъчи човека, но това не трябва да го плаши. Ако искаш да вършиш волята Божия, не мисли за дявола като за страшилище. Той не трябва да те подтиква да вършиш волята на Бога от страх. Дяволът иска да стане господар на човека, но това е невъзможно. Той се е обърнал в една от най-трудните задачи на света. Понеже е участвал в създаването на света, той си помислил, че има право да разрешава всички въпроси. Не е така. Той няма право да се меси в работите на човека. Някои богословски школи проповядват, че дяволът е създал човека. Това твърдение не е вярно. Бог е създал човека. Следователно слабост е на тази школа да мисли, че дяволът е създал човека и оттам има право на него. Нисшият свят е дело на дявола. Като си въобразява повече, отколкото са неговите възможности, той казва на Бога: „Ти създаде небето и земята, но и аз мога да ги създам.“ Питам: може ли дяволът да вдъхне дихание на живот в човека? – Не може. От пръст може да го направи, но живот не може да му вдъхне. В едно предание се казва, че някога дяволът направил човека от пръст, но живот не му вдъхнал, т.е. душа не му дал. Тръгнал човекът след дявола и му казал: „Слушай, като си ме създал, дай ми душа!“ Дяволът се видял в чудо, не знаел какво да прави. Това го принудило да се подчини на Господа и казал: „Господи, каквото ми кажеш, ще изпълня, само дай душа на този човек!“ Затова някои твърдят, че човек е разделен между Бога и дявола. Тази е причината, дето човек върши и добро, и зло. До кръста човек принадлежи на Господа, а от кръста надолу – на дявола.

Така са мислели и някои от старите богомили. Окултистите дават друго обяснение. Каквито обяснения да съществуват, злото си остава зло. Дяволът се заел с невъзможни за него неща. Той иска да издигне лъжата на такава висота, че да мине за истина, а истината да постави на мястото на лъжата. Той иска още да повдигне злото на мястото на доброто, а да смъкне доброто на мястото на злото. Това е абсолютно невъзможно. Значи дяволът се е заел с абсолютно невъзможни задачи. От хиляди години той прави изчисления, опити, но не успява. Исква да превърне лъжата в истина и злото в добро, но опитите му остават безрезултатни. Това е *perpetuum mobile*. Ако може да направи това, той ще бъде единственото божество в света. Обаче то е непостижимо. Той прави големи усилия, но в резултат носи последствията на своите несполуки. Ако истината може да се превърне на лъжа, тя не е истина. И ако доброто може да се превърне на зло, то не е добро. Ако лъжата стане истина, тя късно се е явила в света. Казано е обаче: „Глава на Словото е Истината“, а Словото е без начало и без край. И тъй, не правете грешките на дявола – да превръщате лъжата в истина и злото в добро. Това е неразрешим въпрос. Оставете тези неща настрана, те ще останат завинаги неразрешени. (122, с. 192)

Библейската легенда разправя, че след като Бог даде наставления на Адама как да живее, дошъл и Луцифер, черният адепт; и той му предал друго учение. Сега и двете учения се проявяват в човека като два противоположни стремежа, като два гласа, два вида мисли. Бог му нашепва положителните, а Луцифер – отрицателните. Сега изучавайте себе си, изучавайте двата гласа в себе си и слушайте Божествения, който носи мир, сила, богатство, радост и живот. (74, с. 15)

Истински светия значи да можеш да владееш двата принципа на живота тъй, че да ги употребиш за твоето повдигане – както можеш да укротиш един лъв, една змия, по същия начин можеш да укротиш и един дявол – не можеш да го направиш добър, но можеш да го направиш безвреден. Започнете от вашите мисли. Една мисъл, която ви терзае – това е един лъв, една змия. Не се старайте да ги изпъдите или убиеете, а ги укротете, победете. (124, с. 41)

Майка е само онази жена, която е дала нещо от себе си. Съвременните хора страдат от много майки. Казваш: „Имам физическа майка, имам и духовна майка.“ – Не, една майка трябва да имаш. В кошера има само една царица. Ако се съберат две царици, едната непременно трябва да излезе. Иначе ще стане голяма борба между работниците. Това значи: не внасяйте две идеи в ума си! Срещнат ли се две идеи в ума ви, те ще произведат цяла война. Коя идея е по-силна? Не внасяйте Господа и дявола едновременно в себе си. Ако Господ е вътре, дяволът трябва да бъде вън. Кой е дяволът? Той е втората майка на човека. Дяволът казва: „Аз направих този свят заради тебе.“ – Не, той нищо не е направил!

Обаче той казва, че е направил човека, уредил е живота му. Според мене дяволът не говори истината, макар че се препоръчва за същество, което всичко е направило. Кой е дяволът? Онзи, който си въобразява, че всичко е направил. Кой е Господ? Онзи, Който всичко е направил, въпреки това оставя хората свободни. Той казва, че всичко е направил, и всъщност е така. Какво е Истината? Това, което е направило всичко в света. Затова е казано: „Глава на Твоето Слово е Истината.“ Аз искам да останат в ума ви две реални мисли, а именно – какво е Бог и какво – дяволът. Бог е този, Който е направил всичко. Дяволът е този, който нищо не е направил, а казва, че всичко е направил. В когото от двамата вярвате, на него ще приличате. Ако вярвате на Бога, на Бога е приличате. Ако вярвате в дявола, на него ще приличате. В първия случай човек се радва, а във втория – страда. – „Не може ли да дадем едно малко местенце у нас и на дявола?“ – Ако искате – може, но ще знаете, че ще станете негови роби. Дяволът е крайно взискателен. Като заеме едно място, той така се настанява, че не можеш да го изпъдиш. На дявола добро не може да се прави. – „Защо?“ – Защото ще те направи роб. Види ли, че някой човек е малко внимателен към него, веднага го използва. Като влезе в човека, той се настанява като в свой дом и счита, че всичко е негово. Това ви казвам, за да имате ясна представа какво нещо е дяволът. И без да ви говоря за него, вие го познавате. (122, с. 146)

И тъй, вие сте добри, всички са добри. В какъв смисъл сте добри? Ако някога сте лоши, то е, защото дълго време сте мислили за себе си, че сте лоши. Съберете се някъде и казвате: „Ах, зная го аз него или нея, те не са били тъй добри, както ги мислим.“ Като казвате, че той не е добър, не е добър – и става най-последен такъв. Всички сте добри, но когато влезе дяволът у вас, тогава не сте добри. Дяволът добре е вършил това, което днес върши. Той искал да стане Бог, да владее хората и днес е лош поради това, че иска да вземе това, което не му се пада. Ето защо не трябва да му слугуваме. (2, с. 59)

Едно малко момиче, недоволено от мене, че не съм му дал каквото иска, ми каза един ден: „Аз съм ти сърдита!“ – Защо? – „За да те накарам да ме обикнеш.“ – Ти си избрала най-стария метод. Това е метод на дявола. И дяволът едно време се разсърдил на Господа, за да Го застави да прояви Любовта Си към него. Ето, хиляди години се изминаха оттогава, но той не можа да застави Господа да го обикне. Със сърдене Любовта не се постига. Дойдете ли до сърденето, вие сте далеч от Любовта. Със сърдене, с подозрение и съмнение Любовта не се намира. Това са прояви от друг свят. Не е лошо, че се сърдиш, и това ще дойде, но ако мислиш, че със сърдене ще намериш Любовта, ти си на крив път. Ако се сърдиш, бой те очаква. Малките деца всеки ден опитват това. Щом се разсърдят на майка си или на баща си, тоягата ще играе върху гърба им. Майката казва на детето: „Баща ти ще дойде!“ Бащата казва: „Ти не можеш да се сърдиш. Като пораснеш, можеш да се сърдиш, колкото искаш.“ Сега и

на вас казвам: докато сте в училището, нямате право да се сърдите. Щом излезете вън, сърдете се, колкото искате. (134, с. 202)

Щом дойде Божественото във вас, всички вие, които искате да имате Божието благословение, трябва да дадете всичко доброволно. Ще кажете: „Отде да зная дали Господ ми казва да дам или някой дявол.“ Дяволът винаги казва: „Затвори кесията си и никому нищо не давай, всичко това е само за теб!“ Щом дойде Господ, Той казва: „Отвори кесията си и каквото имаш вътре, давай!“ Божественото не може да се свърши – то е като някой извор – постоянно извира, извира и не се свършва. Ти даваш и никога не се свършва, все тече. Ти давай, то ще си тече. Е, ще те е страх ли, като даваш от Божията вода, че ще свърши? Няма да се страхуваш, защото тази вода никога няма да се свърши. Вие сами ще опитате, че Божиите блага са велики и неизчерпаеми. (83, с. 390)

Щом човек започне да живее за себе си, той е дявол вече. Под думата „дявол“ разбирам човек, който живее за себе си. Една пчела, която живее за себе си, тя е дявол. Един вълк, който живее за себе си, той е дявол. Всеки човек, който живее за себе си, той е дявол. Един човек, който живее за другите – той е ангел. Дойде ви наум да живеете за себе си само. Започнете да живеете за още одного – значи у вас има едно малко подобрение. Ще ви дам една нова идея: злото е, което прави човека постоянно слаб – то е един процес. Някои мислят, че лошите хора са силни – то е погрешно. Само слабите са лоши. Силните винаги са добри. Бог, Който е всемогъщ, е всеблаг. Дяволът, който не е силен, той е слаб, понеже го е страх от Бога. Когато се яви при Бога, той има такива маниери на преклонност, такова уважение! Той казва: „Господи, като мене да Те обича друг в света! Аз съм готов всичко да направя. Те, онези, само добро могат да правят. Мене ме накарай – и добро, и лошо ще направя заради Тебе!“ Дяволът казва на Господа: „За мене няма нещо невъзможно, което да не мога да направя за Тебе. Ако искаш, целия свят може да изколя. Пък и всичките мога да ги съживя.“ Господ го гледа и нищо не му казва. Аз сега ви изнасям това като един силен контраст. (17, с. 76)

Само Слънцето на живота, т.е. Любовта, разрешава мъчнотиите и противоречията. – „И хората могат да ни разрешат мъчнотиите.“ – Не, само Бог в хората разрешава противоречията и мъчнотиите. Под „Бог“ разбирам Любовта. Дето е Любовта, там няма никакви противоречия. – „Аз искам да живея без противоречия и страдания; искам да бъда учен, да зная повече от близките си.“ – И това е възможно, но при други условия на живота. Ето, и дяволът знае много, но е нещастен. – „Защо е нещастен?“ – Защото е скъсал връзката си с Божествения свят. Не може да живееш вън от Бога и да бъдеш щастлив. Докато си на Земята, ще уповаваш на Бога, а не на хората. (122, с. 222)

АНГЕЛ И ДЯВОЛ

Бъдете внимателни към всяка мисъл и чувство, които се раждат във вас. – „Как да се освободим от дявола?“ – Той е вътре във вас. Който не върши Божията воля, той е сам дявол. Който не следва пътя на Истината, той е сам дявол. – „Кой е ангел?“ – Който върви по пътя на Любовта, Мъдростта и Истината. Този е най-лекият път. И след като ти е посочен правият път, ти се спираш върху това, как си грешил, как си паднал, как си се борил с Господа...(69, с. 357)

В света има много хора, на които каквото и да се говори, те мислят че много знаят. Щом знаят много, нека кажат каква е съществената разлика между един жител на небето (ангел) и един жител на ада (дявола). Те ще кажат, че ангелът е светъл, а дяволът – тъмен. Това не е истинско определение. Преди всичко те не са виждали нито ангел, нито дявол. Съществената разлика между дявола и ангела е тази, че дяволът винаги напада, а ангелът се брани, защитава се. Дяволът живее за себе си, ангелът – за другите. По своя инициатива ангелът никога не напада. Следователно, който напада, той е на кривата страна; който се защитава, той е на правата страна. Казано е в Писанието: „Защитавайте се, но не нападайте.“ Ако някой те нападне, ти трябва да се защитаваш, без да му отмъщаваш. Ще бъдеш сръчен, ще вземеш оръжието му, ще го счупиш и ще го хвърлиш настрана. Или ще го събориш на земята, ще го натиснеш по главата и по краката, без да го убиваш. Или ще го вържеш. Който напада, той винаги има за цел да убива. Който се защитава, той мисли, търси начин да обезоръжи нападателя, без да го убива. Престъпленията и грешките се крият в нападението. Човек напада кокошките, коли ги и по този начин върши престъпления. В яденето всякога има нападение. Казвате, че който напада, той е силен човек. – Не е така. Който се защитава и се справя с нападателя, без да го убие, той е силен човек. Той е тих и спокоен и само се брани. (62, с. 239)

Съвременните хора не признават съществуването на духове. Въпреки това те четат Свещеното Писание, дето се казва: „И ангелите Божии слизат и възлизат.“ Както ангелите слизат и се качват, така и дяволите слизат и се качват. И едните, и другите вършат Божията воля и се подчиняват на Божествените закони. Няма сила в света, нито същество, което да не се подчинява на Бога. Разумният човек се ползва и от добрите, и от лошите духове. Той знае закона за превръщането и го прилага. (30, с. 39)

В 20. глава на „Откровение“ -то (1-2. стих) се казва: „И видях, че слизаше от небето ангел, който имаше ключа от бездната и верига голяма в ръката си. И улови змея, старовременната змия, който е дявол и Сатана, и върза го за хилящи години.“ Мнозина от религиозните и учени хора намират, че писаното в тази глава, по време и събития, съответства на 20. век. Днес светът се управлява от Луцифера. Ангелът,

обаче, знае законите на небето и на земята, затова хваща Луцифера и го връзва с верига за хиляци (хиляди – бел.ред.) години. Но той не седи мирен – рита, чупи плочите, разтърсва земята. Тъй щото земетресението в България показва, че дяволът се връзва. Някои питат: „Кога ще престане земетресението?“ – Когато завържат дявола много добре, да не може да рита, да не върши зло, да стане безопасен за хората. И сега, между многото теории за причините на земетресенията имайте предвид и последната, която ви казах. Ако знаете повече, това ще е добре за вас. Българите казват: „От много глава не боли.“ Човек трябва да знае да съпоставя фактите. При съпоставяне на фактите трябва да се спазва следният закон: когато фактите се съпоставят разумно, светлина се произвежда. Не се ли съпоставят разумно, светлина не се произвежда... За разумните хора земетресението е глас на Господа. Той говори сега в България и по целия свят. (33, с. 19)

От хиляди години хората търсят щастието там, дето го няма. Обаче казано е в Писанието: „Няма да оставя преподобния Си да види изтлението си.“ Това се отнася до онзи, който искрено търси Бога. Който влезе в гроба и види своето изтление, той не е обичал Бога. Той е живял в света на безлюбието, което вкарва човека в гроба. Безлюбието носи всичките нещастия, всичките противоречия в живота. То е основа на човешкия порядък. Ще кажете, че дяволът носи нещастията и страданията. – Оставете дявола настрана! Ако го търсите, ще го намерите в себе си. Когато не изпълнява Божията воля, човек дава място на дявола в себе си. Кой е виновен за това? Какво представя дяволът? Той е светъл ангел, който е живял около престола на Бога. Един ден той пожелал да стане като Бога и престанал да Му се подчинява. Непослушанието му станало причина за неговото падане. Бог го изпратил на Земята, между хората, там да работи. И до днес дяволът нашепва на хората: „Живейте само за себе си!“ Който го слуша, той се отдалечава от Господа. Като знаете това, казвам ви да не мислите за дявола. Знайте, че Бог царува навсякъде. Той живее в човешките умове и в човешките сърца. (69, с. 68)

Който иска да се подмлади, той трябва да обича. Той трябва да обича всички свои противоречия, за да ги привлече при нозете на Любовта. Дойдат ли при Любовта, те веднага ще отстъпят. При Любовта и омразата, и лъжата, и безверието – всички се помиряват. Там и ангелите, и дяволите живеят заедно. Тогава дяволът казва: „Защо съм бил толкова глупав, че съм живял така?“ Щом излезе от полето на Любовта, той пак си живее по дяволски. Който иска да задържи Любовта в себе си, той трябва да живее в закона на свободата. Не се бъркайте в работите на хората. Не се месете в тяхната Любов. Оставете всеки свободно да се проявява. Всички хора обичат еднакво, понеже Бог е един. Обаче два вида Любов съществува в света – Любовта на непроявения Бог, Който е създал света, и Любовта на проявения Бог, която се изявява чрез хората – чрез разумното Слово...(36, с. 164)

ЧОВЕКЪТ И ДЯВОЛЪТ

Хората не са най-лошите същества в света, има и по-лоши същества от тях. Вие ги наричате дяволи. Велик е Господ! Той, като погледне на тия същества, потегли се малко, позамълчи. Какво означава всичко това? С това Той казва: „Ще поумнеят един ден тия деца!“ Бог разбира дълбоките причини, знае защо са лоши тия същества. (104, с. 123)

Във всичко човек трябва да вижда проявлението на Божия пръст. Говори ли ти някой благо, разумно, считай, че Господ ти говори. Дойде някой, нахука те – считай, че дяволът ти говори. Под „дявол“ се разбира всеки изопачен човек. Под „дявол“ се разбира още и всеки дух, който се оплел в материята и не знае какво говори, забъркал работите, плещи наляво-надясно. (83, с. 418)

Който не служи на Любовта, на Мъдростта и на Истината, той служи на дявола. Дяволът обича да дере кожата на хората. Всеки човек, който има някакво користолюбиво желание в себе си, служи на дявола. Рече ли да служи на Истината, дяволът му казва: „Няма защо да говорите истината, няма защо да се придържате към Божиите закони. Вие трябва да бъдете свободни!“ Щом чуете тези съвети, вън или вътре в себе си, знайте, че те са дяволски, и кажете: „Това не е твоя работа. Дръж учението за себе си, аз не искам да слушам съвети на даскал-дявол.“ Който слуша съветите му, ще види какви ще бъдат резултатите на неговия живот. Дом, построен по съветите и учението на дявола, е построен на пясък. За такъв дом казва Христос, че той не може да устои на бурите и дъждовете. Следователно всяко нещо, което не е основано върху законите на Любовта, Мъдростта и Истината, ще се разруши. То е временно, преходно. (85, с. 183)

Всъщност светът, създаден от Бога, е добър. В този свят работят Божиите закони. Те работят и в човека, в неговото Божествено естество. Ако бях художник, щях да рисувам образа на Божественото в човека. Същевременно щях да рисувам образа и на човешкото естество, което е много упорито, с крайно изопачен характер. Каквото и да направиш, човешкото всякога вижда опаката страна на нещата. То не е дявол, но е родено от дявола. Ако мислиш, че можеш да го обърнеш към Бога, лъжеш се. Достатъчно е само да го укротиш, да го смириш, да млъкне. Низшето човешко естество е от дяволски произход. Истинският човек е в средата – между двете си естества. (69, с. 37)

Плътта била дяволът – ако дявола можем да впрегнем на работа, ще бъде много добър работник. Понеже съвременните хора не могат да сторят това, то дяволът им е създал работа, той ги учи и те в бъдеще ще бъдат по-умни. Първоначално човек е бил господар, но когато се е развалил, развалил и всички други. Вълците, въшките, молците и др. не ги е създал Господ, а хората. Господ е създал само добри хора, но не и

убийци, крадци и пр. Тях ние ги създадохме. Но всичко е, защото у нас има едно отклонение. Съвременното общество трябва да вземе обратно направление, трябва съвременните хора да се обърнат по друг път на движение. (61, с. 40)

Ако дяволът дойде при вас, какво ще го научите? Като бил на небето, той чул за мъдростта на човека и решил да слезе на земята, от него да се учи. Ако намери най-малката ви слабост, той ще ви използва. Намери ли най-малката дупчица у вас, той ще почне да ви проповядва. Ако нямате никаква слабост, той ще ви слуша. Как ще ви проповядва дяволът? Като види, че работите, веднага ще каже: „Откажете се от тази работа, тя няма да ви донесе никакъв приход.“ Ако сте женени, ще каже, че жена ви не ви обича, че обикнала друг мъж. Той пхъне един бръмбар в главата ви и си отива. (66, с. 217)

Казано е в Писанието: „Крадецът не иде, освен да открадне, погуби и заколи.“ От този стих искам да извадя следната аналогия: както някои фотографии дебнат едно лице, без то да знае, да го фотографират и после да продават портрета му, така прави и дяволът. Дяволът не е нищо друго освен разумно същество, което изкушава и праведни, и грешни хора – кара ги да извършат някакво престъпление, да направят някаква погрешка. След това той дебне да улови момента на престъплението, да го фотографира със своя апарат. Тъй щото дяволът постоянно върви след хората и фотографирва всичките им постъпки, добри и лоши. Като види своите постъпки изнесени пред света, човек се чуди кой го е видял какво прави, кой е изнесъл постъпката му и започва да страда, да се мъчи. Той иска да купи тази фотографическа плоча, да я задържи за себе си, но дяволът не я дава. И затова човек се моли ту на дявола, ту на Господа да купи от тях плочите на своите престъпления. (71, с. 210)

Съвременният свят е пълен с критици, но най-голям критик от всички е Луцифер. Той е сведущ във всички области на живота: и в наука, и в религия, и в изкуства. Той познава психиката и на младия, и на стария в подробности. Той знае кого къде да пипне. Докато застави човека да влезе в някакво предприятие или да започне някаква работа, той употребява всичкото си красноречие. Хване ли се на мрежата му, тогава пък ще употреби всичкото си изкуство да му противодейства, докато се провали. Влезе ли между двама души, които се обичат, в скоро време те започват да се карат – отношенията им се развалят. Единият казва, че е на особено мнение по въпросите, и другият казва, че е на особено мнение. Никакво особено мнение нямат тези хора, но Луцифер е влязъл между тях и ги е разделил... Опитът разрешава въпросите, а не спорът. (28, с. 45)

Трябва у вас да се развият благородни отношения и почитание към хората, които да ви подтикват към благородното и възвишеното в света. Мислете за хората, че са добри, и те ще бъдат добри. Дяволът, кога ви

срещне, казва: „Ти си такъв, онакъв, нямаш вяра, нямаш милосърдие и т.н.“ , а всичко това ви се отразява зле. Господ не мисли тъй за вас. (8, с. 80)

Невежеството и незнанието са най-големите дяволи, които пречат на хората да познаят законите на разумния живот, който ще внесе радостта. Затова е необходимо хората да придобият великото знание, което ще ги запознае със законите, по които е построен нашият организъм, и да изучат законите на правилната обмяна на веществата и енергиите. (4, с. 123)

Днес всички хора стоят пред прага на Божието Царство и се колебаят да влязат или не. Дяволът, обаче, ги съветва да не влизат. Той им казва: „Млади сте още, не е време да влизате там. Вие трябва да си поживеете, да се порадвате на свободата си.“ Отгук произлиза твърдението на хората, че младият трябва да си поживее, а старият – да си почива. Кой ще работи тогава? Не, и млади, и възрастни, и стари – всички трябва да работят. (139, с. 13)

Когато изгуби свободата на душата си, човек става мрачен, неразположен. Като се види в трудно положение, човек обвинява дявола. Какво нещо е дяволът? Дяволът е дух. Като дух той издухва всичко онова, което човек държи в ръката си. След това човек се оплаква, че го ограбили. Кой е виновен, че са те ограбили? Ако беше държал ръката си затворена, никой нямаше да те ограби! Щом си я държал отворена, вината е в самия тебе. Ако изнесете някоя леснолетлива ароматна течност на въздуха, вятърът ще я издуха. Кой е виновен в случая: вятърът или човекът, който отвори шишенцето, в което се е намирала тази течност? Човек трябва да знае свойствата на ценните неща и внимателно да ги пази. (70, с. 189)

Когато вашата душа се размъти, вашият дух-ръководител ви показва, че се намирате в човешката любов, а не в Божествената. Ако не обичате никого, това показва, че дяволът живее у вас. И дяволът си има любов. Когато у вас любовта се смени с омраза, това е имитация на Любовта и такава любов се нарича любов на смъртта, за която днес всички умираат. (61, с. 169)

„Накарайте мързеливия на работа, да ви даде ум“ – казва българската поговорка. Казвам: дайте работа на дявола, да не ви изкушава, да не ви безпокои... Хората имат крива представа за дявола. Той не е добър, но не е толкова лош, колкото си го представят. Понеже няма работа, дяволът измисля хиляди неща, с които изкушава човека и го кара да греши. Сега, за да се освободите от изкушенията, от лошите влияния в живота, покрай обикновените си задачи вие трябва да си създадете особени задачи, да се стремите към някакъв висок идеал. При каквито условия и да се намерите, не се обезсърчавайте. Работете за реализиране на вътрешните си задачи. (28, с. 135)

Какво представлява дяволът в човешкия живот? Дяволът не е нищо друго освен голямата мъчнотия в живота на човека. Значи, докато мъчнотията е на пътя ви, нищо не можете да направите. Във всеки дом има по един дявол, т.е. по една мъчнотия, която не може лесно да се премахне. Тази мъчнотия може да бъде в лицето на мъжа, на жената, на дъщерята, на сина, вследствие на което когото и да запитате днес защо не живее добре, ще ви каже: „Остави се, имам един дявол вкъщи, който ме мъчи. Докато този дявол е на пътя ми, аз не мога да живея добре.“ Не е виновен дяволът, не е страшна мъчнотията, но човек трябва да има буден ум, да знае какво да прави, как да решава задачите си. Мъчнотията представлява разумно същество, което иска да застави човека да работи разумно, да изпълнява съзнателно своите задължения. (139, с. 163)

Не е свободен оня, който носи товар на гърба си. Казваш: „Трябва да направя нещо!“ Думата „трябва“ е създадена от дявола. Човек казва на коня: „Трябва да караш каруцата! Трябва да носиш товара! Трябва да ти туря юзда!“ Много идеи се налагат с думата „трябва“ . Тя е изобретение на миналото поколение. Вие се движите по хипнозата на тая дума и казвате: „Така е вярвал дядо ми; и аз трябва да вярвам като него.“ – Дядо ти е бил кираджийски кон. Той карал каруцата на господаря си. Трябва ли и ти да бъдеш като него? – „Баба ми е вярвала в това; и аз ще вярвам като нея.“ – И баба ти е била кираджийски кон. Първото нещо, което се изисква от вас, е да се освободите от всички неестествени неща във вашия живот. Болестите, старостта са неестествени неща. (134, с. 190)

За да се оправи на някого работата, трябва на друг да се развали. От 2000 години работите на дявола бяха оправени, а на хората не им бяха оправени работите. Сега работите на дявола ще се развалят, а на хората ще се оправят. Отсега нататък който иска да му върви, да казва истината; а който иска да си загуби гражданските права, нека лъже. (61, с. 27)

ДОБРОТО И ЗЛОТО

Личният егоизъм на човека беше причина да се създадат усилни времена, когато човек живееше в рая. С личния си егоизъм човек влезе в разрез с онзи ред, който съществуваше там – защото раят подразбира един установен ред на разумност; със своите особени възгледи на личния си егоизъм човек влезе в съгласие с разумния порядък в рая и затова трябваше да го напусне. Този дълъг период на човешкото развитие извън рая, наречен еволюция, аз го наричам еволюция на човешкото отклонение или деволуция. Отклонението на човешкия дух, който под влияние на личния егоизъм е имал особено мнение за нещата и живота, е символизирано с дейността на дявола. Някои взимат дявола в друг смисъл, но аз, когато говоря за дявола, разбирам дух, който има особено лично мнение за порядъка на нещата. Под „дявол“ не разбирам

същество, което е създател на злото (както го разбират религиозните), защото доброто от злото не може да се отдели – те вървят заедно в живота. Тогаз може да попитате кога ще престане злото в света? Няма защо злото да престава в света, защото в природата то е една творческа сила, която спомага за проявяването и развитието на живота и трябва да я поставим на нейното място, за да можем разумно да я използваме. Така например, огънят ни е полезен, но ако накладете в сред къщи огън и изгорите къщата, какво е виновен за това огънят, че ви е причинил зло? Но ако го турите в печката, ще може да си свършите много полезни работи. Този огън на егоизма, който хората са турили не на място, гори всичко, каквото му попадне. (5, с. 88)

Не желайте да се освобождавате от злото, което ви измъчва. Впрегнете го на работа, използвайте силата, енергията му. Злото в човека е естествена сила, която действа. Зависи как ще употребите тази сила. Вие може да мислите за някой човек, че е ваш враг. То е ваше мнение. Той може да е враг за вас, обаче той, същевременно, е и ваш слуга. Какъв е дяволът? Той е слуга, който ходи по света и по закон върши своята работа. Казвате: „Защо Господ му е позволил?“ Че в света съществува свобода! Господ е дал свобода и на комарите да кацат на ръцете ни, да смучат кръв. Той каца, без да пита, наяде се и си замине. Когато аз се оплача на Господа, Той казва: „Ще си сложиш мрежа на прозорците и на вратата и вечерно време, колкото комари има в стаята, ще ги изпъдиш навън.“ Дойде ти една лоша мисъл – тя е комар, който е влязъл отвън. Трябва да имаш сито, за да пресяваш лошите мисли. Тази мисъл, която за тебе е лоша, за друг е благословение...

Някой казва: „Мене ме е нападнал един дявол.“ Невежеството, незнанието в света е големият дявол, който заблуждава хората. (49, с. 55 и 356)

Няма безполезни неща в света. Щом нещо е допуснато, то има някаква цел. Ето, на земята съществува зло и добро. От по-високо гледище това, което на земята е зло, като отиде горе на небето, става добро. И обратното – доброто на земята е зло на небето. Дали ще приемете това твърдение, или ще го отхвърлите, не е важно. Аз нямам време да се впускам в подробности и обяснения. Да се твърди, че злото на земята е добро на небето, е голямо противоречие. Наистина противоречие е това, но само за ония глави, които не искат да разберат същината на нещата. Бог е създал всичко много добре, но мнозина се спират върху временните неща и ги виждат в изопачен вид. Дебела е още човешката глава. Казвате: „Да махне Бог дявола от света, всичко ще тръгне напред!“ Дяволът е отличен учител. Докато хората не поумнеят, той има своята задача между тях. Дяволът има една добра черта – той е честен. Понеже всякога си служи с лъжата, той казва: „Аз лъжа, никога не говоря истината.“ Той остава верен на лъжата. В това отношение

човек е неиздържано същество – някога говори истината, някога скрива истината. Дяволът казва за човека, че и Бог не знае де е, защото някога си служи с истината, а някога – с лъжата. Оня, който си служи и с двете, казва: „В тоя свят не може без истина, но не може и без лъжа; не може без добро, но не може и без зло.“ Обаче Христос казва: „На двама господари не можеш да служиш едновременно.“ Помнете: от Божествено гледище злото на земята е добро на небето. И аз казвам: страданията, които хората преживяват, носят големи блага за тях. Покажете ми един човек, който е минал само през радости, да е станал добър. Който е минал само през радости, не може да бъде доволен. (35, с. 78)

Питате защо Бог създаде вълците? – Бог не е направил вълците. Това е все едно да питате защо Бог направи мишката, която гризе, или защо Бог направи вилицата, с която бодеш. Всичко, което пакости и прави зло, е човешко изобретение. Бог ли е виновен, че двама души се карат и бият? Когато братята и сестрите се обичат, това се дължи на Бога, а когато не се обичат – това е човешка работа. Доброто иде от Бога, а злото – от дявола. Под „дявол“ разбирам глупавия, неразумен човек, който отказва да изпълни волята Божия. Има два вида хора – едните доброволно изпълняват волята Божия, а другите не я изпълняват. Първите наричаме добри хора, светии, ангели, а вторите – лоши хора, злосторници, грешници. Те всякога вършат своята воля. Те са роби на дявола. Не мислете, че всички хора са от Бога родени, че са чада Божии. Чадо Божие е само онзи, който върши волята Божия. В който момент вършиш волята Божия, ти си Негово чадо. Щом измениш желанието си, не вършиш вече волята на Бога – ти си под влиянието на дявола. Значи моментът определя твоето място – дали си горе или долу. (45, с. 51)

Всеки сам трябва да докаже нещата, всеки сам трябва да намери истината. Всеки сам трябва да отива при Господа и сам да се връща. Това значи да придобие онова дълбоко вътрешно знание. Така ти ще разбереш какво значи изкушение. Някой път си радостен, но изведнъж състоянието ти се сменя. Казва: „Нещастен съм в живота.“ – Това не е твоя мисъл, посетил те е някой дявол. Не въставай против него, но кажи: „Благодаря Ти, Господи, че ми изпрати тоя брат, да се разговарям с него.“ Вие мислите, че дяволът е лош. Аз ще говоря добре за него. Някога и той е бил добър, но паднал и сгрешил. Ще възразите: „Казано е в Писанието да се противим на дявола, на злото в света.“ Това значи: търкай дявола, докато прогледне и види светлината пред себе си. Щом дойде светлината в ума му, той ще се откаже от кривия път. (35, с. 11)

Който иска да расте и да се развива, той ще работи едновременно и със злото, и с доброто. Злото само никога не работи. То е най-големият аристократ в света. То знае само да заповядва. Щом го сложиш на работа, то проявява всичката си гениалност. Една българска поговорка казва: „Накарай дявола да работи, да те научи на ум.“ Голям майстор е дяволът.

Той влиза навсякъде, но не можеш да го познаеш. Защо? – Всеки час си мени костюма. Той работи денонощно като търговец, като учен в своята лаборатория, като професор и т.н. Той прави опити на студентите си, реже животните, изучава ги заедно с тях. (1, с. 294)

Аз изхвърлям думата „равен, равенство“ от Божествения речник. Туриш ли тая дума в речника, дяволът веднага ще те посети. Братството е на място, но равенството е изопачена дума. Братството почива на Любовта. (75, с. 111)

Помни: християнската философия, като практична философия на живота, препоръчва на всички хора да не се произнасят за злото, както и за дявола. Никой няма право, нито власт да съди дявола и да се произнася за него. (79, с. 152)

В Божествения свят разрушенията не се допускат. Всичко в света трябва да твори! Защото злото и грехът са само ребуси за хората. Казват за някого, че бил голям грешник. Това показва, че този човек е майстор на големите грехове, затова аз бих желал да имам някои от неговите ребуси. Такива хора са много изобретателни. Някои се опълчват против дявола, но съвременното общество не знае колко то дължи на него! Вие трябва да благодарите на дявола. Ако той би изчезнал само за един ден от света, би настанал голям смут: парите щяха да се обезценят, свещениците нямаше на кого да проповядват, майките нямаше да раждат, нямаше да има ядене; стомахът, дробовете, мозъкът щяха да се откажат да работят, всички щяха да бъдат свободни и т.н. А днес всички говорят за дявола, че бил много лош. Когато имате кола, която изнася вашата смет, както и тази на вашите познати, вие всички казвате: „Ех, колко лошо мирише този боклук!“ Не, благодарете на тази кола, която ви изнася сметта, иначе вие бихте се разболели, ако сметта останеше между вас. Ето защо и вие днес трябва да благодарите на този велик дух, който носи греховете на хората. Който и да сгреша днес – все дяволът е виновен! А пък аз ви казвам: този дявол е отличен учител. Някой път го срещам, поздравявам го и го питам: „Къде си ходил?“ – „Живея между тези културни хора, които само се бият, избиват се; аз ги уча на едно, те вършат друго, а после се оплакват на Баща си, че все аз съм бил виновен за техните грешки.“ Христос казваше: „Видях Сатана как падеше отгоре надолу като светкавица.“ Аз ще кажа: видях как слънчевите лъчи падаха отгоре надолу. Какво означава падането? – Ако слънчевите лъчи не бяха падали, какво щеше да стане със Земята? Съвременният християнски свят е пълен с противоречия и заблуждения, а няма Учители, които да обяснят правилно нещата, както са в природата. (125, с. 170)

ДЯВОЛЪТ И НИЕ

Воля, воля на всички ви трябва. Дяволът само с воля се държи, само с воля се изпъжда. Ето защо, ако правите тези упражнения (за

волята – бел. Р.Ив.), ще възстановите хармонията. Те са обосновани на един велик закон в природата. (10, с. 88)

Погрешките не бива да ги повтаряме повече, а да ги изправяме. Трябва да се учим от нашите грешки, т.е. трябва да се освободим от лошите си мисли, а то е с дявола да не приказваме, иначе той ще се настани постепенно цял в нас и ще ни каже: „Ако не си разположен, излез вѐн, мен ми е добре тук.“ (Примерът с камилата и воденичаря, вѐв воденицата на когото поискала и получила разрешение да си стошли само муцуната, главата, а постепенно се настанила цяла и казала на воденичаря да излезе навѐн, ако му е тясно в нейно присѐствие – ней ѝ било добре!) Хората всеки ден „излизат от себе си“, защото са дали място на дявола в себе си. (113, с. 3)

... Дяволът нека ми говори, ще се разговарям с него. Той ще каже: „Ти от това дърво ако хапнеш, ще станеш божество.“ Аз ще му кажа тѐй: „Я хапни ти, аз искам най-първо ти да станеш божество, че после аз подир тебе. Ти яж този ден, а аз ще видя и ще си помисля.“ Аз ще го накарам той да яде. „Не тургай ръката си в огъня – сложи дилафа в огъня“ – дяволът го е научил така. Понеже се е парил много пъти, изведнѐж не бръква с ръката си там, а взема дилафа. Та всяко изкушение ти го считай като едно огнище. Вземи дилафа, нека дилафът опита огъня, а не ти. (92, с. 18)

Няма защо да се смущавате от отрицателното в себе си, но пазете се от него, да не ви завлече вѐв водата и да се удавите. Не считайте, че всички отрицателни мисли и чувства са все ваши. Не взимайте стоката на дявола за ваша. Не продавайте стоката му. И в новия живот да влезете, изпитанията пак ще ви следват. Като влезете в новия живот, ще видите, че и там има области, в които можете да се спѐнете. (70, с. 103)

Изучавали ли сте злото като сила, като чувство и като принцип? Мнозина наричат злото с думата „дявол“ и се питат: „Отде дойде тоя дявол между нас?“ Защо са недоволни хората от дявола? Защото той кара човека да работи, а сам никога не работи. Като влезе между хората, той обѐрква всичките им работи. Той е лихвар, дава пари с големи лихви и не иска да знае как ще се плащат тия лихви. Дяволът е в състояние да бръсне и детето. Затова го наричат първия учител на човечеството. Той е господар на всички банки. Има ли нещо лошо в това? Банките услужват на хората, дават им пари назаем. Те плащат лихви на парите, но поне колелото се върти. Банкерът някога оскубва клиента си – това нищо не значи, но някога му помага. Който е влязъл в Пѐтя, трябва да престане да се занимава с дявола, да не мисли, че е лош. Значи дяволът е лош, а ти си добър! Вие трябва да изучавате силите на злото, да ги хармонизирате. Използвайте само ония от тях, които са в хармония с вас. Не се страхувайте от силите на злото, но работете с тях, да ги превърнете в положителни. (91, с. 166)

Щом можеш да се владееш, няма да се тревожиш за това, което става. „Какво ще стане с нас?“ – Най-многого, което ще стане, е да ви съдят. – „Кой ще ни съди?“ – Дяволът. По-голям прокурор от дявола не сте виждали. Били ли сте под ударите на прокурорската съдба на дявола? Били сте, но сте забравили. Всички светии са минали през тая съдба. Като дойде дяволът, веднага започват обвинителните речи, фактите се нижат един след друг. Еди-кога си не си направил, каквото трябва. Какво ще кажеш против тия обвинения? Как ще се освободиш от дявола? Трябва да му кажеш: „Вземи си стоката, повече не я искам, не искам и парите ѝ. Отказвам се от твоята стока. Ако искаш обезщетение, и това ще платя. Аз започвам да работя отново.“ Платете всички полици на дявола. Скъсайте всички договори и повече не се свързвайте с него. Вие трябва да постъпите с него честно, без никаква лъжа. И дяволът обича истината. Едно малко дяволче се опитало да излъже големия дявол, учителят на лъжата. Той му казал: „Слушай, аз те учих да лъжеш, мене ли ще лъжеш сега? На мене ще говориш истината, а другите ще лъжеш.“ Дойдете ли до Божественото, там не се търпи абсолютно никаква лъжа. Там ще говорите абсолютната Истина. Затова предварително ще ликвидирате с всички полици на дявола. Ще претърсите добре сандъците си и ще извадите и последната полица. Вие сте подписали полици и с Господа – и тях ще платите. Време е вече да се работи за Господа! (134, с. 151)

Ще кажете, че не може без лъжа. – Може и без лъжа. Без лъжа ще бъде вече. Аз съм доста снизходителен към вас. Всички грехове могат да ви се простят, но лъжата – никога! За предпочитане е всеки грях, но не и лъжата. Ако един човек не е направил нито един грях, а само лъже, все едно че той е извършил всички грехове. В това отношение той е най-големият грешник, той е непоправим. Дяволът е баща на лъжата. Понеже той лъже, никой не може да го спаси. Щом престане да лъже, другите му грехове лесно ще се простят. Помнете: лъжата не се прощава... Лъжата не е присъщо качество на човека, тя е присадена от друга култура. Вие не можете да я обичате. Лъжата има животински произход. (1, с. 9)

„Страшно нещо е дяволът!“ – Страшен е за онези, които не знаят как да се справят. Най-слабото същество в света е дяволът. Въпреки това всеки се страхува от него и бяга. Като му тропнеш с крак, той бяга. Най-големият капитал на дявола е лъжата. Той е майстор в лъжата. Така може да те излъже, че с години да не си свободен от неговата лъжа. На какво ли не ви е научил дяволът? Той е внесъл между хората спора и недоразумението; той е внесъл безверието; той е внесъл недоволството и неразбирането на живота. – „Лош е дяволът!“ – Той не е лош, но вие се поддавате на лошото. (66, с. 214)

Скърбящите души са богати, пълни с вяра, с надежда; издържат на всичко, здрав гръбнак имат. И десет пъти на ден да ги тъпчеш на земята,

гледаш ги – пак станали. Такава една душа, като се дигне от земята, казва на дявола: „Каквото да ме правиш, колкото искаш да ме тъпчеш, аз пак ще стана!“ Тъй е! Казвам ви: това, че дяволът може да се качи на гърба ти или да те качи на гърба си – да не те е страх. Този дявол качи Христа на гърба си и Го дигна на храма. След това дойде при Него да Го изкушава, като Му казваше: „Хвърли се долу!“ Христос му даде един разумен отговор, каза му: „Това няма да направя. Ти ме качи горе, ти знаеш как да ме снемеш долу.“ Дяволът може да ме вземе, да ме качи на гърба си – нищо от това. Като ме е взел, ще ме носи. Ще ви приведа онзи пример за праведника и за дявола. След като дяволът се мъчил под разни форми да изкуси праведника и видял, че е много силен (не ще може да го изкуси), дошло му наум да влезе в стомната, от която праведникът пие вода, та като пие, да влезе в него и да го изкуси. Когато дяволът влязъл в стомната, праведникът, преди да пие вода от нея, направил кръстно знамение и по този начин разпънал дявола, който не могъл да излезе повече от стомната. Праведникът се качил на стомната и се оставил на дявола да го разнася по целия свят. След една дълга обиколка праведникът го запитва: „Ти ще ме смущаваш ли още?“ – „Няма да те смущавам. Пусни ме само да изляза от стомната и ти ще бъдеш завинаги свободен от мен!“ Така направете и вие! Като дойде дяволът във вашата стомна, направете кръстно знамение, вържете го и се оставете той да ви носи, а не вие него. Как постъпвате вие днес? Като влезе в стомната ви дяволът, започвате да разказвате на всички: „Елате да видите какво ми направи дяволът!“ – Това не е силен човек. Когато дяволът влезе в стомната ви, никой не трябва да подозира, че той е вътре. Опасно е да подозира някой, че дяволът е влязъл във вашата стомна. (131, с. 151)

В света ние даваме своята глава на дявола, затова хората полудяват. Някои хора ги е страх от дявола. Няма защо да се страхувате, но не си давайте главата и мисълта на дявола! Дръжте си главата! Писанието казва: „Ще смиря Сатана под нозете ти.“ Тогава вие ще мязате на онзи светия, който се помъчил да смали дявола и тъй успял да го омагьоса, че го затворил в една стомна. Тъй затворен в стомната, светията го накарал да го разведе из целия свят, та дори и на Божий гроб. Най-после светията го запитал: „Ти ще ме мъчиш ли повече?“ – „Няма да те мъча“. Светията отворил стомната и го освободил. И тъй, когато дяволът влезе в стомната, омагьосайте го, той ще отстъпи. Вие само си турете ръката отгоре и той ще извърши отлични работи. (83, с. 132)

В човека има нещо странно и ако не внимава, той ще изхарчи всичко, което е придобил. Нещо ти казва отвътре: „Бъди внимателен, не изразходвай всичко, което имаш в себе си!“ Ако не слушаш този глас, сам ще си напакостиш. Онези, които не разбират закона, ще се уплашат и ще помислят, че дяволът им нашепва. Страхът от дявола толкова оживява в тях, че навсякъде го виждат. Ако дяволът живееше между хората, те щяха да го виждат. Обаче той не живее между тях. Той се изявява чрез

своята мисъл и отдалеч влияе на хората. Не питай как е дошъл дяволът при тебе. Никакъв дявол не е дошъл – това е неговата мисъл. Той отдалеч хвърля гранатите си към вас и сам се забавлява. Сега не е въпрос за дявола, а за Бога. От толкова години вие живеете на Земята и още не се е явило желание у вас да изпълните волята Божия. (93, с. 75)

Не се занимавайте с дявола. Не говорете лошо за него. Колкото по-лошо говорите за дявола, толкова по-зле за вас. Закон е: за каквото говори човек, това го сполетява. Ако говориш за злото, зло те сполетява; ако говориш за доброто, добро те сполетява. От каквото се страхуваш, това става. Дали вярваш в тоя закон, или не вярваш, не е важно. Някога ще го провериш. Ти желаеш смъртта на някого. Той може да не умре, но друг някой ще умре. (79, с. 141)

Казват за някого: „Лош човек е тоя, знае само да одумва хората.“ Според мене той не е лош. Щом обича да разнася нещата, той ще разнася и лошото, и доброто. И дяволът, от когото днес всички хора се оплакват, разнася и доброто, и злото. Да не говорим за дявола, защото той едва чака това. Той стои вън, зад вратата. Щом говорим лошо за него, ние го извикваме. Той ще отвори вратата и ще влезе при нас. (134, с. 161)

Да образуват жените един съюз, да си помагат. А сега, като седнете вкъщи, все одумвате, че еди-коя си била такава или онакава – все въпроси и критики. Не може с тия маски на дявола, снемете ги! Сега се учите от Господа. С каквато мярка мерите, с такава ще ви възмерят. (78, с. 110)

Вие всички се боите от дявола, обаче трябва да ви е страх само от Бога. Ако ви е страх от дявола, значи че той е стъпил с единия си крак у вас. Вие се боите един от друг. Вместо да се боите от човека, почитайте го. Учениците, които се боят от учителя си, учат се. Всякой ученик, който не е научил урока си, е страхлив. Страхът ни кара да бъдем прилежни ученици. Тук, в Търново, спъва страхът. Страхът се отличава по някои черти. Ако видите някой, че е жесток, той е страхлив. Добрите хора са безстрашливи. Ако искате да махнете жестокостта, махнете страха. От когото се боиш, такъв и ще станеш. Ако любиш лош човек, лош и ще станеш; ако любиш добър, добър ще станеш. Любовта и страхът към лошите хора еднакви резултати дават, защото като го обичаш, ти се стремиш към него. Вие по този начин не можете да помогнете – той е голям търговец, не му давайте пари, защото има голям дълг. На фалирал човек не давайте нито пари, нито парици; не го спасявайте, той е отдавна компрометиран. (2, с. 135)

Как познавате, че някой човек е силно индивидуализиран? Френологически такъв човек се отличава със силно изпъкнало чело и с дебели вежди. За дявола казват, че имал толкова дебели вежди, та когато искал да види хората, трябвало да повдига веждите си. За да възстановите правилни отношения помежду си, вие трябва да дадете ход на Божественото във вас. Казвате: „Как може да се постигне това нещо?“

– Чрез закона на жертвата. За Господа човек трябва да прави жертви. Той трябва да жертва поне една трета от своя живот за Господа. Работи ли девет часа на ден, той трябва да пожертва три часа за Господа, т.е. за Божествения свят; три часа за ангелите – за ангелския свят, и три часа за себе си – за физическия свят. Какво правят съвременните хора? Те работят само за себе си. Работи ли човек по този начин, той е изложен на хиляди нещастия и изпитания. Три часа работи за Господа, през което време ще посветиш и ума, и сърцето, и волята си само за Него. Който работи за Господа, той изпитва необикновен подем на душата и на духа си, а сърцето и умът му се облагодоряват и просветяват. (117, с. 100)

Когато се изкриви малкият ти пръст, когато се изкриви безименният ти пръст, когато се изкриви средният ти пръст, палецът и показалецът, ти си вече един дявол. Вземете онези, които изобразяват дявола, как го представят? – Всичките му пръсти са криви. И тъй, всеки човек, на когото всичките пръсти са криви, той е дявол. Дяволът е същество с изкривени пръсти. Изкривените пръсти показват една воля, която е турена да служи на себе си, а под „дявол“ разбирам образ, който е турен да служи на своя егоизъм. У човека се събужда този принцип. Сутрин станем – за себе си мислим; вечер легнем – за себе си мислим. Всинца ние се борим с този принцип вътре в себе си. Дяволът живее вътре в нас. Той, като живее във вас, Господ го е поставил вътре като един добър слуга; но като започне да ви управлява, опасна ви е работата. Дръжте го като слуга! Ще му кажете: „Господ те е турил като слуга, не е твоя работа да ми даваш съвети. Хайде на работа!“ Като дойде дяволът у вас, турете го на нивата, той знае отлично да оре и да жъне. Той е научил света да измисля машини, параходи да прави – отличен работник е той; но оставите ли го господар – ще има бой за вас. Турите ли го на мястото на слуга, всичко ще бъде изчистено, тъй, по всички правила. Много внимателен е той! Та сега в новото учение искаме да кажем на дявола: „Ти си един слуга, а Господ е господар и ти ще слугуваш като мене. Хайде на работа с мене!“ От една страна – дяволът, от друга – ти. Ти – „троп!“ с мотиката, дяволът – „троп!“ с мотиката – гледаш, нивата прекопана. И като се върнеш, ще кажеш на дявола: „Това е новото учение!“ Вие трябва да възпитате дявола. А той, като е много умен, казва: „Слушай, защо да правиш това, хайде, заеми се за друга работа!“ Ти го послушаш, тръгнете по света, натрупате си една карма и после казваш на Господа: „Господи, дяволът ме излъга.“ Знаете ли какво прави тогава Господ? Той ще ти се усмихне малко. Човек не иска да признае, че сам се излъгал, ами – дяволът го излъгал! Господ казва: „Хубаво, ще се върнеш на Земята и ще изправиш този дявол.“ И тъй, първото нещо, което трябва в бъдеще да спазвате, е да не приписвате на човека туй, което не знаете – например, че еди-кой си човек е грешен. (10, с. 99)

Болките, скърбите, страданията са необходими и за тях не съжалявайте, но намерете начин, по който да ги използвате. Дяволът е

влязъл в нас, но ние няма да го изхвърлим навън, а ще го впрегнем на работа и ще му кажем: „Приятелю, ние 8000 години ти работихме, твой ред е и ти за нас толкова години да работиш.“ Дяволът е интелигентно същество и затова трябва да го накараме на работа. (61, с. 140)

И сега ние седим и казваме: „Този дявол да го няма в света...“ Каквото стане, все дяволът е виновен. Ами че дяволът е създал всички условия за работа в света! Ако го нямаше дявола, какво щеше да стане с адвокатите най-първо, със свещениците, с лекарите – нямаше да има болни хора. Хората нямаше да се женят, деца нямаше да има. Сега вие се нахвърляте върху дявола... И тъй, ученикът няма право да осъжда дявола. Дяволът е един отличен работник. Той е учен човек и учен дух. Разбира законите и ги извършва, така е майстор – отдалече пипа, че никога не можеш да го хванеш: 8000 години лъже хората и досега още лъжата му не е хваната. И хората не вярват на Бога, но на него вярват. И всеки ден на дявола се кланят. А туй, дето хората казват, че „на Бога вярват“, то е бошлаф. Всички са поклонници на дявола. (126, с. 85)

Някои запитват: „Защо Господ е допуснал греха?“ Пък аз питам: защо хората грешат? Съгласни ли сте с твърдението, че грехът съществува в света? Светът е създаден от Бога, но грехът като нещо външно, видимо, материално никъде в Божествения свят не съществува. Грехът съществува само в мислите, в чувствата и в желанията на хората, но външно той не съществува абсолютно никъде. Срещали ли сте някъде греха вън от човека, като същество с определена форма, и разговаряли ли сте с него? Ще кажете, че грехът е в дявола. Виждали ли сте дявол? И той е като човека, но вън от него не живее. Намерете дявола и злото вън от човека! Колкото и да ги търсите, вън от човека те не съществуват. Да търсите злото и греха вън от човека, то е все едно да търсите страха вън от човека. (63, с. 219)

24 СТАРЦИ

Днес млади и стари се стремят към онова знание, което е придобито чрез светлината на ума. На небето обаче стари и възрастни хора няма. Там всички са млади. Ако влезете между ангелите, ще видите, че всички са около 30-годишни – млади, красиви, спретнати. Дойде ли един от тия ангели между хората, всички ще се влюбят в него. Моми ще напуснат родителите си, жени – децата и мъжете си, и ще тръгнат след него, както гладният – след хляба. Ангелите носят в себе си велик живот. На небето има само 24 старци. Всеки старец представя една минала епоха. В този смисъл старият човек представя човек на знанието, на светлината. От лицето му излиза светлина. Младият човек пък разполага със сила. Следователно старият носи в себе си светлина и доброта, а младият – свобода и сила. (70, с. 204)

Сега вие искате да забогатееете и да уредите всичките си работи... Вие искате да уредите вашия живот, и на дъщерите си, и на синовете си, и като не сте годни за нищо и никакво, ще идете да служите на Господа. Че каква нужда има Господ от стари хора? Господ не обича старите хора. В небето едва е позволил място за 24 старци, да живеят там. А тук, на Земята, всички искате да остарееете и да идете на небето, и да давате ум на небесните жители. (104, с. 66)

Има една страна на младостта, която вие още не сте засегнали. Това, което хората наричат младост, не е младост, то е сянка на младостта. Това, което хората наричат старост, то не е старост, то е сянка на старостта. И всички вие минавате за стари хора. Това е голяма привилегия. От милиони години, откак се е създало небето, има само 24 старци. И всеки счита за голяма привилегия да види един такъв стар човек. И като го види, трепва му сърцето, както когато някой момък види момиче. А пък тук, в този свят, е обратното: тук светът е пълен само със стари хора. Човек едва на 50 години станал, смята се за стар и казва: „Остарях.“ И се готви за онзи свят. (92, с. 213)

Вие сте страдали, страдали и често казвате: „Косите ни побеляха от страдания!“ Щом косите ви са побелели, вие сте гениални хора. И в „Откровение“ -то Йоан пише: „Видях 24 старци, на които косите са побелели.“ Той вижда и Господа с побелели коси. Това показва тяхната опитност – онази велика Любов, която направила косите им бели. Сега, като побелее някому главата, казват за него: „Той е изкуфял вече, не е вече за работа, не го бива.“ (99, с. 74)

За да минете в новата раса, за която сте предназначени, за да се избелят дрехите ви, които тук-там имат петна, вие трябва да направите усилия още сега, при условията, при които днес се намирате. В „Откровение“ -то се говори за 24 старци, облечени в бели дрехи. Отде дойдоха тези старци? Те преминаха през големи страдания в живота, чрез които се избелиха. Те минаха през Земята, а съвременните хора още не са преминали Земята, затова и дрехите им не са бели. Когато и вие преминете през Божествения огън и отидете на небето, там ще се видите с бели дрехи и ще се познаете. Ап. Павел казва: „Сега не знаем какво сме. Когато се яви Христос, тогава ще се познаем, ще бъдем подобни на Него.“ Кога ще дойде това време? Ще кажете: „В следното прераждане.“ Питам: вие знаете ли действително кога и как ще се преродите? Направихте ли всичко, което трябваше, в това прераждане? Ако вие сега не направите връзка с Бога, знаете ли какво ще бъде другото ви прераждане? В бъдещото ви прераждане ще имате съвсем нови задачи. При това то може да бъде или във възходяща, или в низходяща степен. Сегашното ви прераждане определя бъдещето. Сегашният ви живот ще послужи като основа на бъдещия да реализирате стремежа на душата си, да се родите от вода и Дух. Всеки трябва да се роди от вода и Дух, ако

иска да бъде сънаследник и Син на Бога. Докато не дойде това състояние, човек не трябва да си прави никакви илюзии. (138, с. 103)

Няма по-красиво състояние за ученика от това, да се яви на изпит в невидимия свят. Сега всички трябва да се готвят, защото за всеки едно ще дойде денят, когато трябва да се яви на изпит пред тази велика комисия. Какво ще бъде положението ви, когато застанете пред масата, около която са наредени 24 почтени старци, пълни със знание и любов! Вие цял ще потреперите пред погледа на тия светли старци, които ви чакат да отговорите на зададените от тях въпроси. Те ви поглеждат и казват: „Да видим сега дали този млад човек е достоен за това знание.“ Те са строги, но не жестоки. Когато видят, че някой иска да мине повърхностно, както е било на Земята, тогава те са строги. Но когато видят, че ученикът е благороден, справедлив – те се отнасят с него много внимателно. Тези почтени старци са прозорливи, виждат всички скрити неща в учениците. Нищо не може да избегне от очите им. Казвам: който търси Истината, той трябва да бъде смел, безстрашлив. Затова е казано: „Страхливите няма да влязат в Царството Божие.“ (140, с. 136)

Който бръсне брадата си, трябва да внесе нещо меко, деликатно в характера си. Който е мекушав, нека остави брадата му да расте – тя ще внесе твърдост, устойчивост в характера му. В Писанието е казано, че около Бога ще останат само 24 старци с дълги бради, които ще отбелязват епохите, през които човечеството е минало. Всички други ще бъдат все по на 33 години като млади, хубави моми. (27, с. 60)

Не упреквам младите, нито старите, но хората трябва да се върнат назад да изправят погрешките си и да се подмладят. Съвременните хора са остарели преждевременно. Те говорят за старост, без да разбират какво представлява старостта. Само Бог е стар. Старост без мъдрост не е старост. Милиони години още ще минат, докато се яви стар човек на Земята. В „Откровение“ -то се говори за 24 старци, които седят около престола на Бога. Теософите дават различни обяснения за тия старци. Всъщност те символизират времето, т.е. епохите, през които е минало човечеството. Времето е в Бога, Който носи началото и края на нещата. Когато Христос казва, че трябва да станете като децата, Той има предвид, че старият не може да влезе в Царството Божие. Време е човек да се откаже от кривата идея за старостта и да се подмлади. Иначе той всякога ще се оправдава, че е стар, не може да работи, да учи, да люби, и т.н. На санскритски език под „стар“ разбират съществуване, което се е проявило, научило е законите на природата и на безсмъртието. Съвременните хора едва сега изучават тези закони. (20, с. 89)

... Сега, като сте дошли на планината (става дума за лятната Школа на Рила – бел. Р.Ив.), хранете се с плодовете на Любовта, за да се обновите. Някои, без да са стари, мислят, че са остарели. Най-мъчното нещо за човека е да остарее. Откак светът е създаден, досега има само 24 старци,

които са на небето. Сега се приготвя последният старец, за да станат всичко 25. На земята, обаче, има старци, колкото искате. На всяка стъпка можете да срещнете старец. Това са актьори на сцената, не са старци. Те трябва да се обновят като кандидати за подмладяване. Що се отнася до старостта, до остаряването – това е идея, която днес е непостижима. Единственото непостижимо и невъзможно нещо за човека, това е остаряването. Единственото възможно и постижимо нещо за човека е подмладяването. Затова обновявайте мислите, чувствата и силата си, за да бъдете като разумните деца. Носете в себе си Божественото знание, Божествената Любов и Божествената сила. (47, с. 208)

Христос казва: „Ако не станете като децата...“ Ще обичате децата, за да придобиете сила; ще обичате майката, за да придобиете топлина; ще обичате бащата, за да ви даде светлина. Следователно човек, който няма обич към децата, той няма бъдеще. Някой казва: „Не са мои тези деца.“ – Трябва да обичаш всички деца! Като видиш малкото на някое животно, ще го погалиш; като видиш някое малко птиченце, ще го погалиш и ще му се зарадваш. Колкото и да е малко, то е разумен център, от който ще приемеш нещо хубаво, като подарък. Това е Божествен закон, който трябва да се спазва. Ако не го спазваш, преждевременно ще остарееш. Старият иска час по-скоро да отиде на оня свят да си почине. Досега в оня свят едва са могли да влязат 24 старци. Като се свърши нашата епоха, от създаване мира до края на века, ще позволят само на още един стар човек да влезе в оня свят. А вие мислите, че всички старци имат достъп в оня свят. Лъжете се. Затуй ви съветвам да се откажете от вашата старост, за да влезете в другия свят. Ако сте стари, вратата е затворена за вас. (53, с. 140)

144 000 ДУШИ

Не е въпрос какво е говорил Бог в миналото. Важно е какво говори днес. За мене Господ е жив и Христос не е Този, Когото познавахте в миналото. Това може да се докаже. Едно време разпнаха Христа на кръста и учениците Му се разбягаха. Сега Христос е великан, мощна сила. Има 500 милиона последователи, а горе, на небето, около Него има 144 000 души, завършили своята земна еволюция. Ако с тези 144 000 души Христос приложи силата Си в каква и да е посока, Той е в състояние да стои всичко. Ако със Своята сила Христос насочи мисълта Си към кой да е народ, Той пак ще стои всичко. Пред лицето Божие, пред Христовата мисъл всичко се стопява, всичко се превръща на вода. (106, с. 123)

Как мислят българите да изправят себе си? Ще кажете: „Ще поправим погрешките си.“ Кога, как ще изправите погрешките си? Не е достатъчно само да се каже това, но трябва да се направи. Българите ще се изправят, когато дойдат между тях тия 144 000 души, за които се

говори в Писанието. Те не са само евреи. Между тях има и китайци, индуси, тибетци, египтяни, англичани, французи, германци, както и българи. (27, с. 52)

Всички хора не могат да притежават големи капитали. Справедливо ли е Провидението да се грижи за уреждането само на твоя бюджет? Ако всеки тегли чергата към себе си, тогава каква е задачата на вярващите, на религиозните хора? Те проповядват, че човек трябва да се спаси, за да влезе в Царството Божие. Обаче спасението на човека не е главната цел в живота му. Целта в живота на човека е неговото усъвършенстване. Когато човек се усъвършенства, той става служител. Колко души служители има в света? Земята трябва да бъде пълна с такива хора. Ако в България имаше 144 000 души, които са завършили своето развитие, тя щеше да бъде една от първите страни в света. Днес колко такива българи има? И ако има такива българи, как ще се познаят? Казано е в Писанието: „По плодовете им ще ги познаете.“ (60, с. 78)

За новото човечество има загатвания тук-таме в Новия Завет, в „Откровение“ -то. Евангелист Йоан още преди 2000 години е видял бременината жена с тази велика идея – новото човечество, и той е определил числото на тези избраници, носители на тази идея – 144 000 души. Като съберете числата $1+4+4 = 9$. Числото 9 е резултат на една еволюция на хората, които имат всички положителни, благородни качества. Някои ще кажат, че тия 144 000 души са горе на небето. Не, тези хора са тук сега, на Земята – те са дошли вече на Земята и са се възплътели между образованите хора. Едни от тях са писатели, други – поети, учени, и всички подтикват човечеството в пътя към новата идея, към Божественото. Те са врагове на онзи мрак, на ония окови, които сковават човечеството. И това брожение, този велик преврат, който иде сега, се дължи на тях – те ще преобърнат тоя свят с главата надолу. Не считайте това за лош признак: когато някой човек погълне много вода и се задави, у българите има обичай да го обръщат с главата надолу, за да повърне погълнатата вода. И съвременните културни хора са погълнали много нечиста вода, затова те трябва да се обрънат с главата надолу, за да изтече водата. След като изтече всичко нечисто, пак ще ги обрънат с главата нагоре и ще започне новият живот. (95, с. 68 и 80)

Например, някой извърши едно престъпление – обрал е някого, и казва: „Кой ме видя в мрачината, че съм откраднал нещо!“ Да, но като открадне, оглежда се, страхува се. Защо? Съвестта ще го гризе, ще го преследва. А що е съвест? Тези 144 000 души, членове на Бялото Братство, казват: „Господине, ние видяхме престъплението, което извърши, и според нашия закон, който никога не се изменя, ние те осъждаме и ще понесеш последствията от своите дела.“ Тогава този господин, за да облекчи съвестта си, уединява се някъде, прекарва 10-15 дни в пост и след това отива при някой свещеник – да му прочете нещо, да го успокои.

Свещеникът трябва да постъпи според закона на новото човечество и да каже: „Братко, ти ще се изповядаш пред Бога! А тъй, да постиш 10-15 дни и с това да изкупиш своето престъпление – това не минава пред Бога.“ Аз ще ви кажа как трябва да се изповядвате пред Бога. Например, запалил си къщата на своя ближен – ще поправиш грешката си, като отидеш при пострадалия, ще му се извиниш, ще му купиш нова къща и нови мебели и ще му изплатиш дълговете. Ако не постъпиш така, никаква прошка няма. (95, с. 80)

С Христа има 144 000 същества, завършили своето развитие. Много сърца правят едно сърце. Многого умове правят един ум. Многого души правят една душа. И вие да влезете в тях! (121, с.248)

Първият принцип на ученика е: за да станеш брат и сестра, и майка на Христа, трябва Любовта Божия да изпълни сърцето ти, душата и духа ти и тогава ще станеш брат, сестра и майка. И след като приложиш този принцип, ти ще бъдеш ученик... Аз казвам и втория принцип (Христос не го е засегнал) – плачът е второто условие за ученика на една окултна школа в пълния смисъл. И като заплачете, ще почувствате в себе си един изобилен живот, пълен най-първо с тъга, който постепенно се превръща в Божествена светлина. Такъв живот не сте почувствали никога. Вашата душа ще се разшири тъй, че ще искате да помогнете на всички. Ще започне във вас новият живот. И понеже вие заплаквате и тъжите, тази Божествена ръка ще се простре върху вас и ще каже: „Понеже плачеш, ще бъдеш Мой ученик, под Мое ръководство, Аз ще ти дам всичките уроци.“ Тъй казва Господ сега! Спасени има много – те са хиляди и милиони, но ученици – малцина. И до онова време, когато Йоан е писал своето Евангелие, е имало 144 000 ученици. Това са всичките ученици, които се записали. А оттогава насам колко ученици са се записали? Запитайте свещениците и евангелските проповедници – те ще ви кажат: 144 000, а аз казвам: те са 288 000, т.е. два пъти повече. При мене беше дошъл един съботянин и ми казваше, че е на правия път. Казвам му: „Ти ученик ли си на Христа? Де са ти документите? Знаеш ли, че си записан и че си един от тия 144 000?“ Той почва да ми разправя, че е чел Мойсея. Питам го: „Ти чел ли си по-голямата Библия?“ – „По-голяма няма.“ – „Да спрем тогава, казвам, ти си съботянин от малката Библия, а аз съм ученик на Божественото училище, на голямата книга. Аз изпълнявам волята Божия, плакал съм и ме приеха. Две неща само се изискват, за да те приемат – това са условията в туй училище.“ – „Ее, тия неща не са правоверни“ – ми казва той. Аз му казвам: „Твоите пък хептен не са!“ На отиване той ми казва: „Сбогом, аз те извинявам.“ – „Глунави хора да ме извиняват не искам. Защото нито те считам виновен и няма какво да се извиняваш, но говоря истината. Ние трябва да изпълним волята на Отца. На Този Господ чувал ли си гласа? Разговарял ли си с Него? А не да гледаш какво са говорили пророците. Ти трябва да имаш една опитност – не в бъдеще, досега поне веднъж в този живот трябва Господ

да ти е говорил. Щом не ти е говорил, аз зная, че ти не си изпълнил волята Божия, не си плакал. Може да си плакал, но само от хрема.“ Тия са условията, при които ние можем да бъдем ученици на Христа. Върху тия два принципа лежи учението. В друга беседа аз ще говоря върху един трети елемент. Първото условие е да почнеш да изпълняваш волята Божия – да станеш брат, сестра и майка на Христа. И второто, за да познаеш Мъдростта – да заплачеш веднъж като Него. (126, с. 33)

ЗА БИБЛИЯТА

НАЙ-ЦЕННОТО В БИБЛИЯТА

Де е умът на човека? То е все едно да ви запитат кое е ценното в Библията. Един ще посочи известни места от Библията, втори ще посочи други някои и т.н. Обаче важно е да се каже кое място в нея представлява единството, единението. Единението, единството се намира във от Библията, а не вътре в нея. (27, с. 63)

Кое е най-важното, което намерихте в Библията? Аз ще ви кажа: най-важното за вас е, че Бог във всичките векове е един и същ. И във времето на Адама, и във времето на Авраама, и във времето на Мойсея, и във времето на Христа, и в сегашните времена – Бог е един и същ, но само че методите, чрез които действа, са различни. Бог е един и същ и в Него блика живот, Любов. Бог е пълен с Любов! (131, с. 23)

Главният обект в Библията е животът на проявения Бог в света или проявлението на Христа. Животът на всички пророци, апостоли – то е все изявяване на Божествения живот в тях. Централното лице в Библията обаче е Христос. Да се разбере животът на Христа в най-широк смисъл – за това се изисква един възвишен ум. Защото според степената на нашето съзнание е и схващането ни за Бога. Ние можем да схванем Бога като съдия по отношение на нашата престъпност, а можем да Го схванем и като Любов по отношение на нашата слабост – както майката постъпва с любов по отношение на детето си. (131, с. 35)

„Къде ще намерим Бога?“ – В меката и приятна светлина, в чистия въздух, в чистата вода и в доброкачествения хляб. Бог е в цялата природа, във всичко живо, което Той е създал и направил. Четеш, например, Евангелието и си доволен. Защо си доволен? Защото се разговаряш с Христа. Като четеш Неговите светли и възвишени слова, намираш, че Той е говорил само през светли, слънчеви дни. Затова именно словото на Христа наричаме слово на деня, т.е. на светлината. Следователно четете свещените книги, Евангелието, за да се свържете с Христа, носителя на Любовта. Без Любов нищо не се постига. Ще каже някой, че чрез

самообразованието ще постигне всичко. Той не знае, че за да постигне това, се ползва от труда, усилието и работата на хиляди интелигентни същества, живели преди него и работили с Любов. Благодарете на всички, допринесли нещо за вашето развитие. Това значи да цени човек малките работи и малките придобивки. (23, с. 175)

Библията е написана от един Дух, Който е диктувал на мнозина да пишат. Каквото Първичният човек е казал на Йезекиила, това и той е писал. Има един човек в света, който никога не е съгрешавал и не съгрешава. Той е Първичният човек. Първичният човек е Христос, Който казваше на Петра: „Скрий ножа в ножницата си. Задачата, която Бог Ми е дал, Аз ще я разреша“ ... „Тури ножа в ножницата си“ – това значи: впрегни ума си на работа и мисли! (65, с. 138)

„Изпитвайте Писанията, изпитвайте тази свещена книга!“ Какво е Писанието? – Туй са опитности. Изпитвайте пророците, апостолите, светиите, мъчениците, верующите; изпитвайте какво са казали и писали те, какъв е бил техният живот...

... „Изпитвайте Писанията, защото в тях има живот!“ В тия Писания има една велика философия, чрез която можем да пресъздадем своя живот съобразно законите, които сега съществуват вътре във вселената. А съвременните хора, съвременното общество, съвременните народи не спазват тия закони. (37, с. 63 и 70)

ЖИВО СЛОВО

Писанието, което наричаме Слово Божие, е живо. И като го четем, ние сме в общение с тия души, които са го писали. Туй, което е казал Христос, то е живо. Някои казват: „Какво е казал Христос?“ Щом изречеш тези думи, ти влизаш във връзка с Христа. Сега дойдат други тълкуватели, казват: „Ще можем ли с такива чисти души да влезем в общение?“ То значи, като дойда до един чист извор, да питам: „Ще мога ли от теб да пия вода? Аз съм много грешен – ще мога ли да се измия от твоята вода?“ Този извор казва: „Приятелю, пий колкото искаш, само че по-малко, защото съм студен.“ (38, с. 37)

В природата няма еднообразие, в нея съществува вечно разнообразие. Като четете Словото Божие, всеки нов ден ще го разбирате по различен начин. Има някои, които са чели Словото Божие и сега пак го четат и ми казват: „Едно нещо разбрахме от него – че колкото повече го четем, всеки ден откриваме по нещо ново в него.“ Защо е така? Защото Словото Божие е живо. И в природата също така има един вечен растеж. Словото Божие е вътре в нас. Ние всеки ден се променяме в нашите схващания. Тези схващания също са вътре в нас. Тази лоза, т.е. Словото Божие, трябва да даде плод. (104, с. 263)

Сега ще прочета 15. глава от Евангелието на Йоана. Онези от вас, които искат да имат по-голяма светлина, нека прочетат 18. глава от Матей и 18. глава от Лука, за да намерят вътрешната, мистична връзка в прочетената глава. Мнозина ще кажат, че са чели Евангелието и знаят всички глави. Така е, но трябва да се знае, че колкото пъти и да четете една глава, човек все ще намира в нея нещо ново, все ще открива по-дълбокия ѝ смисъл. Много естествено! Причината за това е, че психическите условия, при които човек се намира, когато четете Евангелието или учи нещо, не са едни и същи. За всеки даден момент идеите, чувствата на човека са различни. Всеки момент в съзнанието на човека става известно изменение, известно разширяване. Следователно, тъй както днес четете и разбирате тези глави, никога друг път така не сте ги чели и разбирали. (140, с. 3)

Ще прочета 26. глава от Матей. Като четете Свещеното Писание, казвате: „Ние разбираме Словото.“ И като го прочетете един път, мислите, че това е достатъчно. Не е така. Защо? Защото разбирането расте. Днес разбирането е едно, утре – друго. След години разбирането ви ще бъде съвсем друго. Като малки деца вие сте се задоволявали с малко, като възрастни с малко не се задоволявате. (122, с. 215)

РАЗБИРАНЕ И ТЪЛКУВАНЕ

Ако Духът, Който е живял в Христос, не ви предаде Своята мисъл, никога не можете да разберете свещените книги. Духът се е проявявал и чрез пророците, и чрез Христос, но продължава да се проявява и до днес. (132, с. 39)

Като изучавате науката за небесните светила, с нея заедно ще изучавате и свещените книги, които представят бъдещата култура на човечеството. Засега свещените книги са затворени за хората. Няма да мине много време и тайните, които те крият в себе си, ще излязат наяве, ще станат достъпни (ако не за всички хора, поне за тези, които искрено се стремят към тях). За тази цел вие трябва да се пригответе да разбирате тези тайни. Ако не можете да се ползвате от знанията, които днес имате, бъдещите знания ще представят нещо по-мъчнодостъпно за умовете ви. (148, с. 118)

Вие четете набързо „Отче наш“ и както четете – така става. Светът бързо си върви и не се оправя. Не ви упреквам, но ви казвам, че вие сте чели свещената Книга набързо, като литературно произведение, и нищо не сте разбрали. Има особен начин за четене, който ще донесе особено разбиране. Особеното се състои в това, да четеш с любов. Тогава ще те озари особена светлина, в която нещата се виждат ясно. Има стихове в Писанието, които, четени с любов и прозрение, откриват пред човека картини на миналото и бъдещето. Бог не е престанал да говори на човека

и няма да престане. От хиляди години Той говори, но малко се възприема от това, което говори. И днес Той говори по нов начин. (134, с. 150)

В Господнята молитва има три важни думи: „Да се свети името Твое, да дойде Царството Твое, да бъде волята Твоя“ ... Волята Божия няма да се изпълни, докато нашият ум не стане седалище на тази Негова воля. А когато се казва: „Не ни въвеждай в изкушение“, иска да се каже да не ни дава изпитания, които не можем да понесем... И така, Господ иска от нас: 1. Да осветим името Божие – по отношение на тялото; 2. Да дойде Царството Божие – по отношение на сърцето; 3. Да бъде изпълнена волята Божия – по отношение на ума. (143, с. 72)

В Господнята молитва е казано: „Не въведи нас в изкушение, но избави нас от лукаваго.“ В превода на този стих има нещо пропуснато, поради което се явява известно противоречие, една непоследователност. Щом се молим на Бога да не ни въвежда в изкушения, защо трябва да се молим да ни избави от лукавия? Правилно би било така: „И въведи нас в изкушение, но избави нас от лукаваго.“ Изкушението подразбира изпитание, изпитване. Чрез изкушението човек се изпитва да познае колко може да издържа. Когато ни поставят на изкушения, т.е. на изпитания, тогава има смисъл да се молим на Бога да ни избави от ръцете на лукавия. (31, с. 174)

„И не веди нас во изкушение...“ Това значи: давай ни, Господи, знание и Мъдрост, за да не би ние с нашето невежество да паднем в изкушение. (120, с. 53)

Какво ще придобие един обикновен религиозен човек, който по цели часове чете, моли се, пали свеци? Гледате го, току отваря Библията и я затваря, но все бърза по-скоро да свърши тази работа. – Не, бързото четене нищо не допринася. Човек може да прочете само една страница, но бавно, с размишление. На всяка мисъл той трябва да се спира и да размишлява. Човек трябва бавно да чете, бързо да мисли. В умствения свят човек трябва да бъде бърз, подвижен, със светкавична мисъл. Дойде ли до физическия свят, там се изисква бавност, понеже този свят не е напълно организиран и човек може да влезе в стълкновение с него... Човек трябва да бъде бавен на думи, бърз в мислите си. Бъди бърз в мисълта си, бавен в говора си. (62, с. 245)

Някой прочетè Библията един-два пъти – мисли, че е разбрал нещо. Има начини за четене, за разбиране на тази книга. За да разбереш тази книга, която е писана преди 2000 години, трябва да преживееш това, което тези писатели са писали. Не можеш да разбереш Давида, ако не минеш през неговия път. Не можеш да разбереш пророчеството на Исая, ако не преживееш това, което той е преживял. (2, с. 38)

Някой прочете Библията един път и мисли, че това е достатъчно. И десет пъти да я прочете, няма да я разбере. Всяко нещо е разбрано,

когато се посади и даде плод. Ето, и аз посаждам Словото, което ви говоря. От време на време поглеждам дали е израсло. Ако е израсло – дали е дало плод. Колцина от вас имате саксии за посаждане на това, което слушате? (69, с. 345)

Като четат Евангелието, някои религиозни хора искат да им се открият великите истини на живота. Как ще откриете на човека нещо, ако той държи очите си затворени? Докато очите му са затворени, той нищо не вижда. Щом отвори очите си, ще види всичко, каквото му се открива. Какво ще разбере за светлината онзи, на когото очите са затворени? Каквото и да му се говори, нищо няма да разбере. За да учи и да придобива знания, човек трябва да отвори очите и ушите си за светлината. Тя има и звук, който се възприема чрез ушите. Звукът, звуковите вълни носят словото. Какво ще говорите на човека със затворени уши? Който има очи и уши и не ги отваря, той е осъден на страдания. (96, с. 35)

След като прочетете цялото Евангелие, цялата Библия, две идеи има: Старият Завет е Завет на Земята – според този закон, ако ти не изпълняваш волята Божия, веднага ще те осъдят на смърт; Евангелието е закон на свободата. Казва: „По свобода ще изпълниш Божия закон, но ако не изпълниш, и тогава ще те сполети същото.“ Ако ти живееш по Любов, сам себе си ще съдиш. Ако живееш по закон – други ще те съдят. Ако не живееш по закон, ти сам ще се съдиш. Ако живееш по Бога, ще оставиш Бог да уреди твоите работи. Ти ще добиеш най-високото състояние: ти ще мислиш, ще чувстваш, ще постъпваш – ще оставиш Бог да уреди твоите работи. Ако не мислиш правилно, ти не можеш да очакваш Бог да дойде и да уреди твоите работи. Други ще ги уреждат. Казвам онова, което вие трябва да приложите на Земята: най-първо вие не се отказвайте от живота! (25, с. 23)

Ще прочета 11. глава от Йоана. В Евангелието изобщо има нещо тайно, нещо скрито. Човек може да чете цял живот Евангелието и пак да не разбере Истината, скрита в него. Наистина и слепият излиза на слънце, грее се на него, без да може да прочете нито една страница, без да разбере нещо. Разбирането означава проникване на Истината в човека. Докато си в безпътница и не виждаш нито един светъл лъч в живота си, ти съзираш отдалеч малка светлинка, която ти посочва пътя на твоето движение. Това значи истинско разбиране. Докато не дойдеш до това състояние, животът ти е напълно обезсмислен, ти си в пълен мрак и тъмнина. (45, с. 69)

Когато четете Библията и Евангелието, дето се говори за Христа, за пророците, за добрите хора, които са живели по това време, вие трябва да се свържете с тях и да отправите мисълта си към онази посока, дето и те са отправяли своята мисъл. Свържете ли се с тия разумни души, не питайте дали Христос ви разбира, дали Бог ще приеме молитвата

ви. Щом отправите съзнанието си към общото съзнание на всички същества, все ще получите нещо от общото благо, независимо от това дали го заслужавате или не. Достатъчно е да отправите съзнанието си нагоре, за да получите поне по едно самунче – на човешки език казано. Не отправите ли съзнанието си към съзнанията на всички същества, колкото да плачете и да се молите на Бога, нищо няма да получите. Бог не обича да се занимава само с едно лице. На вашата молитва Той ще отговори: „Ще почакаш за утре!“ На другия ден ще станеш рано и ще чакаш да дойде определеният момент, когато всички души отправят съзнанието си към Бога. Тогава и ти ще отправиш мисълта си към Него и няма да питаш дали си в права посока, или не, дали ще видиш Бога. Това са второстепенни въпроси. За тебе е важно да отправиш ума си нагоре и да чакаш – все ще получиш нещо от общото благо. И слепият не вижда, но като погледне нагоре, все ще дойде някой да му тури едно самунче в ръката. Той казва: „Слънцето не видях, но хляб получих.“ Това е достатъчно за него. Това са фигури, които изясняват добре идеята. И тъй, всички хора трябва да отправят съзнанието си към Бога. – „Де е Бог?“ – Бог е на това място, към което всички разумни и добри хора отправят ума си. Не само хората, но всички същества, от най-малките до най-големите, отправят ума си към Бога. (85, с. 142)

Сега, каквото обяснение да се даде на този или на онзи стих от Евангелието, ако имате разбиранията на хората от света, нещата пак ще останат неразбрани. Защо? Защото тия хора са в противоречие с Божествения ред на нещата. За себе си те са прави, но не и по отношение на Абсолютното. Както да гледат на нещата, страданията и върху тях ще дойдат. Никой не може да се освободи от страданията. Те са благо за човешката душа, защото са условия за пробуждане на съзнанието. Когато съзнанието на човека се буди, едновременно с това Божественото начало в него взима надмощие над човешкото. В това отношение страданията са от голяма полза както за отделния човек, така и за цялото човечество. (144, с. 29)

Това, което може да подобри живота ви, то е да изучавате Евангелието. Изучавайте го дълбоко! Ще отделите особено време за изучаване на Евангелието. Вие ще го изучавате, не когато сте в най-доброто настроение на духа си, но когато имате най-голямото страдание, каквото светът не може да си въобрази. Тогава ще прочетете по една глава и ще видите как добре ще я разбирате. Когато майката роди едно дете и е щастлива с него, ако в това време четете Евангелието, тя не ще може да го разбере, но когато майката е изоставена от своя съпруг или когато изгуби своето дете и прочете една глава от Евангелието, тя ще разбере вътрешния му смисъл. Следователно Евангелието не е наука за щастливите хора, то е наука за нещастните; то не е наука за умните, но е наука за глупавите. Аз не взимам думата „глупави“ в такъв смисъл, че да се хвалим със своите глупости, но взимам тази дума по отношение на

Великото. Аз не казвам „глупави“ по отношение на съвременните учени хора. Аз не отричам, че има учени хора по известни специалности, но казвам, че това учение е алфа и от него трябва да се започне. (38, с. 255)

Има разлика между разбирането и тълкуването на нещата. Някой разбира нещо, а не може да го изтълкува, да му даде някакъв превод, всички да го разберат. Това показва, че разбирането е вътрешен процес. За пример, мнозина разбират „Притчи“ -те като иносказания, в които се предават житейски мъдрости, но не могат да ги тълкуват. За тълкуването им са нужни сравнения, уподобявания, за които малцина са готови. „Притчи“ -те са дадени от около 3000 години насам, вследствие на което някои от тях са отживели вече времето си. Те са подобни на стари, износени дрехи, които трябва или да се изгорят, или да се използват като парцали. Тази е причината, където някои хора не се интересуват от книги, които са изгубили вече своя смисъл. (145, с. 3)

Вземете превода на свещените псалми от еврейски език. Те се четат много мъчно, не са преведени както трябва и онези, които са ги превеждали, те са били далеч от да разбират вътрешния смисъл на онези псалмопевци, които са ги писали преди хиляди години. Следователно не е упрек, че те не могат да преведат вътрешния смисъл на един псалом или пък да разберат съвременното Евангелие, което е писано преди 2000 години, или пък Посланията на апостолите, за пример Посланията на ап. Павла. А днес те седят и се догаждат тъй, както геолозите се догаждат за Земята, както астрономите се догаждат за Слънцето, както биолозите, химиците, физиците се догаждат по известни въпроси. И всички все с догадки ходят. (38, с. 148)

Ще прочета 13. глава от Марка. Тази глава е важна по своето съдържание – общо и частно за всеки един човек. За да се разберат Писанията, изисква се особено приготвление. Ако човек разбере само буквата на нещата, тогава ще се отдалечи от самата истина. Буквата – това е мъгла, това е тъмнина, в която човек нищо не може да разбере. Сега новият ред на нещата, новата култура, Царството Божие на Земята не може да дойде, нещо друго трябва да го предшества. Всички тези изпитания и страдания трябва да минат. Хората трябва да изпият чашата на страданията до дъно – не само един човек, но цялото човечество, всички народи – за да се пробуди тяхното съзнание. (92, с. 158)

ДУХЪТ И ПЛЪТТА

Когато четете Библията, трябва да имате предвид две неща: духа и плътта. Духът подразбира вътрешния смисъл и съдържание на прочетеното, а плътта – буквата, външната му форма. Плътта подразбира променливия, неустойчивия живот; Духът – вечното, Божественото начало на нещата. Духът и плътта коренно се различават, но като се

говори за тях, човек не трябва да се спира много, да ги разграничава какво е плътта и какво – духът. В плътта се крият условията за всички видове престъпления. Обаче не смесвайте страданията, причинени от престъпленията, с вътрешните, по-високите страдания. Страданията са преходен период от плътта към духа. Страданията са граници между плътта и духа. Който не може да мине през тази граница, той не може да влезе в духа. Някой се смущава, безпокои, защо му идват страдания. Ако не страда, човек не може да мине от неустроеното, от нечистото, от държавата на плътта към мястото на духа. Следователно смъртта царува в плътта, а животът – в духа. (21, с. 14)

Сега четете Библията по буква, без дълбоко разбиране на нейното съдържание. В Библията външните форми, числата, събитията, законите – всичко е символ, и за да я разберете и да се ползвате от нея, ще трябва да намерите реалността, смисъла на друго място. Или (да превода на ваш език): вие имате една ябълчна семка. Аз казвам: „В тази семка се крие цялото дърво.“ – „Как е възможно?“ – „Вземете семката, изровете малка дупка, посейте я – след 10 години ще имате едно голямо дърво.“ Ако всяка една мисъл, като една семка, не я вложите във вашия мозък и не работите с вашия ум, с вашето сърце, с вашата воля – всеки текст от Библията ще ви остане неизяснен, а той трябва да се разчепка, да се проучи по-дълбоко, да се разбере – не да се чете механически или пък да му давате свое повърхностно тълкувание. Така само думата „любов“ ако вземете и я изговаряте често и я проучвате, ще опитате нейното съдържание – тя ще развие една динамическа сила у вас. Невъзможните неща за вас ще бъдат възможни. (60, с. 283)

Човек трябва да регулира силите в своя организъм. Това може да се постигне чрез връзка с Първата Причина, с космическото съзнание. Само по този начин човек може правилно да се лекува. Космическото съзнание е в сила да регулира енергиите в човешкия организъм, като ги насочва в права посока. Когато имате връзка с Божественото или космическото съзнание и започнете да изучавате някой предмет, то ще хвърли светлина във вашето съзнание и вие лесно ще изучите този предмет. На това се дължи фактът, дето едни хора разбират Библията правилно – по дух, по вътрешен смисъл, а други я взимат само в буквален смисъл. Първите имат връзка с космическото съзнание, а вторите нямат такава връзка. Да разбирате Библията правилно – това е изкуство и наука. Да разбирате вътрешната връзка на живота – това е изкуство и наука. (148, с. 139)

Многото знания, невежеството, гордостта не са нещастия за хората, но те говорят за отбиването им от правия път. В този смисъл истинският мъдрец не минава за учен човек. Той знае и разбира нещата от най-високото им положение – от Божествено гледище. Когато се говори за обикновеното знание, ние го схващаме като външен механичен процес,

натрупване на ред данни без обща връзка помежду им. За пример, ако изучавате Писанието от външна страна само, вие ще четете стих след стих, глава след глава, много от тях ще знаете наизуст, но в края на краищата пак ще си останете обикновен човек и ще водите обикновен живот. Много хора имат отлична памет и като четат Писанието, лесно заучават стихове, глави наизуст, могат да ги тълкуват, но пак си остават обикновени хора... Окултният ученик не може и не трябва да върви в пътя, в който върви съвременният религиозен човек. Религиозният очаква спасението да дойде отвън, като някакво чудо. Наистина спасението на човека ще дойде, ще стане някаква промяна с него, но в съзнанието му. Бог проповядва на съзнанието на човека. Слънцето всяка сутрин изгрява и носи за него нещо ново. (82, с. 11)

Та сега като ученици на окултизма ние не искаме да станете музиканти, но да разбирате окултната музика, да се ползвате от нея. Сега някои, които са религиозни, ще кажат: „Ами ония четива?“ Всяко едно четиво, като го четеш, ако имаш музикално настроение, ще го разбереш по един начин, а ако нямаш музикално настроение, ще го разбереш по друг начин. И всякога Божественият Дух работи музикално. Той, когато дойде, никога не говори грубо – музикално говори и даже тъй, отмерено. В Божествения език няма излишни думи. Думите са малко, но съдържателни. Всички думи са определени, не можеш да им дадеш две значения. И много думи от Библията имат няколко значения. Туй не е свещен език. Свещеният език е неизменяем! Има такъв език и той е чисто Божествен. И само онзи, който е разбрал музиката, той ще разбере този език, ще разбере Божествената поезия на нещата. (101, с. 52)

Някои окултисти твърдят, че за да се постигне това нещо (да възпитае и очистим ума си и да облагородим сърцето си – бел. Р.Ив.), изискват се поне 777 живота, и то епохални, през които човек да е играл някаква велика роля. Покрай тези животи има още много незабелязани. Ако някои религиозни хора слушат тия неща, ще кажат: „Това учение е еретическо, не е по Бога“. Чудно нещо! Да се казва на хората, че те се раждат и прераждат, не било по Бога, а да отиват на бойното поле да се бият и убиват – това е по Бога! При това някои религиозни твърдят, че никъде в Писанието не се говори за прераждането. Казвам: на всяка страница в Писанието се говори за прераждането, но то се отнася само до онези, които имат очи и могат да виждат, и за онези, които имат уши и могат да чуват. Преди всичко прераждането не е закон на материята. Да се облича човек – това е закон на материята, а да се преражда – това е закон на човешкия дух. Когато се казва, че човек един път само се ражда, това се отнася до Божествения свят, дето има само един дълъг ден, а когато се казва, че човек се преражда много пъти, ние разбираме материалния свят, дето могат да се реализират идеите, които Бог е вложил в човека. (107, с. 41)

Поясненията върху един стих могат да бъдат пряки и косвени. Прямите обяснения са обяснения за децата, а косвените – за възрастните. (127, с. 1)

За пример, вие четете Библията и дохождате до някои книги или глави от нея, които ви отегчават. В някои глави се изреждат само имена, родове, числа, които нямат смисъл за вас. Който разбира кабалата, не се отегчава; който не разбира, той се намира пред една статистика, която не го ползва. Такава книга е и „Тайната доктрина“ (на Е. Блаватска – бел. Р.Ив.). Много хора са започвали да я четат, но не са могли да я завършат – нямат търпение. Добре е човек да се заеме с четене на „Тайната доктрина“, на Библията като метод за придобиване на търпение. Те представляват разхвърлян материал, който търпеливият може да събере на едно място и да образува от него нещо цяло. (118, с. 141)

(Чете се една от темите върху книгата от Библията „Пророк Софония“.) Като четете Библията, трябва да прониквате във вътрешния смисъл, който е вложен в отделните книги. Забележете реда, по който са наредени книгите на Библията. Първата книга е „Битие“ – начало на нещата. Втората е „Изход“ – излизане. Третата е „Левит“ – ръководна книга за онзи, който е излязъл вече и започнал да ходи. Четвъртата книга е „Числа“. Числата подразбират сметка, изчисление за колко време, за пример, човек може да проходи самостоятелно. След „Числа“ иде книгата „Второзаконие“ – приложение на закона. Има ли закон, нужно е приложение. После иде книгата „Иисус Навин“. Иисус Навин е един от героите, който се учи при Мойсея. Като дойдете до книгата „Съдии“, помислете защо се е създала епохата на съдиите. Явяването на съдиите почива на нещо дълбоко. След „Съдии“ иде книгата „Рут“ – влиянието на жената в света. След това вече иде царският период. Еврейският народ, който се счита за избран народ от Бога, възприе едно външно влияние – царизма. Той започна да се управлява от царе, между които особено забележителни са Давид и Соломон. Във времето на Соломона културата стигна своя разцвет. След него започна упадък на еврейската култура и мъдрост. Пророците носят друга култура на човечеството. Те обръщат вниманието му върху бъдещия живот, като говорят за далечното бъдеще, за новата култура в света. Като изучавате Библията съзнателно, вие дохождате до заключението, че животът на миналото, описан в тази книга, е живот и на отделния човек. Всеки човек минава през „Битие“, „Изход“, „Левит“, „Числа“, „Второзаконие“ и т.н. Като се стреми да се освободи от старото и да придобие нещо ново в себе си, по този начин той се учи. (118, с. 137)

Третата глава от Евангелието на Лука не е много разбрана. Родословието накрая е неразбрано. Всеки един човек – това са пътища, методи, чрез които можем да се справим. Някой път, като знаете тази дълбока наука, ще може да се ползвате и ще излезете от мъчнотиите, в

които се намирате. А пък сега не ви съветвам да търсите, понеже няма да я намерите. Всяко едно от тези имена има своето значение. Онези кабалисти са имали всякога три начина за писане: едно обикновено писмо, второ – духовно, и трето – Божествено. Всяка дума е символ. Всяко име е символ за онзи, който го разбира. Трябва да дойдете до първоначалния език – езика на природата. (92, с. 237)

МИНАЛО И БЪДЕЩЕ

Като четете Евангелието, вие се натъквате на някои неразбрани неща. За да ги разберете, трябва да работите с неизвестни числа. Защо? Защото много работи от Словото на Христа са пропуснати. За да ги намерите, вие трябва да познавате математическите закони и правила и с тях да откривате неизвестните. Както палеонтолозите по отделни кости на животни, съществували в предисторически времена, могат да възстановят цялото животно, така и вие от известното, което ви е дадено от Словото на Христа, можете да дойдете до неизвестното. Когато изучава мистичната страна на духовния свят, човек работи с неизвестни числа. Като четете Евангелието, вие се спирате върху живота на Христа като главен обект. Защо? Защото животът на Христа представлява сбор от живота на всички напреднали души, съществували преди Него. Като е дошъл на Земята, човек изучава сегашния си живот, но същевременно той трябва да прониква и в своите минали животи. Човек трябва да знае през какви форми е минавал. (105, с. 158)

И най-малката опитност струва повече от много философски трактати. В какво се заключава стойността на Библията? Тя е ценна за това, че изразява живота на един народ във всички негови прояви. И досега още християните не са достигнали до висотата на еврейския народ. И Евангелието, и животът на апостолите пак изнасят живота на евреите. Има ли нещо лошо в това? Някои не обичат евреите. Може да не обичаш дрехата на един човек, но ако той ти донесе хляб, ще му благодариш. Дрехата му не е хубава, но хлябът е хубав. Това, което е хубаво у евреите, не може да им се откаже. Бъдете справедливи! (106, с. 84)

Светът е създаден по някакъв начин, но как е станало това създаване, всеки не може да знае. В съзнанието на човека е отпечатан образът за създаването на света. Ония, които имат пробудено съзнание, само те могат по тия отпечатъци да възстановят цялата история за създаването на света. Само те могат да кажат преди колко хиляди години и в колко хиляди Божествени години е създаден светът. Действително светът е създаден в шест дена, но Божествени дни. Всеки Божествен ден се равнява на число, съставено от единица и 15 нули. Какво представя седмият ден? Сега, като говорим за създаването на света, това не значи, че трябва да приемете всичко казано за абсолютна Истина. Това е въпрос,

който се отнася до съзнанието на човека. Съвременните хора се страхуват от Истината. Те се боят да не би по някакъв начин да се разклати или подрони техният авторитет – Библията. Библията е авторитет, създаден от хора, които принадлежат към един народ, а всички знаят, че Бог създаде света – Той създаде и народите – а не човекът. Следователно, щом Бог създаде света, Той го създаде според Своите шест дена, а не според човешкото разбиране за шест дена. Каквото мнение, каквото тълкувание да се даде за тези шест дена, то все е човешко. (65, с. 130)

„И векът ти ще възсия като пладнешкото слънце, а мракът ти ще се превърне в зора“ (Йов 11:17). Вековете, за които се говори тук, са епохите, през които минава развитието на човека: златен, сребърен, меден и железен. Железният век е най-далечният, а сега идва епохата, в която ще настъпи златният век, за който човечеството жадува и в който ще заживее. Ние не притежаваме друга книга като Библията! На мнозина тя може да изглежда разхвърляна, съставена без определена система и безсмислена, но там се съдържат велики истини, които като възприемем, ще се възстанови хармонията в света...

... От своя сребърен период човечеството е преминало в медния си период, след който следва железният, в който се намираме сега, но и той вече изтича и сега ще се върнем пак отново в пролетта. В това развитие действат определени закони, между които и законът за растенето и падението. (150, с. 79 и 91)

Трябвали възрастният човек да си спомня със съжаление за своето детство – когато са го возили в количка – и да иска да се върне към него? Не, веднъж минал през една фаза на живота, човек трябва да върви напред. Някои религиозни хора се придържат строго в Писанието. Те казват, че само това е вярно, което е писано в Евангелието. Те са прави, но едно трябва да имат предвид: човек може да се ползва от Словото дотолкова, доколкото Духът го осветява. Всеки ден Духът изяснява Словото и внася в него нови елементи. (41, с. 232)

НОВА БИБЛИЯ

Библията е една книга на миналото. В Евангелието е писано какво е говорил Христос на хората. Но и днес Той не е престанал да говори. Той е говорил 2000 години и сега говори, и в бъдеще ще говори. Някои признават Стария Завет, други признават Новия Завет и казват: „Ново няма вече.“ Слънцето веднъж ли изгрява? – Много пъти изгрява. Дърветата само веднъж не цъфтят, много пъти цъфтят. Реките само един път не текат – постоянно текат. Трябва да имате ясна представа за живота – той е важен. Трябва да разрешите вътрешния живот. Щом разрешите вътрешния живот, и външния ще разрешите. (53, с. 5)

Старото си отива, ново иде. Нова Библия се пише сега. Ново Евангелие се пише. Не го пиша аз, Бог го пише. Горко на оня, който не приеме новото Евангелие! Евреите и досега страдат, защото не приеха Христовото учение. Ще кажете, че малко е Евангелието, оставено от Христа. Онова, което сега се пише, е още по-малко. Един от кодексите на новото Евангелие гласи: „Зачитайте Божественото в човека!“ Като слушаш един музикант, радвай се, че има Божествена дарба. Като четеш стихотворенията на един поет, радвай се, че дарбата му е дадена от Бога. Като се ползваш от съветите на един мъдрец, радвай се, че Бог го изпратил между хората да ги поучава. Ако срещнеш един красив човек, който не злоупотребява с красотата си, знай, че Бог го е създал красив. Всичко хубаво и добро е от Бога. Каквото видиш, запитай се дали е от Бога, или от човека. (22, с. 73)

Спре ли се човек на едно място, не е добре. Някои от вас мислят, че са завършили своето развитие, че всичко знаят. Други мислят, че като прочетат Писанията, всичко са разбрали, и казват: „Туй е то, всичкото!“ Не е всичкото в тази книга. Тази книга е една малка опитност, но где е опитността на ангелите, где е опитността на тези светии? Ап. Павел е казал много малко неща. И Христос е казал много малко неща. Где е онази Любов, която Христос проповядваше на кръста? Всички християни говорят за нея, но колко християни има, които изявяват Христовата Любов? Тогава аз определям великия закон така: Любовта включва благото на всички същества. Сега в разбиране Словото Божие трябва дълбока мисъл не само по ум, но дълбока мисъл, в която да взима участие сърцето, в която да взима участие и човешката воля. Има някои въпроси, които ще се разрешат само по един опитен начин. (37, с. 168)

Ако бих имал време, бих ви изтъквал защо Христос е говорил с притчи. Това представлява един определен метод, определен начин да предаде Своето учение на света. Понеже в Неговото време хората не бяха готови за учението Му, Той даде на света тези образи, за да може то да се запази за нашето време. Ако Христос дойде сега, той няма да се занимава с тези образи. Той ще говори други неща. Онези, които преди 2000 години не са Го разбрали, трябва да Го разберат. Тогавашното учение на Христа е основа на сегашното, което Той ще изнесе пред света, и затова именно тези форми, които са Негово дело, ще претърпят известни промени – кръвоносните съдове, дихателната система, всички клетки ще претърпят изменение. (150, с. 120)

От четене до четене има разлика. Ако аз река да чета, аз възстановявам нещата. За мене едно четене представлява кинематограф. Като чета, аз си възстановявам един филм, възстановявам миналото, станало преди няколко години. И аз проверявам нещата – кое е вярно и кое не. Проверявам как действително са станали нещата, а другите предполагат. Когато чета Евангелието, аз установявам филма, миналото, станало преди 2000 години. Това, което е писано в Евангелието, това са

откъслеци. Не е нещо цялостно. Христос е говорил много работи, които са пропуснати. Ти като четеш, ще ги възстановиш. (92, с. 167)

„И отвори умовете им да разбират Писанията“ (Лука 24:13). Какво представляват Писанията? – Написана книга. Тази написана книга сте вие и върху нея могат да се четат много работи. По същия закон от клетките можем да изучаваме организма, а от органите можем да изучаваме системите. От системите пък можем да изучаваме какво представлява цялото човечество или какво представлява цялата вселена. Значи всичко зависи от единицата. (51, с. 208)

Ще кажете, че в Библията е писано всичко. Наистина много неща са писани в Библията, но много още има да се пишат. Йоан казва, че Христос е говорил много, но всичко не е написано. Не една Библия, но още много Библии има да се пишат, в които да се вмести това, което Христос е говорил. Като говорят за Библията, която е писана от човеци, всички я считат за свещена книга. Дойдат ли до главата, в която се крият неща, писани от векове, малцина се замислят за нея. Според мене единствената свещена книга, която всеки човек има в оригинал, това е човешката глава. Освен написаното вече всеки момент в нея се пише новото, което човек преживява. В това отношение главата представлява Новия Завет на човечеството, а стомахът – Стария Завет. Всичко, което Христос е говорил преди 2000 години, е написано на главата. Това, което днес говори, пак се пише на главата. Съвременните хора не разполагат още с нужната светлина да четат и разбират това, което е писано в главата им, както и онова, което всеки ден се пише. Докато има светлина, човек чете, разбира и минава за учен. Щом изгуби светлината си, той вече не може да чете, нищо не разбира и минава за невежа. Следователно, ползвайте се от светлината на съзнанието си, за да четете в оригинал свещената книга, написана в главата ви, и чрез нея да коригирате свещената книга във от главата ви. Казано е в Писанието: „Ще напиша закона Си в сърцето на човека.“ Значи сам Бог е написал закона Си в човешкото сърце. Който има светлина, той чете Божия закон в оригинал и оттам го превежда на хората. И Мойсей написа законите по същия начин. Той ги четеше в главата и в сърцето си в оригинал и ги превеждаше на език, достъпен за онези, които нямаха светлина сами да четат и разбират. Оригиналът, който се намира в човешката глава и в човешкото сърце, философите наричат „акашови записи“ . Когато казваме, че човек е готов да служи на Бога, имаме предвид онзи, който чете в оригинал Божия закон. Дойде ли съмнението и колебанието в него, той е изгубил оригинала и чете някой превод, в който непременно има грешки. Любов, която внася в човека съмнения, колебания, подозрения, е преводна. Любов, която изключва съмненията и колебанията, е оригинална, вечна. Който носи вечната Любов в себе си, той оценява Любовта на Бога, оценява възможностите и условията, които му са дадени, и благодари за всички блага, с които се ползва. (31, с. 144)

ПРИЛАГАНЕТО

Когато здравият човек чете една книга, например Библията, той я чете с дълбочина, с разбиране. Има три начина, по които може да се чете Библията. Първият начин – човек я чете като обикновена книга, без да се задълбочава в нея. Вторият начин – човек я чете с вдълбочаване, с мисъл, вследствие на което всички образи в нея му се представят като живи. Те са живи лица за него. И най-после третият начин е, когато човек чете книгата и прилага всичко, което има своята практическа страна. Когато четете за Христа, например, вие можете да се свържете с Него, с този велик човек, и да се разговаряте, като че това е станало не преди 2000 години, но като че става в тази епоха. Казвате: как може да бъде това? Да, това е възможно, защото Христос и днес живее, и днес е с 2000 години по-стар, отколкото е бил преди. (49, с. 83)

Мощна сила се крие в книги, писани под диктовката на Духа. Такива са свещените книги и Евангелието. Евангелието съдържа цял за всички накърнени чувства, за безверието, за обезнадеждването, за безлюбието и т.н. Евангелието дава цял за примиряване на хората. Обаче човек трябва да знае как да употребява тия церове. Може ли музикантът или певецът да свири или да пее, след като се е нахранил добре? Трябва да мине най-малко половин час след яденето, за да може човек да пее или да свири. И тъй, за да разбира Божиите пътища, човек трябва да е смлял материалните работи в сърцето си. Той трябва да е разрешил материалните въпроси. Това не значи, че той трябва да се откъсне от физическия живот, но не трябва да се товари с работи, които не са по неговите сили. (41, с. 240)

Казано е в Писанието: „Всяко дихание да хвали Господа.“ Да хвалите Господа, това значи да се интересувате от Неговата Мъдрост и знание, от всичко, което Той е създал. Щом вие се интересувате от него като професор, и Той се интересува от вас. Ще знаете, че няма по-велик и по-мъдър професор от Господа. (16, с. 161)

Много християни, като вземат Евангелието, четат стиховете и казват: „Христос това е казал, онова е казал.“ Не е важно само какво е казал Христос, но в казаното от Христа има толкова методи за приложение! Тези методи вие учили ли сте ги? Отсега нататък трябва да се учите да ги прилагате. Вие цитирате стиха и казвате: „Трябва да се обичаме.“ Е, това е само едно философско разсъждение. А да знаеш да обичаш, без да подозират това хората, то е цяло изкуство! (38, с. 130)

Многото богатства правят човека нещастен. Многото знания представят товар за човека. Колко от своите знания човек може да приложи в живота си? Какво ви ползва знанието на цялата Библия, знанието на много стихове от нея наизуст, ако не ги прилагате в живота? Срещате двама души, единият от които знае цялата Библия и Евангелията,

но не ги прилага в живота си, а другият знае само стиха „Бог е Любов“ и го прилага в живота си. Как мислите, кой от двамата се ползва повече от знанието си? Кой от двамата е по-силен човек? (129, с. 106)

Има няколко вида чистота – физическа, духовна и Божествена. И една свещ свети, но ако имате две, три, четири и повече свещи – светлината е по-силна. Да мисли човек, че като има една свещ, повече не са му нужни – той е на крив път. Че сте познали Бога отчасти, че четете Библията и Евангелието – това още не е всичкото знание. Да четеш Библията – това не значи, че си спасен. В Библията са изнесени опитностите на хиляди хора. Минали ли сте през техните опитности? Придобили ли сте тяхното знание? И това, което е писано в свещената Книга, не представя всичкото знание в света. Много още има човек да учи, докато завърши своето развитие на Земята. Като се обезсърчават, някои казват, че няма да излезе човек от тях. Ако не излезе човек, какво друго може да излезе? Как могат да твърдят това, когато не знаят какво всъщност е човекът? (41, с. 312)

Във великата школа на природата, която аз наричам окултна, се прилагат различни методи. Ако сте достойни ученици, тези методи ще ви се поверят. Забелязвам, че малко четете. Много се учат само от това, което е писано във вестниците. Запитайте някого от тези, които се смятат за учени, чели ли са известен автор, те ще ви кажат: „На нас не ни трябват тия неща.“ Те не са чели даже и Библията, не са проучвали основно по-важните места, нито са правили своите научни бележки. Бих желал у всички вас да се зароди желание да четете, а след това – да работите, да приложите това, което сте прочели. Четене и прилагане! Това са две съществени неща за вас. Вие повтаряте това, което съм казал аз. Но аз изнасям това, което казва живата природа. Трябва да работите над себе си! Едни от вас са свършили преди 20 години университет и не четат, не следят новите научни изследвания. Трябва да бъдете съвременни. Целият свят е в движение. Важно е през какво сега преминаваме. Нужна е връзка между миналото, настоящето и бъдещето. (99, с. 91)

Ученикът повтаря всеки ден думите на учителя, но не учи. Ако само повтаряте думите на учителя, а не учите, нищо няма да постигнете. Някои евангелисти знаят Стария и Новия Завет наизуст, но не са истински учени или истински вярващи. Всичко зависи от вътрешното разбиране и приложение на тия истини. Каква полза имате от знанието на Свещеното Писание, ако го разбирате като Авраам, като Яков, като 12-те сина на Якова и т.н.? Каква полза имате от знанието на Стария Завет, ако го прилагате като старите евреи? Ще се избивате едни-други, ще колите и избивате животни, ще ги принасяте жертва на Бога. Някой направи една грешка и за прощение на греха си ще заколи едно животно. Днес поне хората не принасят жертви на Бога, както едно време. Те не принасят в жертва животни, но друго нещо принасят. За да се ползва от

Свещеното Писание, човек трябва да има дълбоко разбиране, да схваща вътрешния смисъл на истините – по дух, а не по буква. (14, с. 219)

Един евангелист ме пита: „Ти как разбираш Евангелието?“ Аз му казвам: мъчех се да го разбера и не го разбрах, и си казах: чакай сега да го живея – и тогава почнах да го разбирам. (92, с. 194)

Някой казва: „Какво да правя повече? Чел съм Библията два-три пъти, няма защо повече да я чета.“ Може да си я чел хиляди пъти, това нищо не значи. Така трябва да я четеш, че да напишеш прочетеното в себе си. Не е достатъчно само да отваряш и затваряш Библията, но сам трябва да станеш жива Библия. (134, с. 15)

УПРАЖНЕНИЯ С БИБЛИЯТА

Всяка заран да четем по една глава от Евангелието, да търсим някоя заповед в тая глава и да я приложим през деня в живота си, и тогава Христос ще дойде в нас – ще си направи жилище у нас, и по тоя начин ще разберем дълбоките Божествени работи. (113, с. 4)

Ще прочета 150. Псалом, който представлява хваление на Господа. *Задача:* четете този псалом всеки ден в продължение на една седмица. Извадете по-важните мисли от него, а след това нека всеки се опита да съчини един псалом. Как ще хвалите Господа, ако нямате китара и не знаете да свирите? Казано е в псалома: „Хвалете Го с псалтир и китара; хвалете Го с тъпан и ликуване; хвалете Го със струни и със свирки; хвалете Го с доброгласни кимвали; хвалете Го с възкликателни кимвали! Всяко дихание да хвали Господа! Алилуя!“ Как ще хвалите Господа, ако нямате тези инструменти? В псалома се говори за псалтир, за китара, за тъпан, за кимвали, за доброгласни свирки. Къде ще намерите тези инструменти? – В човека. Отворете сърцата и умовете си за Господа и те ще запеят и засвирят със своите инструменти и ще Го възхвалят. Този псалом е писан преди повече от 2000 години, но и до днес не е изгубил цената си. Защо? Защото съдържа необикновени идеи, т.е. идейни мисли. Необикновените идеи са безсмъртни, остават за вечни времена и епохи. Те са подобни на златото. (73, с. 133)

През този месец искам да прочетете всички Соломонови притчи и тези от тях, които ви направят силно впечатление, да научите наизуст. Аз ще ви разкажа после защо трябва да ги изучавате наизуст. (19, с. 59)

Като четете „Притчи“-те, вие трябва да ги превеждате, да разбирате вътрешния им смисъл. Само по този начин ще се ползвате от тях. Прочетете 10. и 11. стихове от 24 глава на „Притчи“-те... За да издържате на изпитания и мъчнотии в живота си, вие трябва да се ползвате от „Притчи“-те като правила. Всяка Притча е правило, което може да се приложи. Помнете, че колкото повече учите, колкото повече ви се говори, толкова повече се изисква от вас. (139, с. 145)

Тези методи именно – за превръщане на лошото в добро, на горчивото в сладко – са необходими за вас като ученици. Не знаете ли тези методи, ще попаднете в същите погрешки, каквито сте правили и по-рано, защото погрешките у вас се повтарят непрекъснато по силата на атавизма. Тогава как ще се избавите от старите си погрешки? – Изучавайте Библията и се спирайте главно върху характеристиките на отделните лица, да ги изучавате. Разгледайте характера на Авраама, на Йосифа, на пророците, защото те са живи характери, които заслужават подражание. Характери трябва да ви интересуват, а не това, което Мойсей е писал, например, за жертвоприношението. Жертвоприношението е нещо второстепенно, третостепенно – в него не се изразява характера на Мойсея. (63, с. 83)

Който иска да се освободи от лошите мисли, които минават през ума му, нека се заеме с четенето и изучаването на Библията от Любов, а не по задължение, докато тази книга започне да прониква в съзнанието му, и един ден всички светли и възвишени мисли изникват от него като хубави, доброкачествени семена. Например, спрете се върху живота на Авраама, на Давида, на апостолите, на Христа – да видите какъв е бил техният живот, какво са оставили за човечеството. (148, с. 24)

Същото нещо се отнася и до четенето на Писанието – ако приемете нещата буквално, те носят смърт; ако ги приемете по дух – те носят живот. Има неща обаче, които могат да се вземат в буквален смисъл, но повечето трябва да се разбират по дух. Прочетете, например, първа глава от „Битие“ -то и размишлявайте върху нея, да видите какво ще разберете. (148, с. 46)

Упражнение: В продължение на една седмица работете върху Евангелието на Йоана по следния начин: всяка сутрин отваряйте Евангелието произволно и турете пръста си върху един от стиховете на страницата, на която сте попаднали. Прочетете този стих внимателно и си пожелайте да го реализирате. През целия ден при свободно време мислете върху този стих. Онези от вас, които могат да направят упражнението, те ще се ползват. Всичко в света се постига чрез упражнения. Вие не можете да се развивате правилно на физическия свят, ако не правите упражнения. Всяка идея – физическа, духовна или Божествена, може да се реализира само на физическия свят. За реализирането ѝ са нужни ред упражнения. Всяка мисъл може да се предаде чрез говор, писмено или чрез мисъл. Да предавате мислите си на хората, за това се иска голяма сила. Човек трябва да е правил ред упражнения да се концентрира, докато усили своята мисъл. (105, с. 155)

(Разглежда се Посланието на апостол Павел към Ефесяните.) Работата ви през този месец ще се състои в това да намерите най-главните, основни мисли, които Павел е вложил в това Послание. Ще намерите мислите, които се отнасят до тялото, душата и духа. Опитайте

да намерите метод, чрез който да приложите това учение в живота си. Предметът е обширен, затова ако поне отчасти имате приложение, достатъчно е. Не мислете, че искам изведнъж да станете учени. Важно е упражнението да се разбере в определен момент. Намерете връзката между „Посланието към Ефесяните“ и „Притчи“ -те. Второто нещо, което ще спазвате, е да въздържате езика си, да не говорите много. Обсъждайте предварително всичко, което ще говорите. Възбудени сте – не говорете! Говорете само същественото, контролирайте езика и речта си. Третото упражнение, което ще изпълните поне един път на ден, е следното: ще седнете хубаво на един стол (или ще застанете прави), ще отворите прозореца, ще оставите временно „раницата“ си, за да имате добро разположение, ще затворите дясната си ноздра, а с лявата ще поемете въздух, като броите мислено до десет. След това ще затворите и лявата си ноздра и при затворени две ноздри ще задържите въздуха в дробовите си, като броите пак до десет. След това ще отворите дясната си ноздра и от нея ще изпуснете въздуха, като броите пак до десет. После ще затворите лявата си ноздра, а с дясната ще поемете въздуха по същия начин, както и в първия случай. Това упражнение ще го направите десет пъти едно след друго или два пъти по пет, като поемането на въздуха се редува ту с лявата, ту с дясната ноздра. Преди упражнението ще отворите Светото Писание на „Посланието към Ефесяните“ , ще прочитате всеки ден по десет стиха, като започнете от първата глава. Ще пожелаете да разберете основните мисли на тези стихове и най-главната да се влее у вас. (19, с. 91)

Любовта е фундаментът. Тя е основата на всичко, защото тя е една добродетел, сляпа към грешките и погрешките на хората, и от нищо не се обижда. Даже в най-големите грешки на хората тя вижда само доброто. Четете Павла в 13. глава от I Послание към Коринтяните и ще видите какви са качествата на Любовта. Тази Любов ни трябва тъкмо най-вече сега, защото загубата, която претърпяхте в материално отношение, нека я наваксаме с Господа, и ако Той е с нас – ние нищо не сме изгубили. Затова научете се да не бъдете под влиянието на лошите духове. Когато дойде в ума ви мисъл да критикувате някого, попитайте се: „Защо да храня лошо настроение в себе си?“ Искате ли да се лекувате и избавите от своите ежедневни измами, не се съединявайте с духове проклети и изгонени от Небето. (143, с. 79)

Сега ще ви дам следното алхимическо правило: за десет дни наред повтаряйте в себе си стиха: „Ако говоря с човечески и ангелски езици, а Любов нямам, ще съм мед, що звънти, или кимвал, що дрънка.“ Не прекъсвайте ежедневната си работа, но живейте и работете със съзнание. (51, с. 65)

Прочетете тези няколко стиха от шеста глава от II Послание към Коринтяните (от 6. до 10. стих) и правете опити с тях. Съвременните хора

прекарват големи изпитания, вследствие на което дохождат до отчаяние, до умопомрачаване, и никой не може да им помогне... Вие трябва да знаете, че извън вашия свят има и други светове, с по-напреднали от вас същества, които знаят работите по-добре от вас. И затова, като се намерите в трудно положение, обърнете се към тия същества за помощ... Съществува един свят – толкова възвишен и чист, толкова отзивчив и чувствителен към страданията на хората, че при най-слабото апелиране към съществата от тоя свят за помощ, веднага се получава отговор. (82, с. 93)

Ще бъда кратък: това, което ще трябва да изпълните, е да помислите в себе си около 4-5 минути и да видите готови ли сте да изпълните доброволно това, без после да се разкайвате. Ще изпълнявате следното: в продължение на 10 дни, начиная от 27. юни, ще ставате сутрин към 4 часа и в промеждутъка от 4 до 5 часа ще четете 9. глава на Даниила, ще размисляте внимателно върху нея, ще се помолите и ще се изповядате пред Бога като пред духовник за прегрешенията си, за прегрешенията на своите близки, за прегрешенията на народа ви. И ако иска, Господ ще ви прости. С това вие ще изпратите вашето прошение до Бога, а каква ще бъде резолюцията – това е Негова работа. В това време и заминалите ваши ще се помолят за себе си и за вас, така че ще има молитва както горе, така и долу – тъй както дървото се храни и отгоре, и отдолу. Ще се оставите в Божието влияние. Ще ядете два пъти на ден – никакво масло и яйца, а само растителна храна. Ще се яде сутрин след молитвата и вечер преди молитвата. Вечер ще ядете преди залязването на Слънцето, а молитвата и прочитането на 9. глава ще правите след залязването на Слънцето към 8 часа вечерта. Господ е наложил пост на цял свят. Като закусите сутрин и като се навечеряте, ще благодарите много на Бога. През тези десет дни ще спазвате абсолютен пост на сърцето и на ума си – да няма никаква лоша мисъл, лошо желание, никакво одумване. През тези дни искайте от Бога само важни и необходими неща, а не празни работи. Ще се молите Бог да подкрепи всички ваши сестри и братя, където и да са те; да помогне Господ на всички страдащи, на всички, които се борят със злото. Като молитви може да четете Добрата молитва, „Отче наш“ и др. Гледайте да не бъде всичко пресилено и в сърцето ви да е всякога топло. Приближавайте се към Господа с вяра! Имайте вяра в Неговата благодост и доброта. Така ще видите какъв е резултатът. (19, с. 49)

Сега ще ви дам следния опит: сутрин, като станете, завържете очите си с една дебела кърпа и отворете Библията. Важно е за вас да познаете със затворени очи на кое място сте отворили Библията. Като отворите Библията, не бързайте веднага да се произнесете на кое място сте отворили, но спрете се за малко, попишайте книгата на това място, вдълбочете се в себе си и тогава кажете на коя от книгите сте отворили: дали на „Битие“, „Изход“, „Книга на Царете“, Пророците, Евангелията и т.н. След това опитайте се да познаете на коя глава сте отворили. Най-

после – направете опит да познаете и стиха, който сте посочили. Узнаете ли и трите неща вярно, опитът ви е 100% сполучлив. Направете този опит в продължение на седем дена. За следния път ще искам десет души от вас да кажат своята опитност. Някои от опитите могат да излязат сполучливи, а други – несполучливи, но това да не ви смущава. Този опит ще събуди у вас импулс да развиете своята чувствителност. Ще направите опита при разположение на духа си, при вътрешен мир. След като определите книгата, главата и стиха, тогава ще развържете кърпата и ще видите дали сте познали (т.е. дали опитът ви е сполучлив), и ще си напишете резултата. За следния път ще имате още една свободна тема, както и зададеното сега упражнение. Опитът ще започне от утре. Като си завържете очите, ще се помолите, ще забравите всичко наоколо и тогава ще отворите Библията. След това ще си запишете деня, датата и резултата от опита. Това е един хубав опит. Добре е понякога човек да е сляп за някои неща. Връзването на очите подразбира, че човек не иска да се смущава и увлича от външния свят. Това упражнение се отнася до онези, които имат силно желание да го направят, но не и за онези, които нямат разположение към опитите. Почне ли да мисли дали подобава на такъв сериозен човек като него да си завързва очите, аз напълно го освобождавам от този опит. Аз разчитам на десет души от вас да направите опита, а останалите нека бъдат абсолютно свободни. Ще кажете: „Не можем ли да си затворим очите, без да ги връзваме с кърпа?“ Ако затворите очите си, без да ги завързвате, има опасност от изкушение – без да искате, ще отворите малко очите си. Отворите ли ги, опитът ви няма да излезе сполучлив. Ако вържете очите си, и да ги отворите под кърпата, това няма да повреди на опита...

... И тъй, искате ли да развиете своята чувствителност, правете често опита си с Библията. Развиете ли това чувство, вие можете свободно да четете Библията и при затворени очи. Между вас сега няма нито един, който може да чете Библията по този начин. Кажете ли някой, че може да чете така, ще го подложим на изпит: аз ще отворя Библията пред себе си, а той ще чете от мястото си. Дойдете ли до положение да четете книги със затворени очи, вие сте ясновидци. От миналите векове още вниманието на всички хора е било насочено към развиване на физическото им зрение. И днес, понеже това нещо се е постигнало, вниманието на хората трябва да се насочи към постепенно развитие на вътрешното зрение. Този вътрешен орган не може да се развие изведнъж, но трябва постепенно да се развива, като се изпраща към него повече кръв и хранителна енергия. Всеки от вас може да развие в себе си интуицията, но той трябва да прави ред опити в това направление. Когато искате да познаете на кое място от Библията за пример сте отворили, пишнете този лист с ръцете си. Учете се да познавате нещата чрез пипане. По този начин вие ще се освободите от ред ваши внушения. Някой казва: „Духът ми говори. Той ми каза да отида еди-къде си.“ Духът на един казал да отиде на Горна Баня, на друг – на пазар, на трети – в еди-кой

си град, и т.н. Това са неопределени, двусмислени положения. Хората едни-други си внушават различни неща и после се самозаблуждават, че Духът им е говорил. Казвам: първо вие трябва да се освободите от закона на човешките внушения и да дойдете до внушения, които идат от свят, по-висок от вашия. Вие трябва да различавате от кой свят идат внушенията...

... Сега ще ви дам още един опит. Той е следният: на отделни листчета ще напишете всички книги от Библията и ще ги турите в някоя кутия, отдето по три пъти на ден ще вадите по едно листче, но вече с отворени очи. Целта на този опит е да развивате своята интуиция, да познаете коя книга сте извадили. Когато пишете листчетата, съзнанието ви трябва да бъде будно, да няма никакво прекъсване. Освен това, като ги пишете, ще гледате да оставите върху тях вашите вибрации, че като пипнете една от тия книжки – да познаете коя сте взели. Например, като сте писали на едно от листчетата името на пророк Йеремиа, при изваждане на това листче от кутията да познаете, че сте извадили именно него. Щом познаете какво е написано на листчето, вие ще изпитате голяма радост. Пишете ли листчетата механически, нищо няма да познаете...

... Сега ще ви дам още един опит. Той е следният: понеже Библията има 66 книги, давам ви възможност да изваждате всеки ден най-много до 66 листчета, докато познаете коя книга сте извадили. Най-напред ще извадите едно листче и ще се произнесете коя книга сте извадили. Ако не сполучите първия път, ще извадите втори, трети, четвърти, пети път, до 66 пъти – ако и след това не успеете, ще знаете, че опитът ви е излязъл несполучлив. На другия ден пак ще направите опита по същия начин. Който не направи този опит, той не може да се счита за ученик. Невидимият свят ще ви изключи от школата и Бялото Братство няма да ви съдейства. Този опит е задължителен за всички. Ние не обичаме ученици, които седят на два стола. Ще правите опита в продължение на цяла седмица и след това ще бъдете свободни. (138, с. 28-45)

Сега в продължение на пет месеца четете следните книги от Стария и Новия Завет: Евангелие от Матей, Евангелие от Лука, пророк Исая, Евангелие от Марка, „Притчи“, Евангелие от Йоан – всичко 158 глави. (132, с. 65)

Днес ще ви дам една задача – да работите върху Библията. Целият клас ще се раздели на две групи, и всеки един от групата ще вземе по една от книгите на Стария Завет. За пример, един ще вземе „Битие“, друг – „Изход“, трети – „Левит“ и т.н. Като четете книгите, ще изучавате характера на всеки един, за когото се говори. Коя е характерната черта на Авраама? Авраам се отличавал с послушание. Той напусна бащиния си дом и отиде в непознати земи. Той отиде в Египет да се учи. Сегашните хора се оплакват от условията. Какво е било положението

на старозаветниците? Те са живели при по-тежки условия на живот, отколкото сегашните хора. Отде черпеха те сили, за да издържат?... Ще ви дам едно упътване при изпълнение на задачата върху четенето на Стария Завет. Която книга ви се падне, ще я четете съзнателно. Ако се паднат Псалмите, ще ги четете внимателно, да извадите характерното от тях. Във всеки псалом се виждат условията, при които е писан, както и преживяванията, които Давид имал, характера му и т.н. Това можете да видите в по-важните и силни псалми. Като четете Исая, също така направете характеристика и сравнете характера му с този на Йеремиа, Йезекиила и др. Като свършите книгите на Стария Завет, започнете да четете Новия Завет. Като дойдете до Посланията на Павла, на Йоана, на Петра, сравнете ги и вижте при какви условия са живели и работили. Първоначално ап. Павел е гледал оптимистически на живота, но след като го били няколко пъти, той казал: „Братя, с големи мъки и страдания ще влезем в Царството Божие.“ На друго място той казва: „Пътя опазих, вярата опазих, сега ми остава венецът на живота.“ Като четете, не се спирайте на подробностите, но на по-важните мисли, които характеризират личността – условията, при които тя е работила, както и идеите, които са я вълнували. (118, с. 126-130)

През тази година ще имате за наряд работа по изучаване на Библията по следния ред: в една торбичка ще турите написани бюлетинки с всички заглавия на книгите от Библията: „Битие“ , „Изход“ , „Левит“ и пр. от Стария и Новия Завет. Ще почнете наряда от 8. септември (21. по нов стил – бел. Р.Ив.) 1919 година, неделя. На тази дата ще бръкнете в торбичката и която книга от Библията извадите, от нея ще четете. Изтегленото жребие тургате в друга торбичка или плик. Щом изчетете определените стихове от всяка глава на книгата, ще теглите ново жребие за нова книга, и т.н. Почвате да четете по ваше нареждане от толкова глави на ден, колкото искате. Най-добре цялата Библия, която има 1189 глави по 66 книги, да разпределите по ден – тогава ще имате 94 дни по 4 глави = 376 и 271 дни по 3 глави = 813, или всичко 1189 глави, и от всяка глава по един стих (10. стих). Всеки за себе си да си състави план за четене и го приведе в изпълнение. Всеки прочетен стих ще се вписва текстуално в специална тетрадка най-късно до вечерта същия ден. При пътуване, ако Библията не е под ръка, за удобство при изпълнение на наряда предварително се изтегля по жребие книгата, определят се от нея стиховете, които ще се четат през дните на отсъствие (пътуване), написват се в тетрадката и от нея се четат всеки ден по реда им... Прочетете най-малко 10-тите стихове от четвъртите (третите) глави от оная книга на Библията, която ще ви се падне по жребие; ако имате разположение, прочетете главите изцяло и размишлявайте. Прочетените 10-ти стихове препишете текстуално в специална тетрадка.

Забележка: ако главата, от която ще четете 10-ия ѝ стих, няма 10 стиха, то 10. стих ще считаме онзи от следната глава, който след номерацията от предидущата глава се падне 10-ти поред...

Ставане от сън: всеки ден, най-късно половин час преди изгрев слънце, трябва да бъдете на крак, готови за работа: умити, облечени, тихи, спокойни, с мир на духа.

Постни дни ще бъдат онези дни, в които нямаме разположение да ядем. Тези дни могат да бъдат един, два и повече в месеца. Може през месеца да няма постни дни. Постът трябва да дойде по разположение, сиреч да бъде естествен – да дойде сам, а не да бъде наложен, да се не чувства нито глад, нито апетит. Продължителността на поста ще бъде също по разположение. През траенето на всеки постен ден или дни ще размишлявате върху една от следните добродетели: през време на първия пост – за милосърдието, през втория – за радостта, третия – за търпението, четвъртия – за вярата, петия – за надеждата, шестия – за сърцето, седмия – за волята, осмия – за душата, деветия – за духа, десетия – за чувствата, единайстия – за Царството Божие и дванайстия – за Божията Любов и Божията Мъдрост. Ако постните дни надминават 12, тогава ще се повторят в същия ред от първия, втория, третия и т.н. постни дни.

В съгласие с горното през време на постните дни ще се прочетат следните беседи от „Сила и живот“ : през първия пост – „Ето човекът“ , през втория – „Житното зърно“ , през третия – „Явлението на духа“ , през четвъртия – „Талантите“ , през петия – „Любовта“ , през шестия – „Служенето“ , през седмия – „Сънищата на Йосифа“ , през осмия – „Мир вам“ , през деветия – „Необходимостта да познаем Бога“ , през десетия – „Митар и фарисей“ , през единайстия – „Страхът“ , през дванайстия – „Условия за вечния живот“ . Ако се случат повече постни дни, тогава ще четете още и: „Приливи и отливи“ , „Новото основание“ , „Многоценният бисер“ , „Учителите“ , „Марта и Мария“ и „Истината“ . Ако се случат още повече постни дни, направете запитване. (8, с. 134-137)

През тази година ще имате наряд – работа по изучаване Новия Завет от Библията, по следния ред: целия Нов Завет трябва да прочетете в три месеца един път, или четири пъти през цялата година. Начало ще е 8 (21) септември 1919 година, неделя. Книгите ще се четат по ред, начинаей от Евангелието на Матей; обаче за облекчение, вместо цялата глава, прочита се от нея само 10. стих при първото четене. Този стих се вписва текстуално в специална тетрадка още същия ден. Целият Нов Завет има 27 книги с 260 глави; средно на ден за първите три седмици, се падат по три (две) глави: значи, всеки ден от тези три месеца ще четете три (две) глави – десетите стихове, и ще ги вписвате в тетрадката. През второто тримесечие ще четете от всяка глава шестите стихове, и ще се вписват в тетрадката по същия начин. През третото тримесечие ще четете от всяка глава седмите стихове, и ще се вписват по същия ред. През четвъртото тримесечие ще се четат от всяка глава дванайстите стихове поред, и ще ги вписвате в същата тетрадка. Ако имате време, ще прочетете цялата глава. Определените номера стихове непременно

трябва да се прочетат и впишат в тетрадката. По този начин от всяка глава ще изваждате по четири стиха, ще четете и размишлявате по тях и ще ги вписвате в тетрадката.

Ставане от сън: всеки ден, най-късно половин час преди слънцето трябва да бъдете на крак, готови за работа – умити, облечени, тихи, спокойни, с мир на духа си. Постни дни ще са четвъртия петък от всеки месец с продължителност, считана от четвъртък след залез слънце до петък вечерта след залез слънце (ако е 24 часа), или до събота заранта след изгрев слънце, (ако е 36 часа). Като правило, дължината на поста ще определяте според разположението. Минат ли 24 часа, яде ли ви се – яжте; не ви ли се яде – недейте се храни, постете до напълване на 36 часа.

При четене на Новия Завет трябва да изучите Евангелието основно, тъй че да дойдете в свръзка с Христа, а именно: да проникнете какво е искал Той да каже. Само човек, който дъвче, когато яде, се ползва от храната; същото е и с изпълнението на нарядите с четенето. Защо трябва Евангелието да се прочете четири пъти? Жената, например, ако го прочете четири пъти, мъжът ѝ първата година ще се подобри с 50%, втората – с 25%, третата – с още 25%; ще рече, в три години вътре ще се подобри 100%. Но трябва да казва: „Чета го заради Господа, Който живее в моя мъж.“ Четенето на Евангелието какво означава? Даваш храна на мъжа си, който страда от нямане на храна. (8, с. 145-149)

За следния път всеки да си извади едно от най-хубавите изречения от Библията. То може да бъде поетично, може да бъде и прозаично. Важно е да видим дали ще има разнообразие или еднообразие в стиховете. (95а, с. 22)

Те (Свещените книги – бел. Р.Ив.) трябва да се изучават така, че да се свързвате с всеки пророк или апостол, за когото четете. За пример, ако четете псалмите на Давида, трябва да се свържете с него. Когато се свържете с Давида, вие ще разберете какво е вложил той във всеки псалм и ще можете да се ползвате от него. Всеки псалм представлява известна формула, известен ключ, с който се отварят тайните на природата. Казвате: „Бог е Любов“. За да може това изречение да произведе нужния ефект в душата на човека, той трябва да знае ключа, с който може да го отвори. Също така и думите „Мъдрост“, „Истина“, „правда“, „добродетел“ имат ключове, с които се отварят. Който разполага с тия ключове, само той ще може да се ползва от енергиите, които думите съдържат в себе си. Само онзи знае смисъла и силата на въздуха, на водата, на хляба, който се е лишавал от тях. (43, с. 61)

ПРИЛОЖЕНИЕ

БИБЛИОГРАФИЯ

I. Беседи на Учителя и други документи

1. Абсолютната истина – 1994, „Хелиопол“
2. Аз ви избрах – Сф, 1995, „Всемир“
3. Аз съм истинната лоза – Варна, 1992, „Роял – 77“
4. Беседи от Учителя, ред.Вл.Пашов, т.1 – Бургас, 1995, „Сила и живот“
5. Беседи от Учителя, ред.Вл.Пашов, т.2 – Бургас, 1996, „Сила и живот“
6. Беседи от Учителя, ред.Вл.Пашов, т.3 – Бургас, 1996, „Сила и живот“
7. Беседи от Учителя, ред.Вл.Пашов, т.4 – Бургас, 1998, „Сила и живот“
8. Беседи, обяснения и упътвания от Учителя – 1919, „Бяло Братство“
9. Беседи, обяснения и упътвания от Учителя – 1920, „Бяло Братство“
10. Беседи, обяснения и упътвания от Учителя – 1921
11. Беседи, обяснения и упътвания от Учителя – 1922
12. Благословен – Кърджали, 1998, „Уrania“
13. Благословена между жените – Сф, 1930, „Всемир“
14. Божествен и човешки свят – 1995, „Хелиопол“
15. Божествената мисъл – 1993, „Хелиопол“
16. Божествените условия – Сф, 1992, „Е.Елмазов“
17. Божественият център – Сф, 1998, „Алфа-дар“
18. Важни и належащи неща – Сф, 1997, „Бяло братство“
19. Великата майка – Сф, 1994, „Бяло Братство“
20. Великите условия на живота – Варна, 1998, „555“
21. Великото в живота – Сф, 1997, „Бяло Братство“
22. Вечно подмладяване – Сф, 1999, „Сонита“
23. Вечното благо – Сф, 1997, „Сонита“
24. Вземи детето – Бургас, 1993, „Сила и живот“
25. Видяхме славата – Сф, 1999, „Всемир“
26. Високият идеал, т.1 – Сф, 2001, „Сонита-5“
27. Влизане – Сф, 1996
28. Влияние на светлината и тъмнината – Сф, 1995, „Алфа-дар“
29. Време и сила – Сф, 1996, „Алфа-дар“
30. Все, що е писано – Варна, 1998, „555“
31. Възможности за щастие – 1995, „Хелиопол“
32. Възможности на красотата – Сф, 1999, „Алфа-дар“
33. Глас от града – Сф, 1928
34. Да ви даде – Варна, 1998, „555“
35. Да възлюбиш Господа – Сф, 1999, „Сонита-5“
36. Да им дам живот – Сф, 1936
37. Два природни метода, т.1 – Сф, 1998, „Сонита-5“
38. Два природни метода, т.2 – Сф, 1998, „Сонита-5“
39. Два пътя – Сф, 1993, ДО „Всемирно Бяло Братство“
40. Две свещени положения – Сф, 1925
41. Двигатели в живота – Сф, 1998, „Сонита“
42. Дневник на Учителя Беинса Дуно – Сф, 1999, „Дар-Логос“

43. Добри навици – Сф, 1994, „Бяло Братство“
44. Допирните точки в природата – Сф, 1994, „Бяло Братство“
45. Дреха на живота – Сф, 1996, „Бяло Братство“
46. Думи на правда – Бургас, 1996, „Сила и живот“
47. Езикът на Любовта – Сф, 1997, „Бяло Братство“
48. Жива реч – Сф, 1996, „Бяло Братство“
49. Живият хляб – Бургас, 1997, „Сила и живот“
- 49^а. Живот и отношения – Варна, 2001
50. Живот, светлина и свобода – Бургас, 1994, „Сила и живот“
- 50^а. За съдба дойдох – Сф, 1996
51. За това се родих – Варна, 1998, „555“ и „Логос“
52. Заветът на Любовта, т.1 – Сф, 1994, „Сонита“
53. Заветът на Любовта, т.2 – Сф, 1995, „Сонита“
54. Заветът на Любовта, т.3 – Сф, 1995, „Сонита“
55. Закони на доброто – 1993, „Хелиопол“
56. Законът и любовта – Варна, 1998, „555“
57. Запалена свещ, ч.1 – Сф, 1995, „Бяло Братство“
58. Запалена свещ, ч.2 – Сф, 1995, „Бяло Братство“
59. Значение на изслушването -1995, „Хелиопол“
60. Изново – Бургас, 1992, „Сила и живот“
61. Искайте сила, имайте вяра – Сф, 1994, „Всемир“
62. Ключът на живота – 1994, „Хелиопол“
63. Козативни сили – Сф, 1995, „Алфа-дар“
64. Който дойде при Мене – Сф, 1998, „Сонита“
65. Който има невестата – Варна, 1998, „555“
66. Красотата на душата – 1994, „Хелиопол“
67. Кротките – Сф, 1996, „Всемир“
68. Към Обетованата земя – Сф, 1994, „Алфа-дар“
69. Ликвидация на века – Сф, 1948
70. Лъчи на живота – 1993, „Хелиопол“
- 70^а. Любовта дава живот – Сф, 1999, ИК „Жануа-98“
71. Любов към Бога – Сф, 1997, „Бяло Братство“
- 71^а. Магическата сила на Любовта – Сф, 1993, „Бяло Братство“
72. Малки и големи придобивки – Сф, 1936
73. Методи на самовъзпитание – 1994, „Хелиопол“
74. Мисли за всеки ден (1993-1994) – Сф, 1993, ДО „Всемирно Бяло Братство“
75. Мисли за всеки ден (1994-1995) – Сф, 1994, „Бяло Братство“
76. Мисли за всеки ден (1995-1996) – Сф, 1995, „Бяло Братство“
77. Мисли за всеки ден (1996-1997) – Сф, 1996, „Бяло Братство“
78. Мисли за всеки ден (1998-1999) – Сф, 1998, „Бяло Братство“
79. Мисли за всеки ден (2000-2001) – Сф, 2000, „Бяло Братство“
80. Мисли за всеки ден (2001-2002) – Сф, 2001, „Бяло Братство“
81. Младият, възрастният и старият – Сф, 1996, „Бяло Братство“

82. Мнозина казваха – Варна, 1998, „555“
83. Настанало е Царството Божие – Ст.Загора, 2001
84. Начало на мъдростта – 1993, „Хелиопол“
85. Нашето място – Сф, 1997, „Сонита“
86. Неразрешеното – Варна, 1998, „555“
87. Неразрешеното – Сф, 1933
88. Новата мисъл – 1993, „Хелиопол“
89. Новите схващания на ученика – Сф, 1997, „Бяло Братство“
90. Новият светилник – Сф, 1996, „Алфа-дар“
91. Новият човек – Шумен, 1999, „Виделина-В.Г.“
92. Ново разбиране за времето – Сф, 1996, „Бяло Братство“
93. Ново разбиране – 1996, „Univers“
94. Новото начало – Сф, 2000, „Виделина“
95. Новото човечество – Сф, 1990, „Е.Елмазов“
- 95^a. Окултни упражнения – Сф, 2000, „Бяло Братство“
96. Опорни точки в живота – 1993, „Хелиопол“
97. Отворени форми – Варна, 1998, „555“
98. Отиване и връщане – Сф, 1997, „Сонита“
99. Петимата братя – Сф, 1997, „Логос“ и „Гуторанов и син“
100. По Бога направени – Сф, 1997, „Сонита“
101. Положителни и отрицателни сили в природата, т.1 – 1997, КА „Беинса Дуно“
102. Положителни и отрицателни сили в природата, т.2 – 1998, КА „Беинса Дуно“
103. Последното добро – Сф, 1997, „Урания“
104. Последното място – Ст. Загора, 2001
105. Посока на растене – Сф, 1995, „Бяло Братство“
106. Поучаваше ги – Сф, 2000, „Сонита-5“
107. Праведният – Сф, 1996
108. Простите истини – 1993, „Хелиопол“
109. Противоречия в живота – Сф, 1993, ДО „Всемирно Бяло Братство“
110. Първият момент на любовта – Сф, 1997, „Бяло Братство“
111. Път към живота – 1993, „Хелиопол“
112. Пътят на ученика – Сф, 1927
- 112^a. Работа на природата – 1995, „Хелиопол“
113. Разсмотрете криновете как растат – Сф, 1997, „Всемир“
114. Разумният живот, т.1 – Сф, 1995, „Бяло Братство“
115. Разумният живот, т.2 – Сф, 1996, „Бяло Братство“
116. Реалности и сенки – 1994, „Хелиопол“
117. Светлина на мисълта – Сф, 1996, „Алфа-дар“
118. Светото място – Сф, 1996, „Бяло Братство“
119. Свещен трепет – Сф, 1998, „Всемир“
120. Свещени думи на Учителя, т.1 – Сф, 1992, „Всемирно Бяло Братство“

121. Свещени думи на Учителя, т.2 – Сф, 1994, ИК „Всемир“
122. Сеятеля – Сф, 1996, „Бяло Братство“
123. Сила и живот, I серия – Сф, 1993, „Бяло Братство“
124. Сила и живот, II серия (“ Духът и плътта“)
125. Сила и живот, III серия – Сф, 1996, КА „Беинса Дуно“
126. Сила и живот, IV серия – Сф, 1993, „Алфа-СИК“
127. Сила и живот, V серия – Сф, 1922
128. Сила жива (Ново разбиране за музиката) – 1993, „Сила и живот“
129. Синове на възкресението – Варна, 1998, „Люминик-Тао“
130. Смени в природата – Варна, 1998, „555“
- 130^a. Степени на съзнанието – 1994, „Хелиопол“
131. Съборни беседи от Учителя – 1926 (“ Отвън и отвътре“)
132. Събуждане – 1994, „Хелиопол“
133. Тихият глас – Сф, 1997, „Всемир“
134. Той създава – Сф, 1999, „Бяло Братство“
135. Трите живота – 1993, „Хелиопол“
136. Трите посоки – Сф, 1948
137. Трите основи на живота – Сф, 1996, „ББ“
138. Условия за разумния човек – Сф, 1997, „Алфа-дар“
139. Учение и работа – 1996, „Хелиопол“
140. Учителю благи – Шумен, 2001, „Варна-принт“ АД
141. Учителят говори – Варна, 1992, „Бяло Братство“
142. Фактори в природата – Сф, 1999, „Бяло Братство“
143. Ходете във виделината – Сф, 1994, „Всемир“
144. Царският път на душата – 1993, „Хелиопол“
145. Ценната дума, 1996, „Хелиопол“
146. Ценното из книгата на великия живот – Сф, 1996, „Сонита“
147. Часът на Любовта – Сф, 1997, „Бяло братство“
148. Четирите кръга – Сф, 1997, „ВЕС“

II. Други книги:

149. Боев, Б. – Разговори с Учителя, 1995, Хелиопол,
150. Грива, Д. , Майсторова, М. – Страници из духовната биография на българите – „И.Д.Данов“
151. Дочев, Хр. – В какво ние вярваме? – Сф, 1998, „Кралица МАБ“
152. П.Дънов и българите – Сф, 1994, „Астрала“
153. Учителят за Христа – 1994, „Хелиопол“

III. Списания:

154. „Братски живот“ , 1996/4
155. „Житно зърно“ , 2001/1

Съдържание

Иисус Христос.....	3
„Вие Ме наричате Учител и Господ и добре казвате, защото съм!“	3
„Аз затова дойдох...“ Задачата на Христа.....	7
„Отец Ми е по-голям от Мене..“ Бог и Христос	20
Учение на принципи, а не на форми. Езикът на символите.....	27
„Бог не е Бог на мъртвите, но Бог на живите.“ Христос, религията и църквата	34
Звездата и кръстът.....	45
Христос и евреите.....	55
Христос и камшикът.....	57
Христос и греховете на хората	60
„Нова заповед ви давам... Възлюбете враговете си!“ Христос, самоотричането и Любовта.....	62
„Стани, вземи одъра си и ходи!“ Христос и лекуването	68
За чудесата на Христос.....	73
„Аз съм живият хляб, слязъл от Небето. Който Ме яде, той има живот в себе си.“	76
Христос и възкресението.....	80
Второто пришествие на Христос	84
Христос и ние	89
Други	98
Дева Мария	103
Йоан Кръстител.....	109
Христос и Йоан Кръстител.....	110
Йоан Кръстител и ние	113
Захария.....	115
За апостолите	115
Петър.....	127
Христос и Петър.....	131
Ключовете на Рая.....	135
Ангелът и Петър	137
Рибите и мрежата.....	142
Петър и църквата	144
Денят Господен	148
Апостол Петър и ние	151

Йоан Богослов.....	157
Йоан и Петър.....	157
Йоан и Любовта.....	158
„Откровение“ -то на Йоан.....	159
Матей.....	163
Тома.....	167
Опитът на Тома.....	168
Тома и ние.....	170
Юда.....	171
Престъплението на Юда.....	172
Юда и ние.....	173
Никодим.....	176
Марта и Мария.....	179
Мария Магдалина.....	183
Лазар (Братът на Марта и Мария).....	187
Човекът на четвъртото посвещение.....	187
Силата на словото.....	190
Лазар и ние.....	195
Закхей.....	198
Пилат.....	199
Стефан.....	203
Павел.....	204
Христос и апостол Павел.....	206
„Ще се похваля...“.....	214
Духовното тяло и възкресението.....	217
Вярата.....	223
Любовта.....	225
Мъжете и жените.....	229
Апостол Павел и страданията.....	235
Трънът на ап. Павел.....	237
Апостол Павел и небесата.....	239
Апостол Павел и ние.....	243
Ананий.....	254
Хананейката.....	256
Бедният Лазар.....	257
Лазар и богатият.....	257
Раят и адът.....	260
Лазар и смъртта.....	262
Лазар и ние.....	263
Архангел Михаил.....	266

Дявол.....	269
Христос и дяволът.....	276
Бог и дявол.....	283
Ангел и дявол.....	290
Човекът и дяволът.....	291
Доброто и злото.....	294
Дяволът и ние.....	298
24 старци.....	303
144 000 души.....	307
За Библията.....	310
Най-ценното в Библията.....	310
Живо Слово.....	311
Разбиране и тълкуване.....	312
Духът и плътта.....	316
Минало и бъдеще.....	320
Нова Библия.....	321
Прилагането.....	324
Упражнения с Библията.....	326
Библиография.....	336

Учителят Петър Дънов
за Библията

Нов Завет

том втори

второ издание

София, 2014 г.

Съставител	<i>Росица Иванова</i>
Редактор	<i>Констатин Златев</i>
Художник	<i>Даниела Тодорова</i>
Предпечат	<i>Иван Джеджев</i>

Издателство „БЯЛО БРАТСТВО“
София, ул. „Ген. Щерю Атанасов“ 2
Тел: (02) 418 0110; 0897 847 641

www.beinsadouno.org
www.bialobratstvo.info